

My Little Prayers

บทสวดของฉัน

คำนำ

ชีวิตของฉันในช่วงหลายทศวรรษที่ผ่านมา หากมองด้วยสายตาของผู้ไม่เชื่อในพระเจ้า ก็คงจะเป็นเหมือนนวนิยายที่ผู้เขียนมีจินตนาการอันสูงส่ง เพราะแม้แต่ฉันเองก็ยังตามเค้าโครงเรื่องแทบไม่ทัน

ฉันเกิดมาในครอบครัวที่อบอุ่นและสุขสบาย และได้รับการศึกษาจากโรงเรียนคาทอลิกตั้งแต่เล็ก และเมื่อจบการศึกษาจากประเทศสหรัฐอเมริกาแล้ว ฉันมีตำแหน่งหน้าที่การงานที่ดี ด้วยวัยเพียง 25 ปีเศษ ฉันได้เป็นถึงกรรมการผู้จัดการของบริษัทเงินทุนหลักทรัพย์ที่ใหญ่แห่งหนึ่ง แต่ต่อมาฉันกลับถูกใส่ร้ายโดยไม่เป็นธรรมว่าฉันได้ยกยอกฉ้อโกงเงินของบริษัทเป็นจำนวนเกือบสองร้อยล้านบาท จนฉันต้องไปใช้ชีวิตในต่างแดนระยะหนึ่ง

และในคืนที่ฉันคิดว่าชีวิตไม่มีค่าที่จะอยู่ต่อไป ฉันกลับได้รับการสัมผัสจากพระเจ้า จนฉันสามารถให้อภัยผู้ที่ใส่ร้ายฉันได้

เมื่อฉันกลับสู่ประเทศไทยหลังหมดอายุความอาญา ฉันต้องพยายามทุกวิถีทางที่จะพิสูจน์ความบริสุทธิ์ของตัวเองทางศาลแพ่ง เช่นเดียวกับหมอที่รับบทโดย Harrison Ford ในภาพยนตร์เรื่อง The Fugitive ที่ถูกกล่าวหาว่าฆ่าภรรยาตัวเอง และด้วยอัศจรรย์ของพระเจ้า ฉันก็สามารถค้นหาหลักฐานต่างๆ มาพิสูจน์ความบริสุทธิ์ของตนเองได้ในที่สุด

นับจากวันที่ฉันออกจากบริษัทฯ จนถึงวันที่คดีสิ้นสุดเป็นเวลา 14 ปีเต็ม

ฉันเริ่มเขียน “บทสวดของฉัน” ถวายแด่พระตั้งแต่ฉันรับศีลล้างบาปเป็นคาทอลิกโดยสมบูรณ์ในวันที่ 2 มิถุนายน 1996 เพราะในช่วงที่ฉันต้องการคนที่เข้าใจฉันที่สุด ฉันกลับต้องรับภาระเลี้ยงดูลูกๆ แต่เพียงผู้เดียว ฉันไม่ทราบจะปรับทุกข์กับใครดี

เมื่อเขียนได้สักพักหนึ่ง ฉันรู้สึกว่าคุณค่าพูดของฉันที่เขียนถวายพระนั้นไม่มีความหมายอะไรเลย ฉันจึงคิดที่จะนำพระวาจาของพระเจ้ามาใส่ประกอบเข้ากับบทสวดของฉัน จากจุดนี้เองทำให้ฉันต้องศึกษาพระคัมภีร์อย่างจริงจัง จังๆ และจากการที่ฉันได้อ่านพระวาจาทุกวันๆ ทำให้รู้สึกว่าคุณค่าทรงตรัสกับฉันทุกวัน โดยไม่รู้ตัวความทุกข์ในใจฉันก็ค่อยๆ เลือน ... เลือนหายไป และแอกในใจก็ค่อยๆ เบาลงๆ กว่าฉันจะรู้สึกตัวอีกครั้งหนึ่ง ฉันก็รู้สึกแต่ความสุขเพราะหัวใจของฉันชุ่มฉ่ำไปด้วยความรัก ความรักที่มีต่อพระเจ้า ความรักที่มีต่อเพื่อนมนุษย์ มันเป็นความรู้สึกที่เปี่ยมไปด้วยสันติสุข และปิติสุขอย่างหาคำบรรยายไม่ได้

ฉันจึงตัดสินใจรวบรวม “บทสวดของฉัน” รวมทั้ง 100 บท เป็นหนังสือเล่มนี้ถวายเป็นพระเกียรติคุณแด่พระเป็นเจ้าและเพื่อเป็นกำลังใจแก่พี่น้องว่า หากท่านต้องประสบกับปัญหาในชีวิต จงอย่าท้อแท้ แต่จงยืนหยัดสู้กับอุปสรรค โดยยึดพระเจ้าไว้เป็นหลักอย่างเหนียวแน่นเพราะ **“พระเจ้าจะไม่ให้ท่านถูกทดลองเกินกว่าท่านจะทนได้” 1 โครินธ์ 10:13** และ **“พระเจ้าทรงช่วยคนที่รักพระองค์ให้เกิดผลอันดีในทุกสิ่ง” โรม 8:28** แต่ต้องอย่าลืมว่าพระเจ้าทรงช่วยคนที่ช่วยเหลือตัวเองเท่านั้น

ขอพระเป็นเจ้าทรงพระเจริญเทอญ

ลูกของพระ: อวคินนฮั่ว

สิงหาคม 2003

คำนิยม

การยึดเอาองค์พระเป็นเจ้าเป็น “พ่อ” เป็น “บิดา” นั้น มันทำให้อะไรๆ ในชีวิตของเราง่ายขึ้น เมื่อ “ลูกของพระองค์ คนหนึ่ง” ยึดเอาพระเป็นเจ้าเป็น “พ่อ” ทันทีเขาก็กลายเป็นคนมีความสุข เพราะเขาจะสามารถค้นหาและพบความดีที่แฝง อยู่ในทุกเหตุการณ์ แม้แต่ความไม่สมหวังในชีวิต เขาเริ่มมองชีวิตได้ทั้ง 2 ด้าน และรับทุกสถานการณ์ของชีวิตด้วยความ มั่นคงยินดี ... “บทสวดของฉัน” ได้ให้เคล็ดลับความมั่นคงยินดีนี้แก่เรา จากเรื่องเล่าเหตุการณ์ต่างๆ ที่พบเจอในชีวิต เคล็ดลับนั้นก็คือ “พระเป็นเจ้าไม่มีวันที่จะลงโทษหรือกลั่นแกล้งเรา พระบิดาของเรามีแต่จะโอบอุ้มเราให้เข้มแข็งและมี ความสุขกับชีวิตที่เข้ามาทุกวัน” เคล็ดลับนี้เองเป็นที่มาแห่งแรงบันดาลใจของงานเขียน “บทสวดของฉัน” ท่านผู้อ่านจะเอา เคล็ดลับนี้ไปใช้และเริ่มลงมือเขียน “บทสวดของฉัน” ของท่านผู้อ่านเอง เพื่อสักวันเราทุกคนต่างอาจจะมีบทสวดของตนเอง เพื่อให้ผู้อื่นได้เอาไว้ใช้สวดร่วมกันกับเรา เช่นที่หนังสือเล่มนี้ทำอยู่บ้างก็ได้

บาดหลวงพงศ์เทพ ประมวลพร้อม
บรรณาธิการบริหาร หนังสือ “อุทมสาร”
สิงหาคม 2003

คำนิยม

“บทสวดของฉัน” เป็นคำอธิษฐานอีกรูปแบบหนึ่งของคุณศรินทร เมธีวัชรานนท์ สตรีคาทอลิกผู้หนึ่งที่มีหัวใจเต็มเปี่ยมไปด้วยพระหรรษทานของพระเป็นเจ้า และเข้าถึงพระวาจาของพระเป็นเจ้า สอดคล้องกับบทเพลงของกษัตริย์ดาวิดที่ทรงยืนยันต่อประชากรของพระเป็นเจ้าว่า

“ประชาชนเอ๋ย จงวางใจในพระองค์ตลอดเวลา
จงระบายความในใจของท่านต่อพระองค์
พระเจ้าทรงเป็นที่ลี้ภัยของเรา” สดุดี 62:8

“บทสวดของฉัน” จึงเต็มไปด้วยประสบการณ์ชีวิตจริงเกี่ยวกับชีวิตส่วนตัว ครอบครัว ที่ทำงาน ตลอดจนสภาพแวดล้อมจากสื่อมวลชนต่างๆ ที่ได้สัมผัสและรับรู้ คุณศรินทร เมธีวัชรานนท์ ได้นำมาราบรื่นต่อพระเป็นเจ้าดุจลูกที่มีความรักและสนิทสนมกับพระบิดาเจ้า สามารถทูลต่อพระเจ้าได้ทุกเรื่องที่เป็นความในใจ จึงทำให้เนื้อหาของบทสวดของฉันควรแก่การถือว่าเป็นบทสวดหรือคำอธิษฐานอีกรูปแบบหนึ่งที่สะท้อนให้เห็นพระเป็นเจ้า ผู้ทรงพระชนม์อยู่และทรงสถิตอยู่กับบุตรของพระองค์ และพร้อมที่จะช่วยให้ลูกของพระองค์สามารถฝ่าฟันอุปสรรคปัญหาต่างๆ ได้ ด้วยอนุภาพแห่งความรักของพระองค์

“บทสวดของฉัน” มีลีลาของการเขียนแบบเรียบง่าย แต่ก็เต็มไปด้วยสัจธรรม อ่านแล้วได้ธรรมรส และความหมายซึ่งหาได้ไม่่ง่ายนัก อ่านแล้วเกิดความรู้ความเข้าใจในน้ำพระทัยของพระเป็นเจ้า และสถานการณ์ต่างๆ ที่เรากำลังเผชิญอยู่ โดยเฉพาะประสบการณ์ของผู้เขียนได้สะท้อนให้เห็นพระหรรษทานของพระเป็นเจ้าจะมาถึงผู้ที่รักพระองค์ทันเวลาเสมอ เพราะพระเจ้าทรงเป็นที่ลี้ภัยของเราจริงๆ

ศาสตราจารย์ชำนาญ แสงฉาย
ศิษยาภิบาลคริสตจักรวัฒนา
สิงหาคม 2003

คำนิยม

ขอบคุณพระเจ้าที่ได้มีโอกาสรู้จักคุณหนูผู้เขียน “บทสวดของฉัน” และยังได้มอบหนังสือ “บทสวดของฉัน” ให้ อีก ซึ่งนับว่าเป็นหนังสือที่มีค่าควรแก่การอ่านและใคร่ครวญอย่างยิ่งเล่มหนึ่ง ข้อคิดในบทสวดของคุณหนูแต่ละบทนั้น น่าคิดและยังเป็นบทเรียนที่ดีสำหรับผู้อ่านอีกด้วย นอกเหนือจากความสุข เพลิดเพลิน และเห็นภาพพจน์ เมื่อได้อ่านด้วยความตั้งใจ และยังมีข้อพระคัมภีร์แถมให้ในตอนท้ายของบทสวดอีก ซึ่งเพิ่มคุณค่าและทำให้บทสวดแต่ละบทในหนังสือ “บทสวดของฉัน” มีความหมายยิ่งขึ้น

ขอองค์พระผู้เป็นเจ้า โปรดอำนวยการพระพรและทรงนำคุณหนู ให้มีกำลังใจและกำลังกายที่จะเขียน “บทสวดของฉัน” ต่อไป และต่อๆ ไป

อ.วรนุช พันธุ์พงศ์

ผู้ช่วยเลขาธิการสภาคริสตจักรฯ ฝ่ายเอ็กสัสมันท์

“Prayer changes things.”

สิงหาคม 2003

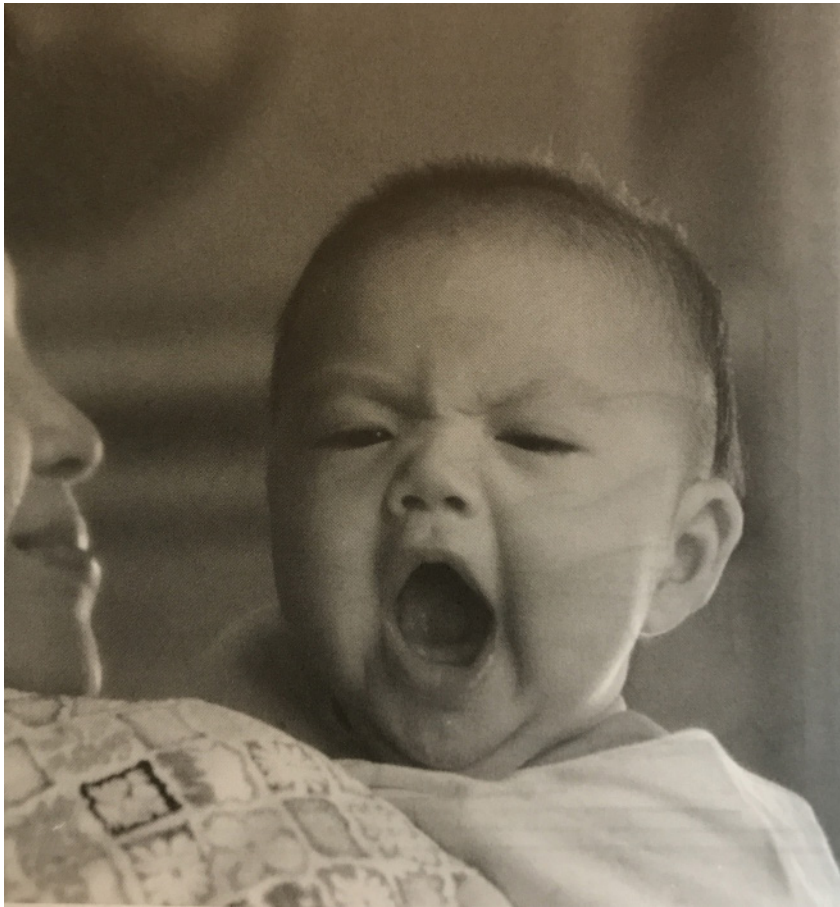

สารบัญ

บทที่ 1	วันหนึ่งในชีวิตประจำวัน	10
บทที่ 2	การขอพรให้คุณ	13
บทที่ 3	PLEASE HEAL ME	16
บทที่ 4	โปรดช่วยฉัน	19
บทที่ 5	การไปประชุม SEALM 2nd ที่ประเทศฟิลิปปินส์	22
บทที่ 6	การรับใช้พระเจ้าโดยการเป็นพยานในพระองค์	24
บทที่ 7	ความรักของพระองค์	27
บทที่ 8	โปรดทรงใช้ฉัน	30
บทที่ 9	ความศกดิ์สิทธิ์ของแม่พระเมืองลูร์ด	32
บทที่ 10	การเฝ้าแม่พระที่เมืองฟาติมา	35
บทที่ 11	New Year Prayer	38
บทที่ 12	ยืนยันความเชื่อ	41
บทที่ 13	โครงการช่วยเหลือคนมีปัญหา	44
บทที่ 14	ฉันเคยฝัน	46
บทที่ 15	การสวดสายประคำ	50
บทที่ 16	เงินและความสุข	53
บทที่ 17	“เส้น” พระเจ้า	54
บทที่ 18	การให้อภัย	57
บทที่ 19	การให้อภัย (ต่อ)	60
บทที่ 20	ทำไม ทำไม ทำไม	62
บทที่ 21	ค่าของชีวิต	64
บทที่ 22	เงียบและฟัง	67
บทที่ 23	ความสุข	70
บทที่ 24	การรับใช้พระเจ้าตามความสามารถ	73
บทที่ 25	การสวดเป็นประจำ	75
บทที่ 26	โชคดี/ฟลุค/หรือพระพรของพระเจ้า	77
บทที่ 27	ไม่มีชื่อบท	80
บทที่ 28	อัศจรรย์ของพระเจ้า	82
บทที่ 29	อัศจรรย์ของพระเจ้า (ต่อ)	85
บทที่ 30	เมื่อคืนไฟดับ	88
บทที่ 31	ความโลกของมนุษย์	90
บทที่ 32	ความเหมือนบนความแตกต่าง	93
บทที่ 33	ความเปราะบางของชีวิตมนุษย์	96
บทที่ 34	“ผมไม่เคยจน”	100
บทที่ 35	“ความ (ไม่) มีวินัยของคนไทย”	103
บทที่ 36	การไปวัดเป็นประจำ	105
บทที่ 37	“แม่”	108

บทที่ 38 ความรัก ความแค้น และการให้อภัย	110
บทที่ 39 อีสป	112
บทที่ 40 อัจฉรย์ของพระ	114
บทที่ 41 อย่าตอบแทนความชั่วด้วยความชั่ว	116
บทที่ 42 นินยอร์ค	119
บทที่ 43 นินยอร์ค (อีกสักครั้ง)	121
บทที่ 44 ขอโปรดเมตตา	124
บทที่ 45 ความสุขคือ.....	127
บทที่ 46 คนรวยแต่ไม่มีพระ Vs คนมีพระแล้วค่อยรวย	129
บทที่ 47 “Why Are We Hated So Much?” ทำไมเราถึงถูกเกลียดชังขนาดนี้?	131
บทที่ 48 ขอขอบพระคุณ	134
บทที่ 49 ภัยของชีวิต	138
บทที่ 50 หนึ่งเดียวในพระองค์	141
บทที่ 51 ชีวิตคือละคร	144
บทที่ 52 ให้แล้วจะได้รับ	146
บทที่ 53 รัก...ก่อนที่จะสายเกินไป	149
บทที่ 54 ชีวิตในวัยที่ 3	152
บทที่ 55 ชีวิตในวัยที่ 3	155
บทที่ 56 บทสวดวันปีใหม่	156
บทที่ 57 ความสุขจากการให้	159
บทที่ 58 อาลัยรักแต่...คุณครู	162
บทที่ 59 บทสวดถวายพระองค์	165
บทที่ 60 คน (ไทย) เป็นชะแบบนี้	167
บทที่ 61 พระวาจาของพระองค์	170
บทที่ 62 ความรักของพระเจ้าในวันวาเลนไทน์	173
บทที่ 63 อัจฉรย์ (อีกแล้ว)	175
บทที่ 64 พระวาจาสำหรับคนมีความทุกข์	177
บทที่ 65 ความโง่เขลาบาปปัญญาของลูก	180
บทที่ 66 การเป็นพยานในพระองค์	182
บทที่ 67 รางวัลบู๊ของประเทศไทย	185
บทที่ 68 ทุกข์อย่างสง่างาม	188
บทที่ 69 ต้นไม้พบพระ	190
บทที่ 70 พระเยซูคือพระเจ้า	193
บทที่ 71 การแสวงบุญที่สองคอน	196
บทที่ 72 คริสตชนทุกคนคือพี่น้องกัน	199
บทที่ 73 การแบ่งปันพระวาจาเตือนที่แล้ว...ต่อ	202
บทที่ 74 เพื่อนชาวฮิวของลูก...ต่อ	207
บทที่ 75 ความศักดิ์สิทธิ์ของพระจิตเจ้า	210
บทที่ 76 การรับใช้พระ	212

บทที่ 77 ความฝัน	215
บทที่ 78 การเป็นพยาน (Witnessing)	218
บทที่ 79 รางวัลจากพระ	222
บทที่ 80 ต้นไม้พบพระ.....ตอน 2	225
บทที่ 81 วยชรา	228
บทที่ 82 บรรยากาศของสวรรค์	231
บทที่ 83 มนุษย์ vs สัตว์	234
บทที่ 84 เงินคือพระเจ้า (?)	237
บทที่ 85 ความรุนแรง	239
บทที่ 86 เงิน เงิน เงิน (อีกแล้ว!)	242
บทที่ 87 โลกนี้ยังมีคนดี	245
บทที่ 88 New Year Resolution	247
บทที่ 89 ขอสรรเสริญพระองค์	251
บทที่ 90 ครั้นหลงจากปีใหม่	253
บทที่ 91 อาลัย “ ใ้ต่าง ”	256
บทที่ 92 นกกลับรัง	259
บทที่ 93 ศิลป์เพื่อพระ	262
บทที่ 94 โครงการ “คืนสตรีดีสู่สังคม”	265
บทที่ 95 เงิน 90 ล้านบาท VS. สัจจะ	268
บทที่ 96 ผู้แพ้	270
บทที่ 97 ไม่แต่ง มาแข่งกัน	272
บทที่ 98 Selfless Devotion – การรับใช้พระโดยไม่มีตัวตน	275
บทที่ 99 Little Things Bring Big Happiness	278
บทที่ 100 สิ่งเล็กน้อย นำมาซึ่งความสุขอันยิ่งใหญ่	281

My Little Prayers

บทสวดขอวัน

บทที่ 1

วันหนึ่งในชีวิตประจำวัน

ข้าแต่พระเจ้า เช้าวันนี้ ลูกตื่นขึ้นมา ทุกอย่างเหมือนเดิม ลูกๆ ไปโรงเรียนแล้ว เดี่ยวลูกเองก็ต้องไปทำงานเช่นเคย ลูกคิดถึงงาน คิดถึงชีวิตประจำวันอีกวันหนึ่ง แม้งานของลูกจะมีมากมายทุกวัน แต่ภายใต้ความยุ่งของงาน ใจของลูกว่างเปล่า มีใครไหม ที่จะเข้าใจถึงความรู้สึกของผู้หญิงอย่างลูกที่ต้องทำงาน รับผิดชอบ ทั้งต่อธุรกิจการงาน และต่อครอบครัว งานธุรกิจนั้น ลูกทำพลาดไม่ได้ ในเวลาเดียวกัน การเป็นแม่ ก็เป็นหน้าที่ที่ลูกทอดทิ้งไม่ได้เช่นกัน

แต่ภายใต้ความรับผิดชอบ ความดูแลเอาใจใส่ของลูกที่มีต่อทุกคน มีใครไหมหนอ ที่ทราบถึงน้ำใจของลูก ทราบถึงความรัก ความห่วงใยของลูกที่มีต่อพวกเขา ลูกไม่ต้องการอะไรตอบแทนจากพวกเขาหรอก เพียงแต่ขอให้พวกเขามีความรักความห่วงใยต่อลูกบ้างลูกก็พอใจแล้ว

ข้าแต่พระเจ้า โปรดช่วยทำให้วันนี้ เป็นวันพิเศษว่าทุกวันเกิด โปรดให้ลูกมีโอกาสรับใช้พระองค์หรือช่วยเหลือเพื่อนมนุษย์ เพราะมันจะทำให้วันนี้ของลูก ไม่ล่วงเลยไป โดยเปล่าประโยชน์

ขอพระองค์โปรดทรงรับฟังเทอญ อามเณ

ข้าแต่พระเป็นเจ้า นี่มันจะใกล้เที่ยงแล้ว งานลูกยุ่งทั้งเช้า ลูกยังไม่มีเวลาได้พักเลย แต่ประเดี๋ยวก็จะพักเที่ยงแล้ว ลูกขอบคุณพระองค์ที่ได้ทรงรับฟังบทสวด ของลูกตั้งแต่เช้า ทั้งๆ ที่บทสวดของลูกอาจจะไร้ความหมายและอาจจะรบกวนเวลาที่พระองค์จะรับฟังความทุกข์ของผู้อื่น ลูกขอถือโอกาสนี้ ขอความรักจากพระองค์เพื่อแบ่งปันให้เด็ก ๆ ทุกคนในออฟฟิศนี้ ด้วยเทอญ อามเณ

ข้าแต่พระเป็นเจ้า วันนี้กำลังจะจบลงแล้ว ลูกขอคุกเข่าต่อหน้าพระพักตร์ของพระองค์ ลูกเหนื่อยทั้งวัน มีปัญหาสารพัด ที่จะต้องแก้ไขที่บริษัทฯ แต่ลูกกลับบ้านแล้ว ลูกจะพรว้าพรรณนาให้ใครฟังที่บ้านไม่ได้ ทันทที่ลูกกลับถึงบ้าน ฐานะของลูกจะเปลี่ยนไปทันที ลูกต้องทำตัวเป็นคนไม่มีปัญหา สมองของลูกต้องว่างเปล่า คอยรับฟังปัญหาของสมาชิกคนอื่นในครอบครัว ถ้ากับข้าวไม่อร่อย ลูกจะลูกบ่นลูกต่อว่า ว่าทำหน้าที่เป็นแม่บ้านไม่ดี ไม่ว่าจะถูกหรือจะผิด ลูกจะต้องจำใส่ใจว่า ณ. ที่บ้าน ลูกคือแม่ของลูกๆ เป็นภรรยาของสามี ถ้าใครในบ้าน ไม่ได้รับการดูแลเอาใจใส่ มันเป็นความผิดของแม่บ้าน เป็นการบกพร่องในหน้าที่ แม่จะเป็นตำแหน่งที่ไม่มีใครไล่ออกได้ แต่ทุกครั้งที่ปัญหาอะไรที่บ้าน ลูกจะรู้สึกผิด จะรู้สึกว่าจะเราบกพร่องในหน้าที่อีกแล้ว มันเป็นบทบาทที่สังคมและขนบธรรมเนียมประเพณีได้กำหนดให้ผู้หญิงไทยต้องเป็นเช่นนี้

ข้าแต่พระเจ้า นี่โชคดีเหลือเกิน ที่พวกเราคาทอลิกไม่เชื่อ ในการเวียนว่ายตายเกิด มิฉะนั้นแล้วลูกกลัวเหลือเกินว่า จะกลับมาเกิดใหม่ เป็นผู้หญิงไทยอีก ในชาติหน้า ลูกขอถวายตัวต่อพระองค์ว่า เมื่อลูกตายแล้ว ขอให้ลูกได้ไปรับใช้พระองค์ ในสวรรค์เถิด

ลูกขอขอบคุณ ที่พระเจ้าทรงรับฟังบทสวดของลูกมาทั้งวัน และขอพระพรให้แก่ทุกคนในครอบครัวของลูกด้วยเถิด

“อย่าอ่อนระอา จงมีจิตใจกระตือรือร้นด้วยพระวิญญาณ จงปรนนิบัติองค์พระผู้เป็นเจ้า
จงชื่นชมยินดีในความหวัง จงอดทนต่อความยากลำบาก
จงเข้มแข็งมั่นอธิษฐาน” โรม 12:11-12

อาแมน

ลูกขอพร: อดคิดหนี

My Little Prayers

บทสวดขอวัน

บทที่ 2

การขอบพระคุณ

ข้าแต่พระเป็นเจ้า ทุกครั้งที่ลูกสวด ลูกมีแต่ขอ ขอ และ ขอ จากพระองค์ ลูกรู้สึกเห็นแก่ตัวเหลือเกิน ในขณะที่ลูกกำลังขอร้องโน่นจากพระองค์ มีคนในโลกนี้อีกหลายล้านคน ที่กำลังประสบปัญหาและความทุกข์อย่างแสนสาหัส พวกที่ป่วยหนัก เป็นโรคที่รักษาไม่ได้ เป็นต้นว่า โรคมะเร็ง โรคหัวใจ ฯลฯ พวกที่อยู่ในประเทศที่มีสงคราม พวกที่ถูกจำคุกโดยไม่ได้กระทำความผิด พวกที่ถูกพลัดพรากจากครอบครัว และไม่ทราบว่าจะมีโอกาสได้พบกันอีกในชีวิตนี้หรือไม่ พวกที่สมาชิกในครอบครัวถูกฆ่าตาย และอื่นๆ อีกมากมาย

และลูกละ ลูกมีทุกสิ่งทุกอย่าง ที่คนธรรมดาสามัญจะพึงมีและมากกว่าหลายๆ คนด้วยซ้ำ ลูกมีธุรกิจของตัวเอง แม้จะเป็นธุรกิจเล็ก ๆ แม้ที่ผ่านมาลูกน้องจะหักหลังเนรคุณบ้าง ก็ยังมี คนที่จงรักภักดีต่อลูกหลายคนและที่สำคัญที่สุด ลูกมีลูกๆ ที่แสนน่ารัก เชื่อฟัง และฉลาด ทั้ง 4 คน ! อีกทั้งมีคุณพ่อคุณแม่ที่รักลูก ไม่เสื่อมคลาย ไม่ว่า ลูกจะปฏิบัติตนอย่างไร ลูกๆ ทั้ง 4 คน ก็รักลูกสุดหัวใจ น้อยนักที่จะพบในเด็กๆ สมัยนี้ที่รักและเชื่อฟังแม่เท่าลูกทั้ง 4 ของลูก เขาทั้ง 4 รักและเข้าใจ และเห็นใจลูก และเป็นทั้งลูกและเพื่อนที่ดีของลูกเสมอ ในยามลูกร้องไห้ เขาจะสวมกอดลูก พร้อมซับน้ำตาและปลอบใจลูก ความรักของพวกเขา คือความรักที่ได้รับการถ่ายทอดจากพระองค์ มันเป็นความชุ่มฉ่ำที่หล่อเลี้ยงหัวใจของลูกตั้งยาวิเศษ ลูกได้รับพระพรจากพระองค์ เหลือเกิน ที่ประทานลูกทั้ง 4 คนนี้ มาให้ลูก เป็นพระพรที่สูงสุดหาสิ่งใดมาเปรียบเสมือนไม่ได้ แล้วลูกทำไมถึงจะขอร้อง โน่น ขอนี้จากพระองค์อยู่เสมอ ๆ เล่า

ข้าแต่พระเจ้า ลูกขอกราบ ณ. พระบาทของพระองค์ ขอขอบคุณต่อพระองค์ในพระพรและพระกรุณา อันสูงสุดของพระองค์ที่ได้ประทานลูกทั้ง 4 คน นี้แก่ลูก และในการที่ลูกได้เกิดมาเป็นลูกของคุณพ่อคุณแม่ ผู้ซึ่งเปี่ยมไปด้วยความรัก ความเมตตาตลอดมา

“บุตรทั้งหลาย เป็นมรดกจากพระเจ้า ผลิตผลของกรรมเป็นรางวัล” สดุดี 126:3

ลูกขอสวดต่อพระองค์ ขอพระองค์โปรดประทานพระพร แก่ผู้ที่ทุกข์ยากมากกว่าลูกด้วยเถิด และเมื่อได้ช่วยเหลือพวกเขาเหล่านั้นแล้ว ค่อยช่วยเหลือลูกในสิ่งที่ลูกจะทูลขอต่อไป

ลูกขอขอบพระคุณพระองค์อีกครั้งหนึ่ง พระเจ้าข้า

อาแมน

ข้าแต่พระเป็นเจ้า ลูกขอสวดต่อพระองค์ โปรดช่วยเหลือผู้ทุกข์ยากในโลกนี้ ตามแต่ความเร่งด่วนและตึกรึของความทุกข์ของแต่ละคนด้วยเถิดพระเจ้าข้า แต่ในเวลาเดียวกัน โปรดอย่าลืมลูกพระเจ้าข้า เพราะธุรกิจของลูกยังต้องการความช่วยเหลือ หนี้ของลูกก็ยังมีที่ต้องชดใช้

ต่อธนาคาร หากช่วงไหนพระองค์ทรงมีเวลาว่าง โปรดทรงลัดคิวช่วยลูกด้วย ขอพระองค์อย่าทรงลืมลูกพระเจ้าข้า แม้ลูกจะได้รับพระพรจากพระองค์มากมาย แต่หากทรงลัดคิวช่วยลูกบ้าง ก็จะเป็นพระคุณอย่างยิ่ง

อาแมน

ลูกขอพร: อดคิดหนี

My Little Prayers

บทสวดขอذن

บทที่ 3

PLEASE HEAL ME

ข้าแต่พระเป็นเจ้า ข้านี้ลูกได้อ่านบทความเรื่องหนึ่งชื่อว่า The Power of Forgiveness ผู้เขียนเป็นทหารอเมริกัน ผู้ที่ได้ทิ้งระเบิดนาปาล์มลงไปในหมู่บ้านเล็ก ๆ แห่งหนึ่งในเวียดนาม เมื่อ 20 กว่าปีก่อน ทำให้มีเด็กหญิงวัย ขวบเศษคนหนึ่ง ต้องถูกไฟลวกทั่วตัวและวิ่งหนีด้วยร่างกายล่อนจ้อน ทำให้เกิดภาพที่ได้รับรางวัล Pulitzer โด่งดังไปทั่วโลก เขาผู้นี้รู้สึกมีความผิดและต้องการได้รับการอภัยจากเด็กผู้หญิงคนนั้น เขาทนทุกข์ทรมานใจเป็น เวลา 20 กว่าปี และได้หันหลังให้กับพระเจ้ามาตลอด ต้องหย่าขาดจากภรรยาไปถึง 2 คน เพราะไม่มีใครเข้าใจเขา จนกระทั่งได้พบภรรยาคนที่สาม ผู้ซึ่งเป็นผู้ที่มีความเชื่อและความรักในพระเจ้าอย่างมาก สตรีผู้นี้ทำให้เขากลับมารับพระเจ้าอีกครั้งหนึ่ง ในที่สุดเขาได้กลายเป็นอาจารย์สอนศาสนา และได้รับการอภัยจากเด็กหญิงคนนั้น ซึ่งขณะนี้ได้แต่งงาน และมีชีวิตอย่างปกติสุขใน Toronto ประเทศแคนาดา

ลูกอ่านเสร็จ น้ำตาได้ไหลออกมาอย่างพร้งพรุ ทุกครั้งที่ลูกได้อ่านเกี่ยวกับเรื่องของเชลยสงคราม เรื่องของคนที่ได้ รับทุกข์โดยไม่ยุติธรรม ลูกจะร้องไห้ทุกครั้ง เขาเหล่านั้นส่วนใหญ่จะหันหลังให้กับพระเจ้าเป็นเวลานาน จนกระทั่งได้พบใครสักคนที่มีความรักความเชื่อในพระเจ้า หยิบยื่นความรัก ความเห็นใจให้แก่เขา เขาจึงจะสามารถให้อภัยแก่ผู้ทำร้ายเขาได้ และกลับมาเชื่อในพระเจ้าอีก แต่สำหรับลูกแล้ว ลูกมีประสบการณ์กลับกับทุกคน ลูกได้รับการปองร้ายจนแทบจะเอาชีวิต ไม่รอด แต่ลูกกลับมีความเชื่อและได้มั่นใจในพระองค์ตลอด และลูกสามารถให้อภัยแก่ศัตรูได้โดยพระพรหรรษาของพระองค์ ในขณะที่ลูกยังกำลังอยู่ในเหตุการณ์อันร้ายแรงนั้น แต่หลังจากเหตุร้ายได้ผ่านไปแล้ว ลูกกลับได้รับความทุกข์ทรมานใจ มากกว่าเดิม ในช่วงรักษาฟื้นฟูจิตใจของลูก

ลูกรู้สึกเหมือนเป็นลูกกวางที่ตกลงไปในกับดักที่นายพรานได้ขุดดักไว้ และถูกลบฝ่าหลุมด้วยใบไม้อย่างมิดชิด ลูก ถูกฝังทั้งเป็น อยู่ในความมืดมิด ไม่เห็นแสงเดือนแสงตะวันเป็นเวลานาน โชคดีวันหนึ่งได้หลุดพ้นจากขุมนรกออกมาได้ เนื้อ ตัวของลูกเต็มไปด้วยบาดแผลทั้งตัวเมื่อกลับถึงบ้าน แทนที่เจ้าของจะรักษาแผลให้ด้วยยา เขากลับเทน้ำร้อนใส่ แทนที่จะดูแลด้วยความรักความห่วงใย เขากลับเมินเฉยและแทนที่จะส่งเสริมด้วยความเชื่อทางจิตวิญญาณ เขากลับหัวเราะเยาะ ขณะนี้ลูกหนีออกมาแล้ว หนีออกมาจากคอกที่เขาล้อมไว้ สิ่งที่ลูกปรารถนาที่สุดคือ ผู้ที่สามารถเยียวยารักษาลูกได้ ความเจ็บปวดของลูกไม่ใช่เกิดจากความแค้น เพราะลูกไม่มีความแค้นเหลือในใจสำหรับศัตรูเลย แต่ความเจ็บปวดของลูกเกิดจาก แผลที่กัดกินจิตใจของลูกมาเป็นเวลานานแสนนานโดยไม่มียารักษา มีหน้าซ้ำ ลูกยังได้รับเกลือและฟริกที่ถูกลบขยี้ลงบน แผลนั้นซ้ำแล้วซ้ำเล่า หากลูกไม่หนีออกจากคอก ลูกคงตายอย่างทารุณกว่าตอนถูกฝังทั้งเป็นอีก

ลูกขอกราบ ณ. พระบาทของพระองค์ โปรดช่วย HEAL ลูกด้วยวิถีวิธีของพระองค์ พระองค์ทรงประทานพร

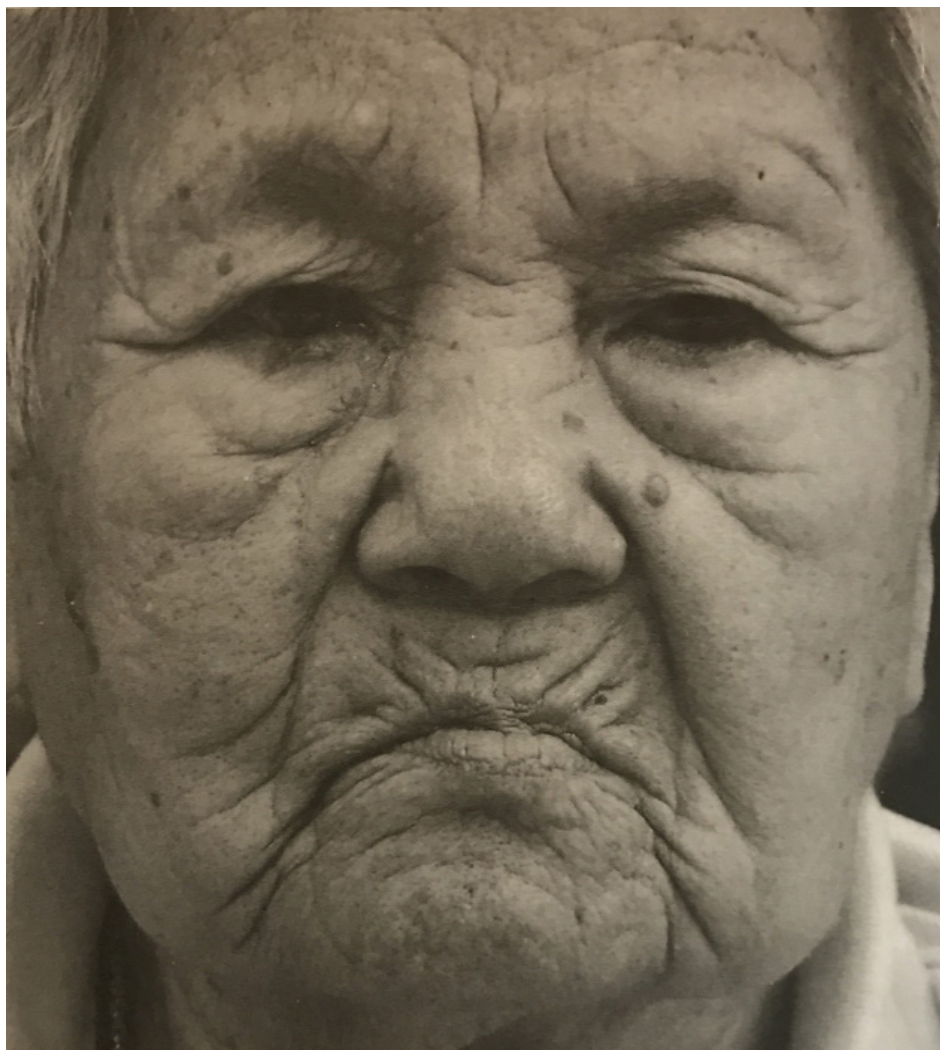
แก้ลูกอย่างมหัศจรรย์ ทำให้ลูกสามารถให้อภัยศัตรูได้ทรงช่วยให้ลูกหลุดพ้นจากการถูกฝังทั้งเป็นมาแล้ว พระองค์ย่อมทราบดีกว่าใคร ที่จะช่วย HEAL ลูกอย่างไร โปรดประทานยาผ่านมาทางใคร หรือ โดยวิธีใด ก็แล้วแต่น้ำพระทัยของพระองค์ ว่าคุณจะตกทุกข์ได้ไหม ลูกไม่เคยตัดพ้อต่อว่าพระองค์ แม้แต่ครั้งเดียว ลูกได้แต่วอนขอให้พระองค์ทรงช่วยลูก พระองค์อย่าทรงทอดทิ้งลูกนะพระเจ้าข้า ลูกได้ถูกฉุดขึ้นจากหลุมแล้วแต่ลูกยังไม่ทราบว่า ลูกจะ ทำอย่างไร โปรดช่วยลูกเถิดพระเจ้าข้า

“ข้าพระองค์อ่อนเปลี้ยด้วยการคร่ำครวญ และหลังน้ำตาท่วมที่นอนทุกคืน
ที่เอนกายก็ชุ่มโชกไปด้วยการร้องไห้
พระเจ้าทรงสดับคำวิงวอนของข้าพระองค์ ทรงรับคำอธิษฐานของข้า” สดุดี 6:6-9

อาแมน

ลูกขอพร: อดคิดหนี

My Little Prayers

บทสวดขอวัน

บทที่ 4

โปรดช่วยฉัน

ข้าแต่พระเป็นเจ้า ลูกกำลังส่องกระจกอยู่ และภาพที่ลูกเห็นต่อหน้านี้ เป็นภาพที่ได้ทำให้ลูกสะดุ้ง ตกใจ เพราะลูกไม่ใช่เป็นสาวสวย หน้าตาอึมเศร้า อีกต่อไป ลูกกำลังเป็นผู้หญิงวัยกลางคน ที่ใกล้สู่วัยที่ทางการแพทย์ขนานนาม ให้สวยงาม เพื่อลดความน่าสะพรึงกลัวว่า “วัยทอง”

อีกไม่นาน หน้าตาและสังขารของลูกก็จะเหี่ยวง่นกว่านี้ และจะร่วงโรยลงไปเรื่อย ๆ ตามวัฏจักรของสัตว์โลก ลูกไม่ต้องการที่จะดูเป็นหญิงแก่ชรา แต่นี่เป็นความจริงของชีวิตที่ไม่มีใครหลีกเลี่ยงได้

ข้าแต่พระเจ้า ลูกไม่ทราบว่ ลูกยังเหลือเวลา อีกเท่าไรบนโลกนี้ ลูกทราบแต่เพียงว่า ลูกยังไม่ได้รับใช้พระองค์เลย ขอพระองค์ทรงให้โอกาสลูกรับใช้พระองค์ก่อนจากโลกนี้ไปเถิด ลูกพร้อมทุกขณะที่จะรับใช้พระองค์บนสวรรค์ แต่ก่อนจากโลกนี้ไป อย่างน้อย ขอลูกได้มีโอกาสรับใช้พระองค์ได้อย่างเต็มที่ก่อน พระเจ้าข้า

ในเวลาเดียวกัน ขอพระองค์ โปรดทรงประทานความสวยงาม แก่จิตวิญญาณของลูก ขอให้จิตใจของลูกไม่โรยราไปตามสังขาร ตรงกันข้าม ขอให้จิตใจของลูกเต็มไปด้วยความรัก ความอ่อนโยน ความเมตตา หากสังขารของลูกต้องร่วงโรยไปตามวัย ขอให้สิ่งที่ยังคงอยู่นั้น เป็นความงามของจิตใจ ที่เพิ่มพูนพร้อมกับวัย ขอพระองค์ทรงช่วยให้ลูกไม่กลัวต่อความชรา แต่ตรงกันข้าม ขอให้ลูกอย่างก้าวสู่ชีวิตต่อไป ด้วยความรู้สึกริษยาและพร้อมที่จะรับใช้พระองค์ ด้วยความอึมเศร้าในดวงใจว่า ด้วยความเชื่อในพระองค์ ทุกๆ วันลูกสามารถเป็นผู้หญิงที่เพียบพร้อมไปด้วยความงาม และความมีค่า สำหรับพระองค์เสมอ

ลูกหวังว่า พระองค์จะทรงเติมความงามให้แก่ลูก ตามที่ลูกทูลขอเทอญ ขอขอบคุณพระเจ้าข้า

**“เสน่ห์เป็นของหลอกลวง และความงามก็เปล่าประโยชน์
แต่สตรียำเกรงพระเจ้า สมควรได้รับคำสรรเสริญ” สุภาษิต 31:30**

อาแมน

ข้าแต่พระเป็นเจ้า ลูกทูลขอต่อพระองค์อีกแล้ว ลูกเป็นคนใจร้อน แต่ลูกคิดว่า ตนเอง เป็นคนมีเหตุผล ลูกรับฟังคนอื่นเสมอ แต่การอยู่ในตำแหน่งเจ้านายนาน ๆ อาจทำให้ลูกหูตึง แต่ใจใหญ่ คือฟังคนอื่นน้อยกว่าใจตนเอง ลูกไม่ต้องการให้ทุกคนต้องเชื่อฟังลูกไปหมด แม้นิยามที่ลูกผิด แต่ลูกต้องการเป็นคนมีเหตุผล รับฟังผู้อื่น และรู้จักถ่อมตัว ขอพระองค์โปรด

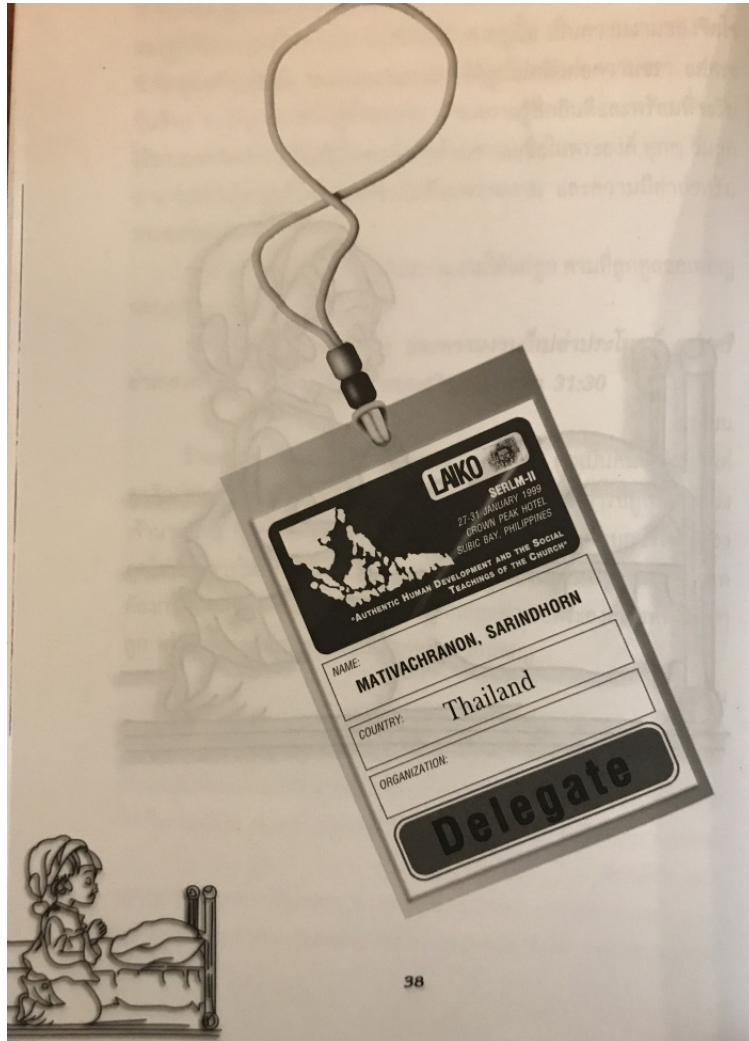

ทรงดิ่งๆ ลูก พร้อมทั้งทรงเตือนลูกในยามที่ลูกหุ้ดิ่งด้วยเทอญ

อาแมน

ลูกขอพร: อดคิดนห้

My Little Prayers

บทสวดขอวัน

บทที่ 5

การไปประชุม SEALM 2nd ที่ประเทศฟิลิปปินส์

ข้าแต่พระเป็นเจ้า พระองค์ช่างศักดิ์สิทธิ์อะไรเช่นนี้ ลูกสวดทุกวัน ขอให้มีโอกาสรับใช้พระองค์สุดกำลังสุดความสามารถตามน้ำพระทัยของพระองค์ พระองค์ทรงได้ยินคำภาวนาของลูก และได้ประทานโอกาสให้ลูกได้รับใช้พระองค์อีกแล้ว

อยู่ดีๆ ลูกก็ได้รับการติดต่อให้ไปประชุมในฐานะเป็นผู้แทนฆราวาสไทยที่ประเทศฟิลิปปินส์ เขาต้องการผู้แทนคนไทยที่มีความสามารถในการกล่าวสุนทรพจน์เป็นภาษาอังกฤษได้และมีผู้เสนอชื่อลูกให้รับงานสำคัญนี้ มีผู้แทนเป็นบุรุษสองคนและสตรีสองคน สตรีอีกคนหนึ่งเป็นเยาวชนอายุ 22 ปี

มีผู้เข้าร่วมทั้งหมด 9 ประเทศ อันประกอบด้วย : บรูไน, เวียดนาม, มาเลเซีย, สิงคโปร์, อินโดนีเซีย, ใต้หวัน, อินเดีย, ฟิลิปปินส์ และไทย มีผู้เข้าร่วมสัมมนาร่วม 90 คน

การเข้าร่วมประชุมครั้งนี้เป็นประสบการณ์ที่เสริมสร้างความเชื่อของลูกอย่างคาดไม่ถึงมาก่อน ณ ที่นั้นลูกมีโอกาสอยู่กับ Catholic Community แห่งหนึ่ง ได้เห็นผู้คนมากมายที่มานมัสการพระองค์พร้อมกับแสดงออกอย่างชัดเจนโดยการร้องเพลง ตบมือ เป็นพยาน ให้พระองค์อย่างเป็นล่ำเป็นสัน มีหน้าซ้ำ ผู้ที่มาดูแลพวกลูกที่ชื่อ Carol Lopez ยังเป็นแบบฉบับของคริสตชนที่ทำให้ลูกชื่นชมในตัวเอง เขามีชีวิตทุกวินาทีเพื่อพระเป็นเจ้า เขาอุทิศชีวิตทั้งหมดให้พระองค์ และในระหว่างการประชุม ลูกได้รับทราบและรู้จักคำว่ามีชีวิตอยู่อย่าง Christ centered เป็นครั้งแรกในชีวิต มันช่างเป็นคำที่มีความหมายอะไรเช่นนั้น

ในวันสุดท้ายของการสัมมนา พระสงฆ์ไทยเป็นผู้ทำมิสซา และในช่วงที่พระสงฆ์ปกติจะต้องเทศน์ เขาได้จัดให้ฆราวาสจากประเทศนั้นขึ้นไปแบ่งปันแทน และโดยที่ไม่คาดคิดมาก่อนในชีวิต ลูกได้มีโอกาสขึ้นไปแบ่งปันถึงประสบการณ์ชีวิตของลูก ตลอดจนสาเหตุที่ลูกได้กลับใจมาเป็นลูกของพระองค์ คืนก่อนวันสำคัญนั้น ลูกตื่นเต้นมาก ได้สวดขอให้พระจิตช่วยดลใจลูกให้พูดสิ่งที่เป็นที่พอพระทัยของพระองค์อย่างร้อนรน

นับเป็นการพูด speech ที่สำคัญและมีความหมายที่สุดในชีวิตของลูก เพราะไม่เพียงแต่ลูกได้มีโอกาสขึ้นไปยืนบนแท่นในวิหารศักดิ์สิทธิ์ที่ประเทศฟิลิปปินส์ต่อหน้าผู้ฟังจาก 9 ประเทศ ซึ่งรวมทั้ง พระ-สังฆราช บรรดาพระสงฆ์ ตลอดจนฆราวาสจากประเทศเหล่านั้นเท่านั้น แต่ที่ทำให้ลูกตื่นเต้นและดีใจที่สุดก็คือหลังจากการแบ่งปันเสร็จ ได้มีผู้เข้าร่วมสัมมนาจากประเทศฟิลิปปินส์ 3 คน มาร่วมแบ่งปันชีวิตของพวกเขาให้ลูกฟัง คนหนึ่งในจำพวกนี้ได้เข้ามาอดลูกร่ำไห้และบอกกับลูกว่าพระเจ้าได้ส่งให้ลูกไปสัมมนาในครั้งนี้ เพราะสามีมองเขาก็ประสบชะตากรรมคล้ายๆ ลูกมาเป็นเวลาเกือบสิบปีแล้ว และเขาก็เกือบเสื่อมศรัทธาในพระองค์ พอมาได้ยินที่ลูกแบ่งปันทำให้เขาเชื่อว่าพระองค์มีจริงและทรงศักดิ์สิทธิ์และพระทัย

ดี ลูกดีใจจริงๆ

ข้าแต่พระเป็นเจ้า ที่ลูกมีโอกาสรับใช้พระองค์ เป็นประจักษ์พยานให้กับพระองค์ ลูกเป็นคริสตชนใหม่ที่ต่ำต้อยคนหนึ่ง ที่ไม่มีอะไรโดดเด่นน่าสนใจสำหรับคนทั่วไป แต่ลูกพร้อมและยินดีเป็นประจักษ์พยานให้กับพระองค์ในทุกโอกาสของชีวิต ลูกพร้อมพระเจ้าข้า

ขอพระองค์โปรดประทานโอกาสให้ลูกได้รับใช้พระองค์ตามแต่น้ำพระทัยของพระองค์เสมอๆ และตลอดไปเทอญ

อาแมน 30 . 1 . 2542

ลูกขอพร: อดคิดหนี

My Little Prayers

บทสวดขอวัน

บทที่ 6

การรับใช้พระเจ้าโดยการเป็นพยานในพระองค์

ข้าแต่พระเจ้า เป็นเจ้า ลูกขอเริ่มต้นบทสวดของลูกโดยการขอบคุณพระองค์ สำหรับความรักอันยิ่งใหญ่ของพระองค์ และพระพรต่างๆ ของพระองค์ ที่ได้ประทานให้แก่ลูก ตั้งแต่ลูกได้เป็นลูกที่สมบูรณ์ของพระองค์มาเป็นเวลา 4 ปีเศษ ชีวิตของลูกได้เปลี่ยนไปอย่างสิ้นเชิง ความสำคัญของสิ่งต่างๆ ในชีวิตของลูกก็ได้ถูกลำดับใหม่ ทุกวันนี้สิ่งที่สำคัญที่สุดในชีวิตของลูกคือการรับใช้พระองค์ เรื่องอื่นๆ รอได้ และกลายเป็นรองในลำดับความสำคัญไปเสียแล้ว

ลูกเองไม่ทราบว่าจะมีชีวิตเหลืออีกบนโลกนี้อีกเท่าไร อาจจะเหลืออีกไม่กี่วัน หรืออาจจะเหลืออีกหลายสิบปี ทั้งนี้แล้วแต่น้ำพระทัยของพระองค์ เพราะฉะนั้นลูกจึงมีความร้อนรนที่จะรับใช้พระองค์ เพื่อตอบแทนพระคุณและพระพรอันยิ่งใหญ่ของพระองค์ แต่เนื่องจากลูกเพิ่งเป็นคาทอลิกใหม่ หากเปรียบแล้วก็เหมือนกับเด็กน้อยไร้เดียงสา มีอายุเพียง 3-4 ขวบเท่านั้น ยังไม่มีความรู้สึกซึ่งพอกเกี่ยวกับพระศาสนจักร เพราะฉะนั้นลูกจึงขอรับใช้พระองค์ด้วยใจบริสุทธิ์ หากลูกรับใช้พระองค์ผิดทางที่ควรจะเป็น ขอให้พระองค์ทรงอภัยให้ลูกและทรงเตือนให้ลูกทราบเถิด พระเจ้าข้า ลูกพร้อมที่จะทำทุกอย่างเพื่อรับใช้พระองค์ให้เป็นไปตามน้ำพระทัยของพระองค์เสมอ

ลูกได้ฟังพ้องค์หนึ่ง เทศน์ว่าไม่มีการรับใช้พระเจ้าอะไรดีกว่าการเป็นพยานในองค์ แต่มีวันหนึ่งมีผู้ใหญ่คนหนึ่งบอกกับลูกว่า การเป็นพยานในพระเจ้าไม่ใช่เป็นสิ่งที่คนไทยคาทอลิกทำกัน แต่เป็นสิ่งที่คนคริสต์นิกายอื่นทำ ท่านนั้นบอกลูกว่าคาทอลิกเราควรจะสงบเสงี่ยม และไม่ควรเปิดเผยเรื่องราวของตนเองให้ผู้อื่นฟัง แม้จะเป็นการเป็นพยานในพระเจ้าก็ตาม

ลูกนำสิ่งที่ผู้ใหญ่ท่านนี้พูดมาครุ่นคิดนานแสนนาน ว่าลูกเองควรจะปฏิบัติตนเช่นไร จึงจะเป็นลูกที่ดีของพระองค์ ได้อย่างถูกต้อง ในที่สุดลูกก็สรุปกับตนเองว่า หากคุณพ่อคุณแม่ของเราเป็นคนใจดี รักลูกๆ เมตตาลูกๆ และให้ทุกสิ่งทุกอย่างแก่ลูกๆ และเรา บอกกับเพื่อนๆ ว่า คุณพ่อคุณแม่ของเราประเสริฐที่สุด ท่านรักเรามาก และท่านเป็นคุณพ่อคุณแม่ที่ดีที่สุดในโลก เราจะทำอะไรผิดไหม คำตอบก็คือ ไม่น่าผิด ฉันทิด

ในการที่คาทอลิกจะเป็นพยานในพระเจ้าโดยคำพูด การเขียน หรือการกระทำว่าพระเจ้าผู้เป็นเจ้ามีจริง พระองค์ทรงยิ่งใหญ่ และพระองค์ทรงเป็นองค์แห่งความรักที่แท้จริง เพื่อให้ชาวคาทอลิกด้วยกันหรือแม้แต่คนศาสนาอื่นรับทราบ ก็ไม่น่าจะเป็นสิ่งต้องห้าม ฉันทิด

ทุกวันนี้ ลูกภูมิใจในการเป็นคาทอลิก เป็นลูกที่สมบูรณ์ของพระองค์มาก ในห้องทำงานของลูกเต็มไปด้วยรูปพระและแม่พระ ทุกคนที่มาติดต่อการงานกับลูก จะได้รับฟังเรื่องของพระเจ้าจากลูกเสมอ ลูกหาโอกาสที่จะสรรเสริญพระองค์

ให้ผู้ที่มาติดต่อกับลูก ไม่ว่าจะในระดับใดก็ตาม ฟังทุกครั้ง และลูกก็พร้อมที่จะเป็นพยานในพระองค์ว่า พระองค์มีจริง และยิ่งใหญ่ที่สุด ไม่ว่าจะในโอกาสใดสถานการณ์ใดก็ตาม

แต่หากการกระทำของลูกไม่ถูกต้องตามประเพณีปฏิบัติของคาทอลิก ลูกขอกราบขออภัยต่อพระองค์ด้วยใจจริง ขอพระองค์โปรดทรงอภัยให้แก่ลูกด้วย และขอพระจิตเจ้าทรงดลใจลูกให้ลูกรับใช้พระองค์ได้ถูกต้องตามน้ำพระทัยของพระองค์ด้วยเถิด

ลูกขอจบบทสวดนี้โดยการถวายตัวรับใช้พระองค์จนสุดความสามารถ สุดชีวิตจิตใจ ขอพระองค์ทรงประทานโอกาส และแสงสว่างแก่ลูกในการรับใช้พระองค์ให้ถูกต้องตามน้ำพระทัยของพระองค์ตลอดไป ส่วนชีวิตของลูกเอง ขอถวายให้พระองค์เป็นผู้ดูแลพระเจ้าข้า

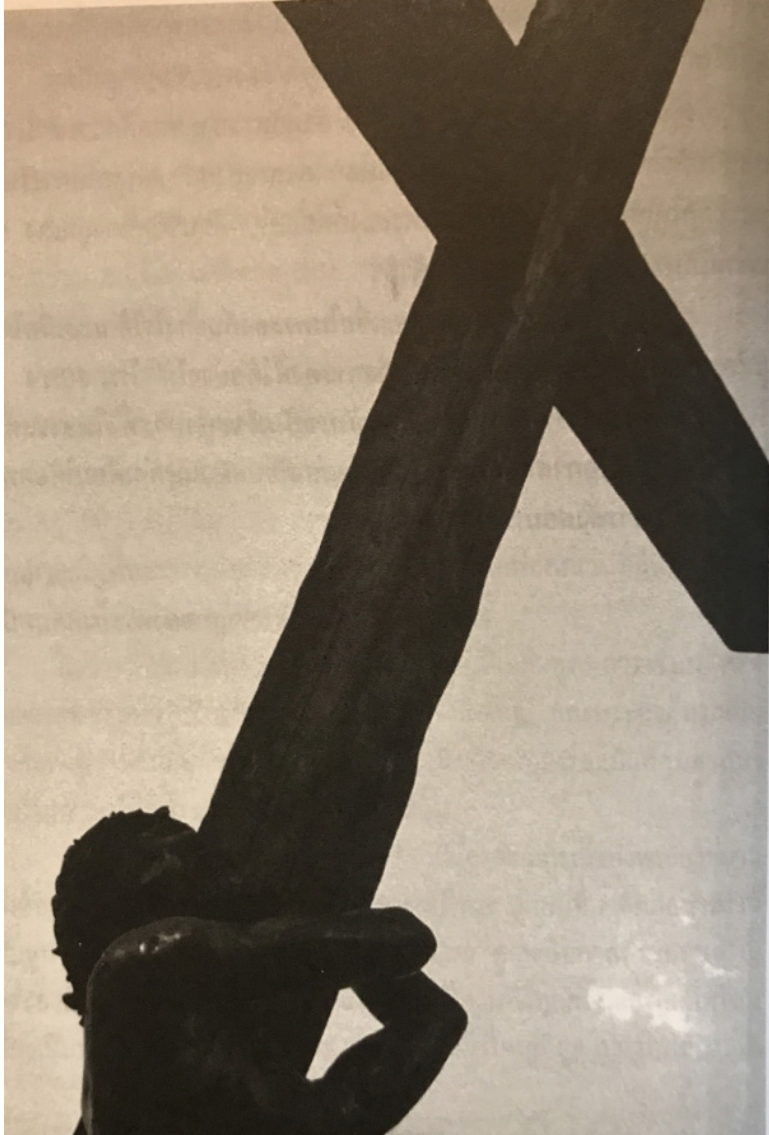
**“ผู้ที่ยังไม่ได้ยินถึงพระองค์ จะเชื่อในพระองค์อย่างไรได้
และเมื่อไม่มีผู้ใดประกาศให้เขาฟัง เขาจะได้ยินถึงพระองค์ได้อย่างไร” โรม 10:14**

“ให้ประกาศพระวจนะ ให้ชะมักเขม่นที่จะทำการ ทั้งในขณะที่มีโอกาสและไม่มีโอกาส ให้ชักชวนด้วยเหตุผล เตือนสติและตักเตือนให้อดทนอยู่เสมอในการสั่งสอน” 2 ทิโมธี 4:2

อาแมน

ลูกขอพร: อดทนหนัก

My Little Prayers

บทสวดขอวัน

บทที่ 7

ความรักของพระองค์

ข้าแต่พระเป็นเจ้า ลูกขออนุญาตพระองค์บอกกับตัวเองในสิ่งที่ลูกรู้ว่าไม่เป็นความจริงสักครั้ง ลูกขออนุญาตบอก
ว่า ลูกเป็นลูกที่พระองค์รักที่สุด ทั้งๆ ที่ลูกรู้ว่าสำหรับพระองค์แล้ว พระองค์รักลูกทุกคนเท่ากันหมด

ก่อนหน้านี้ ยามที่ลูกได้อ่านหรือฟังเกี่ยวกับคนที่รับเชื่อพระองค์ว่า ชีวิตได้เปลี่ยนไปอย่างไร ลูกอ่านแล้ว
จะรู้สึกว้าว พวกเขาเหล่านั้นช่างเวอร์ อะไรเช่นนั้น หรือเป็นบทที่คริสตชนจะต้องพูดเพื่อให้อ่านดูประทับใจ แต่มาบัดนี้ มันได้
เกิดกับลูกเองแล้ว

ขณะนี้ลูกเป็นลูกของพระองค์อย่างสมบูรณ์ ลูกยอมรับและแบกกางเขนอย่างเต็มใจ ลูกได้อ่านบทความของชาว
เบลเยียมผู้หนึ่ง ผู้ซึ่งเขียนว่า ถ้าคนเราทราบถึงความหมายอันแท้จริงของกางเขนและยอมรับการแบกกางเขนอย่างเต็มใจ
และเข้าใจ เราจะสามารถมีชีวิตได้อย่างสงบสุขในทุกสถานการณ์ กางเขนไม่ได้ช่วยให้ความเจ็บปวดของคนแบกน้อยลง แต่
กางเขนช่วยให้เราเห็นความไร้สาระ ความโง่เขลาเบาปัญญา ความไม่ยิ่งใหญ่ ความจอมจ้อ และความต่ำต้อยของเราเองได้
และที่สำคัญที่สุด กางเขนเป็นเหมือนเสาอากาศที่จะทำให้เราสื่อสารกับพระเจ้าได้ และหากเราไม่เพียงแต่แบก แต่กอด
กางเขนไว้แนบอก เราจะสามารถมองเห็นโลกได้ชัดเจนขึ้น ผ่านสายตาที่ได้รับการชำระล้างด้วยน้ำตาที่หลังต่อหน้าพระพักตร์
ของพระเป็นเจ้า

หากลูกเป็นต้นไม้ในขณะนี้ ลูกก็คงเป็นต้นไม้ที่ได้ตัดกิ่งแห้งพร้อมสลัดใบเหลืองทั้งหมดแล้ว คงไว้แต่ลำต้นที่แข็งแรง
ท่ามกลางความสับสนวุ่นวายของเศรษฐกิจ และสิ่งแวดล้อมที่เป็นพิษทั้งจากมนุษย์และทุกสิ่งทุกอย่าง ลูกเห็นแต่ความ
รักของพระองค์ ที่งามเจิดจ้า เปรียบดังดวงอาทิตย์ที่ส่องมากระทบหยดน้ำค้างอันบริสุทธิ์บนใบหญ้าและต้นไม้ของลูกในยาม
เช้า

ท่ามกลางความไม่มีอะไรของลูก ลูกรู้สึกตนเองเป็นคนที่รวยที่สุดและโชคดีที่สุดในโลก เพราะลูกมีพ่อที่แสนดีอย่าง
พระองค์ และแม่ที่ไม่เคยทอดทิ้งลูกอย่างแม่พระ ลูกขอพวารณาตัวเองต่อพระองค์ว่าลูกจะรับใช้พระองค์อย่างสุดกำลัง สุด
ความสามารถและแม้สุดชีวิต ลูกจะทำตัวเหมือนม้ายามลูกใช้งาน คือ มีที่บังตาทั้งสองข้าง และวิ่งรูดหน้าอย่างเดียวโดยไม่
วอกแวกต่อสิ่งรอบข้าง ลูกจะไม่ย่อถอยต่ออุปสรรค ต่อคำครหา ต่อการเข้าใจผิด (หากมี) ในการรับใช้พระองค์ ลูกจะรับใช้
เพื่อนมนุษย์เท่าที่สติปัญญาและกำลังความสามารถจะเอื้ออำนวย

แต่ทั้งนี้ขอพระองค์โปรดทรงประทานแสงสว่างในการนำทางชีวิตของลูก ให้ลูกสามารถรับใช้พระองค์ตามพระ
ประสงค์ของพระองค์ได้ถูกต้อง ขอพระองค์โปรดประทานกำลังใจให้ลูกหนักแน่นไม่ย่อถอยต่ออุปสรรค และที่สำคัญที่สุด
โปรดดลใจให้ลูกทราบว่าพระองค์ทรงต้องการให้ลูกรับใช้พระองค์เช่นไร ลูกกำลังเป็นม้าที่วิ่งควบเพื่อรับใช้พระองค์ ขอทรง

โปรดอย่าให้ลูกวิ่งหลงทางเลย พระเจ้าข้า

ลูกกราบขอขอบคุณพระองค์อีกครั้งหนึ่ง ในพระหรรษทานของพระองค์ที่ได้ประทานให้ลูกอย่างเต็มเปี่ยม หากใครที่ไม่มีความเชื่อในพระองค์ มาได้ยินหรือได้อ่านที่ลูกถวายบทสวดนี้ ก็จะหาว่าลูกเวอร์ เช่นกัน แต่ช่างเถิด ลูกขออนุญาตพระองค์แล้ว ว่าขอให้ลูกคิดว่าตนเองเป็นลูกสุดที่รักของพระองค์ (สักครั้ง) ใครจะคิดอย่างไรก็ช่าง

**“พระเจ้าทรงสำแดงความรักของพระองค์แก่เราทั้งหลาย
คือขณะที่เรายังเป็นคนบาปอยู่นั้น พระคริสต์ได้ทรงสิ้นพระชนม์เพื่อเรา” โรม 5:8**

ขอขอบพระคุณพระเจ้าข้า

อาแมน

ลูกขอพร: อดคิดหนี

บทที่ 8
โปรดทรงใช้ฉัน

ข้าแต่พระเจ้า เป็นเจ้า ในพระคัมภีร์ บทที่ บสร 2:1-11 ได้กล่าวไว้ว่า “ลูกเอ๋ย ถ้าเจ้าคิดจะรับใช้พระเจ้าต้องเตรียม หัวใจให้การทดลอง จงมีใจเที่ยงตรงและมั่นคงไม่หวั่นไหวในยามทุกข์ยากลำบาก จงยึดพระองค์อย่าทอดทิ้งเพื่อจะได้รับ เกียรติในบั้นปลายชีวิต

เพราะทองคำย่อมพิสูจน์ด้วยไฟ คนรับเลือกสรรก็พิสูจน์ด้วยการถูกเหยียดหยาม จงวางใจในพระเจ้าเถิด และ พระองค์จะทรงช่วย จงเดินทางตรง และไว้ใจในพระองค์ เพราะพระเจ้าทรงมีพระทัยสงสารและเมตตา ทรงอภัยบาป และ ทรงช่วยให้รอด”

ลูกรู้สึกว่าคุณได้รับการทดลองจากพระองค์ ครั้งแล้วครั้งเล่า ถ้าเป็นทองคำก็คงถูกหลอมจนเป็นของเหลวแล้วอย่าง สิ้นเชิง พระองค์พระเจ้าข้า โปรดใช้ลูกเถิด ใช้ให้ลูกทำอะไร หรือเป็นอะไรก็ได้ ลูกขอร้องพระองค์ ไม่ต้องทดสอบลูกอีก เพราะทองคำในสภาพของเหลว ย่อมทำประโยชน์ไม่ได้ เมื่อหลอมได้ที่แล้วก็ควรจะหล่อให้เป็นรูปพรรณ จะเป็นเช่นใดก็ได้ ตามใจผู้หล่อ ลูกพร้อมที่จะรับใช้พระองค์ พระเจ้าข้า ลูกกลัวถูกหลอมอีกเหลือเกิน ขอพระองค์โปรดหล่อลูกเถิด ลูกพร้อม ที่จะเป็นอย่างและทำทุกอย่างตามน้ำพระทัยของพระองค์ พระเจ้าข้า

อาแมน

ลูกขอพร: อดทนขึ้น

ลูกเข้าใจแล้วถึงคำที่นักบุญแบร์เนตต์ได้กล่าวไว้ว่า

“ความนบนอบคือความรัก ความทุกข์ทรมานอย่างเจียมๆ เพื่อองค์พระเยซูคือความชื่นชมยินดี ความรักต่อพระองค์อย่างจริงใจคือการถวายทุกสิ่งทุกอย่าง แม้กระทั่งความโศกเศร้าเสียใจ”

ลูกขอเติมเป็นคำพูดของลูกเองว่า

“ความรักคือ การเสียสละ และความทุกข์นั้นหากได้เกิดขึ้นท่ามกลางความเชื่อในพระเยซู ก็เป็นความหวานที่ชุ่มฉ่ำได้”

น้ำตาลูกได้ไหลอาบแก้มตลอดระยะเวลาของการสวดส่ายประคำนั้น มันเป็นการสวดส่ายประคำที่มีค่าที่สุดและเป็นการสวดส่ายประคำที่ศักดิ์สิทธิ์ที่สุดในชีวิตของลูก มีกี่คนในโลกนี้ที่จะโชคดีเท่าลูกที่มีโอกาสสัมผัสความศักดิ์สิทธิ์ของแม่พระได้เช่นนี้ ลูกโชคดีเหลือเกิน ลูกรู้สึกว่ จิตวิญญาณของลูกมีความบริสุทธิ์ขึ้นอีก เพราะเนื่องจากการหลอมครั้งแล้วครั้งเล่า จนกลายเป็นของเหลวไปแล้ว บัดนี้ ลูกได้ผ่านการชะล้างโดยน้ำตาของลูกที่ได้หลังต่อหน้าพระพักตร์ของพระแม่ เปรียบดั่งน้ำบริสุทธิ์ที่ได้ตกลงมาจากถ้ำศักดิ์สิทธิ์นั้นได้ชะล้างความทุกข์ทั้งหมดที่ผ่านมาของลูกให้หมดไปอย่างสิ้นเชิง

ลูกสวดจนหมดส่ายประคำพร้อมน้ำตาที่ได้ขลิบล้างสายตาของจิตวิญญาณของลูกให้เห็นชีวิตได้สว่างขึ้น มันช่างเป็นประสบการณ์ที่น่าอัศจรรย์อะไรเช่นนี้ หลังจากได้รับพระพรพรทานจากพระองค์และจากแม่พระครั้งแล้วครั้งเล่าเช่นนี้ ลูกจะยังทำบาปได้อย่างไร ลูกสัญญากับพระองค์ว่าลูกจะพยายามหลีกเลี่ยงบาปจนตลอดชีวิต แต่ลูกเป็นผู้ต่ำต้อย เป็นผู้อ่อนแอ ขอพระองค์ทรงนำชีวิตของลูก ทรงเตือนลูกทุกครั้งทีลูกจะทำบาปด้วยเถิด ลูกขอสัญญาต่อพระองค์ว่าลูกจะเชื่อฟังพระองค์และจะไม่ทำให้พระองค์เคืองพระทัยอีกเลย ยิ่งกว่านั้นลูกขอถวายชีวิตของลูกในการรับใช้พระองค์จนสุดกำลัง สุดความสามารถ สุดชีวิตจิตใจ ลูกจะเป็นลูกที่พระองค์ภาคภูมิใจ พระเจ้าข้า

พูดถึงความภาคภูมิใจ ลูกได้ฟังพระสงฆ์ในคณะของลูกเทศน์ที่เมืองฟาติมาว่า การรับใช้พระองค์ที่ดีที่สุดคือการเป็นพยานให้พระองค์ พระองค์ทรงเมตตาลูกอีกแล้ว ลูกมีโอกาสได้เป็นพยานให้พระองค์บนรถลูกมีโอกาสได้ประกาศให้ทุกคนทราบถึงความยิ่งใหญ่ของพระองค์ และความรักอันหาที่เปรียบไม่ได้ของพระองค์ ในช่วงสิบปีที่ผ่านมา ลูกได้รับความทุกข์ทรมานมาเหลือเกิน ลูกเคยคิดอยู่เสมอว่า ลูกได้ทำบาปทำกรรมอะไรไว้ในชาติก่อนจึงต้องประสบชะตากรรมดังเช่นที่ผ่านมา

แต่บัดนี้ ลูกไม่สนใจอีกแล้ว อดีตของลูกได้ผ่านพ้นไปแล้ว ทุกวันนี้ลูกมีชีวิตอยู่เพื่อเหตุผลเพียงประการเดียวคือ รับใช้พระองค์ ก่อนหน้านี้ ยามที่ลูกได้ยินใครเป็นพยานให้พระองค์ว่า พอเขารับเชื่อพระองค์แล้วชีวิตเขาเปลี่ยนไปอย่างไร อย่างนี้ ลูกมีความรู้สึกว่พวกเขาเหล่านั้นช่างเวอร์อะไรเช่นนี้ แต่มาบัดนี้ลูกเองอยากตะโกนให้ก้องโลกว่า “ฉันก็เปลี่ยนไปแล้ว เพราะพระเป็นเจ้า” **“เหตุฉะนั้น ถ้าผู้ใดอยู่ในพระคริสต์ ผู้นั้นก็เป็นคนที่ถูกสร้างใหม่แล้ว สิ่งสารพัดเก่าๆ ก็ล่วงไปนี่แน่ะกลายเป็นสิ่งใหม่ทั้งนั้น” 2 โครินธ์ 5:17** มันก็แปลกเหลือเกินว่พระพรพรทานของพระองค์จะทำให้ลูกเปลี่ยนไปได้ถึงเพียงนี้ ทุกวันนี้ชีวิตของลูกเหมือนกับที่พระสงฆ์องค์หนึ่งได้เทศน์คือ.....ดั่งน้ำที่ตกตะกอน ลูกเห็นชีวิตของมนุษย์ชัดเจนขึ้น ลูกเข้าใจชีวิตดีขึ้นเพราะสายตาของจิตวิญญาณของลูกได้ถูกชะล้างด้วยน้ำตาที่หลังต่อหน้าพระองค์ ลูกขอบพระคุณพระองค์พระเจ้าข้า ขอบพระคุณพระองค์อย่างสุดชีวิตจิตใจ พระองค์ช่างเป็นพ่อที่ดีสมบูรณ์อะไรเช่นนี้

“เหตุฉะนั้น ท่านทั้งหลายจงเป็นคนดี รอบคอบเหมือนอย่างพระบิดาของท่าน

ผู้ทรงสถิตในสวรรค์เป็นผู้ดีรอบคอบ” มัทธิว 5:48

ข้าแต่พระเป็นเจ้า ลูกได้ค้นพบอีกว่ชีวิตของลูกเป็นของประทานมาจากพระองค์ หากลูกไม่ใช่ชีวิตให้เป็นประโยชน์

ในการรับใช้พระองค์ จะหาค่าอะไรจากชีวิตเล่า ลูกขอสัญญาต่อพระองค์ว่าลูกจะใช้ชีวิตที่เหลืออย่างคุ้มค่าสมกับที่พระองค์ทรงให้ลูกเกิดมา และทรงเลือกลูกเป็นลูกแกะตัวหนึ่งของพระองค์ ลูกขอกราบนมัสการพระองค์ ณ พระบาทของพระองค์ด้วยความเคารพรักสุดดวงใจ พระเจ้าข้า

ยิ่งกว่านี้ ลูกมีเรื่องที่จะขอบคุณพระองค์อย่างหาที่เปรียบมิได้อีกเรื่องหนึ่ง หลังจากการแสวงบุญครั้งนี้ ลูกชายคนเล็กของลูกบอกกับลูกเองว่า เขาอยากจะได้เรียนคำสอนและพร้อมที่จะรับศีลล้างบาป เป็นลูกที่สมบูรณ์ของพระองค์ในเร็ววันนี้

**“เรารู้ว่าพระเจ้าทรงช่วยคนที่รักของพระองค์ให้เกิดผลดีในทุกสิ่ง
คือคนทั้งปวงที่พระองค์ได้ทรงเรียกตามพระประสงค์ของพระองค์” โรม 8:28**

ขอพระองค์ทรงประทานพระพรแก่ครอบครัวของลูกทุกๆ คนด้วยเถิด ลูกไม่มีอะไรจะถวายเป็นเครื่องสักการบูชาพระองค์ ในการขอขอบพระคุณพระองค์ที่ได้ประทานพระพรแก่ครอบครัวของลูกอันเหลือล้นเช่นนี้ นอกจากจะถวายชีวิตของลูกกับลูกๆ ทั้งสี่คนของลูก เป็นลูกที่ดีของพระองค์ และพร้อมที่จะรับใช้พระองค์สุดชีวิตด้วยเทอญ

ทั้งนี้ลูกกราบทูลขอในพระนามของพระมหาเยซูคริสตเจ้า พระเจ้าข้า

อาแมน

ลูกขอพร: อดคิดหนี

My Little Prayers

บทสวดของวัน

บทที่ 10

การเฝ้าแม่พระที่เมืองฟาติมา

ข้าแต่พระเป็นเจ้า ลูกเข้าใจว่าความเชื่อของลูกที่มีต่อพระองค์นั้น หนักแน่นและลึกซึ้งดังมหาสมุทร แต่สิ่งที่ลูกเห็นที่เมืองฟาติมานั้น ทำให้ลูกตระหนักว่าความเชื่อของลูกนั้นยังเบาประดุจปุยนุ่น ลูกเห็นผู้คนเดินคุกเข่าเป็นระยะยาวเหยียดๆ กิโลเมตร ท่ามกลางสายฝน ความมืด และความหนาวเย็น อีกทั้งยังเห็นชายคนหนึ่งคลานรอบๆ แท่นแม่พระขณะที่สวดภาวนา เขาเหล่านั้นช่างมีความเชื่อความศรัทธาเหนือคำบรรยาย

ลูกละอายใจตัวเองที่ความเชื่อของลูกยังบอบบางและบางเบาเมื่อเทียบกับคนเหล่านั้น ขอพระองค์โปรดทรงช่วยลูก ประทานพระพรหนุนใจลูกให้มีความรักความศรัทธาและความเชื่อในพระองค์มากยิ่งขึ้นไปโดยไม่สิ้นคลอนเทอญ

ณ สถานที่ศักดิ์สิทธิ์ทั้งที่เมืองลัวร์ดและเมืองฟาติมา ลูกได้เห็นคนคุกเข่าสวดต่อหน้าแม่พระผู้ศักดิ์สิทธิ์พร้อมกับร้องไห้อย่างไม่อายต่อผู้ข้างเคียง ทำให้ลูกเห็นว่าความทุกข์นั้นคู่กับชีวิต ไม่มีผู้ใดที่มีชีวิตสุขสมบูรณ์บนโลกนี้ได้ อยู่ที่ว่าเมื่อเวลาคนประสบความทุกข์ เขาจะมองและจัดการกับความทุกข์อย่างไร ลูกเคยประสบความทุกข์นั้นจนถึงขั้นเคยมองมันเข้าไปในลูกกะตาและบอกมันว่า เราเป็นเพื่อนกันนะ ฉันทิ้งเธออีกต่อไป

ก่อนหน้าที่ลูกจะเป็นบุตรของพระองค์อย่างสมบูรณ์ ลูกเคยถามพระสงฆ์ที่สอนคำสอนลูกว่า หากพระเจ้ารักมนุษย์จริง ทำไมพระองค์ถึงปล่อยให้มนุษย์มีความทุกข์มากมายเช่นนี้ และที่บอกว่าพระองค์ทรงรักมนุษย์เท่ากันนั้น ทำไมบางคนเกิดมามีความสุขสมบูรณ์ แต่บางคนเกิดมาพิการ พระสงฆ์ตอบลูกว่าไม่ว่าอะไรจะเกิดขึ้น พระเจ้าทรงรักลูกทุกคนเท่ากันสำหรับคนทุกๆ ไป การตอบเช่นนั้นดูเหมือนเป็นคำตอบแบบกำปั้นทุบดิน ตอบแบบไม่มีเหตุไม่มีผล แต่ยิ่งวันลูกก็ยิ่งเข้าใจถึงความรักของพระองค์มากขึ้น ความสุขที่เกิดขึ้นในใจจากการได้รับพระพรพรทานจากพระองค์นั้น สามารถลบเลือนและกลบเกลื่อนความรู้สึกทั้งหลายทั้งปวงบนโลกนี้ได้ ในช่วง 2-3 ปีที่ผ่านมา ขณะที่เศรษฐกิจของประเทศกำลังย่ำแย่ ลูกเองไม่ทราบว่ารกรกิจของลูกจะต้องปิดลงเมื่อไรหรือไม่ แต่ภายในใจของลูกกลับสงบเงียบ ลูกได้ถวายเป็นชีวิตแด่พระองค์ และลูกวางใจว่าพระองค์จะทรงนำทางชีวิตของลูกอย่างดีที่สุด มันเป็นความรู้สึกที่ยากที่จะอธิบายแก่ผู้ที่ไม่มีความเชื่อได้

ความเชื่อของมนุษย์ที่มีต่อพระองค์นั้น คงมีเป็นขั้นๆ คล้ายขั้นบันได หรือระดับการศึกษา บางคนอาจจะมี ความเชื่อระดับอนุบาล บางคนอาจจะมี ความเชื่อระดับประถมหรือมัธยมหรือระดับปริญญา สำหรับลูกเองนั้น ลูกมีความเชื่อและความศรัทธาต่อพระองค์ เช่นเดียวกับเด็กไร้เดียงสาบริสุทธิ์ ที่มีต่อพ่อแม่ของเขา ลูกมีความเชื่อต่อพระองค์อย่างไม่มีเงื่อนไขอย่างสิ้นสุดจิตใจ เป็นความเชื่อที่จริงใจ และพัฒนามาเป็นขั้นๆ แต่มันคง ถึงกระนั้นก็ดี ลูกยังคงต้องเสริมสร้างความเชื่อความศรัทธาในพระองค์ให้แน่นแฟ้นกว่านี้อีก

ขอพระองค์โปรดอย่าทอดทิ้งลูก และรับลูกให้อยู่ในอุปถัมภ์ของพระองค์ตลอดไปเทอญ

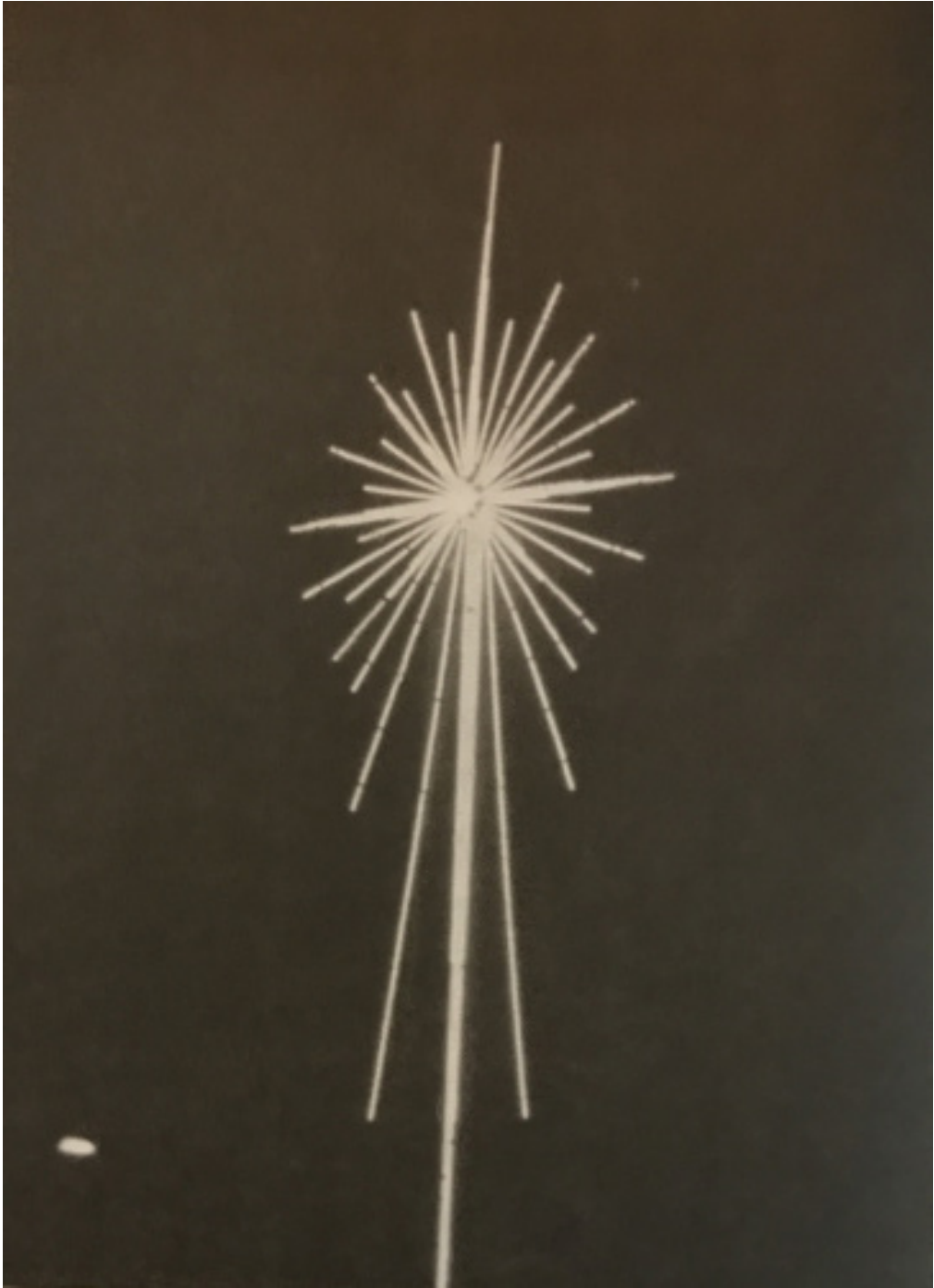

“พระองค์ผู้ทรงชุใจเราในการทุกข์ยากทั้งสิ้นของเรา เพื่อเราจะสามารถชุใจคนเหล่านั้นที่มีความทุกข์ยากอย่างใด
อย่างหนึ่งได้ด้วยความชุใจ ซึ่งตัวเราเองได้รับจากพระเจ้า” 2 โครินธ์ 1:4

อาแมน

คุณอวพร: อดิคนนนี้

My Little Prayers

บทสวดขอวัน

บทที่ 11

New Year Prayer

ข้าแต่พระเป็นเจ้า ลูกได้เขียนบทสวดนี้เมื่อ 30 กว่าปีก่อน และขอถวายบทสวดเดียวกันนี้อีกครั้งหนึ่ง

New Year Prayer

โดย ลูกของพระองค์คนหนึ่ง

Thank Thee, O Lord, for the past year,
For You Love, Your help, and Your cheer,
For Your mercy, Your kindness, and Your care,
I thank Thee, O Lord, with this prayer.

Be braver, be bolder, but kinder.
Be wiser, be wittier as I grow older.
Be cheerful and always ready to smile.
Be generous as far as mile after mile.

This New Year, O Lord, please help me
Be a better man, be a better me,
Be ready to help others when needed.
Be ready to forgive when cheated

Be healthier, be lovelier, be manlier.
Be smarter, be fonder, and prettier.
Be more a giver than as asker.
Be more a doer than a wisher.

When I fall, please help me stand.
When I sin, please give me Thy hand.
When I'm sick, please cure me.
When I do bad, please warn me consciously

Give me more courage to live the life.
Give me more patience to strive.
Give me more advice which I need.
Give me more strength to withstand the greed.

Let me be a grown-up man.
Let me act wisely with a careful plan.
Let me understand people more.
Let me know what men are created for.

I pray deeply from my heart.
I pray peace and happiness not to depart.
I pray gently kneeling here.
I pray to Thee, Lord, to give me a Happy New Year!

When I'm needed, please let me know.
When I'm in crisis, please let justice grow.
When I can help better the world, please wake me.
When I can pursue peace, please help strongly.

Give me more chances to help others.
Give me time to support my neighbors.
Give me power to create.
Give me ability to persuade.

Let me be openhearted enough.
Let me forgive though the matter's tough
Let me live the life usefully.
Let me be better, let it be a better me.

อาแมน

คุณขอพร: องค์คุณนพ

My Little Prayers

บทสวดขอวัน

บทที่ 12

ยืนยันความเชื่อ

ข้าแต่พระเป็นเจ้า ขณะนี้เด็กมากแล้ว แต่สมองลูกยังคงตื่นตื้นกับการสวดต่อพระองค์ ต่อการสรรเสริญพระองค์ ลูกขอถวายบทสวดเป็นกลอน 8 บท เพื่อยืนยันความเชื่อต่อพระองค์ ดังต่อไปนี้ พระเจ้าข้า

ตื่นเช้า	เฝ้าพร้า	เรียกหา
เมตตา	ความรัก	อยู่ไหน
ทุกวัน	กลิ่นอด	ทนไป
เมื่อไร	เห็นเดือน	ตะวัน
จิตใจ	สดใส	สะอาด
ผุดผาด	ชาติเกิด	สุขสันต์
กรรมเก่า	บดบัง	ทุกข์ทัณฑ์
ฉับพลัน	เมฆหมอก	กลอกมัว
ไม่ย่อ	ไม่ท้อ	ไม่ก้ม
หมดลม	หมดแดด	แสนสลัว
กายสลาย	ใจแกร่ง	ไม่กลัว
ความชั่ว	มีอาจ	ทำลาย
เชื่อมั่น	พระเจ้า	ไม่ทิ้ง
ขออิง	พึ่งพิง	มั่นหมาย
พระเจ้า	ทดลอง	ใจกาย
หมดสลาย	ทนได้	อยู่เถา
ปรากรฐ	ขัดแจ้ง	แจ่มชัด
ยืนหยัด	จัดจิต	คิดถือ
อดทน	อดกลั้น	เล่าลือ
มีหรือ	จะยอม	ล้มลง
ฉับพลัน	พระเจ้า	เห็นแล้ว
ดวงแก้ว	สุดแสน	สารสง

ประทาน	พระพร	แผ่ลง
แว่นาง	หรรษทาน	อำนวยการ
แดดจ้า	ฟ้าแจ่ม	แสงสาย
รู้่งลาย	สาดส่อง	สุดสวย
เหล่านก	ร้องเพลง	ชุ่มชวย
ต่างช่วย	ดีใจ	อวยพร
หมดทุกข์	หมดโศก	หมดเคราะห์
เพลงเสนาะ	เพราะหู	พुरुสออน
ทุกสิ่ง	ที่ได้	วิงวอน
พระพร	เปี่ยมล้น	นิจันรินตร์

ลูกขอกราบลาพระองค์ สำหรับวันนี้ โปรดประทานพรแก่ลูกในการรับใช้พระองค์ในวันต่อไปด้วยเถิด พระเจ้าข้า

**“พระเจ้าทรงเป็นที่ลี้ภัย และเป็นกำลังของข้าพระองค์ทั้งหลาย
เป็นความช่วยเหลือที่พร้อมอยู่ในยามยากลำบาก” สดุดี 46:1**

อาแมน

ลูกขอพร: อดทนในหัว

My Little Prayers

บทสวดขอวัน

บทที่ 13

โครงการช่วยเหลือคนมีปัญหา

ข้าแต่พระเป็นเจ้า บทความอ้างว้างเปล่าเปลี่ยวของลูกตลอดเวลาอันยาวนานที่ผ่านมา ลูกเป็นคนโชคดีที่สุดในโลก เพราะลูกมีพระองค์เป็นผู้รับฟัง รับปลอบ และผู้ประทานพรให้ ลูกมีชีวิตอยู่ได้จนถึงทุกวันนี้ ก็เพราะพระองค์ แต่มีคนอีกมากมายบนโลกนี้จะโชคดีเหมือนลูกไหม หลายๆ คนอาจจะเหงา หมดหวังในชีวิต ว่าเหวน้อยกว่าลูก แต่เขาเหล่านั้น ขาดที่พึ่ง ขาดเพื่อน มีใครช่วยคนเหล่านี้ไหม ลูกกำลังคิดจะนำความทุกข์ของลูกที่ผ่านมาเป็นสะพานให้เขาเหล่านั้น ก้าวข้ามมาหาพระองค์ มารู้อัจฉการรักของพระองค์ เหมือนดังที่ลูกรู้จัดมาแล้ว

ทุกๆ คนต้องการเพื่อนที่ดีอย่างน้อยหนึ่งคน
เพื่อนที่รับฟังทุกสิ่งอันเป็นความลับ
ซึ่งกับคนอื่นแล้วถูกปกปิดเอาไว้

มีอย่างน้อยหนึ่งคน
ที่คอยให้ความหวังโยอาทร
อย่างเปิดเผย...อยู่ไหน

ข้าแต่พระเป็นเจ้า ลูกขอถวายตัวเป็น เพื่อนคนนั้น แก่ลูกคนอื่นของพระองค์พระเจ้าข้า
เมื่อโลกทั้งโลกประณามเธอ
ฉันจะยืนอยู่ข้างข้าง
เมื่อคนที่เคยรัก ไม่รักเธออีกต่อไป

หัวใจฉันจะอยู่ใกล้ใกล้
เมื่อสองตาเธอมีตบอดมโองามองเห็นสิ่งใด
สองมือฉันจะมีไว้ช่วยนำทาง
เพราะ...เธอและฉันต่างเป็นลูกของพระเจ้าเหมือนกัน

ข้าแต่พระเป็นเจ้า ลูกผ่านประสบการณ์ที่ท้อแท้ หมดหวัง ขาดที่พึ่งในชีวิตมาแล้ว ทราบดีว่า มันโหดร้ายแค่ไหน ยิ่งถ้าไม่มีใครเป็นที่พึ่งแล้ว อยากฆ่าตัวตายให้รู้แล้วรื้อรอดเป็นร้อยๆ ครั้ง หากมีการเวียนว่ายตายเกิด ลูกคงตายแล้วเกิดใหม่

ตายแล้วเกิดใหม่จนกลายเป็นยูงไปแล้วก็ได้ ลูกหวังเสมอว่า อาจมีใครสักคนที่จะช่วยบรรเทาทุกข์ของลูกได้ แต่บนความทุกข์อันแสนสาหัสของลูก ลูกต้องต่อสู้คนเดียว อย่างเดียวตาย เหมือนดั่งโลกนี้มีลูกเพียงคนเดียว แต่โชคดีเหลือเกินที่ลูกมีพระองค์ผู้ซึ่งไม่เคยทอดทิ้งลูก ผู้ซึ่งเป็นกำลังใจให้ลูกเกาะยามลูกหกล้ม รักษาแผลให้ลูก ยามลูกบาดเจ็บ ประทานความรักให้ลูก ยามลูกอ้างว้าง ลูกโชคดีจริงๆ ที่ได้ค้นพบพระองค์ ลูกจึงอยากถ่ายทอดความรัก ความเมตตา ให้เพื่อนมนุษย์คนอื่นที่อาจไม่โชคดีเท่าลูก

ลูกอยากขอให้หลายๆ คน ถ่ายทอดความรักของพระองค์ลงมาบนโลกนี้ให้เป็นรูปธรรม เป็นสิ่งจับต้องได้ การที่คนที่มีความทุกข์หนึ่งคนสวดขอต่อพระเจ้า เขาอาจว่าอุ่นใจอยู่กับความทุกข์นั้น จนไม่ได้ยินพระสุรเสียงของพระองค์ หรือพระพรพรทานของพระองค์ที่ทรงประทานแก่เขา แต่หากในขณะนั้น คนอีก 10 คนจับมือกับเขาคุกเข่าสวดพร้อมๆ กับเขา ความรักของพระองค์ ความเมตตาของพระองค์ และพระพรพรทานของพระองค์ ย่อมจะแผ่เข้ามาทั่ววงประชุมกัน

ลูกมีความเชื่อเช่นนั้นจริงๆ ลูกได้ก่อตั้งศูนย์บรรเทาใจสำหรับผู้ที่มีปัญหา แต่ไม่ทราบจะหันหน้าไปปรึกษาใครจนเป็นรูปเป็นร่างแล้ว ทุกวันนี้ก็มีผู้มีปัญหาโทรศัพท์ไปใช้บริการพอสมควร ในเวลาเดียวกัน ลูกก็ได้พยายามจัดตั้งกลุ่มแบ่งปันฉันทพี่น้อง (Support group) เพื่อให้ผู้ที่มีความทุกข์และไม่ทราบจะปรึกษาใคร มาพบปะกัน แบ่งปันความทุกข์ แบ่งปันความรัก และแบ่งปันความเชื่อระหว่างกันและกัน และลูกได้คิดต่อไปว่า อีกหน่อย อาจจะมีกลุ่มแบ่งปันฉันทพี่น้อง (Support group) เป็นกลุ่มๆ ตามความทุกข์หรือปัญหานั้นๆ เป็นต้นว่า กลุ่มที่ลูกติดยาเสพติด กลุ่มที่มีปัญหาเกี่ยวกับคู่สมรส ฯลฯ เหมือนอย่างในเมืองนอกเขาปฏิบัติกัน

แต่ปรากฏว่า ความคิดของลูกอาจจะล้ำหน้าเกินไป และไม่เหมาะสมกับประเพณีของคนไทย ที่ไม่นิยมเปิดเผยเรื่องของตนเองให้ผู้อื่นทราบและกลัวว่าผู้ที่รับทราบจะนำเรื่องราวที่ฟังมาเปิดเผยต่อ ลูกจึงไม่ได้ดำเนินการต่อในความคิดนี้ แต่ในใจลูกก็ยังคิดอยู่เสมอว่า ทุกวันนี้ไม่ว่าจะมองไปทางไหน มนุษย์มีแต่ความทุกข์ แต่ขาดที่พึ่ง เราจะช่วยเขาเหล่านั้นให้บรรเทาทุกข์ลง โดยแบ่งปันความรักของพระเป็นเจ้าให้เขาได้อย่างไรหรือจะสัมผัสเขาเหล่านั้นด้วยความรักของพระองค์ได้อย่างไร

ข้าแต่พระเป็นเจ้า ขอพระจิตเจ้าทรงดลบันดาลให้มีองค์กรที่สามารถช่วยบรรเทาใจของผู้ที่มีความทุกข์ใจได้ด้วยเถิด จะด้วยวิธีใดก็ตาม แต่ทั้งนี้ขอให้เป็นไปตามน้ำพระทัยของพระองค์เถิด พระเจ้าข้า

“ข้าพเจ้าแน่ใจว่า พระองค์ผู้ทรงตั้งต้นการดีไว้ในพวกท่านแล้ว จะทรงกระทำให้สำเร็จจนถึงวันแห่งพระเยซูคริสต์” ฟิลิปปี 1:6

อาแมน

ลูกขอพร: อดคิดหนี

หมายเหตุ : บทกลอนในบทนี้ดัดแปลงมาจากหนังสือเรื่อง แต่เพื่อนด้วยกำลังใจ

My Little Prayers

บทสวดของฉันทัน

บทที่ 14

ฉันทันเคยฝัน

ข้าแต่พระเป็นเจ้า ลูกรู้สึกเบื่อโลก เบื่อมนุษย์เหลือเกิน ไม่ว่าจะหันหน้าไปทางใด ผู้คนจะขัดแย้งกัน อิจฉาริษยากัน กลั่นแกล้งเอารัดเอาเปรียบกัน แม้ในวงสังคมเล็กๆ มนุษย์ก็ยิ่งหาสันติสุขไม่ได้ เพราะอะไร? เพราะเขาเหล่านั้นไม่มีความรัก ไม่มีความรักในพระเจ้า ไม่มีความรักให้แก่เพื่อนมนุษย์ มีแต่ความเห็นแก่ตัว และอยากกอบโกยผลประโยชน์เข้าตัวเอง ลูกขอแต่งกลอนบทหนึ่ง เพื่อถวายแด่พระองค์ ขอพระองค์โปรดทรงประทานความรักเยอเยอ ให้แก่มนุษย์ทั้งหลายบนโลกนี้ด้วยเทอญ ความรักอย่างเดียวยะทำให้โลกนี้น่าอยู่ขึ้น พระองค์ทรงพระเมตตาเทอญ.

I HAD A DREAM

I once had a dream.

To better the world, right the wrong, feed the poor.

To love, and simply BE loved.

Time passed

I fought for justice, loved all around me, and gave all I could.

But people kept saying the glass was half empty while I saw it half full.

While I thanked the sun for giving energy to the world and marveled

At the beauty of the weed under our feet,

People all around complained of the heat and stomped on the grass.

I gave, but was double-crossed.

I loved, but was betrayed.

Time passed

Days turned into weeks , weeks into months, and months into years.

Half a century later.

I lay exhausted in bed, disillusioned and disheartened

By the disfigure of our supposedly ROUND world.

Looking out of the window, It was the darkest of the darkest of the night.

Suddenly, there it was, a tiny lone star, shining brightly

Against total blackness of the sky

Unknown to all, and probably unnoticed by many.

But it DID make a difference.

The sky was not totally dark and ugly.

There was light and brightness no matter how small it was.

I jumped up from bed.

Though I could not change the world, right the wrong, and feed all the poor,

I can still LOVE!

One loving heart CAN make the difference in this heartless world

Like the lone tiny star in the darkness of the night.

I was an idealistically romantic purist in all senses.

I'll just have to be an idealistically pragmatic realist now.

With a repaired heart and an improved inner vision.

I have a dream.....

ฉันเคยฝัน

กาลครั้งหนึ่ง ฉันเคยมีความฝัน

ว่าจะทำให้โลกน่าอยู่ขึ้นว่าจะแก้ผิดให้เป็นถูกว่าจะป้อนผู้หิวโหย

ว่าจะรัก และขอเพียงแต่ถูกรักตอบ

กาลเวลาผ่านไป

ฉันสู้เพื่อความยุติธรรม รักคนรอบข้าง และให้ทุกอย่างที่ให้ได้

แต่คนจะพูดเสมอว่า แก้วมั้นว่างเปล่าครึ่งใบ ขณะที่ฉันเห็นมันเต็มครึ่งใบ

ขณะที่ฉันขอคุณพระอาทิตย์สำหรับพลังงานมหาศาลที่สาดส่องให้แก่โลก

และชื่นชมในความสวยงามของใบหญ้าใต้อุ้งเท้าของมนุษย์เรา

คนรอบข้างมักจะบ่นว่าแดดมันร้อนและเหยียบย่ำบนหญ้าอย่างไม่แยแส

ฉันให้ แต่ถูกหักหลัง ฉันรัก แต่ถูกทรยศ

กาลเวลาผ่านไป

จากวันกลายเป็นสัปดาห์ จากสัปดาห์กลายเป็นเดือน และจากเดือนกลายเป็นปี

ครึ่งศตวรรษให้หลัง

ฉันนอนด้วยความอ่อนระโหย

หมดสิ้นซึ่งกำลังใจ และถูกหลอกหลอนด้วยภาพเปี้ยววุดของโลกเรา

ซึ่งควรจะเป็นทรงกลม

เมื่อมองออกไปนอกหน้าต่าง มันเป็นคืนที่มีดสนิทตั้งเที่ยงคืนในกาฬโลก

ทันใดนั้น บนท้องฟ้าไกลโพ้น

มีดาวดวงน้อย ส่องแสงเจิดจ้าระยิบระยับ

อย่างโดดเด่นและโดดเด่น

ท่ามกลางความมืดมิดสุดทิวขอบฟ้า

คงจะไม่มีใครทราบและอาจจะไม่มีใครสังเกตเห็นด้วยซ้ำ

แต่มันทำให้มีความแตกต่าง

ท้องฟ้ามิใช่มีดสนิทหน้าเกลียดน่ากลัวอีกต่อไป

ยังมีแสงสว่างอยู่บนฟ้า แม้จะเป็นความสว่างเพียงน้อยนิดก็ตาม

ฉันกระโดดขึ้นจากเตียง

แม้ฉันจะไม่สามารถเปลี่ยนแปลงโลกให้น่าอยู่ขึ้น แก่ผิดให้เป็นลูก และป้อนผู้หิวโหยได้ก็ตาม

แต่ฉันยังสามารถรักได้! หัวใจหนึ่งดวงที่เปี่ยมด้วยความรัก

สามารถทำให้เกิดความแตกต่างบนโลกที่ไร้หัวใจได้

เช่นเดียวกับดาวดวงน้อยท่ามกลางความมืดมิดของคืนนั้น

ฉันเคยมีหัวใจที่เต็มเปี่ยมไปด้วยความรักใสสะอาดจนเชอบริสุทธ์

ฉันคงจะต้องมองโลกอย่างทันคน

แต่เปี่ยมด้วยอุดมการณ์จากนี้ไป

ด้วยหัวใจที่ได้รับการซ่อมแซม และมีวิสัยทัศน์ของจิตใจที่ปรับปรุงแล้ว

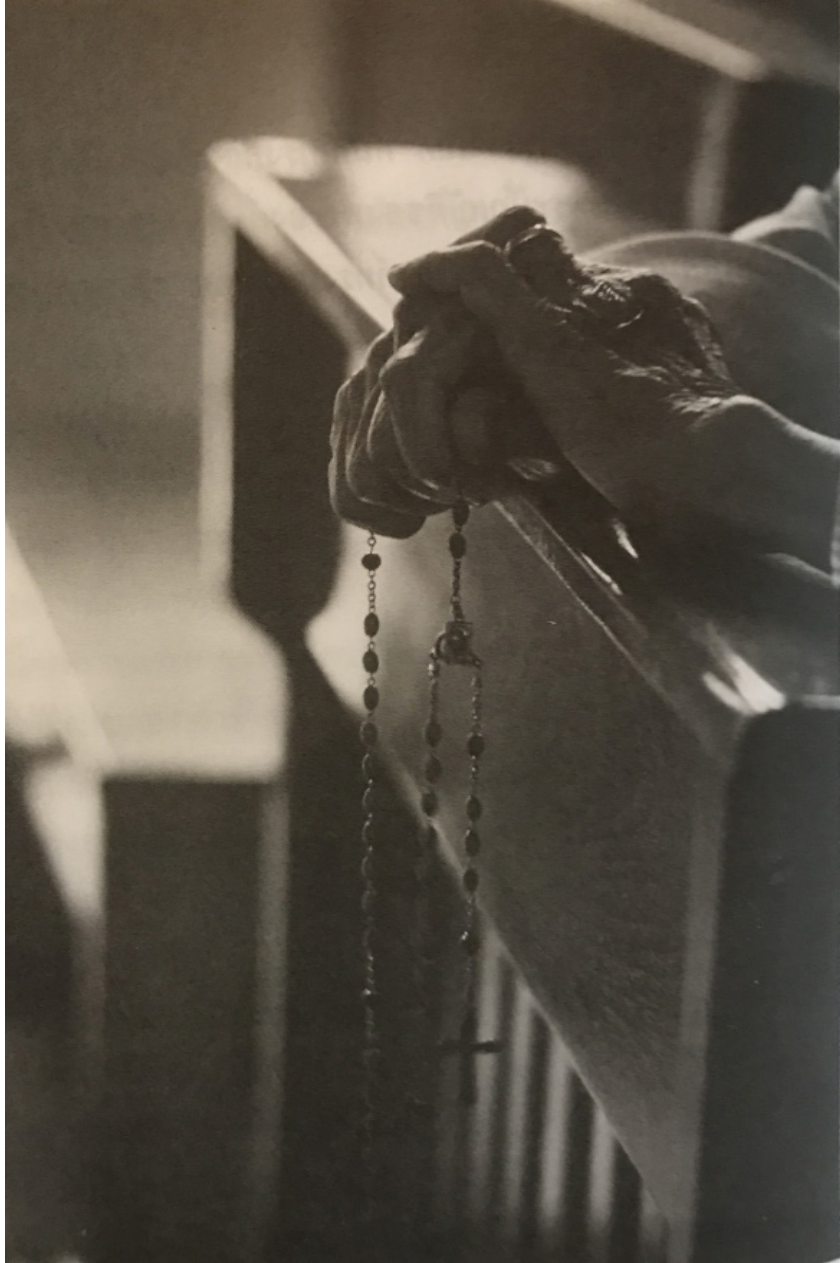
ฉันมีความฝันใหม่...

“จงสรรเสริญพระเจ้าเถิด คนที่เกรงกลัวพระเจ้ำก็เป็นสุข
คือผู้ปฏิบัติยินดีเป็นอันมากในพระบัญญัติของพระองค์
ความสว่างจะแผ่ขึ้นมาในความมืดให้คนเที่ยงธรรม พระองค์ทรงมีพระคุณ
ทรงพระกรุณาและทรงชอบธรรม” สดุดี 112:1-4

อาแมน

ลูกลงพระ: อดคิดนหัว

My Little Prayers

บทสวดขอวัน

บทที่ 15

การสวดสายประคำ

ข้าแต่พระเจ้า ตอนลูกเป็นคาทอลิกใหม่ๆ ลูกไม่ได้สวดสายประคำทุกวัน ดังที่คาทอลิกที่ดีควรปฏิบัติ อยู่มาวันหนึ่ง ลูกมีเรื่องร้อนใจมาก แม้จะเป็นปัญหาของญาติคนหนึ่ง แต่ลูกอยากช่วยเขา ลูกจึงเริ่มสวดสายประคำ โดยสวดอย่างร้อนรน ทุกๆ คืบ คืบละ 1 สาย ลูกสวดโดยคุกเข่าบนพื้นห้อง ซึ่งเป็นพื้นไม้ เพื่อพลีกรรมไปในตัวด้วย ในที่สุดพระแม่มาเรีย ผู้พระทัยดี ก็ได้ประทานสิ่งที่ลูกสวดขอแก่ญาติของลูก ลูกซาบซึ้งในพระเมตตาของพระแม่ และของพระองค์เกินกว่าจะบรรยายได้

หลังจากนั้น ลูกก็นึกคิดได้ว่า ทำไมลูกจึงสวดสายประคำเพียงตอนจะขอบางอย่างจากพระองค์และพระแม่ล่ะ ทำไมลูกไม่สวดเป็นกิจวัตรประจำวัน เพื่อสรรเสริญพระองค์เล่า เมื่อคิดได้ดังนั้น ลูกจึงเริ่มสวดสายประคำเป็นกิจวัตรประจำวัน วันละสาย เมื่อสวดเช่นนี้สักพัก ลูกรู้สึกว่ พระองค์ทรงประทับอยู่กับลูกทุกวัน เพราะการสวดนั้นเป็นการเปิดใจ เปิดจิต วิญญาณให้พระองค์ได้มาสัมผัสจิตใจ จิตวิญญาณของเรา

แต่เนื่องจากบางครั้งลูกทำงานหนัก กว่าจะกลับถึงบ้านก็ตึกมาก ไม่มีสมาธิและกำลังเหลือที่จะสวดสายประคำทั้งสาย ลูกจึงขอติดพระแม่ในบางวัน แต่ลูกได้ตั้งปณิธานอย่างแน่วแน่ว่า แม้ลูกจะเหนื่อยสักเพียงใด หรือไม่มีเวลาอย่างไรก็ตาม ลูกก็ต้องสวดสายประคำ 1 สายต่อวันให้ได้ ดังนั้นหากวันใดลูกไม่สามารถสวดได้ ลูกก็จะสวดชดเชยในวันถัดไป ต่อมาลูกก็นึกคิดอีกว่า แม้ทุกๆวันลูกจะไม่มีเวลาว่างเลย แต่ในระหว่างวันลูกจะมีช่วงว่างบางครั้ง การนั่งรถจากที่หนึ่งไปยังอีกที่หนึ่ง การพักผ่อนรับประทานอาหารเที่ยง เป็นต้น ลูกเริ่มเปลี่ยนอุปนิสัยการสวดโดยการใช้เวลาว่างเล็กๆ น้อยๆ ประจำวันเท่าที่จะมีโอกาสสวดสายประคำ เพราะมีฉะนั้น ลูกจะติดค้างต่อพระแม่หลายสายทีเดียว ลูกสวดยามนั่งรถ ลูกสวดยามระหว่างพักการประชุม ลูกสวดแม้เวลาไปทำผม พุดต่างๆ ว่า ไม่มีเวลาว่างในระหว่างวันที่ลูกไม่ได้สวดเลย จากการเริ่มสวดสายประคำในทุกครั้งที่มีโอกาสในระหว่างวันเช่นนี้ ทำให้ลูกได้สัมผัสกับพระองค์เกือบตลอดเวลา เพราะทุกครั้งที่ลูกไม่ยุ่งกับการงานลูกก็จะสวด ยิ่งสวดมากขึ้น ลูกก็รู้สึกใกล้ชิดกับพระองค์มากขึ้น จนลูกมีความรู้สึกว่ พระองค์ได้ประทับอยู่ในใจลูกตลอดเวลาของทุกวัน **“จงขึ้นบานอยู่เสมอ จงอธิษฐานอย่างสม่ำเสมอ” เระสะโลนิกา 5 : 16 - 17**

ลูกมีความสุขใจมาก การที่ลูกมีความรู้สึกว่พระเจ้าประทับในใจลูกตลอดเวลานั้น เป็นพระพรแก่ลูกอย่างที่สุด ลูกเกิดความสงบในใจ ไม่ว่าเหตุการณ์รอบตัวจะเกิดอะไรขึ้น ในใจของลูกมีแต่ความสงบ เพราะลูกทราบดีว่พระองค์ทรงดูแลลูกอยู่ และที่**อัศจรรย์กว่านี้คือ ในระหว่างที่ลูกสวดนั้น** บางครั้งลูกจะเกิดความคิดดีๆ ขึ้นมา บางครั้งก็สามารถหาคำตอบแก่ปัญหาบางอย่างที่เกิดขึ้นได้อย่างคาดไม่ถึง และถ้าการแก้ปัญหาเหล่านี้ไม่ใช่เป็นสติปัญญาที่พระองค์ทรงประทานแก่ลูกแล้ว มันเกิดขึ้นได้อย่างไรเล่า?

“ข้าพเจ้าสวดอ้อนวอนและพระองค์จะทรงฟังเสียงของข้าพเจ้า” สดุดี 55 : 7

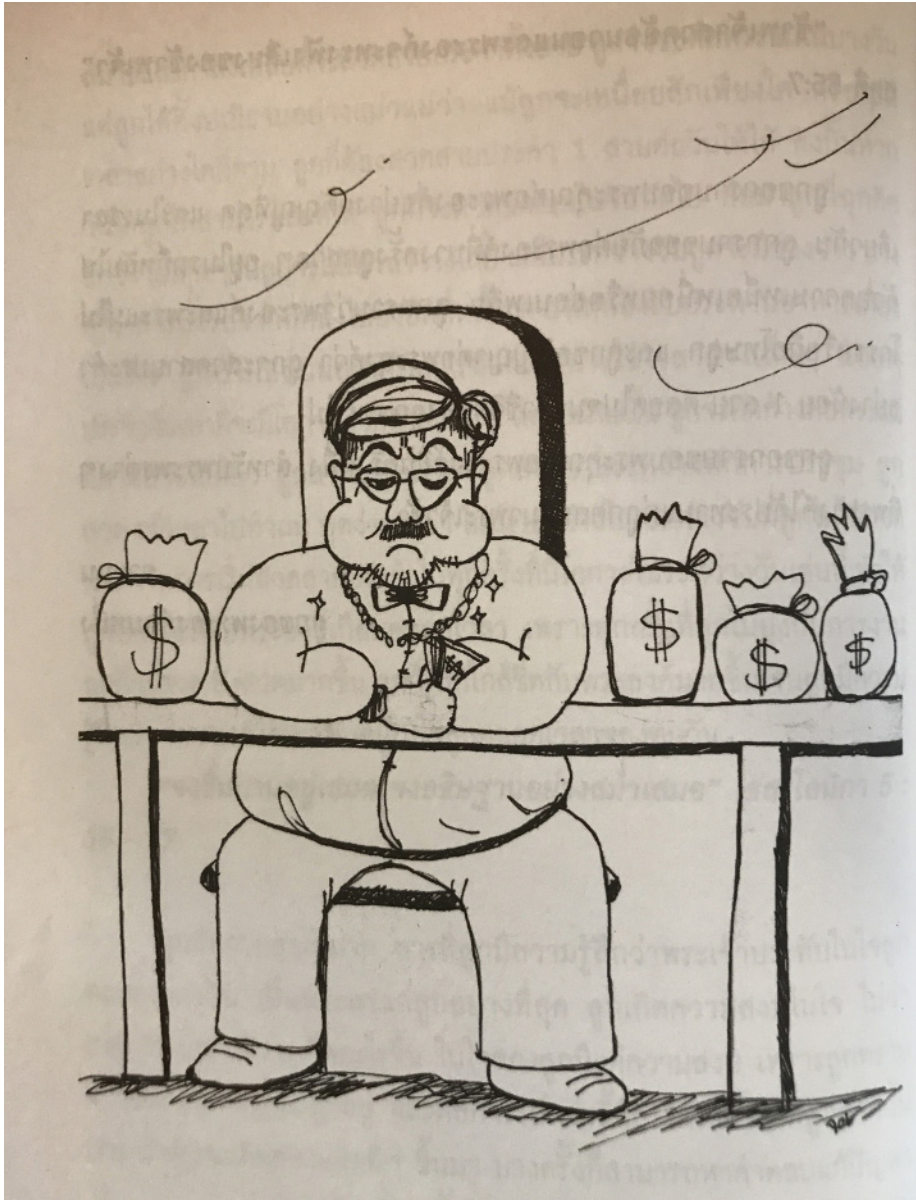
ลูกขอกราบขอบพระคุณต่อพระองค์อย่างกตัญญูที่สุด และในเวลาเดียวกัน ลูกกราบขอภัยต่อพระองค์ที่บางครั้ง ลูกสวดๆ อยู่ในรถก็หลับไปด้วยความเหน็ดเหนื่อยหรืออ่อนเพลีย ลูกทราบว่าพระองค์และพระแม่ไมโกธรหรือถีอโทษลูก และลูกขอสัญญาต่อพระองค์ว่า ลูกจะสวดส่ายประจำอย่างน้อย 1 สาย ตลอดไปจนกว่าชีวิตของลูกจะหาไม่

ลูกขอกราบขอบพระคุณต่อพระองค์อีกครั้งหนึ่ง สำหรับพระพรต่างๆ ที่พระองค์ได้ประทานแก่ลูกตลอดมาพระเจ้า ข้า ...

อาแมน

ลูกขอพร: อดคิดหนี

My Little Prayers

บทสวดขอวัน

บทที่ 16

เงินและความสุข

ข้าแต่พระเป็นเจ้า ในธุรกิจของลูก ลูกมีโอกาสพบปะลูกค้าต่างประเทศเป็นจำนวนมาก และทุกครั้งที่มีโอกาส ลูกจะพูดถึงเรื่องของพระเจ้าเสมอ บางคนก็ฟังด้วยความสนใจ บางคนก็รู้เรื่องศาสนามากกว่าลูก เพราะฝรั่งเป็นคริสต์ส่วนใหญ่ แต่บางคนก็บอกตรงๆ เลยว่า เขาไม่เชื่อในพระเจ้า ในคนกลุ่มหลังสุด ลูกก็ต้องหยุดพูดเรื่องพระเจ้าไปก่อน และหากมีโอกาสภายหลังลูกก็จะพยายามใหม่

วันก่อนลูกค้าได้หัวหน้าคนหนึ่งมาหาลูก กลุ่มของเขาเป็นกลุ่มนักธุรกิจที่ใหญ่มากในไต้หวัน มีธุรกิจเป็นพันๆ ล้าน เจ้านายและผู้บริหารเป็นเศรษฐีพันล้านทั้งนั้น พวกได้หัวหน้าเป็นพนักงานหนักมาก และมักจะไม่ใช่พระเจ้า

ขณะที่รับประทานอาหารด้วยกัน เรามีโอกาสคุยเรื่องอย่างอื่นที่ไม่ใช่ธุรกิจ เขาพูดขึ้นมาว่าเขาเหนื่อยมาก เจ้านายของเขาก็เหนื่อยมาก เพราะทำงานหนัก และจู่ๆ เขาก็พูดขึ้นมาว่า ถึงแม้เจ้านายเขากับเขาจะมีเงินทองเยอะเยอะ แต่เขาไม่มีความสุขเลย จิตใจของเขารู้สึกว่างเปล่า เขาบอกว่า เขาเห็นลูกยิ้มแฉ่งอยู่เรื่อย ลูกคงต้องร่ำรวยกว่าพวกเขาเยอะเยอะสินะ ลูกบอกเขาทันทีว่า ลูกไม่ใช่คนรวยเลย ลูกมีไม่ถึง 1 ในล้านของกลุ่มเขาหรอก แต่ลูกมีความสุขเพราะลูกมีพระเจ้า เขามองหน้าลูกและพูดว่า “พระเจ้าอีกแล้วหรือ” ลูกบอกเขาว่า “ใช่แล้ว พระเจ้านี้แหละที่ทำให้ฉันมีความสุข” ลูกคุยให้เขาฟังต่อว่า ทุกวันนี้ลูกก็ทำงานหนักมาก แต่ลูกก็จะแบ่งเวลาอันไม่คอยจะมีของลูกในการทำงานรับใช้พระ เขาแทรกขึ้นทันทีว่า เสียเวลาเปล่าๆ ลูกบอกเขาว่า สำหรับลูกแล้ว การรับใช้พระไม่ใช่เป็นการเสียเวลา ลูกถวายตนรับใช้พระ และพระเจ้าก็จะดูแลธุรกิจต่างๆ ของลูกเอง ลูกถามเขาว่า เขาเชื่อว่ามีพระเจ้าไหม เขาก็ตอบตรงๆ ว่า “ไม่เชื่อ” เขาเชื่อในตัวเขาเองเท่านั้น ลูกจะพูดต่อก็รู้สึกไร้ประโยชน์ ก็เลยบอกเขาไปทีเล่นทีจริงว่า “ถ้าฉันเธอก็จะมีความว่างเปล่าในใจต่อไป”

คนบางคนเป็นบัวจมนโคลนจริงๆ จัดแจงเท่าไรก็ไม่สามารถโผล่ขึ้นเหนือน้ำได้ ลูกคิดถึงคำสั่งสอนของพระมหาเยซูเจ้าที่ว่า ถ้าเมล็ดพืชไม่ได้ตกลงบนดินก็ไม่สามารถงอกเป็นต้นได้ ถ้าคนที่ทำตนเป็นอัฐหินปูนทราย ลูกก็ไม่สามารถหว่านเมล็ดอะไรลงไปให้มันงอกเงยได้ แต่ลูกก็จะหว่านไปเรื่อยๆ พระเจ้าข้า ขอพระองค์ประทานพรแก่ลูกในการเป็นข้าราชการที่ซื่อสัตย์และต่อเนื่องของพระองค์โดยไม่ทอดทิ้งตลอดไปพระเจ้าข้า

“เป็นการดีที่จะไม่ทนาคูณพระเจ้า...ที่จะประกาศความรักมั่นคงของพระองค์ในเวลาเช้า
และความซื่อสัตย์สุจริตของพระองค์ในเวลากลางคืน” สดุดี 92 : 1 - 2

อาแมน

ลูกขอพร: อดคิดนอกรีต

My Little Prayers

บทสวดขอวัน

บทที่ 17

“เส้น” พระเจ้า

ข้าแต่พระเป็นเจ้า ในประเทศไทยนั้น ทุกคนมักจะไขว่คว้าหา “เส้น” ในการทำโน่นทำนี่ เพื่อให้ได้มาซึ่งสิ่งที่ตนต้องการ ยิ่งถ้าหา “เส้นใหญ่” หรือที่เรียกเล่นๆ ว่า “เส้นก้วยจับ” ได้ โอกาสที่จะได้สิ่งที่ตนต้องการก็ยิ่งมากขึ้น

ลูกเองก็ทำเช่นนี้มาหลายครั้ง ไม่มีนักธุรกิจใดที่จะไม่ใช้ “เส้น” ในการติดต่อเรื่องนี้เรื่องนั้น แต่ในขณะที่ ลูกได้ค้นพบ “เส้น” ที่ใหญ่ที่สุดที่ไม่มีใครสามารถจะมาเทียบได้ นั่นคือ “เส้นของพระเจ้า” ทำไมลูกจึงกล้าพูดเช่นนี้เล่า ลูกขออนุญาตพระองค์ขอพระคุณพระองค์ผ่านบทสวดของลูกดังต่อไปนี้

ทุกวันนี้ไม่ว่าลูกจะทำอะไร ทั้งในด้านธุรกิจ การงาน ส่วนตัว ครอบครัว ฯลฯ ลูกถวายให้พระองค์เป็นผู้ดูแลให้ลูกทั้งหมด ลูกสวดทุกวัน และขออย่างเดียวจากพระองค์คือ ขอให้ลูกมีโอกาสรับใช้พระองค์ตามน้ำพระทัยของพระองค์ ส่วนชีวิตของลูกขอให้พระองค์เป็นผู้ดูแลและนำทางให้ลูก และผลที่ได้รับคือ ลูก “ได้” ทุกสิ่งทุกอย่างที่ลูกพึงจะได้ “ตามน้ำพระทัยของพระองค์” ไม่ใช่ตามความต้องการของลูก เนื่องจากลูกมีความวางใจในพระองค์อย่างไม่มีเงื่อนไข ลูกจึงได้เรียนรู้ที่จะยอมรับ “น้ำพระทัยของพระองค์” เป็น “ความต้องการของลูก” ดังนั้นทุกๆ วัน ลูกจึงมีความรู้สึกว่าลูก “ได้รับ” พระพรจากพระองค์อย่างมากมาย หัวใจของลูกเปี่ยมล้นไปด้วยความกตัญญูรู้คุณและเป็นสุข

บางครั้งเด็กเล็กๆ อาจจะอยากทานท็อฟฟี่ แต่คุณแม่ไม่ให้เพราะกลัวฟันของลูกน้อยจะผุ หากลูกไม่เข้าใจ ก็ยอมเสียใจ และร้องไห้เอง *“เพราะความเขลาของพระเจ้ายังมีปัญญายิ่งกว่าปัญญาของมนุษย์ และความอ่อนแอของพระเจ้ายิ่งเข้มแข็งยิ่งกว่ากำลังของมนุษย์” 1 โครินธ์ 1 : 25* แต่หากลูกคนนั้นโศพที่จะเข้าใจว่า คุณแม่ไม่ให้ทานท็อฟฟี่เพราะกลัวฟันผุ ลูกก็จะไม่ร้องไห้ และควรขอบคุณคุณแม่ด้วยซ้ำ ลูกเองเป็นเด็กน้อยต่อหน้าพระพักตร์ของพระองค์ แต่ลูกเพียงสาพที่จะเข้าใจถึงน้ำพระทัยดีของพระองค์ซึ่งเป็น “คุณพ่อสูงสุด” ของลูก และ “พระแม่” ซึ่งเป็น “คุณแม่สูงสุด” ของลูก ดังนั้นลูกจึงรู้สึกว่ามี “เส้นใหญ่คับฟ้า” คือมี “เส้นของพระเจ้า” ได้ทุกอย่างที่ต้องการ ได้ทุกอย่างแม้ในสิ่งที่ลูกไม่ได้ขอจากพระองค์ *“เหตุฉะนั้น เราทั้งหลายอาจกล่าวด้วยใจเชื่อมั่นว่า องค์พระผู้เป็นเจ้าทรงเป็นพระผู้ช่วยของข้าพเจ้า ข้าพเจ้าจะไม่กลัวมนุษย์จะทำอะไรแก่ข้าพเจ้าได้เล่า?” ฮีบรู 13 : 6*

ปีที่แล้ว แม่บ้านที่บ้านของลูกออกไป ลูกไม่มีคนช่วยทำงานบ้าน แนนอน ลูกเดือดร้อน แต่ลูกขอบคุณพระองค์ เพราะลูกคิดว่าพระองค์ทรงทราบดีกว่าลูก และคงจะมีเหตุผลที่จะให้เป็นเช่นนั้น ลูกเองก็ไม่ทราบว่าจะไปหาคนใหม่ที่ไหน แต่ลูกก็สวดขอบคุณพระองค์ทุกวัน ลูกลำบากเป็นเวลาเกือบปี เมื่อได้คนใหม่มาก็อยู่ได้ไม่นาน เป็นเช่นนี้ตลอดปี และในที่สุดโดยไม่คาดคิดพระองค์ก็ประทานแม่บ้านคนที่เคยอยู่กับลูกเมื่อยี่สิบกว่าปีก่อนกลับมาให้ลูก ลูกดีใจมากและขอบคุณพระองค์อย่างที่สุด ลูกมีเหตุการณ์ในชีวิตประจำวันอีกหลายเรื่องที่เกิดขึ้นในลักษณะเดียวกัน คือตอนเกิดเหตุการณ์นั้นดู

เหมือนเป็นเรื่องติดขัด เรื่องผิดหวัง แต่เนื่องจากลูกวางใจในพระองค์ ลูกจึงขอบพระคุณพระองค์ในเรื่องที่เกิดขึ้นนั้นไม่ว่าเรื่องจะเป็นเช่นไร และทุกๆ ครั้งหลังจากเหตุการณ์นั้นผ่านไปสักพัก สิ่งที่เกิดตามมาจะกลายเป็นเรื่องบวกเสมอ ทั้งนี้ลูกได้สรุปกับตัวเองว่า เป็นเพราะลูกมี “เส้นใหญ่” คับฟ้า ลูกจะต้องกลัวไปทำไมเล่า?

“จงขอบพระคุณในทุกกรณี เพราะนี่แหละเป็นน้ำพระทัยของพระเจ้า ซึ่งปรากฏอยู่ในพระเยซูคริสต์เพื่อท่านทั้งหลาย” เรสะโลนิกา 5 : 18

ลูกขอกราบขอบพระคุณต่อพระองค์และพระแม่อีกครั้งพระเจ้าข้า ที่ได้ประทานพระพรแก่ลูกให้ลูกค้นพบ “เส้น” ของพระองค์เช่นนี้ ลูกอยากให้ทุกคนในโลกนี้ได้ค้นพบ “เส้นของพระองค์” อย่างลูกจึงเลย ขอให้พระองค์ประทานโอกาสให้ลูกได้เผยแพร่ “เส้นของพระองค์” แก่คนทุกๆ ไปด้วยเถิด เพื่อพวกเขาจะได้รับพระพรจากพระองค์อย่างลูกทุกวันนี้ พระเจ้าข้า

อาแมน

ลูกขอพร: อดคิดหนี

My Little Prayers

บทสวดขอวัน

บทที่ 18

การให้อภัย

ข้าแต่พระเป็นเจ้า หลายๆ คนบนโลกนี้ คงไม่ทราบว่าไม่มีความเจ็บปวดใดที่จะแสนสาหัสไปกว่าการถูกกล่าวหา และถูกลงโทษในสิ่งที่ตนไม่ได้ทำ เพราะไม่ใช่ทุกคนจะมีประสบการณ์เช่นนี้ แต่ลูกเป็นคนหนึ่งที่ผ่านประสบการณ์อันเจ็บปวดเช่นนี้มาก่อน ลูกทราบดีว่ามันทุกข์ทรมานและปวดร้าวลึกกลงไปในหัวใจแค่ไหน

ลูกถูกกล่าวหาว่าขโมยเงินของบริษัทที่ลูกเคยทำงานอยู่เป็นจำนวนหลายร้อยล้านบาท ทั้งๆ ที่สาเหตุเป็นเพียงเพราะลูกไม่ยอมทำตามคำสั่งบางอย่างของผู้ใหญ่คนหนึ่งซึ่งลูกไม่เห็นด้วย เพราะผิดหลักการและจรรยาบรรณ ต่อมาบังเอิญผู้ใหญ่คนนั้นได้เป็นใหญ่ ก็เลยยึดเยียดข้อหาขโมยเงินใส่ลูกและเอาลูกน้องเก่าของลูกผู้ซึ่งลูกเคยเป็นประธานในพิธีแต่งงานของเขาไปเป็นพยานเท็จ ผลก็คือตำรวจแจ้งจับข้อหาเท็จนั้น และได้ออกหมายจับลูกตามข้อหาดังกล่าว

ในต่างประเทศนั้น ทุกคนจะเป็นผู้บริสุทธิ์จนกว่าศาลจะพิพากษาให้คนผู้นั้นมีความผิดจริง แต่ในประเทศไทยผู้ต้องหาอาญาจะถูกจับกุมและกักขังในห้องขังหรือจำคุก จนกว่าศาลจะตัดสินหรือพิพากษาว่าคนๆ นั้นเป็นคนผิดจริงหรือบริสุทธิ์ ลูกโชคดีที่สุดที่ทราบว่าจะมีหมายจับล่วงหน้าเพียง 24 ชั่วโมง และได้หนีออกนอกประเทศอย่างหัวซุกหัวซุน ทั้งลูกเล็กๆ ไว้อย่างอนาถตลอดเวลาที่อยู่ต่างประเทศ ลูกมีชีวิตเหมือนผู้ร้ายหนีตำรวจ อยู่แบบหลบๆ ซ่อนๆ เพราะไม่เคยเป็นผู้ร้ายจริงๆ มาก่อน ก็เลยกลัวอยู่ตลอดเวลาว่าจะมีตำรวจมาจับ เงินทองก็ไม่มี อดมือกินมือ

จนถึงคืนหนึ่ง เป็นคืนวันที่ 25 ธันวาคม ลูกรู้สึกชีวิตช่างไร้ค่าอะไรเช่นนี้ มีค่าไม่เท่าถึงผลสุกบนพื้น ลูกตัดสินใจฆ่าตัวตาย ลูกแค้นผู้ใหญ่คนนั้น แค้นลูกน้องเก่าที่หักหลังไปให้การเท็จ แค้นนายที่ไปแจ้งความเท็จ ลูกแข่งชกหักกระดูกเขาเหล่านั้นที่ได้ทำลายชีวิตของลูกจนไม่มีอะไรเหลือ และลูกพยายามจะปลิดชีวิตตัวเอง แต่บังเอิญหาอาวุธอะไรก็ได้ในที่สุดลูกร้องขอให้พระองค์มาเอาชีวิตของลูก และร้องไห้จนหลับไป เมื่อตื่นมาลูกกลับได้รับสัมผัสความรักจากพระองค์อย่างมหัศจรรย์ ลูกมาคิดได้ว่าแม้จะถูกปองร้ายจนแทบเอาชีวิตไม่รอด แต่ลูกก็ยังเป็นอิสระไม่ได้ถูกจับ และแม้จะอยู่อย่างโดดเดี่ยวคนเดียว แต่ดูเหมือนพระองค์ทรงดูแลลูกอยู่เสมอ

เมื่อคิดเช่นนี้ได้ ลูกจึงคิดว่าหากจะมีชีวิตอยู่ต่อไป สิ่งแรกที่ลูกจะต้องทำคือต้องให้อภัยศัตรูทั้ง 3 คนนี้ก่อน มิฉะนั้นความแค้นจะเผาผลาญลูกจนมีชีวิตอยู่ต่อไปไม่ได้ แต่ลูกจะให้ภัยพวกเขาเหล่านั้นได้อย่างไร เมื่อไม่กี่นาทีก่อนลูกยังแข่งชกหักกระดูกพวกเขาอยู่ ลูกสู้กับตัวเองสักพักใหญ่ๆ ในที่สุดลูกก็สวดขอต่อพระองค์ว่า “ข้าแต่พระเป็นเจ้า ลูกต้องการให้อภัยศัตรู แต่ลูกทำไม่ได้ ขอพระองค์โปรดช่วยให้ลูกสามารถให้อภัยเขาเหล่านั้นด้วยเถิด” ทันทีที่ลูกสวดเช่นนั้น อัจฉริยะได้เกิดขึ้นเกือบจะฉับพลัน ลูกมีความรู้สึกเยือกเย็นเกิดขึ้นในหัวใจอย่างแปลกประหลาด ความรู้สึกเมื่อครู่ก่อนนี้ที่เหมือนไฟเผาในทะเลทรายได้เปลี่ยนเป็นเหมือนกับมีพายุหิมะพัดผ่าน มันเป็นความรู้สึกที่อัศจรรย์เหนือคำบรรยายใดๆ ลูกทราบทันที

ว่า พระเจ้าได้ประทานพระพรสามสัมผัสวิญญาณของลูกในขณะนั้น ลูกก็ลงกราบพระองค์ น้ำตาไหลอาบแก้มด้วยความ ตื้นตันในพระเมตตาของพระองค์ ลูกสามารถให้อภัยศัตรูได้แล้วด้วยพระพรของพระองค์ คินนั้นลูกร้องไห้ทั้งคืนด้วยความ รู้สึกยินดีปรีดาในการที่สามารถปลดแอกความแค้นจากหัวใจตนเองได้ นอกจากนี้ให้อภัยพวกเขาทั้งสามแล้ว ลูกยังสวดขอพร จากพระองค์ให้ครอบครัวของพวกเขาด้วย

**“จงรักศัตรูของท่าน และจงอธิษฐานเพื่อผู้ที่ข่มเหงท่าน ทำดังนี้แล้ว
ท่านทั้งหลายจะเป็นบุตรของพระบิดาของท่าน” มัทธิว 5:44-45**

ความรู้สึกหลังจากให้อภัยพวกเขาแล้วนั้น ช่างเป็นความรู้สึกที่สดใสเบิกบานอะไรเช่นนั้น ลูกไม่มีความแค้นเหลือ อยู่เลย ตรงกันข้าม ลูกรู้สึกสงสารพวกเขาที่ได้ทำร้ายลูก พวกเขาคงไม่เข้าใจถึงบาปที่ได้กระทำลงไป ลูกได้แต่สวดขอให้ พระองค์ทรงดลใจเขาเหล่านั้นให้รู้จักบาปบุญคุณโทษด้วยเถิด

ลูกทราบแล้วว่า ผลบุญของการให้อภัยนั้นบังเกิดแก่ผู้ให้อภัย ผู้ใดเก็บความแค้นไว้ในใจ ไม่ว่าจะแค้นเรื่องเล็กเรื่อง ใหญ่ จะสร้างแต่ความทุกข์ให้ตัวเอง หากทุกคนมีโอกาสสัมผัสกับพระองค์ และทุกคนก็จะมีแต่ความรักในใจเช่นเดียวกับลูก ทุกวันนี้

**“แต่ถ้าท่านไม่ยกความผิดของเพื่อนมนุษย์
พระบิดาของท่านจะไม่ทรงโปรดยกความผิดของท่านเหมือนกัน” มัทธิว 6:15**

ลูกขอกราบขอบพระคุณพระองค์อีกครั้งหนึ่ง ที่ประทานพระพรแก่ลูกอย่างมากมายเช่นนี้

อาแมน

ลูกขอพร: อดคิดแค้น

My Little Prayers

บทสวดขอวัน

บทที่ 19

การให้อภัย (ต่อ)

ข้าแต่พระเป็นเจ้า วันก่อนลูกเขียนบทสวดถึงพระองค์เกี่ยวกับการให้อภัยศัตรู ว่ามันยากเย็นแสนเข็ญแค่ไหน เป็นเพราะพระพรของพระองค์ ลูกถึงสามารถให้อภัยศัตรูได้ มาวันนี้ลูกขอเขียนบทสวดถึงพระองค์ถึงการให้อภัยอีกครั้ง แต่เป็นการอภัยที่ลำบากและยากกว่า การให้อภัยศัตรูร้อยเท่าพันเท่า นั่นคือการให้อภัยแก่ผู้ที่เรารัก!

ศัตรูนั้นเป็นคนอื่นคนนอกครอบครัว หากเขาทำร้ายเรา ก็เพราะหลายสาเหตุนานับประการ แต่หากผู้ที่เรารัก ผู้ที่เราทุ่มเททุกสิ่งทุกอย่าง ทั้งกายและใจชีวิตให้เขา แต่เขากลับทำร้ายเรา แม้จะไม่ใช่การทำร้ายร่างกายโดยการทุบตี ซึ่งถือว่าเป็นการป่าเถื่อนเกินไป แต่เป็นการทำร้ายจิตใจ โดยการทอดทิ้ง การซ้ำเติม การไม่ใยดี และที่ร้ายที่สุดคือ การเหยียดหยามในสิ่งที่เกิดขึ้นกับเราทั้งๆ ที่ไม่ใช่ความผิดของเรา

ข้าแต่พระเป็นเจ้า หัวใจของลูกมีเพียงดวงน้อยๆ เพียงดวงเดียว ลูกศัตรูปองร้ายจนแทบเอาชีวิตไม่รอด ดวงใจแทบแตกสลายอยู่แล้ว คู่ชีวิตซึ่งควรที่จะมาให้กำลังใจช่วยรักษาแผลหัวใจ ให้ลูกกลับมาซ้ำเติม เอาพริกเอาเกลือบิ๋ขยำลงไป หัวใจลูกวันแล้ววันเล่า จนลูกเกือบจะปลิดชีวิตตัวเองอีกเป็นร้อยๆ ครั้ง หัวใจลูกแตกสลายเหมือนแจกันที่มีคนใจร้ายโยนบนพื้น มันแตกกระจายเป็นชิ้นๆ กระจายอยู่เต็มพื้นห้อง แทนที่เจ้าของจะเก็บขึ้นมาเอากาวติดประกอบเป็นแจกันใหม่ เขากลับเหยียบซ้ำ กระทั่งจนเศษแจกันบนพื้นแหลกละเอียดไม่มีอะไรเหลือหลงเหลือเลย

พระเจ้าพ่อสูงสุดของลูกพระเจ้าข้า ตลอดเวลาที่สิ่งเหล่านี้เกิดขึ้นแก่ลูก ลูกไม่เคยตัดพ้อต่อว่า พระองค์สักครั้งเลย ว่า “ทำไม? ทำไมพระองค์ถึงให้ลูกต้องประสบชะตากรรมเช่นนี้” ลูกได้แต่สวดอ่อนวอนกอดพระบาทของพระองค์ ให้พระองค์ทรงสงสารลูก และบรรเทาทุกข์ให้ลูกเท่านั้น

และเช่นเดียวกับกรรมของศัตรู มีทางเดียวที่ลูกจะมีชีวิตต่ออย่างเป็นคนสมบูรณ์ได้ ลูกต้องให้อภัยเขา แต่โอ! พระองค์เจ้าข้า การให้อภัยแก่ผู้ที่เรารักแต่ทำร้ายเรานั้น มันยากกว่าการให้อภัยศัตรูไม่ใช่ร้อยเท่าพันเท่า แต่เป็นล้านเท่าทีเดียว

ลูกสวดของพระองค์เป็นปีๆ ไม่ใช่แค่คืนเดียวขอให้พระองค์ประทานพระพรแก่ลูก เพื่อลูกจะสามารถให้อภัยเขาได้ และในที่สุด พระองค์ก็ทรงยิ้มให้ลูก และประทานตามที่ลูกขอมา ลูกสามารถให้อภัยได้อีกแล้ว!

มันเป็นการให้อภัยครั้งที่ยิ่งใหญ่ที่สุดครั้งที่ 2 ในชีวิตของลูก และการให้อภัยนั้นช่างเป็นความรู้สึกที่โล่งปลอดโปร่ง บางเบา และเบิกบานอะไรเช่นนั้น

ลูกคิดว่าคงมีน้อยคนทีในชีวิตนี้ ที่ได้รับความยุติธรรมเช่น ที่ลูกได้รับมาอย่างหนักหน่วงเช่นนี้ แต่จากพระพรของพระองค์ที่ทำให้ลูกสามารถให้อภัยทั้งศัตรูและคนที่ลูกรักได้ทั้งสองครั้งสองคราเช่นนี้ ทำให้ลูกมองดูชีวิตด้วยสายตาที่สว่างแว่นแล้ว บางครั้งลูกเห็นคนนี่โกรธคนนั้น คนโน้นโกรธคนนี้ด้วยเรื่องเพียงเล็กๆ น้อยๆ และโกรธแค้นแทบเอาเป็นเอาตาย

ลูกรู้สึกว่ามันเป็นเรื่องไร้สาระไม่มีแก่นสารเลย ทำไมเราไม่ให้ภัยซึ่งกันและกันล่ะ แล้วก็มีแต่ความเบิกบาน ความรักในหัวใจ มีดีกว่าหรือ

“และท่านจงเมตตาต่อกัน มีใจเอ็นดูต่อกัน และอภัยโทษให้กัน เหมือนดังที่พระเจ้าได้ทรงโปรดอภัยโทษให้แก่ท่านในพระคริสต์นั้น” เอเฟซัส 4 : 32

ข้าแต่พระเจ้าเป็นเจ้า ทุกวันนี้ลูกได้ค่อยๆ เก็บชิ้นส่วนชิ้นเล็กชิ้นน้อยของชีวิตขึ้นจากพื้นมาหมดแล้ว และได้ใช้ความรักจากพระองค์เป็นกาวติดแจกันชีวิตใบนี้ให้กลับไปเป็นสภาพแจกันเหมือนเมื่อก่อนแล้ว ทุกวันนี้หัวใจลูกมีความรักเต็มร้อยเหมือนเดิม รักพระเจ้า รักพระแม่ รักทุกคนรอบข้าง ลูกไม่ทราบจะขอบคุณพระองค์อย่างใดดี ลูกต้องการตอบแทนพระคุณของพระองค์ที่ได้ช่วยให้ลูกตาสว่าง จิตวิญญาณสว่าง และลูกขอเป็นพยานในพระองค์ ดังที่ลูกกำลังทำอยู่นี้ อย่างหนึ่งที่ลูกจะทำได้คือการ ขอพระองค์โปรดประทานพระพรแก่ลูก ในการรับใช้พระองค์ตามน้ำ

พระทัยของพระองค์เทอญ พระเจ้าข้า

อาแมน

ลูกขอพร: อดคิดหนี

My Little Prayers

บทสวดขอذن

บทที่ 20

ทำไม ทำไม ทำไม

ข้าแต่พระเป็นเจ้า เมื่อไม่นานมานี้ มีเพื่อนของลูกคนหนึ่งเกิดป่วยกระทันหัน มีเชื้อไวรัสเข้าไปทำลายปลายเส้นประสาท อาการตอนแรกน่าเป็นห่วงมาก เนื่องจากเขาเป็นคนดี รักพระมาก และเป็นคริสตังตัวอย่างคนหนึ่ง จึงมีคนมากมายไปเยี่ยมเขา และต่างสวดภาวนาให้เขาหายอาการเจ็บป่วยนั้น

ในระหว่างที่เขาป่วย มีหลายคนถามว่า “**ทำไม** คนดีๆ ที่รักพระต้องมาป่วยแบบนี้ **ทำไม** พระเจ้าถึงให้เขาเป็นเช่นนี้” มีเพื่อนอีกคนที่เป็นคาทอลิกใหม่เช่นเดียวกับลูก ถามคำถามนี้กับลูก ที่แรกลูกตอบไม่ได้และต้องยอมรับตรงๆ ว่า ลูกไม่ทราบจะตอบอย่างไร เป็นเวลาหลายวันที่ลูกมีความทุกข์ใจมาก การเจ็บป่วยของเพื่อนคนนี้ทำให้คนหลายคนเริ่มมีความเสื่อมในศรัทธาในพระองค์หรือไม่? ลูกไม่สามารถจะทราบได้ แต่ลูกก็ทุกข์ใจมากที่ทุกครั้งไม่ว่าจะเกิดอะไรในทางร้ายขึ้น ทุกคนถึงโทษแต่พระเจ้า และถามคำถามนี้ว่า “**ทำไม** พระเจ้าถึงให้เรื่องเช่นนี้เกิดขึ้นได้” **ทำไม** **ทำไม** **ทำไม** ลูกสวดด้วยความร้อนรนอยู่หลายวัน หลายคืน ลูกมองย้อนหลังถึงสิ่งที่เกิดแก่ลูก เกิดแก่ทุกคนที่มีความทุกข์ และในที่สุด ลูกก็วิเคราะห์ว่า มนุษย์เรานั้นมีความทุกข์เพราะเกิดจากสาเหตุ 3 ประการคือ 1. คนอื่นทำให้เราทุกข์ 2. เราทำตัวเราทุกข์ 3. เพราะเกิดจากภัยธรรมชาติหรือสิ่งตามธรรมชาติที่เราไม่สามารถจะช่วยเหลือได้ ไม่ใช่เพราะพระเจ้าให้ความทุกข์แก่เรา !

อย่างกรณีเพื่อนคนนี้ป่วย ลูกก็บอกเขาว่า สาเหตุเพราะเขาไปทานอาหารที่เป็นพิษ ที่มีไวรัสต่างหาก เขาถึงล้มป่วย พระเจ้าไม่ได้เอาเชื้อไวรัสใส่เข้าไปในตัวเขา แต่พระเจ้าเป็นองค์แห่งความรัก เพราะทุกคนสวดให้เขา พระองค์จึงทรงช่วยให้เขาหายจากการเจ็บป่วยในที่สุด เมื่อเพื่อนคนนั้นกับเพื่อนคนที่ถามลูกแต่แรกได้ยินที่ลูกพูดเช่นนั้น ก็รู้สึกสบายใจและยอมรับว่าเป็นการวิเคราะห์ที่ทำให้เขารู้สึกดีขึ้น

ลูกมองต่อไปอีกว่า มีคนอีกมากมายเหลือเกินที่เข้าใจว่า เมื่อใครมีความเชื่อในพระเจ้าแล้ว ชีวิตของเขาก็จะราบรื่น ทำอะไรก็ประสบความสำเร็จไปหมด หากเขาเชื่อพระองค์แล้ว สวดขอนี้ ขอนอน หากไม่ได้ เขาก็จะไม่เชื่อพระองค์อีก แต่แท้จริงแล้ว คนที่รักและไว้วางใจในพระและมีความศรัทธาในพระอย่างไม่มีเงื่อนไขจริงๆ ก็จะทราบได้ว่า มนุษย์ซึ่งต้องมีการเกิด แก่ เจ็บ ตาย ซึ่งเป็นสัจธรรมของชีวิตมนุษย์บนโลกนี้ ไม่ใช่ว่าทันทีที่เขารับเชื่อในพระเจ้า เขาจะกลายเป็นคนวิเศษ ไม่เจ็บ ไม่แก่ ไม่ประสบปัญหาในชีวิต แต่สิ่งที่เขาจะได้รับแน่นอนคือ เขาจะได้รับชีวิตนิรันดร์ในชีวิตหน้า และดังที่ลูกได้เขียนในบทสวดที่แล้วว่า หากผู้ใดเข้าใจและยอมรับ

“น้ำพระทัยของพระเป็นเจ้า ”เป็น” ความต้องการของเขา” เขาผู้นั้นก็จะเป็นผู้ที่ประสบความสำเร็จทั้งในชีวิตนี้ และชีวิตหน้า

“That the testing of your faith produces patience.” James 1:3
“การทดลองความเชื่อของท่านนั้น ทำให้เกิดความแน่อนมั่นคง” ยากอบ 1: 3

ลูกทราบดีว่าสิ่งที่ลูกกราบทูลในบทสวดนี้ สำหรับคนศาสนาอื่นหรือคนที่ไม่มีความเชื่อในพระองค์อย่างไม่มีเงื่อนไข
ใดๆ ฟังแล้วอาจไม่เข้าใจหรือไม่เชื่อ แต่หากบทสวดนี้ทำให้มีคนเชื่อลูกแม่แต่เพียงคนเดียว ลูกก็จะดีใจมากแล้ว พระเจ้าข้า
ขอให้พระองค์ประทานพลังและสติปัญญา เพื่อให้ลูกสามารถรับใช้พระองค์ตามน้ำพระทัย และเป็นที่พอพระทัยของ
พระองค์ยิ่งๆ ขึ้นไปพระเจ้าข้า

อาแมน

ลูกขอพร: อดทนขึ้น

My Little Prayers

บทสวดของฉัน

บทที่ 21

ค่าของชีวิต

ข้าแต่พระเป็นเจ้า เมื่อเร็วๆ นี้ คนขับรถคนหนึ่งของคุณเกิดอาการกลัวสุดขีดในชีวิต เนื่องจากเขารู้สึกไม่สบายและเป็นไข้บ่อย เขามาสารภาพกับลูกว่า เขาคิดว่าตัวเองเป็นเอดส์และคงต้องตายในเวลาอันใกล้นี้ เขากังวลมาก และทานอาหารไม่ได้ กลางคืนก็นอนไม่หลับ เขาถามลูกว่า หากเขาเป็นเอดส์จริงๆ ลูกจะไล่เขาออกไหม ลูกบอกเขาว่าถึงแม้เขาจะป่วยเป็นโรคเอดส์จริง ลูกก็จะให้เขาอยู่จนวินาทีสุดท้าย ลูกแนะนำให้เขาไปตรวจเลือด เพื่อจะได้ทราบว่าจริงหรือไม่ แต่เขาไม่กล้า บอกว่าหากตรวจแล้วปรากฏว่าเป็นจริง เขาคงช็อคตายก่อน พุดง่าย ๆ เขาไม่มีความกล้าพอที่จะรับความจริงของชีวิต

ลูกรู้สึกสงสารเขามาก แต่ในเวลาเดียวกันก็รู้สึกสังเวชใจ คนขับคนนี้มีครอบครัวแล้ว มีลูกสาวเล็กๆ หนึ่งคน และภรรยาที่เป็นคนทำงาน แต่เขาก็แอบภรรยาไปเที่ยวกลางคืนบ่อยๆ และเมื่อเกิดอาการไม่สบายบ่อยๆ ก็เลยกังวลจนเกือบเป็นโรคประสาท ร่างกายผ่ายผอมดูเหมือนเป็นเอดส์จริงๆ เมื่อเห็นเขาเป็นทุกข์เช่นนี้ ลูกก็ไม่กล้าซ้ำเติมเขาโดยการว่ากล่าวสั่งสอนว่าไม่ควรไปเที่ยวกลางคืนเช่นนี้ เพราะเขาก็มีภรรยาอยู่ทั้งคน แต่ลูกก็พยายามให้กำลังใจเขาว่าคงไม่เป็นนะ อาจเป็นหวัดเรื้อรัง และลูกก็พยายามเกลี้ยกล่อมให้เขาไปตรวจเลือด ซึ่งยังไงๆ เขาก็ไม่ยอมไป

ในที่สุดลูกก็วางแผนกับเลขาฯ ของลูก บอกคนขับคนนี้ว่าให้ตรวจสุขภาพดูโรคอย่างอื่น เป็นต้นว่าเป็นหวัดเรื้อรังหรือไม่ ในเวลาเดียวกันก็ให้น้องชายของเลขาฯ ซึ่งเป็นเพื่อนของแพทย์ที่โรงพยาบาลนั้น แอบปรึกษาแพทย์ว่าให้ตรวจดูเลือดให้เขาว่าเป็นผลบวกหรือไม่โดยไม่ต้องบอกเขา โดยทางเราจ่ายเงินค่าตรวจให้ ผลปรากฏว่าเขาไม่เป็นโรคเอดส์! ที่ผ่านมามีเขากังวลจนรับประทานอาหารไม่ได้เลยทำให้สุขภาพทรุดโทรม ผ่ายผอมอย่างผิดหูผิดตา ยิ่งอ่อนเพลียมากก็ยิ่งคิดว่าตนเองเป็นเอดส์ แต่ทั้งหมดนี้เป็นเรื่องของจิตใจทั้งสิ้น

ทันทีที่ทราบว่าเขาไม่เป็นเอดส์ ลูกร้องไห้ด้วยความดีใจแทนเขาและลูกรีบบอกข่าวดีให้เขาทราบ เขาตะลึงไปชั่วขณะ และยิ้มออกได้เป็นครั้งแรกในหลายเดือนที่ผ่านมา

ที่น่าเศร้าคือ ปลายเดือนนั่นเอง เขาก็ได้ออกจากบริษัท ของลูกโดยไม่ได้ลาหรือแม้แต่ขอบคุณลูกสักคำ

หลังที่เขาออกไปในลักษณะเช่นนี้ ทำให้ลูกเห็นสัจธรรมของชีวิตชัดเจนขึ้นในอีกหลายแง่มุม ค่าของคนอยู่ที่ไหน การที่ผู้ชายไทยมีครอบครัวแล้ว แต่ถือว่าการไปเที่ยวกลางคืนเป็นสิ่งปกติ ที่ผู้ชายไทยทุกคนทำกันจนเป็นเหตุให้ภรรยาต้องทุกข์ระทมใจ และครอบครัวต้องแตกแยก ผู้ชายเหล่านั้นเห็นคุณค่าของชีวิตทั้งตัวเขาและครอบครัวน้อยกว่าความสนุกชั่วครั้งชั่วคราวเท่านั้นหรือ และในสมัยนี้คำว่า “กตัญญู” เป็นศัพท์ที่หมดยุคเหมือนไดโนเสาร์ไปแล้วหรือ ช่วงที่คนขับคนนี้คิดว่าตนเองป่วยเป็นเอดส์ ลูกทุกข์ใจแทนเขามากและได้รับปากกับเขาว่าหากเขาป่วยจริง ลูกจะรับเลี้ยงเขาจนวินาทีสุดท้าย แต่ทันทีที่เขาทราบว่าเขาไม่เป็น เขาไปโดยไม่ได้แม้แต่รำลาลูกเลย ลูกงงแต่ไม่เสียใจในการกระทำของเขา

สิ่งที่ลูกเสียใจคือ คุณค่าของมนุษย์ทุกวันนี้อยู่ที่ไหน? ความกตัญญูของมนุษย์มีไหม? มีกี่คนในโลกนี้ที่ขอบคุณพระเจ้าทุกๆ วันสำหรับทุกสิ่งที่พระองค์ประทานไว้ในชีวิตประจำวันของเรา อีกทั้งพระองค์ทรงสร้างมนุษย์มา ทุกคนเป็นลูกของพระองค์ พระองค์ทรงให้มนุษย์เลือกหนทางชีวิตของตนเองอย่างอิสระเสรี และมนุษย์จำนวนไม่น้อยทุกวันนี้เลือกหนทางชีวิตอย่างไม่มีคุณค่าซะเลย ลูกรู้สึกเศร้าใจมาก แต่อย่างน้อยลูกจะพยายามดำรงชีวิตของลูก และสั่งสอนให้ลูกๆ ทั้ง 4 ทุกคนของลูกเป็นลูกที่ดีของพระองค์และดำรงชีวิตอย่างมีคุณค่า สมกับเป็นลูกของพระองค์ตลอดไป ขอพระองค์ประทานพระพรให้ลูกและลูกๆ เป็นลูกที่ดีและกตัญญูต่อพระองค์ตลอดไปเทอญ

“ผู้ใดที่ไม่รับเอากางเขนของตนตามเราไป ผู้นั้นก็ไม่มีค่าควรกับเรา” มัทธิว 10:38

อาแมน

ลูกขอพร: อดคิดหนี

My Little Prayers

บทสวดขอวัน

บทที่ 22

เจียบและฟัง

ข้าแต่พระเป็นเจ้า วันนี้ลูกขอกราบบทสวดต่อพระองค์เป็นร้อยกรองสั้นๆ ดังนี้

แต่ละวัน

เราอยู่

เราทำงาน

วิ่งไปโน่นกลับมานี่

สมองสับสน

เรื่องวุ่นวายมากมาย

เราฟัง

รอบกาย

ถกเถียง

หากมีเวลา

เราถึงสวด

แต่เรา “ฟัง” ไหม?

พระเจ้าตรัสกับเรา

เช่นไร?

หากเราไม่ฟัง

แม้จะสวด

พระเจ้าจะสื่อ

กับเราอย่างไร?

วันหนึ่ง

ควรมี

สักหนึ่งอดีตใจ

เจียบและฟัง

สุรเสียงของพระเจ้า

แล้วเราจะทราบ
ว่าพระองค์
รักเราแค่ไหน

สำหรับลูกแล้ว ลูกทราบพระเจ้าข้า 😊

“จงเอาใจของเจ้ารับคำสั่งสอน และเอาหูของเจ้ารับถ้อยคำแห่งความรู้” สุภาษิต 23:12

อาแมน

ลูกขอพร: อดคิดหนี

116

My Little Prayers

บทสวดของฉัน

บทที่ 23

ความสุข

ข้าแต่พระเป็นเจ้า วันก่อนมีเพื่อนคนหนึ่งถามลูกว่าทำอะไร ลูกจึงดูยิ้มแย้ม อิ่มเอิบมีความสุขจัง ทั้งๆ ที่เขาทราบ ว่าลูกผ่านชีวิตอะไรมาบ้าง เขาบอกว่าถ้าผู้ที่เพิ่งรู้จักลูก จะต้องคิดว่าลูกเป็นคนที่เกิดมาบนกองเงินกองทอง มีชีวิตอยู่อย่าง พวกไฮโซทั่วไป แต่เขาทราบว่าลูกต้องต่อสู้เพื่อความยุติธรรมของชีวิต ต้องเลี้ยงดูลูกๆ ตั้งหลายคนด้วยตัวเอง และต้องฟันฝ่า มรสุมเศรษฐกิจมาแค่ไหน

ลูกยิ้มและตอบเขาว่า “นี่ไง สาเหตุแห่งความสุขของฉัน” และชี้มาที่หัวใจของลูก เขาทำท่าตอกตีใจ และร้องถาม ว่า “เธอกำลังมีความรักหรือ?” ลูกยิ้มกว้างกว่าเดิมและตอบว่า “ใช่แล้ว ฉันกำลังมีความรักเต็มเปี่ยมจนล้นหัวใจ ความรัก ของพระเจ้าไงล่ะ” เขาทำหน้าผิตหัวง และบอกว่า “อีกแล้ว พระเจ้าอีกแล้ว” แต่เขาก็อดไม่ได้ที่จะพูดคุยกต่อ “ฉันก็พยายาม เหมือนเธอนะ แต่ฉันไม่เห็นได้รับความรักหรือสิ่งอะไรจากพระเหมือนที่เธอได้รับเลย พระรักเธอมากกว่าฉันมั้ง” ลูกรู้ทันที ว่าเพื่อนคนนั้น กำลังต่อว่าพระองค์เพราะเขาคงไม่ได้รับในสิ่งที่เขาขอ

“เธอคิดว่าพระเจ้าคือมนุษย์หรือ หากเธอขออะไร พระองค์ก็จะรีบตอบเป็นเสียงมนุษย์ว่าได้ยินแล้วจะ และรีบยื่น สิ่งที่เราขอด้วยพระหัตถ์ เหมือนเพื่อนมนุษย์ด้วยกันหรือ? หากเธอคิดเช่นนี้ เธอก็จะผิตหัวงตลอดชีวิต เพราะพระเจ้า ทรงตอบคำสวดของพวกเราอย่างมนุษย์ไม่ได้” เพื่อนผู้นั้นทำปากแบะ “ฉันเป็นคาทอลิกตั้งแต่เกิด สวดขออะไรก็ไม่เคยได้ เขาว่าพระจะประทานอะไรต่อมิอะไร ให้คาทอลิกใหม่อย่างเธอล่ะ” ลูกรีบบอกเพื่อนคนนั้นว่า “เธอจะฟังอะไรจากฉันใหม่ จริงๆ ฉันก็ไม่บังอาจที่จะสอนเธอเรื่องพระเจ้าหรอกนะ เพราะเธอรูจักพระองค์มาทั้งชีวิต ส่วนฉันเพิ่งเป็นลูกโดยสมบูรณ์ ของพระองค์เพียง 4 ปีเศษเอง แต่ฉันค้นพบพระองค์โดยผ่านการทดสอบ 20 ปีเต็มๆ เพราะฉะนั้น ฉันจึงคิดว่าฉันสัมผัส พระองค์ทุกๆ วัน และเปิดโอกาสให้พระองค์สัมผัสจิตใจฉันทุกวันเช่นกัน ฉันจึงพบความสุขไงล่ะ นี่ฉันจะแบ่งปันให้เธอฟัง ว่า ฉันได้รับสิ่งที่ฉันทูลขออย่างไร”

“ยกตัวอย่าง เมื่อหลายปีก่อนหลังจากที่คดีของฉันจบแล้ว ฉันมีความสุขมาก เพราะฉันรับไม่ได้ว่าฉันต้องเสียเวลา ชีวิตไปเกือบ 20 ปีในการถูกกล่าวหาในสิ่งที่ตนเองไม่ได้ทำ ต้องหนีหัวซุกหัวซุนเป็นผู้ร้ายข้ามแดน ถูกสังคมเหยียดหยาม แม้แต่อ่านหนังสือพิมพ์ก็ยังอ่านไม่ได้ เพราะเพื่อนฝูงรุ่นราวคราวเดียวกันใหญ่โตไปถึงไหนแล้ว ฉันกลายเป็นคนที่สังคม รังเกียจ และลืมในเวลาต่อมา มิหนำซ้ำ ยังถูกทอดทิ้งให้เลี้ยงลูกๆ ตามลำพัง แม้ฉันจะให้อภัยทุกคนหมดแล้ว แต่ความทุกข์ ที่เกิดจากการเวทนาตัวเอง ยังหนักหนาสาหัสสากรรจ์ ฉันคิดทุกวันว่าทำอะไร ฉันจึงจะหลับโดยไม่ต้องตื่นได้ แต่ไม่ได้คิด จะฆ่าตัวตายอีกนะ เพราะคิดไปหลายรอบแล้ว บางทีก็คิดตกลงเลยเกิดว่า ทำยังไงฉันจึงจะหายนอนหลับที่ทำให้หลับ ที่ 5 ปี ตื่นมาทุกสิ่งทุกอย่างก็จะดีขึ้น แล้วฉันก็สวดอ้อนวอนให้พระเจ้าทรงช่วยรักษาแผลหัวใจของฉัน สวดขอให้แม่พระ

ทรงเติมความรักให้กับหัวใจ ที่แตกร้าวของฉันได้และฉันก็ตั้งใจ “ฟัง”

“ฟัง? เธอเชื่อขนาดคิดว่าพระเจ้าจะพูดกับเธออย่างนั้นหรือ? ไหนเธอเพิ่งพูดว่า พระเจ้าตอบคำสวดของพวกเราอย่างมนุษย์ไม่ได้ไง?”

“เธอฟังต่อก่อนซิ ฉัน “ฟัง” เพราะฉันเชื่ออย่างแน่วแน่ว่าพระองค์จะทรงช่วยฉันได้ แต่อย่างไรและเมื่อไร ฉันไม่ทราบ แต่ฉันเปิดใจตลอดเวลาที่จะรับสื่อจากพระองค์ จนกระทั่งวันหนึ่ง ฉันดูโทรทัศน์อยู่ ขณะนั้นประเทศไทย เป็นเจ้าภาพจัดกีฬาสำหรับคนพิการทั่วเอเชีย หรือทั่วโลกอะไรนี่แหละ และนายกสมาคมคนพิการแห่งประเทศไทยมาออกรายการ เขาพูดถึงตัวเขา พูดถึงคนพิการทั้งหลายและพูดตอนหนึ่งว่า ไม่ว่าเขาหรือคนพิการทุกคนบนโลกนี้ ไม่มีใครต้องการเกิดมาเป็นคนพิการหรอก แต่ในเมื่อเขาเป็นคนพิการแล้ว จะร้องไห้คร่ำครวญตลอดชีวิตจนตายก็ไม่มีประโยชน์อะไร เพราะมันช่วยให้เขาหายพิการไม่ได้ เพราะฉะนั้น พวกเขาต้องยอมรับความจริง และหากทำได้ พวกเขาก็สามารถมีชีวิตอย่างมีความสุขได้”

“ฉันฟังคำพูดเหล่านี้ เหมือนต้องมนต์สะกด ใจแล้วต้องยอมรับความจริง ชีวิตฉันก็เหมือนคนพิการอย่างเขา ฉันจะคร่ำครวญถึงสิ่งที่เกิดขึ้นที่ผ่านไปแล้วจนตาย ก็ไม่ก่อประโยชน์อะไรขึ้นมา ฉันกลับไปมีชีวิตในอดีตไม่ได้ แต่หากฉันยอมรับความจริงว่าเรื่องที่เกิดขึ้น มันเกิดขึ้นและได้ผ่านไปแล้ว ควรยอมรับมันซะ และเริ่มต้นชีวิตใหม่ ฉันก็คงมีความสุขใหม่ได้”

“คืนนั้น ฉันนั่งทบทวน วิเคราะห์ถึงประโยชน์ที่คืน ฉันทำตัวเป็นจิตแพทย์ให้ตัวเอง รักษาแผลหัวใจของตนเองถึงสว่าง แต่ที่สำคัญที่สุด ฉันคุกเข่าขอบพระคุณพระเจ้า ที่ทรงตรัสผ่านนายกสมาคมคนพิการท่านนั้น พระทรงตอบคำสวดขอของ ฉันแล้ว ฉันรู้นั่นคือคำตอบที่พระเจ้าตั้งใจให้ฉัน หลังจากนั้น ฉันจะสามารถรักษาแผลหัวใจของตัวเองได้หรือไม่ ขึ้นอยู่กับฉันแล้ว เพราะพระเจ้าช่วยคนที่ช่วยตัวเองเท่านั้น”

“ฉันค่อยๆ รักษาแผลหัวใจของฉัน โดยการยอมรับความจริง และที่เธอทักฉันว่าทำไมฉันดูมีความสุขจัง ก็เพราะพระทรง “ฟัง” และ “ตอบ” คำสวดของฉันไง หากเธอต้องการให้พระเจ้าตอบคำสวดของเธอนะ เธอต้องวางใจในพระองค์อย่างไม่มีเงื่อนไข และเปิดใจเปิดหูเปิดตา ให้กว้างๆ คอยรับสัญญาณจากพระองค์ แล้วเธอจะค้นพบว่าอัศจรรย์เกิดขึ้นกับชีวิตของคนธรรมดาๆ อย่างพวกเราได้ทุกวัน

“เพราะว่าไม่มีสิ่งหนึ่งสิ่งใดซึ่งพระเจ้าทรงกระทำไม่ได้” ลูคา 1:37

ลูกจบการสนทนากับเพื่อนคนนั้นอย่างมีความสุข ความสุขที่สามารถแบ่งปันความรักของพระองค์กับเพื่อนคนนั้น
ความสุขที่รู้สึกได้ว่า พระองค์ทรงกำลังยิ้มกับลูก

ลูกขอกราบนมัสการ ณ พระบาทของพระองค์ พระเจ้าข้า

อาแมน

ลูกขอพร: อดคิดหนี

My Little Prayers

บทสวดของวัน

บทที่ 24

การรับใช้พระเจ้าตามความสามารถ

ข้าแต่พระเจ้าเป็นเจ้า ลูกยังจำได้ดี ถึงวันวันหนึ่ง เมื่อราว 4 ปีก่อน ขณะที่เศรษฐกิจของประเทศไทยเพิ่งฟื้นฟืนาใหม่ ๆ ลูกรู้สึกท้อแท้ หหมดหวังมองไม่เป็นฝั่ง เช่นเดียวกับนักธุรกิจนับพันนับหมื่นในประเทศไทย ในขณะนั้นลูกคิดว่า ลูกคงใกล้สภาพล้มละลายแน่ๆ ลูกได้พูดคุยกับเพื่อนคนหนึ่งซึ่งเป็นคริสเตียน และรักพระมากเช่นกัน ลูกได้ปรารภกับเขาว่า ลูกพร้อมแล้ว ที่จะยอมยกทุกอย่างทุกอย่างให้กับธนาคาร และลูกก็ทำงานรับใช้พระเจ้าอย่างเดียว

เมื่อได้ฟังเช่นนั้น เพื่อนผู้นี้ก็ได้เตือนสติลูกว่า หากลูกยอมแพ้ในด้านธุรกิจ และกลายเป็นคนหมดเนื้อหมดตัว ลูกจะรับใช้พระเจ้าได้อย่างไร เขาบอกว่าลูกควรจะอดทนสู้ต่อไป และรับใช้พระเจ้าผ่านธุรกิจของลูก และผ่านความสามารถอื่นๆ ที่ลูกมี

นับเป็นครั้งแรก ที่ลูกได้ยินว่า เราสามารถรับใช้พระเจ้าได้โดยผ่านธุรกิจ หรืองานที่เราทำได้ เพราะลูกเป็นคาทอลิกใหม่ ลูกจึงมีความเข้าใจว่า การรับใช้พระนั้น ต้องเป็นการทำบุญหรือการรับใช้ในงานของพระศาสนจักรเท่านั้น ลูกตื่นเต้นมาก ถามเขาว่า จริงๆ หรือ ที่ลูกสามารถรับใช้พระเจ้าโดยผ่านการงานที่ลูกทำได้ เขายืนยันว่าจริง และในอาทิตย์นั้นเอง ที่โบสถ์ของเขามีการเทศน์เกี่ยวกับการรับใช้พระเจ้าผ่านงานที่เราทำ เขาเอาสารจากโบสถ์ของเขาให้ลูกอ่าน เพื่อยืนยันในสิ่งที่เขาได้คุยกับลูก

หลังจากวันนั้นเป็นต้นมา ลูกได้เปลี่ยนการสวดใหม่ เป็นการสวดขอให้พระองค์ประทานพระพรให้ลูกรับใช้พระองค์ผ่านงานของลูก ลูกสวดด้วยความจริงใจจริงๆ สวดขอว่าหากพระองค์ทรงต้องการให้ลูกทำธุรกิจต่อไป ขอให้เป็นที่ธุรกิจที่ลูกสามารถรับใช้พระองค์ได้ รับใช้เพื่อนมนุษย์ได้

และเป็นอัศจรรย์อย่างยิ่งใหญ่ ที่พระองค์ทรงฟังการสวดด้วยใจบริสุทธิ์ของลูก พระองค์ได้ทรงประทานธุรกิจใหม่ให้ลูกครั้งแล้วครั้งเล่า แต่แต่ละครั้ง ลูกก็สามารถจ้างคนงานที่ตกงาน ทำให้คนเป็นร้อยสามารถมีงานมีเงินไปเลี้ยงครอบครัวของเขาได้

นอกจากลูกจะค้นพบว่า ลูกสามารถรับใช้พระองค์ผ่านธุรกิจของลูกได้ ลูกยังค้นพบอีกว่า หากเรามีความสามารถหรือความถนัดไม่ว่าในด้านใดก็ตาม เราต้องใช้ความสามารถนั้นในการรับใช้พระองค์และพระองค์ก็จะทรงตอบแทนด้วยพระพรของพระองค์อย่างล้นหลาม

“อย่าละเลยความสามารถที่มีอยู่ในตัวท่าน....

จงปฏิบัติหน้าที่เหล่านี้โดยถือเป็นชีวิตจิตใจ” 1 ทิโมธี 4 : 14-15

ในเวลาเดียวกัน การมีความเชื่ออย่างเดียวโดยไม่รับใช้พระองค์นั้นไม่เพียงพอ ส่วนจะรับใช้อย่างไรและเมื่อไรนั้น ให้เป็นไปตามความถนัดและโอกาสของแต่ละคน

“ความเชื่อก็เช่นเดียวกัน ถ้าไม่ประพฤติตามก็ไร้ผล” ยากอบ 2 : 17

ลูกยินดีเป็นประจักษ์พยานกับทุกคนในโลกนี้ได้ว่า พระเป็นเจ้ามีจริงและทรงได้ยื่นคำสวดภาวนาของลูกๆ ของพระองค์ทุกคน ขอให้พวกเราสวดด้วยความจริงใจและร้อนรนเท่านั้น และเมื่อพระองค์ทรงประทานพระพรให้เราแล้ว เรา ยิ่งต้องเป็นลูกที่รับใช้พระองค์ยิ่งๆ ขึ้นไป ไม่ใช่ที่ได้รับพระพรสบายแล้วก็ลืมพระเจ้าได้

**“แต่ข้าพเจ้ามิได้ถือว่าชีวิตของข้าพเจ้าเป็นสิ่งมีค่าและประเสริฐสำหรับตัวข้าพเจ้า
แต่ในชีวิตของข้าพเจ้า ขอทำหน้าที่ให้สำเร็จแล้วกัน
และการทำการปรนนิบัติที่ได้รับมอบหมายจากพระเยซูเจ้าคือ
ที่จะเป็นพยานถึงข่าวประเสริฐซึ่งสำแดงพระคุณของพระเจ้านั้น” กิจการของอัครทูต 20 : 24**

ลูกขอปวารณาต่อหน้าพระพักตร์ของพระองค์ว่า ลูกจะรับใช้พระองค์ตามความถนัดเล็กๆ น้อยๆ ของลูก และตาม น้ำพระทัยของพระองค์ยิ่งๆ ขึ้นตลอดไป พระเจ้าข้า

อาแมน

ลูกขอพร: อดคิดหนี

My Little Prayers

บทสวดขอวัน

บทที่ 25

การสวดเป็นประจำ

ข้าแต่พระเป็นเจ้า ลูกเคยเขียนบทสวดถึงพระองค์ในการสวดสายประคำทุกวันๆ ละ 1 สาย ว่ามันกลายเป็นกิจวัตรประจำวันที่ขาดไม่ได้ของลูกในทุกวันนี้ ลูกสวดเวลารดน้ำต้นไม้ ลูกสวดเวลาวิ่งออกกำลังกาย ลูกสวดแม้กระทั่งเวลารอพบแพทย์ จนลูกรู้สึกว่าไม่มีเวลาใดที่ลูกว่างจากธุรกิจประจำวันที่ลูกไม่สวด มันกลายเป็นอุปนิสัยที่สองของลูกรองจากการหายใจไปเสียแล้ว หลังๆ บางครั้งเมื่อยามลูกตื่นขึ้นมากลางดึก ซึ่งไม่ค่อยบ่อยนัก เพราะลูกเป็นคนนอนง่ายหลับง่าย ลูกรู้สึกว่สมองกำลังสวดอยู่ มันช่างเป็นความรู้สึกที่พิเศษอะไรเช่นนี้!

อยู่ดีๆ ก็มีลูกชายของเพื่อน ซึ่งเป็นผู้ใหญ่แล้ว อายุราว 20 กว่าๆ และเป็นคาทอลิกด้วย มาคุยกับลูกในเรื่องธุรกิจ คุยไปคุยมาลูกก็คุยถึงเรื่องของพระเจ้าและการสวด เขาสนใจมากที่ทราบว่านักธุรกิจที่งานยุ่งทั้งวันอย่างลูก มีความสุขกับการสวดอย่างสม่ำเสมอเช่นนี้ สำหรับหนุ่มสาว การสวดสายประคำทั้งสายเป็นเรื่องยืดเยื้อและน่าเบื่อ ลูกบอกเขาว่า ตอนแรกๆ ที่ลูกเริ่มสวดเพื่อขอบางสิ่งบางอย่างจากแม่พระ เพื่อญาติของลูกคนหนึ่ง ลูกต้องฝืนตัวเองกว่าจะจบแต่ละสาย รู้สึกมันเสียเวลานานเหลือเกิน ลูกแอบมองเวลาบ่อยๆ ว่าเมื่อไรจะสวดจบสักที บางทีก็ต้องขอโทษต่อแม่พระ ที่จิตใจว้าวักแว๊กยามสวด แต่เมื่อนานๆ เข้า ลูกค่อยๆ ค้นพบความสุขและความสงบในจิตใจขณะสวด ลูกค้นพบว่าในขณะที่ลูกสวด โลกทั้งโลกไม่มีความหมาย คงมีแต่โลกที่มีลูกกับพระเจ้าและลูกกับแม่พระเท่านั้น มันเป็นความรู้สึกที่อึดอัดใจ สงบ และส่วนตัวกับพระเหลือเกิน แสงสีเสียงจากโลกภายนอกจะถูกตัดทิ้งทั้งสิ้น ลูกจะรู้สึกว่พระองค์ทรงประทับอยู่ในใจของลูกในขณะที่สวด มันช่างเป็นความสุขที่เปี่ยมล้นหัวใจอะไรเช่นนี้ วิทย์ เทป หรือCD ไม่มีความหมายอีกต่อไป ทุกครั้งที่ลูกขึ้นรถ ลูกจะสวดทันที บางครั้งลูกมีธุระที่ต้องติดต่อกับคนนั้น คนนั้น แต่หลังๆ ลูกจะสวดก่อนเสมอ ถ้าสวดยังไม่เสร็จ คนที่ลูกจะโทรไปติดต่อก็ต้องรอไปก่อน

ลูกชายของเพื่อนคนนั้น ฟังที่ลูกเล่าด้วยความสนใจ เขาบอกว่าเขาจะลองสวดบ้าง แต่ไม่ทราบว่าสวดได้มากน้อยแค่ไหน

มีนักเขียนต่างชาติคนหนึ่ง เคยเขียนไว้ว่า “การเขียนจดหมายรักที่ดี ท่านต้องเริ่มโดยไม่รู้ว่าจะเขียนอย่างไร และจบลงด้วยไม่รู้ว่าจะเขียนอะไรไปบ้าง” การสวดก็เช่นกัน การอยู่กับพระองค์ตามลำพัง และสวดตามความนึกคิดจากใจจริงถึงพระองค์ หรือสวดสายประคำเป็นการเป็นหนึ่งเดียวกับพระเจ้าที่ดีที่สุด ไม่จำเป็นที่จะต้องหาข้อความหรือแพนซีอะไรทำนองนั้นมาสวดต่อพระองค์

นักเขียนคนเดียวกันได้เขียนต่อไว้ว่า “การสวดด้วยหัวใจ แต่ไม่มีคำพูดดีกว่าการสวดด้วยคำพูดแต่ไม่มีหัวใจ”

“เจ้าจะพบเราเมื่อเจ้าแสวงหาเราด้วยสติสัมปชัญญะของเจ้า” เยเรมีย์ 29:13

ข้าแต่พระเจ้า เป็นเจ้า ถึงแม้ลูกจะชอบการเขียน แต่ลูกใช้ศัพท์แสงหรือคำสูงๆ ไม่เป็น คงเขียนได้แต่สไตล์เรียบง่าย จากใจเช่นนี้ ลูกจึงขอแปลข้อความหนึ่งที่นักเขียนต่างชาติอีกผู้หนึ่ง ชื่อจอห์น วีแอนนี่ (John Vianney) ได้เขียนไว้เกี่ยวกับ ความรู้สึกของเขาต่อการสวดเป็นกิจวัตรประจำวันดังนี้

“หากเราสวดด้วยใจจริง จะปรากฏมีความหวานจากการสวดนั้น หลังไหลเข้าจิตใจเรา เปรียบดั่งน้ำหวานจากอู่ที่ สูง การสวดอย่างจริงใจสามารถแยกจิตวิญญาณเราออกจากวัตถุโลกได้ มันจะยกระดับจิตใจของเราให้สูงขึ้นๆ เหมือนดั่ง เพลวไฟที่ดันให้ลูกโป่งลอยตัวขึ้นไป ยิ่งเราสวดมากขึ้น เราก็จะอยากสวดมากขึ้นไปอีก เช่นเดียวกับปลาที่เริ่มต้นว่ายน้ำแต่ เพียงบนผิวน้ำ ต่อมาเมื่อชำนาญมากขึ้นก็จะว่ายดำลึกลงๆ ผู้ที่เข้าใจถึงการสวดที่แท้จริงก็จะลิ้มเวลาของตนเอง ยามเมื่อได้ สันทนาสัมผัสกับพระเจ้า ความทุกข์ต่างๆ ก็จะละลายหมดไปเปรียบประดุจหิมะที่ละลายยามถูกแสงแดดส่อง การสวด เป็นประจำเปรียบประดุจน้ำศักดิ์สิทธิ์ที่หล่อเลี้ยงชีวิตความเป็นอยู่ของเราให้เขียวชอุ่มและชะล้างวิญญาณเราจากสิ่งไม่ บริสุทธิ์ ตลอดจนถึงความกระหายของความต้องการของหัวใจเราได้”

ลูกขอกราบขอบพระคุณที่ทรงฟังลูก “สวดจากใจ” มาตั้งยี่สิบขวบเช่นนี้ พระเจ้าข้า

อาแมน

ลูกขอพร: อดทนนะ

My Little Prayers

บทสวดขอวัน

บทที่ 26

โชคดี/ฟลุค/หรือพระพรของพระเจ้า

ข้าแต่พระเป็นเจ้า หลายๆ คนบนโลกนี้ เวลาเกิดเรื่องดีๆ หรือได้สิ่งที่อยากได้ เพื่อนฝูง แม้กระทั่งตัวเขาเองมักจะพูดว่า “โชคดีจัง” หรือฟลุค มีสักกี่คนที่จะคิดว่านั้นคือ พระพรของพระเป็นเจ้า และขอบคุณพระองค์สำหรับพระพรนั้น

สำหรับลูกเอง ทุกสิ่งทุกอย่างที่เกิดขึ้นในทางดีกับลูก ลูกจะขอบคุณและสรรเสริญพระองค์ เพราะลูกรู้ดีว่านั้นคือ สิ่งที่พระองค์ทรงประทานให้แก่ลูก ไม่ใช่ฟลุคหรือบังเอิญหรือโชคดีอะไรทั้งนั้น

สองปีก่อน ขณะที่ลูกกำลังจะเริ่มการร่วมทุนกับชาวต่างประเทศ ลูกต้องหาโรงงานซึ่งผลิตสินค้าชิ้นหนึ่ง ซึ่งเป็นองค์ประกอบที่สำคัญมากสำหรับธุรกิจของเรา ลูกสืบแสวงหาเป็นเวลาเกือบปีก็หาไม่ได้ จบเกือบจะล้มเลิกโครงการของการผลิตสินค้าตัวนั้น คืนก่อนที่ผู้ร่วมทุนของลูกจะกลับประเทศของเขา เราได้ขับรถไปที่แห่งหนึ่ง เพื่อดูโรงงานที่เราจะไปเช่า ขณะที่คนขับกำลังจะกลับรถ พวกเราก็เหลือบไปเห็นโรงงานโรงหนึ่ง ซึ่งผลิตสินค้าที่ลูกได้สืบหามาเป็นเวลาเกือบปี โรงงานแห่งนี้ได้กลายเป็นลูกค้าที่สำคัญที่สุดแห่งหนึ่งของบริษัทของลูกในเวลาต่อมา

เมื่อไม่กี่เดือนที่ผ่านมา ลูกได้มีโอกาสไปสัมภาษณ์คุณหมอตานหนึ่ง เพื่อนำเรื่องราวแบ่งปันของชีวิตท่านมาเผยแพร่ในหนังสือของพระศาสนจักรเล่มหนึ่ง คุณหมอตานนี้ มีความเชื่อในพระเจ้ามาก แต่ยังไม่ได้รับศีลล้างบาปเหมือนกับลูกเมื่อ 4-5 ปีก่อน ก่อนจากกัน เขาขอให้ลูก ขอให้คุณพ่อเจ้าของคอลัมน์นี้หากางเขนตั้งโต๊ะให้เขาอันหนึ่ง เพื่อเขาจะนำไปตั้งบูชาในห้องทำงาน ลูกก็ได้ขอให้คุณพ่อช่วยหาให้ แต่ปรากฏว่าคุณพ่อหาได้แต่กางเขนติดผนัง ซึ่งลูกก็นำไปให้คุณหมอตานนั้น และคิดในใจว่า เมื่อลูกไปต่างประเทศเมื่อไร จะซื้อกางเขนที่ตั้งโต๊ะให้อันหนึ่ง ซึ่งในต่างประเทศร้านที่ขายของศาสนภัณฑ์มีมากมาย

ต่อมาลูกมีนัดจะพาคคุณหมอตานนั้นไปพบคุณพ่อองค์เดิม วันก่อนวันนัด ลูกไปทำฟันที่โรงพยาบาลเซนต์หลุยส์ พอตีวันนั้นเป็นวันที่มีตลาดนัด ลูกออกจากแผนกทันตกรรม จะเดินไปที่รถ เห็นพ่อค้าขายลูกปัดคนหนึ่ง มีลูกปัดวางบนพื้นเต็มไปหมด มีลูกปัดหลากหลายชนิด สีสนสวยงาม ลูกจึงเดินเข้าไปเพื่อจะเลือกซื้อสร้อยคอสักเส้น แต่ไม่พออะไรที่ขอบใจ ขณะที่ลูกกำลังจะเดินจากกองลูกปัดมา พลันเหลือบไปเห็นของชิ้นหนึ่งวางอยู่ตรงมุมข้างในเสื้อที่ปูรองลูกปัดหลายสิบเส้นนั้น หากไม่ทันสังเกตก็จะไม่เห็นเพราะถูกบรรดาลูกปัดและโถไหต่างๆ บังไว้ ของสิ่งนั้นคือ กางเขนทองเหลืองแบบวางตั้ง สูงราว 1 ฟุต สวยสง่างามตั้งอยู่นั่นเอง!

ลูกตื่นเต้นมาก รีบซื้อโดยไม่ต่อราคา เพราะตื่นเต้นจนบอกไม่ถูก จำได้แต่ว่าถามพ่อค้าคนนั้นว่าได้มาจากไหน เขาบอกว่าซื้อจากใครก็จำไม่ได้แล้ว รู้แต่ว่าเป็นของเก่า เขาเองก็ไม่ทราบความหมายของกางเขน และไม่ทราบว่าซื้อมาทำไม เพราะคิดว่าคงขายยาก แต่ที่ซื้อมาก็เพราะมันเป็นทองเหลืองของเก่า และแกะสลักลายบนฐานสวยงามมาก เขาดีใจที่ขาย

ออก!

แต่สำหรับลูก ลูกทราบทันทีว่าทำไมเขาซื้อกางเขนอันนั้นมา!

วันรุ่งขึ้นลูกไปพบคุณพ่อและคุณหมอมพร้อมกางเขน และคุณพ่อก็ได้เสกกางเขนทองเหลืองอันสง่างามนั้นให้แก่คุณหมอ :) สร้างความปลาบปลื้มใจให้แก่คุณหมอเป็นอย่างยิ่ง

ปีใหม่ที่ผ่านมา ลูกพร้อมลูกๆ ไปเหนือเพื่อส่งท้ายปีเก่าและฉลองปีใหม่ พวกเราขับรถตู้ไปกัน ก่อนไปลูกๆ ก็ได้นำรถเข้าตรวจเช็คสภาพเพื่อให้แน่ใจว่าเครื่องยนต์อยู่ในสภาพดีเต็มที่ เหมาะกับการเดินทางไกล เข้าวันที่ 31 ธันวาคม พวกเราขับไปเชียงราย ไปดอยตุง ขึ้นชมกับความสวยงามของทิวทัศน์ที่นั่นและพระตำหนักดอยตุง คืนนั้นพวกเราจึงจะไปฉลองปีใหม่ที่โรงแรมกัน แต่ขณะที่รถตู้ของพวกเรากำลังจะขึ้นเขา ก็ปรากฏว่ามีไฟแดงขึ้นบนหน้าปัด เราได้จอดแวะอยู่ตามทาง ก็ตรวจไม่พบสาเหตุ สักครูไฟแดงนั้นก็หายไป ต่อมาหลังจากได้เที่ยวกันพอใจแล้ว พวกเราก็กลับจากเขา ตั้งใจจะกลับโรงแรมที่เชียงใหม่ ปรากฏว่าไฟแดงกลับปรากฏขึ้นบนหน้าปัดรถอีก คราวนี้พวกเราชักใจคอไม่ดี เพราะมันเย็นมากแล้ว และเป็นวันสิ้นปี ร้านรวงและอุปดหมด และพวกเราจึงต้องไปอีกไกลกว่าจะถึงเชียงใหม่ ขณะที่พวกเราใจตุบๆ ตับๆ อยู่ นั่น ก็เห็นร้านซ่อมโตนาโมร้านหนึ่ง เป็นห้องแถวห้องเดียว และมีรถคันหนึ่งจอดอยู่ พวกเรารีบแวะเข้าไปหาเขา หลังจากที่เจ้าของร้านเช็คครรถแล้ว เขาก็บอกว่าไดชาร์ตเสีย ซึ่งหมายความว่า ขณะที่รถวิ่งๆ ไปแบตเตอรี่ไม่มีการรีชาร์จ และในไม่ช้าแบตเตอรี่ก็จะหมดสภาพ และรถก็ต้องตายสนิท ทีแรกพวกเราจะซื้อแบตเตอรี่ลูกใหม่ และเปลี่ยนใช้ไปเลย แต่เมื่อคำนวณดูแล้ว แบตเตอรี่ใหม่อีกลูกก็ยังไม่พอจะให้พวกเราขับถึงเชียงใหม่เพราะต้องขึ้นเขาลงเขาอีกเป็นระยะยาวไกล พวกเราจึงถามว่าเขามือะไหล่ให้เปลี่ยนตัวไดชาร์ตใหม่ เขาก็บอกว่าไม่มี และเนื่องจากขณะนั้นเกือบ 6 โมงเย็นของวันสิ้นปี ร้านอะไหล่ต่างๆ ก็ปิดหมดแล้ว พวกเรามองหน้ากันด้วยอาการซีดเซียว จึงถามว่าเขาสามารถซ่อมได้ไหม เขาบอกว่าเขาจะพยายาม แต่ต้องใช้เวลาหลายชั่วโมง พวกเราก็ตกลงทันที

ขณะที่ช่างและพวกผู้ชาย มุดเข้าไปใต้ท้องรถเพื่อดูเครื่อง พวกผู้หญิงก็เดินไปสำรวจสถานที่ใกล้เคียง เนื่องด้วยเป็นคืนส่งท้ายปีเก่าและพวกเราจึงไม่ได้รับประทานอาหารกัน

ปรากฏว่าถัดจากร้านซ่อมรถไปนิดเดียว มีสวนอาหารแห่งหนึ่ง บรรยากาศดี ร่มรื่นด้วยต้นไม้ ซ้ำยังมีดนตรีให้ฟัง ลูกคนหนึ่งปรารถนาว่า “พวกเราโชคดีจัง” ลูกมองหน้าเขาและบอกว่า “ไม่ใช่โชคดี พระเจ้าทรงดูแลพวกเราอยู่ต่างหาก วันนี้ हम่ามีสวดสายประคำไปทั้งหมด 3 สายแล้ว ระหว่างนั่งรถเพราะฉะนั้นพระองค์จึงทรงดูแลพวกเราอย่างใกล้ชิด”

คืนนั้นครอบครัวอันอบอุ่นของเราก็ได้ฉลองปีใหม่อย่างมีความสุข ติดดิน ท่ามกลางธรรมชาติ บนเชิงดอยและดนตรีไพเราะและที่สำคัญที่สุดท่ามกลางการสัมผัสความรักขององค์พระเป็นเจ้า พวกเราสวดสรรเสริญและขอบคุณพระองค์อย่างกตัญญูก่อนอาหาร และได้ให้ขนมเค้กแก่ลูกๆ ของช่างซ่อมรถ เป็นของขวัญปีใหม่ คืนนั้นพวกเรากลับถึงโรงแรมที่เชียงใหม่ 5-6 นาฬิกาเที่ยงคืน อิ่มเอิบด้วยความรักของครอบครัวและของพระเจ้า

เรื่องราวที่ลูกกราบทูลมาทั้ง 3 เรื่องนี้เป็นเรื่อง “ฟลุค” “บังเอิญ” หรือ “โชคดี” หรือ ? สำหรับลูกแล้ว เป็นพระพรของพระองค์ทั้งสิ้น

ความบังเอิญหรือโชคดีนั้น แท้จริงแล้วเป็น “อัศจรรย์” เล็กๆ น้อยๆ ที่พระเจ้าประทานให้แก่มนุษย์โดยไม่ประสงค์จะออกพระนาม

เพราะฉะนั้น เวลาเรา ”บังเอิญ” ได้ประสบ ”ความโชคดี” เราควรที่จะขอบคุณและสรรเสริญพระเป็นเจ้า ไม่ใช่คิดว่าตนเองโชคดีหรือเก่งหรือมีความสามารถที่จะทำอะไรต่อมิอะไรให้สำเร็จด้วยตนเองได้ ลูกค้นพบอีกว่าหากเราทำตนเป็นลูกที่ดี กตัญญูรู้คุณต่อพระองค์ เหมือนเรากตัญญูรู้คุณต่อพ่อแม่ พระองค์ก็จะทรงรักและเอ็นดูเราและประทาน “ความบังเอิญ” และ ”ความฟลุค” แก่เราเสมอๆ

“จงขอบพระคุณในทุกกรณี เพราะนี่แหละเป็นน้ำพระทัยของพระเจ้า”

1 เธสะโลนิกา 5:18

ลูกขอกราบขอบพระคุณในพระพรทุกสิ่งทุกอย่างที่พระองค์ทรงประทานให้แก่ลูกและครอบครัวของลูก และขอ
อนุญาตพระองค์ในการเป็นพยานในพระองค์ตลอดไป พระเจ้าข้า

อาแมน

ลูกขอพร: อดคิดหนี

My Little Prayers

บทสวดขอฉัน

บทที่ 27

ไม่มีชื่อบท

ข้าแต่พระเป็นเจ้า อาทิตยที่แล้วเป็นอาทิตยที่นำตื่นตื่นที่สุดสำหรับนักเรียนวัย 17-18 ปีทั่วประเทศ เพราะเป็นเวลาที่มหาวิทยาลัยต่างๆ ทั่วประเทศประกาศผลการรับนิสิตนักศึกษาสำหรับปีการศึกษาใหม่ หรือที่เรียนกันทั่วไปว่า "ประกาศผลเอ็นท์" ลูกสาวของลูกคนเล็กก็ตื่นตื่นกับเขามาก เพราะปรากฏว่าติดทุกคณะที่ได้เลือกไว้ สมัยนี้เทคโนโลยีก้าวไกลมาก เด็กๆ ไม่ต้องไปถึงมหาวิทยาลัยเพื่อตรวจผลสอบกันแล้ว เพียงแต่มีคอมพิวเตอร์ก็สามารถเข้าไปตรวจดูผลของการประกาศได้ วันนั้นเย็นๆ เพื่อนของเขาโทรกันไปโทรกันมาอุ่นไปหมด และลูกสาวของลูกก็รีบเปิดคอมพิวเตอร์เพื่อดูกับตาตนเองว่า เขาสอบได้จริงๆ หรือไม่ เมื่อทราบเป็นที่แน่ชัด ทุกคนในครอบครัวก็ดีใจดีใจ ลูกบอกกับเขาทันทีว่า ที่เขาสอบได้และติดทุกคณะที่เขาเลือก ก็เพราะพระพรของแม่พระ ให้เขารีบไปสวดขอบพระคุณแม่พระก่อนจะไปฉลองกันเย็นนั้น ลูกสาวของลูกก็รีบไปสวดขอบพระคุณแม่พระตามคำแนะนำของลูก

ขณะนั้นเป็นเวลาบ่ายแก่ๆ ราว 16.00น.เศษ เพื่อนๆ ของลูกสาวก็ยังโทรเข้ามาถามไถ่ผลกันไม่ขาดสาย ได้ยินเสียงหัวเราะของลูกสาวกับเพื่อนๆ บางทีก็ได้ยินเสียงเขาปลอบใจเพื่อนที่ไม่ได้คณะที่ได้เลือกไว้ บางทีก็ได้ยินเขานัดเพื่อนๆ ไปซื้อชุดนิสิตใหม่กัน เป็นที่ครื้นเครง

ปรากฏว่ามีโทรศัพท์ดังขึ้นครั้งหนึ่ง ลูกสาวรับสายและก็เงิบไป สักพักถามเพื่อนที่โทรมาว่า "เขาอยู่โรงพยาบาลไหน?" และต่อมาก็พูดว่า "เสียแล้วหรือ?" แต่น้ำเสียงเขายังราบเรียบอยู่ และเห็นเขาคุยต่อไป ลูกเองก็รู้สึกแปลกใจ เนื่องจากบ่ายนั้นเป็นวันหยุด ลูกอยู่บ้านและบังเอิญอยู่ในห้องนั่งเล่น ลูกสาวก็อยู่แถวๆ นั้นจึงได้ยินเขาโทรศัพท์กับเพื่อนมาตลอด เพียงแต่ลูกไม่ได้ไปสนใจฟังเขา ได้ยินแต่เวลาที่เขาพูดเสียงดังหรือหัวเราะเท่านั้น แต่การที่ได้ยินว่า "เสียแล้วหรือ?" แล้วยังพูดคุยต่อ มันรู้สึกแปลกใจ ขณะนั้นลูกกำลังสวดสายประคำในใจอยู่ จึงหยุดสวดและฟังต่อ เพียงไม่ถึงใจลูกสาวของลูกก็วางหูโทรศัพท์ และร้องไห้โฮ เขาโผล่เข้ามาอกตลูก พยายามบอกด้วยความตกใจว่า เพื่อนในชั้นเขาคนหนึ่ง เข้านั้นไปดูผลเอ็นทรานซ์ด้วยตนเองที่มหาวิทยาลัยเกษตรศาสตร์ และบ่ายนั้น ขณะที่เขากำลังข้ามถนนจากอีกฝั่งหนึ่งมายังอีกฝั่งหนึ่งซึ่งเป็นบ้านเขา เขาก็ถูกรถทัวร์ชนอย่างแรงเสียชีวิตทันทีที่บ้านเขาเอง

ลูกสาวของลูก เมื่อได้รับทราบข่าว เกิดอาการช็อคเพราะมันไม่น่าเป็นไปได้ จึงได้คุยต่อกับเพื่อนคนที่โทรมาตากปกติ ต่อมาเมื่อเขาวางหูโทรศัพท์ลงแล้ว จึงตระหนักถึงความร้ายแรงที่เกิดขึ้น

ลูกเองไม่รู้จักเด็กคนนั้น เพราะเป็นเพื่อนคนละห้องกับลูกสาวและไม่สนิทกันมาก และลูกก็ไม่รู้จักพ่อแม่ของเขา ถึงกระนั้น ลูกเกิดความสงสารจับใจและอยู่ในอาการช็อคไม่น้อยกว่าลูกสาว มันเป็นไปได้อย่างไร เด็กสาวไร้เดียงสา อายุยังไม่ถึง 18 ปีบริบูรณ์ ก็ต้องตายจากโลกนี้เสียแล้ว เขายังไม่ทันเห็นโลกเลย เพียงแต่ทราบว่าตัวเองสอบเอ็นท์ติด คงดีใจดีใจ

เต็มไปด้วยความสุขใจ และเพียงไม่กี่ชั่วโมง ก็จากโลกนี้ไปเช่นนี้ ลูกคิดถึงพ่อแม่ของเขา โดยเฉพาะแม่ของเขาจะรับข่าวร้าย เช่นนี้ได้อย่างไร หัวใจของเขาคงแตกสลาย ในฐานะเป็นแม่เหมือนกัน ลูกรู้สึกถึงความเจ็บปวดปานจะขาดใจของเขา นี่ขนาด ลูกไม่รู้จักเด็กและไม่รู้จักพ่อแม่ของเขา ลูกยังมีความทุกข์ใจถึงขนาดนี้ แล้วแม่ของเขาปานนี้ไม่ขาดใจตามลูกเขาไปหรือ?

ลูกทำอะไรไม่ถูก เนื่องจากขณะนั้นกำลังสวดสวดประจำอยู่ จึงได้ขออุทิศบทสวดให้แก่เด็กผู้เคราะห์ร้ายนั้น แต่พอ คิดอีกที เขาได้จากไปแล้วนี้ จะสวดให้เขาได้อย่างไร ลูกจึงขอสวดให้กับพ่อแม่เขา แต่ไม่ทราบจะสวดให้เขาอย่างไร ลูก พะว้าพะวงไปหมด คงอยู่ในอาการช็อคกับเขาด้วย สักพักลูกจึงสงบสติอารมณ์และสวดสวดประจำต่อโดยทูลขอแม่พระและ พระมหาเยซูเจ้า โปรดสัมผัสจิตใจของพ่อแม่ของเด็กคนนั้นด้วยความรักอันยิ่งใหญ่ของพระองค์เพื่อเขาจะสามารถบรรเทา ใจรับความทุกข์อันแสนสาหัสนั้นได้

ลูกสวดสวดประจำให้พ่อแม่เขาอีกหลายวันต่อมา และบอกลูกสาวของลูกว่า เพื่อนของเขาคงขึ้นไปอยู่บนสวรรค์ กับพระเป็นเจ้าแล้ว เพราะวัยนี้เป็นวัยบริสุทธิ์ เด็กส่วนใหญ่ยังไม่ทำบาปหนักอะไร

ลูกซิมเศร่าไปอีกหลายวัน ไม่กล้าถามคำถามอะไรกับตัวเอง ไม่กล้าแม้แต่จะคิดว่า “ทำไม” ได้แต่คุยกับลูกสาวว่า “นี่แหละชีวิต ทุกคนเกิดมา ทุกคนก็ต้องตายสักวัน จะไปเร็วหรือช้าก็แล้วแต่ เพราะฉะนั้น ขอให้ทุกวันที่มีชีวิตอยู่มีชีวิตอย่าง มีคุณค่า รู้จักรับใช้พระเป็นเจ้า ทำตัวเป็นลูกที่ดีของพระองค์เสมอ และเมื่อไรพระเรียกเราไป เราก็พร้อมที่จะไปอยู่บนสวรรค์ กับพระองค์

“การระลึกถึงของคนชอบธรรมเป็นพระพร” สุภาพิต 10:7

ลูกสาวของลูกตัดสินใจไม่ไปเลี้ยงฉลองเพื่อเป็นการไว้อาลัยแก่เพื่อนของเขา
ข้าแต่พระเป็นเจ้า โปรดสัมผัสจิตใจของพ่อแม่ ตลอดจนพี่ๆ ของเด็กคนนั้นด้วยความรักอันยิ่งใหญ่ของพระองค์
เทอญ เพื่อที่ครอบครัวเขาจะสามารถรับความทุกข์และความสูญเสียอย่างแสนสาหัสครั้งนี้ได้
ลูกกราบทูลขอในพระนามของพระมหาเยซูคริสตเจ้า พระเจ้าข้า

อาแมน

ลูกขอพร: อดคิดหนัก

My Little Prayers

บทสวดขอذن

บทที่ 28

อัครรรยของพระเจ้า

ข้าแต่พระเป็นเจ้า เมื่อสองสามวันก่อนที่ผ่านมา นายประจำบริษัทฯ ได้มาพบลูกด้วยฐานะของบริษัทฯ ทันที้ที่เขาเข้ามาในห้องทำงานของลูก เขาพูดด้วยความตื่นเต้นว่า “วันนี้ผมได้เห็นอัครรรยของพระเจ้าของพี่ด้วยตัวเองละ!”

ลูกแปลกใจมากที่ได้ยินคำพูดเช่นนี้

นายคนนี้ไม่ใช่เป็นคริสต์ และไม่เคยทราบเรื่องของพระเจ้ามาก่อนเลยในชีวิต จนกระทั่งในช่วง 4-5 ปีหลังนี้ ทุกครั้งที่ได้พูดคุยกับลูก ลูกจะเล่าถึงเรื่องของพระเจ้าโดยโยงกับเรื่องราวต่างๆ ของชีวิตลูกให้เขาฟัง จนเขาทราบเรื่องเกี่ยวกับพระเจ้าพอสมควร และเขาก็กับหัวหน้าของเขาซึ่งได้รับทราบเรื่องราวต่างๆ ของลูก ก็พูดเสมอๆ หลังๆ นี้ว่า เขาเชื่อว่ามีพระเจ้าจริง เพราะเรื่องราวต่างๆ ของชีวิตลูกเป็นไปได้ หากไม่ใช่เป็นอัครรรยของพระเจ้า แต่การที่เขาบอกว่าเขาได้ “เห็นอัครรรย” ของพระเจ้าด้วยตนเองเป็นเรื่องน่าทึ่งมาก ลูกจึงถามด้วยความตื่นเต้นว่า

“ไหน เล่าให้พี่ฟังซิ เกิดอะไรขึ้น” เขาเล่าด้วยสีหน้ายิ้มแย้มว่า เช้าวันนั้น เขาไปว่าความที่ศาลแพ่ง ลูกความของเขาเป็นจำเลยของคดีแพ่งคดีหนึ่ง ซึ่งเป็นเรื่องที่น่าจะตกลงยอมความกันได้ แต่หากว่าความกันต่อไป ต้องใช้เวลาเป็นปีๆ ที่เดียว ศาลจึงพยายามไกล่เกลี่ย นายทั้งสองฝ่ายก็พยายามพูดให้โจทก์และจำเลยยอมเลิกแล้วต่อกัน ตั้งแต่ศาลเริ่มนั่งบัลลังก์ เวลา 9.00 น.เศษ จนเกือบเที่ยง ก็ไม่มีใครยอมใคร จนศาลเกิดความเบื่อหน่ายพูดว่า “ศาลก็ได้พยายามแล้ว แต่หากทั้งโจทก์และจำเลยต่างไม่ยอมกัน ก็จะต้องพิจารณาตามขั้นตอน ซึ่งคงจะใช้เวลาหลายปี ศาลจะออกไปข้างนอกสัก 10 นาที เมื่อกลับมา โจทก์และจำเลยตกลงอย่างไร ก็ให้เป็นไปตามนั้น” ทันที้ที่ศาลลุกไปข้างนอก เพื่อนของจำเลยซึ่งเป็นเจ้านายเก่าของนายผู้นี้ และได้ไปศาลด้วยวันนั้น ได้พูดขึ้นว่า “เมื่อก่อนนี้ ผมเป็นคนเลว แต่ต่อมาผมพบพระเจ้า ผมได้ทราบถึงความไร้สาระของการ มีทิฐิ ผมมีโอกาสนสัมผัสกับความรักของพระองค์ และทราบว่า การให้อภัยก่อให้เกิดความสุขใจแก่ผู้ให้อภัยเพียงใด ผมอยากจะให้ท่านทั้งสองมีโอกาสนสัมผัสกับความรักของพระเจ้าเช่นเดียวกับผม โปรดให้อภัยซึ่งกันและกันเถิด”

เจียบ!

ไม่มีใครพูดอะไรหลังจากที่ผู้ใหญ่ผู้นี้พูดจบ นายของลูกเล่าว่า ขณะนั้นเขาเองซ้กใจคอไม่ดี เพราะสถานการณ์ค่อนข้างตึงเครียด แล้วเจ้านายเก่าเขายังมาพูดในทำนอง “เทศน์” อีก

แต่แล้วเพียงชั่วอึดใจเดียว โจทก์ซึ่งมีเสียงกร้าวมาตั้งแต่เช้า ก็พูดขึ้นว่า “ที่คุณพูดมามีเหตุผลดี เอาละ ผมยอมถอนความ เป็นอันยุติกัน!”

นายเล่าต่อด้วยความตื่นเต้นว่า ทั้งศาลและเขาพูดจนน้ำลายแห้ง เป็นเวลาเกือบ 3 ชม. แต่เจ้านายเก่าเขาพูดไม่

ถึง 3 นาที ทุกอย่างจบลงด้วยดี เขาจึงบอกว่าเป็นอัศจรรย์ของพระเจ้าที่เขาเห็นกับตาตนเอง

เจ้านายของเขาไม่รู้จักลูก และลูกก็ไม่รู้จักเขา แต่ลูกทราบจากนายผู้นี้ว่า เจ้านายเก่าของเขาก็เพิ่งมาเป็นคริสต์เมื่อประมาณ 4-5 ปีก่อน และหลังจากนั้นก็รักพระเจ้ามาก และจะพูดถึงพระเจ้าเสมอๆ เช่นเดียวกับลูก

นายผู้นี้กับหัวหน้าของเขาก็เลยอยากเชิญให้ลูกพบกับเจ้านายเก่าเขา เพื่อฟังเรื่องราวของพระเจ้ามากกว่านี้ ลูกหัวเราะด้วยความยินดีและบอกกับเขาว่า ให้เตรียมตัวให้ดี หลังจากฟังเจ้านายสองคนที่เป็นคริสตชนใหม่ มีความร้อนรนในการรับใช้พระ แบ่งปันเป็นพยานถึงพระเจ้าเสร็จ รับรองเขาทั้งสองต้องขอรับศีลล้างบาปเป็นคริสต์บ้างแทบไม่ทันแน่ เขายิ้มตอบด้วยสีหน้าเตรียมพร้อม

ลูกดีใจมากที่มีโอกาสเป็นพยานในพระองค์เสมอๆ แม้ในชีวิตประจำวัน ไม่ว่าในด้านธุรกิจหรือการติดต่อทุกๆ อย่าง ลูกจะพูดถึงพระเจ้าเสมอๆ หากมีโอกาส ลูกได้เล่าให้นายผู้นี้ฟังถึงเรื่องราวอีกเรื่องหนึ่งที่เกิดขึ้นกับลูกในการทำให้เหตุร้ายกลายเป็นดีเพราะพระพรของพระ ดังที่ลูกจะเขียนในบทสวดบทต่อไป

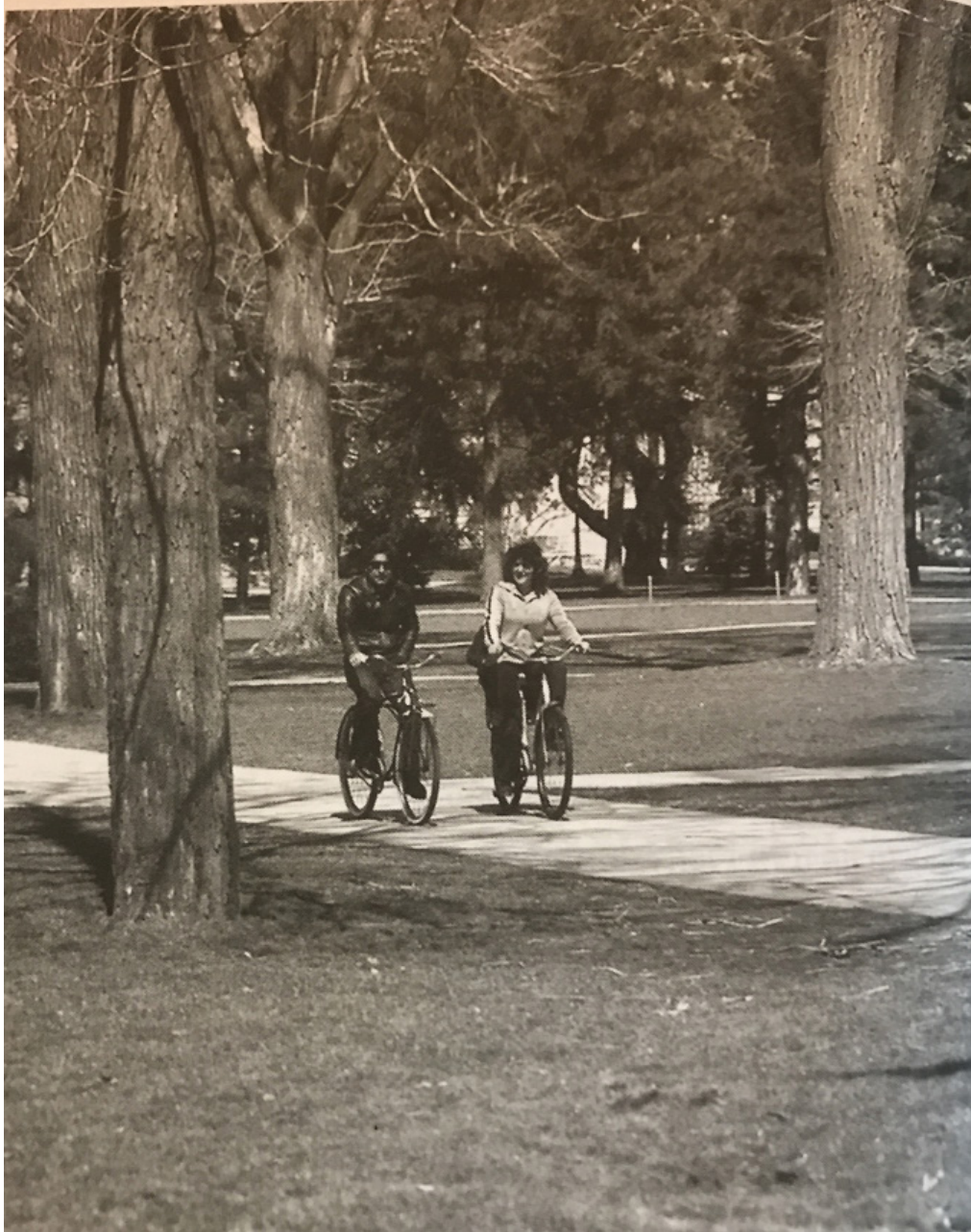
ลูกขอกราบขอบพระคุณที่พระองค์ทรงประทานโอกาสให้ลูกรับใช้พระองค์โดยการเป็นพยานในพระองค์เสมอๆ

“มีความเชื่อแต่ไม่ประพฤติตามก็ไร้ผล ยากอบ 2 : 17”

อาแมน

ลูกขอพร: อดคิดหนี

My Little Prayers

บทสวดขอวัน

บทที่ 29

อัศจรรย์ของพระเจ้า (ต่อ)

ข้าแต่พระเป็นเจ้า วันก่อนทนายของลูกได้เล่าให้ลูกฟังด้วยความตื่นเต้นว่าเขาเห็นอัศจรรย์ของพระเจ้าในการทำให้คดีจบลงอย่างปาฏิหาริย์ ลูกบอกกับเขาวาว่านั่นแหละเป็นความยิ่งใหญ่ของพระองค์ เพราะสำหรับพระเจ้าแล้วทุกสิ่งย่อมเป็นไปได้ และลูกก็ได้เล่าให้เขาฟังถึงเรื่องราวอีกเรื่องหนึ่งซึ่งเป็นอัศจรรย์...ให้เขาฟังบ้าง ลูกเล่าว่า

เมื่อ 4 ปีก่อน หลังจากที่ลูกเพิ่งเป็นคาทอลิกใหม่ๆ มีวันหนึ่งค่ามากแล้ว แต่ลูกยังทำงานอยู่ที่บริษัท ปรากฏว่าเพื่อนคนหนึ่งผ่านมาแถวบริษัทเห็นไฟยังเปิดอยู่จึงแวะเข้ามาทักทาย และพาเพื่อนอีกคนหนึ่งซึ่งลูกไม่เคยรู้จักมาก่อนด้วย เขาทั้งสองกำลังจะไปธุระกัน กะว่าจะแวะมาสัก 2-3 นาที แล้วก็จะไป

เพื่อนของเพื่อนของลูกพูดขึ้นในขณะที่คุยกันว่าทราบว่าคุณผ่านชีวิตมาอย่างไรก่อนมาเป็นคาทอลิก เขาอยากทราบเรื่องราวคร่าวๆว่าทำไมลูกถึงมาเป็นลูกของพระเจ้าในวัยนี้ ลูกเล่าอย่างสั้นๆที่สุดว่าลูกเคยถูกใส่ร้ายจนขนาดต้องหนีหัวซุกหัวซุนเหมือนผู้ร้ายข้ามแดน แต่ต่อมาด้วยพระพรอันยิ่งใหญ่ของพระเจ้าลูกก็สามารถพิสูจน์ความบริสุทธิ์ของตนเองได้หลังจากเวลาผ่านไปเกือบ 14 ปี และลูกก็ได้ให้อภัยกับศัตรูที่ทำร้ายลูกจนหมดสิ้นแล้ว ทันทีที่ลูกพูดจบ เพื่อนของเพื่อนผู้นั้นก็ร้องไห้โฮ สร้างความตกใจและแปลกใจแก่ลูกและเพื่อนของลูกเป็นอย่างยิ่ง

เพื่อนใหม่ผู้นี้ร้องไห้สะอึกสะอื้นสักพักก็พูดขึ้นว่า เขากับสามีกำลังจะไปหย่ากันที่อำเภอวันรุ่งขึ้น แต่หลังจากได้ฟังลูกพูดถึงการให้อภัยศัตรูที่ทำร้ายลูกจนถึงขนาดนั้นลูกยังให้อภัยได้ เขาก็เลยเปลี่ยนใจจะให้สามีของเขา และตัดสินใจจะไม่หย่ากับสามีเขาในวันรุ่งขึ้น เขาขอบคุณลูกเป็นการใหญ่ ลูกดีใจมาก บอกกับเขาว่าที่เขาคิดได้เช่นนั้นเป็นเพราะพระพรของพระต่างหาก ไม่ใช่เพราะลูก ลูกเป็นเพียงข้ารับใช้ที่พระเจ้าและพระแม่ประทานความรักผ่านมาสัมผัสจิตใจเขาเท่านั้น

ต่อมาเขาโทรมาเล่าว่า คืนนั้นเขากลับบ้าน เขาได้บอกกับสามีว่า “เราอย่าไปหย่ากันเลย เรามาให้อภัยซึ่งกันและกันเถอะ และขอให้เรามาเริ่มต้นชีวิตกันใหม่” สามีเขาเมื่อได้ยินดังนั้นก็ดีใจ เพราะในใจจริงแล้ว เขาก็ไม่อยากจะหย่า แต่ด้วยทิวและ ความอยากเอาชนะ เมื่อภรรยาขอหย่าก็จะไป ไม่งั้นก็เท่ากับแพ้ภรรยา แต่เมื่อภรรยาเป็นฝ่ายขอคืนดี เขาก็รู้สึกดีใจ และกล่าวขอโทษภรรยาในสิ่งที่เขาได้ทำร้ายจิตใจภรรยามาตลอด เป็นอันว่าต่างฝ่ายต่างขอโทษกัน แทนที่จะไปจดทะเบียนหย่ากันในวันรุ่งขึ้น

และลูกทราบมาว่า หลังจากนั้นจนถึงวันนี้ ทั้งคู่ต่างกลับไปรักใคร่กันเหมือนเดิม ต่างพยายามถนอมน้ำใจซึ่งกันและกันเพื่อไม่ให้เกิดเรื่องจนถึงขั้นเกือบต้องหย่าร้างกันอีก และเพื่อนคนนั้นก็รู้สึกซาบซึ้งในบุญคุณของลูกที่ทำให้ครอบครัวเขาคืนดีและมีความสุขจนถึงทุกวันนี้ แต่ลูกก็บอกกับเขาทุกครั้งที่เขาขอบคุณลูกว่าให้ขอบคุณพระเจ้าเถิด เพราะนั่นเป็นพระพรของพระที่ได้ประทานผ่านลูกให้แก่เขาในคืนนั้น

ทนายของลูกได้ฟังเรื่องราวของพระเจ้าจากลูกด้วยความสนใจ หลังจากได้สัมผัสความอัศจรรย์ด้วยตนเองและแสดงความกระตือรือร้นในการฟังเรื่องราวของพระเจ้าในคราวต่อไป

ลูกได้บอกกับทนายของลูกว่า หากผู้ใดรักและมีความเชื่อในพระเจ้าถึงขั้นอย่างไม่มีเงื่อนไข และยินดีถวายตัวรับใช้พระเจ้า พระองค์ก็จะทรงใช้ผู้นั้นในการสัมผัสจิตใจของคนรอบข้างด้วยความรักของพระองค์เสมอ และจะนำมาซึ่งความสุขทั้งผู้ให้และผู้รับ

“ผู้ที่ดำเนินในมรรคาของพระองค์ก็เป็นสุข”

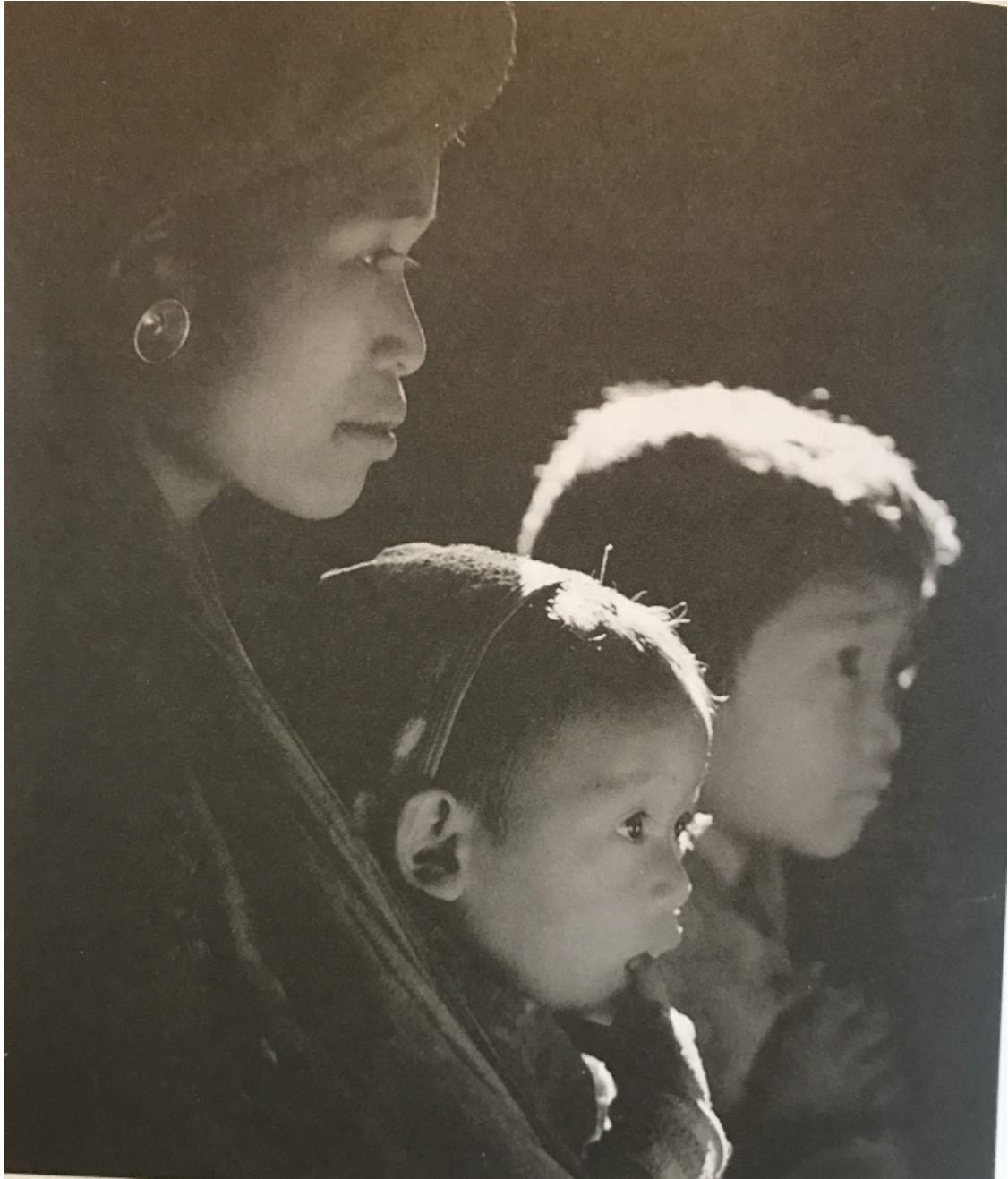
สดุดี 128:1

ลูกขอกราบทูลให้พระองค์สัมผัสจิตใจของทนายทั้งสองคนนี้ให้เห็นความยิ่งใหญ่ของพระองค์ยิ่งขึ้นไปเทอญ

อาแมน

ลูกขอพร: อดทนนะ

My Little Prayers

บทสวดขอวัน

บทที่ 30

เมื่อคืนไฟดับ

ข้าแต่พระเป็นเจ้า เมื่อคืนก่อนราวๆ 3 ทุ่มเศษ ไฟฟ้าที่หมู่บ้านที่ลูกอยู่เกิดไฟดับทั้งหมู่บ้าน ขณะที่ไฟดับ สมาชิกในครอบครัวของลูกต่างทำธุระของตนเองอยู่ ลูกเองกำลังเดินออกกำลังในหมู่บ้าน ลูกชายคนโตกำลังอาบน้ำสระผมอยู่ ลูกสาวคนเล็กกำลังทำการบ้าน และลูกชายสุดท้องกำลังรดน้ำต้นไม้อยู่

ตอนแรกๆลูกคิดว่าไฟคงดับสักพักแล้วก็จะสว่างใหม่ ลูกจึงไม่สนใจและตัดสินใจไม่กลับเข้าบ้าน เพราะเข้าไปในบ้านก็ไม่มีไฟฟ้า เครื่องปรับอากาศก็ไม่ทำงาน สู้ออกไปเล่นข้างนอกต่อดีกว่า แต่สักพักแล้วไฟฟ้างี้ยังไม่มาอีก พวกลูกๆ จึงเอาไฟฉายออกมารับลูกกลับเข้าบ้าน บังเอิญคืนนั้นคงเป็นคืนเดือนหงายเพราะท้องฟ้าสว่างด้วยดวงจันทร์ส่องแสงเป็นของใยบรรยากาศรอบๆหมู่บ้านจึงไม่มีตึกแล้วแต่อย่างไร

เมื่อกลับเข้าไปในบ้าน พวกลูกๆ ได้ตกลงกันว่า จะไม่จุดเทียนเพราะจะทำให้ห้องร้อน พวกเขานำไฟฉายออกมาคนละกระบอก และส่องขึ้นเพดาน สร้างบรรยากาศได้อีกแบบหนึ่ง สักพักใหญ่ๆไฟฟ้างี้ยังไม่มาอีก พวกลูกๆ ก็เลยตัดสินใจยกพลเข้าห้องลูกกันหมด และหยิบพัดออกมาพัดคนละอันรวมทั้งลูกด้วย แล้วลูกชายคนโตก็ถอดเสื้อออก ลงไปนอนบนพื้น ลูกชายคนเล็กก็ทำตาม อีกอีตใจต่อมาลูกสาวก็ลงไปนอนบนพื้นด้วย เพราะมันเย็นสบายกว่านั่งบนเก้าอี้ในท่ามกลางความมืด ส่วนลูกเองขอปักหลักบนโซฟาดีกว่า เมื่อทุกคนได้ตำแหน่งเป็นที่พอใจแล้ว ต่างก็เล่าเรื่องนั้นเรื่องนี้สู่กันฟัง คนนี้ก็เล่าเรื่องที่เกิดขึ้นที่โรงงาน อีกคนก็เล่าเรื่องไปรับน้องใหม่ที่มหาวิทยาลัย อีกคนก็เล่าเรื่องเพื่อนของเขาที่โรงเรียน สักพักต่างคนก็เล่าเรื่องขบขันสู่กันฟังและโดยเราไม่รู้ตัว พวกเราแม่ลูกก็หัวเราะกันขำกลิ้งอยู่ในห้องท่ามกลางความสว่างเพียงสลัวๆ ที่เกิดจากไฟฉายเพียงสามกระบอก พวกเราลืมนึกว่าขณะนั้นกำลังอยู่ในห้องด้วยกัน เพราะต้องหลบ "ภัย(ไฟ)มืด" และห้องก็ร้อนอบอ้าวจนเหงื่อเริ่มไหลซิกๆ

พวกเราสนุกสนานกับเรื่องขำขันของกันและกันจนไม่ได้ดูนาฬิกา มารู้ตัวอีกที เมื่อไฟฟ้างสว่างขึ้นอีก พวกเราตบมือไชโยกันใหญ่ และต่างก็แยกย้ายไปทำธุระส่วนตัวต่อ

พวกลูกๆ ออกจากห้องไปแล้ว ลูกเองก็ขอบคุณพระองค์เป็นการใหญ่ที่ทรงประทานครอบครัวอันอบอุ่นและลูกๆ ที่น่ารักทุกคนเช่นนี้แก่ลูก ในเวลาเดียวกันลูกก็เห็นว่าเวลาที่ลูกๆ ทุกคนต่างมารวมตัวใกล้ลูก เมื่อยามเกิดเหตุอะไรขึ้น ไม่ว่าจะเรื่องเล็กเรื่องใหญ่ก็เพราะ "พวกเขา รักลูกและไว้ใจในตัวลูกซึ่งเป็นแม่ของเขา" พวกเขา มีลูกเป็นที่ยึดเหนี่ยว ดังนั้นไม่ว่าสถานการณ์จะเป็นเช่นไร พวกเขาก็วางใจ ยอมรับสถานการณ์นั้นโดยไม่บ่น และสามารถพลิกผันเหตุการณ์รอบตัวให้เป็นเหตุการณ์ที่น่ายินดีสนุกสนานได้

ทำให้ลูกมองเห็นมนุษย์และพระเจ้า มนุษย์ทุกคนเป็นลูกของพระองค์ หากใคร "รัก" และ "ยึดถือ" พระองค์เป็น

หลัก ไม่ว่าจะเกิดขึ้นกับชีวิตเขา เขาจะ "ไม่กลัว" และมีความ "วางใจ" หากเมื่อไรเกิดจังหวะ "ไฟดับ" ขึ้นในชีวิตเขา เขาก็จะสามารถนอนลงบนพื้นห้อง หยิบพัดออกมาพัด และเล่าเรื่องขบขันให้คนข้างเคียงฟังได้

“ถ้าพระเจ้าอยู่ฝ่ายเรา ใครจะขัดขวางเรา โรม 8 : 31”

ข้าแต่พระเจ้าเป็นเจ้า ลูกขอกราบนมัสการขอบพระคุณพระองค์ สำหรับความรักอันยิ่งใหญ่ที่ได้ประทานแก่ลูกและครอบครัวตลอดมา ขอพระองค์โปรดใช้ลูกเป็นสื่อในการนำความรักของพระองค์ไปสัมผัสทุกคนที่ลูกรู้จักและติดต่อกด้วยเทอญ

อาแมน

ลูกขอพร: อดคิดหนี

My Little Prayers

บทสวดขอวัน

บทที่ 31

ความโลภของมนุษย์

ข้าแต่พระเป็นเจ้า ที่ไม่ไกลจากบริษัทของลูก มีร้านขายกล้วยเดี่ยวอยู่แห่งหนึ่ง ตอนแรกที่เริ่มขายใหม่ๆ เป็นแค่เพิงเล็ก ๆ และมีป้ายผ้าเขียนว่า “กล้วยเดี่ยวเรือขามละ 15บาท” ช่วงนั้นเป็นช่วงที่เศรษฐกิจเพิ่งตกใหม่ๆ ร้านกล้วยเดี่ยวเรือประเภชขามละ 10บาท 15บาท ขึ้นมาเป็นดอกเห็ด บางรายก็อยู่ได้นาน และมีลูกค้าติดใจเป็นลูกค้าประจำกันเลย ส่วนบางรายก็อยู่ได้ชั่วประเดี๋ยวประด๋าวก็ต้องปิดไป เพราะอาจจะไม่อร่อย หรือบริการไม่ดี หรืออะไรก็แล้วแต่

ส่วนรายนี้ เขาให้มากพอสมควร สำหรับราคา 15บาทต่อขาม หากคนรับประทานไม่จุ ก็คงอิมได้ แม้จะไม่เต็มท้องทีเดียว ช่วงเศรษฐกิจตกสะเก็ด คนที่รัดเข็มขัดมีเยอะ เพราะฉะนั้น ธุรกิจของกล้วยเดี่ยวเจ้านี้จึงเติบโตขึ้นเรื่อยๆ

จากเพิงเล็กๆ ก็ขยายเป็นเพิงใหญ่ จนกระทั่งมีหลังคากระเบื้องลอนเป็นกิจจะลักษณะ พื้นเดิมเป็นหญ้าปนดิน ก็กลายเป็นพื้นปูนซีเมนต์ และมีโต๊ะถึง 20กว่าโต๊ะ ช่วงเที่ยงๆ หรือวันหยุดสุดสัปดาห์ จะมีรถเก๋งไปจอดรับประทานกล้วยเดี่ยวเรือเจ้านี้กันยาวเหยียด

ลูกเองก็เป็นลูกค้าประจำคนหนึ่ง วันไหนไม่ออกไปไกล หรือคิดไม่ออกว่าจะทานอะไรดี ก็มักจะไปเจ้านี้ ทั้งถูกทั้งอร่อย แถมยังอยู่ใกล้ๆ ที่ทำงานอีกด้วย

และด้วยความที่ลูกเป็นคนที่ชอบผูกมิตรกับผู้อื่นเสมอ ลูกจึงไปพูดคุยกับเจ้าของ จนในที่สุด กลายเป็นคนรู้จักที่เป็นลูกค้า VIP ของเขาไป ทุกครั้งที่ลูกไป เจ้าของจะรีบมาเสิร์ฟด้วยตนเอง พร้อมมาพูดคุยด้วยเสมอ

เขาเป็นชายหนุ่มอายุราว 30ต้นๆ เป็นคนอยุธยา มาทำมาหากินที่กรุงเทพฯ กับภรรยา เป็นเวลาหลายปีแล้ว แต่ก็ล้มลุกคลุกคลานมาตลอด มาช่วงเศรษฐกิจพัง เขาเห็นโอกาสจึงตัดสินใจ เปิดเพิงขายกล้วยเดี่ยวเรือ โดยเขาและภรรยาเป็นคนปรุงเอง เตรียมเอง และทำทุกอย่าง เขาเล่าว่าตอนแรกที่เขาเลือกทำเลตรงนี้ เจ้าของที่เกือบจะยกให้ฟรีด้วยซ้ำ เพราะเป็นที่ร้างมานาน ไม่ได้ทำอะไร จะขายก็ขายไม่ออก พอดีเขาไปติดต่อขอเช่า เจ้าของที่ก็ยินดีให้เขาในราคาตัวเองมาก

ปรากฏว่าขายได้สักพักเดียว ลูกค้าติดใจ มีลูกค้าประจำ ระดับซีรเบเนซไปรับประทานเป็นประจำเป็นจำนวนมาก เขาทั้งสองคนดีใจมาก ลูกได้แนะนำเขาว่า ควรจะรักษาคุณภาพและปริมาณให้คงเส้นคงวา มิฉะนั้น ความนิยมของลูกค้าก็จะเสื่อมไป

เขาทั้งสองต้องจ้างเด็กเสิร์ฟมาเป็นสิบ เพื่อบริการลูกค้าที่เพิ่มขึ้นเรื่อยๆ

อยู่มาวันหนึ่ง ลูกก็เห็นมีคนทำอาหารมากขึ้น คือมีคนมาขายผัดไท และหอยทอด อยู่หน้าร้านข้างๆ กล้วยเดี่ยวเขาพอดีลูกไปนั่งทานวันนั้น จึงถามเขาว่า เพิ่มเมนูแล้วหรือ จากกล้วยเดี่ยวเรือ ก็มีผัดไทและหอยทอดเพิ่มขึ้น เขาตอบด้วยสีหน้าไม่ค่อยดีว่าไม่ใช่ คนที่ขายอีก 2 รายการนะ เป็นเจ้าใหม่ที่เจ้าของที่แบ่งพื้นที่ด้านหน้าให้เขาเพิ่มเติม เพราะเห็นว่าลูกค้า

เยอะมาก และเจ้านี้ยากมาขายที่ตรงนี้ เจ้าของที่ก็เลยบอกเขาว่า ต้องแบ่งพื้นที่ให้ชนะ มีหน้าซ้ำ เจ้าของที่ก็ยิ่งเพิ่มค่าเช่า ขึ้นมาอีกเยอะ เพราะเห็นว่ามีคนอื่นมาขอเช่าเพิ่ม เขาก็บ่นทำนองน้อยใจว่า เจ้าของที่ไม่น่าทำเช่นนั้นเลย เขาเป็นคนบุกเบิก ทำเลตรงนี้แท้ๆ แต่ก็ยังอดทนต่อ เพราะลูกค้าก็ยังแน่นขนาดทุกวัน การมีอีกเจ้าหนึ่งมาเสริมด้วย อาจจะดีกับเขาเสียอีก

ต่อมา ลูกก็สังเกตเห็นว่า เริ่มมีพ่อค้าแม่ค้าเพิ่มขึ้นเรื่อยๆ ทีละรายสองราย มีราดหน้า ก๋วยเตี๋ยวไก่ ข้าวขาหมู ฯลฯ ซึ่งมาแฉมข้างๆ บ้าง ข้างหน้าบ้าง ข้างหลังบ้าง ครั้งนั้นลูกไปทานก๋วยเตี๋ยวเรือของเขา ดูเหมือนจะเป็นครั้งสุดท้าย ได้คุย กับหนุ่มผู้บุกเบิก ทราบว่าเจ้าของที่เห็นว่าลูกค้ามีมาก ก็เกิดความโลภ ค่อยๆ ตัดพื้นที่ไปให้เจ้านี้เจ้านั้นเช่า พร้อมทั้งตัด พื้นที่ให้เขาขายก๋วยเตี๋ยวเรือเล็กกลงๆ เขาเสียใจมากบอกว่าธุรกิจของเขาตกไปเยอะ และเขาคิดจะย้ายไปที่อื่น เขาบอกว่า ให้เจ้าของที่ไปให้เจ้าอื่นเช่าก็แล้วกัน

นั่นเป็นครั้งสุดท้ายที่ลูกแหวะไปร้านก๋วยเตี๋ยวนั้นอีก แม้จะไม่ไกลจากที่ทำงานเท่าไรนัก ซึ่งดูเหมือนจะปึกกว่าๆ แล้ว เมื่อวานลูกเพิ่งสังเกตเห็นว่า สถานที่ขายก๋วยเตี๋ยวแห่งนั้นได้ปิดกิจการไปเรียบร้อยแล้ว คงสภาพเป็นที่ร้างเหมือนก่อนเจ้า ก๋วยเตี๋ยวเรือจะมาเริ่มขายที่นั่น

ปรากฏว่า สามีภรรยาคุณนั้นได้ถอนตัวจากที่นั่น เพราะทนต่อความโลภของเจ้าของที่ไม่ไหว เมื่อรายการหลักที่ลูกค้า ดิดใจคือ ก๋วยเตี๋ยวเรือไม่อยู่ซะแล้ว ลูกค้าประจำก็ค่อยๆ หนีหายไป ทีละคนสองคน จนในที่สุดเจ้าต่างๆ ที่ไปขอเช่าแฉม ทีหลัง ก็ต้องปิดกิจการไปหมด เจ้าของที่ขณะนี้ก็ได้ค่าเช่าซักร้อยกว่า

ลูกก็ได้แต่ปลง คนไทยเป็นแบบนี้เยอะเหลือเกิน หากบังเอิญโชคดีได้แม่ห่านที่ออกไข่ เป็นทองก็คิดอยากจะได้ไข่ ทองในทองทั้งหมด เลยฆ่าแม่ห่านซะเลย เมื่อแม่ห่านตายแล้ว ถึงได้ทำตาปริบๆ แต่ก็สายไปเสียแล้ว

ลูกก็มาคิดถึงมนุษย์กับพระองค์อีก คนที่โชคดีรู้จักพระองค์ว่าเป็นพระเจ้าแท้ เป็นองค์ความรักที่สมบูรณ์ และเป็น ผู้ที่ช่วยให้รอด จริงๆ แล้ว โชคดีกว่าคนที่ได้แม่ห่านที่ออกไข่มาเป็นทองเสียอีก แต่ก็มีเยอะเหลือเกินที่ารู้จักคุณค่าของความ โชคดีของตนเอง ไม่ได้ยึดถือพระองค์เป็นองค์พระผู้ไถ่อย่างจริงๆ จังๆ มารู้ตัวอีกทีก็สายไปเสียแล้ว แต่หากผู้ใดรู้สึกผิด รู้สึก สำนึกตัวอย่างจริงใจ พระองค์ก็ยิ่งประทานโอกาสให้อีกโดยประทานแม่ห่านให้ใหม่ เพราะพระองค์คือองค์แห่งความรัก และ พร้อมที่จะให้อภัยมนุษย์เสมอ

ลูกเขียนถึงตอนนี้ รู้สึกตนเองเป็นโชคดีเหลือเกิน ลูกจึงขอกอดแม่ห่านไข่ทองของลูกไว้แน่นแนบบอก พระเจ้าข้า ลูก จะไม่ยอมปล่อยให้แม่ห่านไข่ทองของลูกห่างจากตัวเลยเป็นอันขาด

**“แต่เขาทั้งหลายผู้รอคอย พระเจ้าจะเสริมเรี่ยวแรงใหม่ เขาจะบินขึ้นด้วยปีกเหมือนนกอินทรี
เขาจะวิ่งและไม่เหน็ดเหนื่อย เขาจะเดินและไม่อ่อนเปลี้ย” อิสยาห์ 40 : 31**

อาแมน

ลูกขอพร: องค์คุณพระเจ้า

My Little Prayers

บทสวดขอวัน

บทที่ 32

ความเหมือนบนความแตกต่าง

ข้าแต่พระเป็นเจ้า ทุกวันนี้ไม่ว่าเราจะหันหน้ามองไปทางไหน หรืออ่านข่าวจากสื่อใดก็ตาม จะเห็นมีแต่ความขัดแย้ง ประเทศนี้มีปัญหากับประเทศนั้น ประเทศนั้นมีข้อพิพาทกับประเทศนี้ ในแต่ละประเทศเองก็จะมีเรื่องราวปัญหาต่างๆ กัน นักการเมืองในแต่ละประเทศก็ทะเลาะกันเอง ฟังดูแล้วมีแต่ความวุ่นวายในระหว่างมนุษย์ด้วยกันเองไม่มีที่สิ้นสุด

หากเรามองเพื่อนมนุษย์ด้วยกัน เราจะเห็นว่า บางคนก็ผิวดำ บางคนก็ผิวขาว บางคนก็ผิวเหลือง บ้างก็สูง บ้างก็เตี้ย บ้างก็เชื้อชาติจมูกโด่ง ตาโต บ้างก็เชื้อชาติก็จมูกแบน ตาตี ฯลฯ รายการความแตกต่าง คงมีอีกยาวเหยียด หากเราจะพยายามมองหา ความแตกต่าง ของมนุษย์ด้วยกันเอง

แต่หากเรามองจากอีกมุมหนึ่งละ มนุษย์ทุกคนมี ความเหมือนกันหมด คือ เป็นมนุษย์ด้วยกัน ผู้ชายก็คือผู้ชายเหมือนกันทั้งโลก ไม่ว่าจะ เป็น ฝรั่งเศส จีน ไทย ฯลฯ ผู้หญิงก็คือ ผู้หญิง เหมือนกัน ทุกเชื้อชาติ นอกจากนี้มนุษย์ทุกคนก็มีสรีระที่เหมือนกันคือ มีตา 2 ตา จมูก 1 จมูก หู 2 หู ปาก 1 ปาก แขน 2 แขน ขา 2 ขา ฯลฯ นี่ก็คือ ความเหมือนกันของมนุษย์ แต่มีกี่คนในโลกนี้ที่จะพยายามมองหา ความเหมือน ในเพื่อนมนุษย์แทน ความแตกต่าง?

ที่โลกเรามีปัญหามากมายทุกวันนี้ เพราะต่างคนต่างมองความแตกต่างในคนอื่น แทนมองหาความเหมือนในเพื่อนมนุษย์ด้วยกัน การมองผู้อื่นในแง่ร้ายก็เช่นเดียวกันกับการมองหาความแตกต่าง นี่คือสาเหตุของความขัดแย้งที่เกิดขึ้นในทุกห้วงอ้อมนุษย์ของทุกสังคม เพราะมนุษย์ไม่พยายามมองซึ่งกันและกันในแง่ดีนั่นเอง

ในช่วงหลังๆ นี้ ดูเหมือนจะเป็นพระพรของพระเป็นเจ้าที่ลูกมีโอกาส “แบ่งปัน” และ “พบปะ” เพื่อนคริสตชนจากคริสตจักรต่างๆ เป็นจำนวนมาก โดยไม่ได้ตั้งใจ หรือเพื่อนชวนเพื่อนมาพบ ฯลฯ จนกระทั่งมีโอกาสจัดงานร่วมกับเพื่อนสตรีคริสตจักรจัดงาน “วันแม่” ที่จะมีขึ้นในเดือนสิงหาคมนี้ เนื่องจากโอกาสที่ลูกได้พบปะ เพื่อนคริสตชนเหล่านี้ มีหลากหลายต่างโอกาส แต่ในที่สุดก็จะจบลงด้วยบริบทของศาสนา คือพูดถึงองค์พระผู้เป็นเจ้าร่วมกัน

มีอยู่วันหนึ่ง เพื่อนของลูกคนหนึ่งซึ่งเป็นคนพุทธ พาเพื่อน 2 คนของเขา ซึ่งเป็นสมาชิกของคริสตจักรแห่งหนึ่งและมีความเชื่อในพระเป็นเจ้าเป็นอย่างมาก มาพบลูกเพราะเขาเห็นลูกพูดถึงแต่เรื่องพระเป็นเจ้า ขณะที่เพื่อนเขาอีก 2 คน ก็เช่นเดียวกัน เขาไม่ทราบข้อแตกต่างระหว่าง “คริสตัง” และ “คริสเตียน” เขาทราบแต่ว่า เพื่อนเขาทั้งสองฝ่าย “เหมือนกัน” เพราะพูดถึงแต่พระเจ้าตลอดเวลา ปรากฏว่าวันนั้นเป็นวันหยุดเราสี่คนต่างละทิ้งภารกิจ ที่ติดพันกันมาตลอดสัปดาห์ และมานัดพบกันเพื่อ “แบ่งปัน” ความเชื่อให้ซึ่งกันและกันฟัง มันช่างเป็นประสบการณ์ที่นำความรักพระเจ้ามาสัมผัสจิตใจซึ่งกันและกันอะไรเช่นนี้ 4-5 ชม. ที่พวกเขาพูดคุยแบ่งปันถึงความรักและความยิ่งใหญ่ของพระเจ้าให้แก่กันฟังดูเหมือนจะผ่านไปด้วยความรวดเร็ว เราจบการพบปะนั้นด้วยความรู้สึกที่ “เหมือนกัน” คือเราต่างเป็นลูกของพระเจ้าที่รักองค์พระเป็น

เจ้ามากเหมือนกัน ความรู้สึกที่ว่า เขาเป็นสมาชิกของคริสตจักรส่วนลูกเป็นคาทอลิก ไม่มีปรากฏเลยตลอดเข้าวันนั้น

ต่อมาด้วยการนำของพระจิตเจ้า ลูกมีโอกาสอยู่ในคณะกรรมการที่จัดงาน “วันแม่” ร่วมกับกลุ่มสตรีคริสตจักร สาเหตุที่สตรีสองกลุ่มมีโอกาสจัดงานร่วมกันเช่นนี้ ก็เพราะพระจิตเจ้าทรงชักนำแท้ๆ มันเป็นเรื่องที่เป็นไปไม่ได้ แต่ก็เป็นไปได้แล้ว

“พระเจ้าทรงกระทำให้สำเร็จได้ทุกสิ่ง” มาระโก 10:27

ก่อนลูกจะมารับศีลล้างบาปเป็นคาทอลิก ลูกได้ไฝหาพระเจ้าเป็นเวลานานหลายปี ในช่วงนั้นมีเพื่อนได้ชักชวนให้ลูกไปโบสถ์ของคริสตจักรแห่งหนึ่ง ลูกได้ไปที่นั่นเป็นเวลา 3 ปีเต็มๆ ตอนแรกที่ลูกไปลูกคิดว่าเป็นไปไม่ได้แล้ว ลูกรู้สึกตนเองเป็นเด็กหลงทางที่ได้พบบ้านแล้ว แต่หลังจาก 3 ปีเต็มๆ ลูกรู้สึกว่ามีคลองขวางกั้นอยู่ ลูกข้ามไปไม่ได้ พอมีเพื่อนชักชวนมาทางคาทอลิก ลูกได้เรียนคำสอนกับพระสงฆ์เพียงไม่กี่เดือน ด้วยความสูงอกของหัวใจที่จะรับพระเจ้ามาเป็นผู้ช่วยให้รอด ลูกตัดสินใจรับศีลล้างบาปทันที เมื่อข่าวทราบไปถึงคริสตจักรแห่งนั้น คณะกรรมการสตรีของเขาดังกับมีการประชุมด่วนว่าทำไมไม่มีผู้สนใจไฝหาพระเจ้าไปอยู่ในโบสถ์เขาถึง 3 ปี แต่กลับปล่อยให้หลุดจากวงจรได้ นั่นมันเป็นเหตุการณ์เมื่อหลายปีก่อน

ต่อมาเมื่อเดือนที่แล้ว คริสตจักรแห่งนี้ได้เชิญให้ลูกไป “แบ่งปัน” ประสบการณ์ ให้ฟังถึงเรื่องราวที่ลูกได้ “ค้นพบ” พระเจ้าและถึงสาเหตุที่ลูกได้ “หลุดจาก” พวกเขา ลูกเห็นเป็นโอกาสดีจึงได้ เชิญชวนคณะกรรมการสตรีจากฝ่ายคาทอลิก เพื่อไปเป็นกำลังใจให้ลูก ในเวลาเดียวกัน ก็เป็นการเชื่อมสัมพันธ์ไมตรีกับกลุ่มสตรีคริสตจักรด้วย ผลปรากฏว่า ได้รับการต้อนรับเป็นอย่างดีจากฝ่ายเขา และตอนท้าย พวกผู้ใหญ่ฝ่ายเขาได้เข้ามาออดลูกและบอกว่า ตอนนี้ทราบแล้วว่าทำไมหลังจาก 3 ปีที่ได้ไปอยู่กับพวกเขา ลูกกลับมาเป็นคาทอลิก เพราะพระเจ้ามีแผนการให้ลูกเป็น “ตัวเชื่อม” ระหว่างสตรีคริสตจักร และสตรีคาทอลิกนั่นเอง! ทุกคนต่างสรรเสริญพระเจ้าว่าพระองค์ทรงยิ่งใหญ่ และบางครั้งแผนการของพระองค์ช่างล้ำลึกเกินกว่ามนุษย์จะเข้าใจในตอนนั้นๆ ได้

จากวัน “แบ่งปัน” จึงเกิดความคิดที่จะจัดกิจกรรมร่วมกันต่อเนื่อง เพื่อเป็น “ศาสนสัมพันธ์” และกระชับสัมพันธ์ภาพให้แน่นแฟ้นยิ่งขึ้น จึงมีงาน “วันแม่” ร่วมกันด้วยประการฉะนี้

เมื่อวันอาทิตย์ที่ผ่านมา หลังจากทีคณะกรรมการทั้งสองฝ่ายได้สรุปประเด็นสำคัญ ได้ลงตัวหมด ลูกมองหน้าประธานฝ่ายโน้น และยิ้มบอกกับเขาว่าเห็นไหมพวกเรามีความเหมือนบนความแตกต่าง จากนั้นไปขอให้พวกเราเห็นแต่ความเหมือนกันเถอะ ความแตกต่างเล็กๆ น้อยๆ ขอให้เป็นที่สนที่เติมให้ชีวิตมีรสชาติมากขึ้น แต่ที่สำคัญพวกเราเหมือนกันคือเป็นลูกของพระเจ้าองค์เดียวกัน

ข้าแต่พระเป็นเจ้า ใครจะเห็นใครแตกต่างกับใครก็ช่าง ลูกขอเป็นเด็กอนุบาลไร้เดียงสา มองเห็นแต่ความเหมือนหรือความดีในเพื่อนมนุษย์ด้วยกันก็แล้วกัน ขอเพียงแต่พระองค์โปรดคุ้มครองลูกด้วยเกราะความดีตลอดชีวิตของลูกบนโลกนี้ด้วยเทอญ ลูกขอกราบขอบพระคุณพระองค์ ณ ที่นี้ พระเจ้าข้า

อาแมน

ลูกขอพร: อดทนนะ

My Little Prayers

บทสวดขอวัน

บทที่ 33

ความเปราะบางของชีวิตมนุษย์

ข้าแต่พระเป็นเจ้า บนโลกนี้มีมนุษย์เป็นล้านๆ คน แต่มีสักกี่คนที่ตระหนักดีตลอดเวลาว่า ชีวิตของเรานั้นไม่ใช่เป็นของเรา เราไม่ได้เป็นเจ้าของชีวิตของเราเอง พระเจ้าต่างหากที่ เป็นผู้ประทานชีวิตแก่เรา และจะเอาคืนจากเราเมื่อไรก็ได้ บางคนอาจจะคิดได้เมื่อชีวิตตนเองตกอยู่ในอันตราย หรือไม่ก็มีปัญหาสุขภาพ เมื่อนั้นแหละ ถึงจะมาคิดถึงสิ่งจรรยาข้อนี้นี้ได้

ลูกเองมีความเชื่อในพระองค์อย่างสูงสุดโดยไม่มีเงื่อนไขใดๆ และตระหนักถึงสิ่งจรรยาข้อนี้นี้ของชีวิตตลอดเวลา แต่มีเหตุการณ์หนึ่ง เมื่อ 2 สัปดาห์ที่ผ่านมา ที่ทำให้ลูกใกล้ชิดกับพระองค์จนเกือบสนิทกับพระองค์เลยทีเดียว

จากการตรวจสุขภาพประจำปี แพทย์พบว่าผลเลือดตัวหนึ่งแสดงว่าลูก “อาจจะ” มีปัญหาในช่องท้องที่หนึ่งที่ไต่ ดังนั้นเพื่อความแน่ใจ แพทย์จึงส่งให้ลูกไปรับการตรวจเพิ่มเติมโดยการไป “เข้าอุโมงค์” และฉีดสีเข้าเส้นเลือดเพื่อตรวจดูอวัยวะ ทุกส่วนของช่องท้องว่ามี “ปัญหา” ที่ไต่บ้าง ทันทีที่ลูกทราบเช่นนั้น ลูกรู้สึกตกใจ ซึ่งเป็นเรื่องธรรมดา สมองของลูกคิดเรื่อยเปื่อยถึงสิ่งซึ่ง “อาจเกิดขึ้นได้” กับลูก เมื่อกลับบ้าน ลูกรีบตรงเข้าไปในห้อง คุณแม่ สวดต่อหน้าแม่พระบนพระแท่น ซึ่งเต็มไปด้วยกางเขนในรูปแบบต่างๆ ตลอดจนรูปปั้นแม่พระฟาติมา ซึ่งลูกได้มาจากการไปแสวงบุญครั้งแรกในชีวิตของลูก ลูกสวดต่อองค์แม่พระว่า

“ข้าแต่แม่พระสุดที่รักของลูก บนสวรรค์มีคนรับใช้พระเจ้าแลแม่พระเยอะแล้ว บนโลกนี้เสียอีก ไม่ค่อยมีคนรับใช้พระองค์อย่างสุดชีวิตจิตใจ เช่นเดียวกับลูก พระองค์อย่าเพิ่งเอาลูกไปเลย ลูกคิดว่าลูกสามารถรับใช้พระองค์บนโลกนี้ได้อีกเยอะ”

หลังจากที่ลูกได้กราบลงบนพื้น หลังบทสวดนี้แล้ว ลูกรู้สึก ว่า แม่พระคงยิ้มในความเชื่อบริสุทธิ์ของลูก ลูกได้สวดเพิ่มเติมว่า “เป็นธรรมดาที่ลูกยังไม่อยากจากโลกนี้ไป แต่หากเป็นพระประสงค์ขององค์พระเจ้าแล้ว ขอให้เป็นไปตามน้ำพระทัยของพระองค์เถิด” แล้วลูกก็กราบอีก หลังจากที่ได้ถวายชีวิตให้เป็นไปตามน้ำพระทัยของพระเจ้าแล้ว ลูกรู้สึกจิตใจเบา ไม่กังวลหนักเหมือนเมื่อทราบผลเลือดใหม่ๆ ลูกทราบดีในใจว่า พระองค์ทรงดูแลลูกอยู่ไม่ว่าเหตุการณ์ข้างหน้าจะเป็นเช่นไรก็ตาม

เนื่องจากแพทย์นัดอีกครั้ง 1 สัปดาห์ต่อมา ห้องแลปจึงนัดให้ลูกไปตรวจครั้งสำคัญอีก 7 วันข้างหน้า

อันที่จริงมีเหตุการณ์ 2 ครั้งในช่วง 10 ปีที่ผ่านมา ที่ทำให้ลูกรู้สึก ว่า “เกือบ” ได้สัมผัสกับความตาย และประสบการณ์ทั้ง 2 ทำให้ลูกไม่กลัวความตาย ตรงกันข้าม หากความตายเป็นเหมือนดังประสบการณ์ที่ลูกได้สัมผัสครั้งแรก ความตายก็เป็นประสบการณ์ที่สงบสุข น่ายินดีปรีดาด้วยซ้ำ

จนถึงทุกวันนี้ ลูกไม่ทราบสาเหตุการณทั้ง 2 เป็นเพียงความฝัน หรือสมองคิดไปเอง หรือเป็นนิมิตที่ลูกได้ “สัมผัส” กับความรักของพระองค์โดยตรง ลูกไม่กล้าเล่าให้ใครฟัง นอกจากเรื่องทั้ง 2 ที่ลูกทนนไม่ได้ ต้องไปเล่าให้พระสงฆ์ที่ลูกเคารพ ฟัง

เหตุการณ์ครั้งแรกเกิดขึ้นเมื่อวันที่ 17 ม.ค. 1991 ในช่วงนั้น คดีที่ใส่ร้ายว่าลูกยกยอกฉ้อโกงเงินบริษัทเก่า 196 ล้านบาท ยังคงดำเนินอยู่ที่ศาล ลูกเองก็สุดปัญญาที่จะต่อสู้ เพราะเอกสารที่ลูกได้ร้องขอต่อศาล ถูกฝ่ายโจทก์อ้างว่าได้ทำลายหมดแล้ว เข้าวันนั้น ลูกได้ฝันว่า ลูกเพิ่งตาย และวิญญาณได้ลอยออกจากร่าง มองลงไป มีคนกำลังบรรจุศพลูกลงในโลง เขาเอาดอกบัวมาไว้ในมือของลูก (ขณะนั้นลูกยังไม่ได้เป็นคาทอลิก) วิญญาณของลูกมองขึ้นไปท้องฟ้า เห็นดาวระยิบระยับ ความรู้สึกในขณะนั้น เป็นความรู้สึกที่สงบสุขจนอธิบายด้วยคำพูดไม่ได้ และลูกมีสติบอกกับตัวเองว่า ในอีกไม่กี่วินาทีข้างหน้า เราก็จะดับสูญแล้ว และได้กล่าวออกมา 2 ประโยคว่า “ขอให้พระเป็นเจ้ามารับลูกไปอยู่กับพระองค์เถิด และขอบคุณที่ได้เกิดมาเป็นลูกของคุณพ่อคุณแม่” พอพูดจบวิญญาณของลูกก็ได้ลอยหายเข้าไปบนท้องฟ้าท่ามกลางดาวระยิบระยับ ลูกตกใจตื่นทันที จำได้ว่านั่งอยู่บนเตียงอีกหลายนาที่ ความรู้สึกที่สงบสุข จนเกือบจะปรี่ล้นออกมายังคงติดตราอยู่ในใจ ลูกได้คิดว่า ถ้าความตายเป็นเหมือนเมื่อคืนนี้ ก็ไม่น่าเป็นสิ่งที่น่ากลัวแต่ประการใด ตรงกันข้ามมันเป็นสิ่งน่ายินดีปราศเสียอีก

ปรากฏว่าในวันนั้นเอง ก็มีอัศจรรย์เกิดขึ้นกับชีวิตของลูกคือ ผู้อำนวยการฝ่ายกฎหมายของบริษัทเก่าของลูก ยินยอมให้ลูกไปค้นเอกสารจนพบ และคดีได้ถูกถอนอย่างรวดเร็วในเวลาต่อมา!

อีกครั้งหนึ่ง (เสียชีวิตลูกไม่ได้จำวันที่ไว้) เป็นวันหลังจากคดีได้จบลงแล้ว แต่ลูกกลับมีความทุกข์ใจกว่าเดิมมาก เพราะไม่มีใครเข้าใจถึงความซอกซำในใจของลูก ที่ต้องถูกใส่ร้ายและถูกสังกรรม์กษัยยิตหย่นเป็นเวลาถึง 14 ปีเต็ม ลูกอยากตาย และสวดทุกวันโดยตอนจบลูกจะสวดขอต่อแม่พระว่า ให้พระองค์มารับลูกไปเถิด ลูกไม่อยากอยู่บนโลกนี้อีกแล้ว

ปกติลูกเป็นคนตื่นสายจะตื่นราวๆ 7 โมงทุกวัน วันนั้นลูกตื่นขึ้นมาราว 5.30น. พอลุกๆ ออกจากบ้านไปโรงเรียน แล้วลูกก็กลับไปนอนต่อ จำได้ว่าสัปดาห์ใหญ่ ลูกรู้สึกว่ตาถูกได้หลับสนิท สมองของลูกก็เกือบหลับสนิท ทันใดนั้น ทั้งๆ ที่ตาทั้งสองข้างยังปิดอยู่ ลูกได้เห็นแม่พระมาปรากฏต่อหน้าลูก สวมชุดสีขาวบริสุทธิ์ เช่นเดียวกับรูปปั้นบนหิ้งบูชาในห้องนอนที่ลูกกราบทุกวัน พระองค์มีพระพักตร์เคร่งขรึม ตรัสกับลูกว่า “ที่ลูกสวดทุกวัน ขอให้แม่มารับเธอไปนั่น หากแม่มารับเธอไปเดี๋ยวนี้เลย เธอพร้อมไหม?” ลูกจำได้ว่า ลูกตกใจมาก สิ่งแรกที่ผุดขึ้นมาในสมองก็คือ ลูก 2 คนเล็ก ซึ่งยังช่วยตัวเองไม่ได้ หากลูกเป็นอะไรไป ใครจะดูแลเขาทั้งสองล่ะ ลูกรีบทูลแม่พระไปว่า “ถ้าเป็นตอนนี้เลย ลูกยังไม่พร้อมพระเจ้าข้า” “ถ้าเช่นนั้น อย่าสวดเช่นนี้อีก” เมื่อแม่พระตรัสเช่นนั้นแล้ว พระองค์ก็หายไปทันที!

ลูกสลดผ้าห่ม กระโดดลงจากเตียง คุกเข่าลงบนพื้นต่อหน้าหิ้งพระ กราบลงบนพื้น พร้อมทั้งน้ำตาไหลอาบแก้มว่า “ข้าแต่แม่พระ ลูกกราบขอโทษ ที่ลูกได้โง่เขลาเบาปัญญา สวดโง่ๆ รบกวนแม่มาตลอด ขอพระแม่ได้โปรดยกโทษให้แกลูกด้วย ลูกจะไม่สวดเช่นนี้อีก”

เข้านั้น ลูกได้ไปพบพระสงฆ์ ผู้สอนคำสอนแก่ลูก และเล่าให้พ้องคั่นนั้นฟัง ลูกแน่ใจว่า ลูกไม่ได้ฝันและไม่ได้คิดเอง แต่ลูกไม่กล้าบอกคนอื่น ลูกต้องการทราบว่า พระสงฆ์องค์นั้นจะบอกลูกว่าเช่นไร พ่อบอกว่า”พระเป็นเจ้า และแม่พระ ทรงไต่ยิบบทสวดของคนทุกคนบนโลกนี้” ลูกดีใจที่พ้องคั่นนั้นไม่ได้คิดว่าลูกเพ้อเจ้อ!

ลูกเก็บเรื่องทั้งสองไว้เป็นความลับมาตลอด แต่ในใจลูก ลูกไม่กลัวความตายอีกต่อไป และลูกก็ตระหนักตลอดเวลาว่า ชีวิตของลูกเช่นเดียวกับมนุษย์ทุกคนเป็นของของพระองค์ที่พระองค์สามารถเอาคืนได้ตลอดเวลา

อีกสัปดาห์ต่อมา ผลการตรวจอย่างละเอียดปรากฏว่าไม่พบอะไรที่ร้ายแรง แต่แพทย์ได้สั่งให้ลูกทำการเจาะเลือดตรวจดูซ้ำทุก 3 เดือนจากนี้เป็นต้นไป

จากเหตุการณ์ครั้งนี้ ยิ่งเป็นการตอกย้ำว่า ชีวิตของมนุษย์ช่างเปราะบางอะไรเช่นนี้ หลากๆ คนชอบพูดว่า “ชีวิตคนช่างสั้นจริง เพราะฉะนั้น เราจึงหาความสุขใส่ตัวให้มากที่สุด” ลูกเองก็คิดเช่นกันว่าชีวิตคนเราช่างสั้นอะไรเช่นนี้ แต่แทนที่จะหาความสุขใส่ตัวให้มากที่สุด เราควรจะใช้พระเป็นเจ้าให้มากที่สุด เพราะเราไม่ทราบว่าพระองค์จะทรงเรียกชีวิตเราคืนเมื่อไร

“มิใช่ทุกคนที่กล่าวว่า “พระเจ้าข้าๆ” จะได้เข้าในอาณาจักรสวรรค์ แต่ผู้ที่ปฏิบัติตามน้ำพระทัยของพระบิดาของเราที่สถิตในสวรรค์นั้นแหละ จะเข้าอาณาจักรสวรรค์” มัทธิว 7:21

อาแมน

ลูกขอพร: อดคิดหนี

My Little Prayers

บทสวดขอวัน

บทที่ 34

“ผมไม่เคยจน”

ข้าแต่พระเจ้าเป็นเจ้า วันก่อนลูกอ่านหนังสือพิมพ์ถึงการสัมมนาในเร็วๆ นี้ครั้งหนึ่ง ที่มีนักธุรกิจชั้นนำ นายธนาคาร ตลอดจนนักเศรษฐศาสตร์มีชื่อหลายท่าน ไปร่วมแสดงความคิดเห็นถึงอนาคตของประเทศไทย มีนักธุรกิจตลอดจนผู้สนใจเป็นจำนวนมากไปฟัง เพราะแต่ละคนต่างอยากทราบว่าอนาคตของประเทศไทยเรายังมีหวังไหม

จริงๆ แล้ว การสัมมนาในทำนองนี้ มีอยู่ตลอดเวลา ผู้รู้หรือคิดว่ารู้จักก็พูดไป ทำนายไป ถ้าไม่ตรงก็โทษนี่โทษนั่น คุณๆ แล้วไม่มีอะไรน่าสนใจมากนัก

แต่สำหรับการสัมมนาครั้งนี้ ลูกอ่านข่าวถึงประเด็นหนึ่ง ลูกถึงกับหยุดกึก และนั่งอึ้งไปนาน ลูกถามตัวเองว่าทำไม? เป็นอะไรไป? ลูกรู้สึกเช่นนั้น เพราะลูกโกรธ โมโห หมั่นไส้หรือแค้นกระทั่งอิจฉา? คำตอบคือไม่ใช่ทั้งนั้น แต่ทำไมลูกถึงสะดุดหยุดกึกลงเช่นนั้นล่ะ?

หนังสือพิมพ์ฉบับนั้น ลงข่าวว่า หลังจากผู้นำสัมมนาได้กล่าวบรรยายจนจบแล้ว ก็ให้ผู้ฟังซักถามได้ ปรากฏว่ามีผู้ชายคนหนึ่งหยิบไมโครโฟน และถามนายธนาคาร หนึ่งในผู้นำสัมมนาว่า “ก่อนนี้ผมเป็นนักธุรกิจ เป็นลูกค้าธนาคารท่าน ตอนนี่ธุรกิจของผมเจ๊งไปแล้ว ผมหางานทำไม่ได้ ภรรยาผมก็ป่วยอยู่ตอนนี้ ท่านพอจะมีทางช่วยผมอย่างไรไหม” ตามข่าวในหน้าหนังสือพิมพ์ฉบับนั้น นายธนาคารผู้นั้นคิดอยู่เพียงอึดใจเดียว ก็ตอบกลับทันทีว่า “ผมช่วยคุณไม่ได้ ผมไม่เคยจน!!!”

นายธนาคารผู้นี้เป็นคนรุ่นที่ 3 ของตระกูลเขา ปู่เขาสร้างธนาคารนี้มา และเป็นตระกูลที่ร่ำรวยที่สุดตระกูลหนึ่งในประเทศไทย แม้เศรษฐกิจจะพัง และหลายธนาคารต้องตกเป็นของชาวต่างชาติไป ธนาคารนี้ก็ยังสามารถประคับประคองจนอยู่รอดปลอดภัยไม่ต้องตกเป็นของคนต่างชาติ นายธนาคารผู้นี้ ถ้าพูดไปก็เป็นผู้ที่เกิดมาบนกองเงินกองทอง ชาวบ้านจะพูดว่าพอเกิดมาก็คาบช้อนเงินช้อนทองออกมาจากท้องแม่เขียวแหละ เพราะฉะนั้นจะพูดไปแล้ว เขาพูดลูกที่ว่า “ผมไม่เคยจน!”

ลูกรำพึงประโยคนี้อยู่หลายครั้ง เมื่ออ่านพบเรื่องนี้ เปรียบประดุจผู้ที่รำพึงบทจากพระคัมภีร์ ฉันทัดก็ฉันทันนั้น ลูกรำพึงอยู่สักพัก แล้วก็ตามตัวเองอีกว่า ทำไมถึงติดใจประโยคนี้อย่างขนาดนี้

ลูกว่าคนในโลกนี้เป็นล้านๆ คน คงอยากจะอยู่ในฐานะของนายธนาคารผู้นี้ ที่สามารถพูดได้ว่า “ผมไม่เคยจน” โอ้โฮ! มันช่างเป็นประโยคที่น่าอิจฉาอะไรเช่นนั้น!

ลูกจำได้ว่า วันที่ลูกกลับมาเรียนคำสอนใหม่ก่อนรับศีลล้างบาป ประโยคแรกที่ลูกถามพระสงฆ์ก็คือ “ที่ว่าพระเจ้าทรงรักมนุษย์ทุกคนเท่ากัน แต่ทำไมบางคนเกิดมาร่ำรวยมหาศาล บางคนเกิดมายากจน บางคนเกิดมาสวยสง่า บางคนเกิดมาเป็นคนพิการ?” พระสงฆ์องค์นั้นตอบลูกว่า “ไม่ว่ามนุษย์จะเกิดมาเป็นอย่างไร พระเจ้ารักทุกคนเท่ากัน” ลูกตอบไปว่า

“แต่นั้นไม่ได้ตอบคำถามของหนูนี้คะ ศาสนาอื่นสอนว่า การที่คนเกิดมาเป็นอะไร ฐานะอย่างไร เพราะเป็นกฎแห่งกรรม ใครทำดีชาติก่อนก็จะมีความสุขสบายในชาตินี้ ใครทำบาปในชาติก่อน ก็จะมีทุกข์ทรมาน เป็นการชดใช้กรรม หนูว่ามันฟังดูเข้าท่าดีนะคะ” ลูกจำได้ว่าพ่อกันตอบลูกว่า “การที่มนุษย์เกิดมาเป็นอย่างไร ฐานะดีหรือจนนั้นเป็นไปตามธรรมชาติ เพราะศาสนาคริสต์ไม่เชื่อในการเวียนว่ายตายเกิด แต่ที่สำคัญ พระเจ้าทรงรักมนุษย์ทุกคนเท่ากัน

แม้ลูกจะเป็นคาทอลิกมา 5 ปีกว่าแล้ว และมีความเชื่อในพระองค์โดยปราศจากเงื่อนไขจริงๆ ลูกก็ยังไม่ทราบจะตอบคำถามข้อนี้แก่คนศาสนาอื่นอย่างไร สำหรับลูกเอง การที่คนเราจะเกิดมารวยหรือจน สวยหล่อหรือขี้เหร่ ไม่มีความหมายสำหรับลูกอีกต่อไป ลูกยอมรับทุกสิ่งทุกอย่างตามน้ำพระทัยของพระองค์ทั้งสิ้น นี่กรรมมัง ที่เขาเรียกว่า “มีความเชื่อในพระเป็นเจ้าโดยปราศจากเงื่อนไขใดๆ”

แล้วลูกก็ระพิงประโยคนั้นต่อ “ผมไม่เคยจน” และถามตัวเองว่า “แล้วไง?” จบแค่ตรงนั้น ไม่มีความรู้สึกอื่นใดต่อ

เรื่อง

ลูกกลับมารำพึงบทพระวจนะของพระองค์ดีกว่า

“เพราะว่าตัวอุฐจะรอดรูเข็ม ก็ง่ายกว่าคนมั่งมีจะเข้าไปในแผ่นดินของพระเจ้า” ลูกา 18 : 24

อาแมน

ลูกขอพร: อดคิดหนี

My Little Prayers

บทสวดขอวัน

บทที่ 35

“ความ (ไม่) มีวินัยของคนไทย”

ข้าแต่พระเป็นเจ้า ลูกเป็นคนไทย ลูกรู้สึกที่ไม่มีชนชาติใดจะมีอุปนิสัยอ่อนโยน ใจดีและสุภาพเท่าคนไทยเลย แต่ในเวลาเดียวกัน เพราะอุปนิสัยอ่อนโยนและใจดีเช่นนี้ ทำให้คนไทยเป็นคนสบายๆ อะไรก็ได้ ยังไงก็ได้ ไปๆ มาๆ ปัญหาขณะนี้ที่ลูกเห็นคือ คนไทย “เกือบทั้งประเทศ” กำลังจะกลายเป็นคน “ไม่มีวินัย”

แต่เช้าตั้งแต่ลูกออกจากบ้านจะไปทำงาน ลูกจะเห็นผู้ขับซึ่รถ ทั้งรถจักรยานยนต์ รถกระบะ รถเก๋ง บางทีก็คันใหญ่ หนาตรถบรรทุกสิบล้อ ขับรถสวนทางจราจรหน้าตาเฉย สมัยก่อนนานๆ จะเห็นสักคัน เดียวนี้ลูกเห็นเกือบทุกครั้งที่อยู่บนถนน ต่อมาก็จะเห็นคนขับซึ่จักรยานยนต์รวมทั้งคนนั่งซ้อนท้ายไม่สวมหมวกกันน็อค บางทีเห็นทั้งครอบครัวพ่อแม่ลูกรวมกัน 3 ชีวิต บางครั้งมีเด็ก 2 คน พร้อมพ่อแม่และแม่ 4 ชีวิตบนมอเตอร์ไซด์โดยไม่สวมหมวกกันน็อคเลย ลูกเห็นแล้วจะเกิดความเศร้าใจและกังวลแทนพวกเขา ยังไม่หายจากความเป็นห่วงครอบครัวเหล่านี้ ก็จะมีรถเมล์จอดกลางถนน ผู้โดยสารก็จะเฮโลกันทั้งขึ้นทั้งลงกลางถนนอย่างนั้นแหละ ดูแล้วน่าจะมีอุบัติเหตุรถทับคนขึ้นรถเมล์ตายกลางถนนวันละหลายศพ ยิ่งกว่านั้น สะพานข้ามถนนที่กทม. อดุสำหรับสร้างให้คนเดินข้าม ใช้งบสะพานหลายล้านบาท ก็จะมีรถเมล์จอดกลางถนน ผู้โดยสารเสียเหลือเกิน เพราะคนส่วนใหญ่เลือกที่จะวิ่งข้ามถนนตรงใต้สะพานที่กทม. สร้างไว้ในคนข้ามแทนที่จะข้ามสะพานเหล่านั้น มีหลายต่อหลายครั้งที่ลูกเห็นพ่อแม่จูงลูกตัวเล็กๆ วิ่งข้ามถนนตรงใต้สะพานแทนที่จะใช้สะพานเหล่านั้น ลูกก็จะคิดว่า ก็พ่อแม่ปลุกฝังความไม่มีวินัยให้แก่ลูกตั้งแต่เยาว์วัยเช่นนี้ เมื่อเด็กพวกนี้โตขึ้น ก็จะมีสิ่งที่ไม่ดีที่เขาทำมาตั้งแต่เล็กเป็นสิ่งที่ลูกต้องมึนเมาเล่า ทว่าทั้งประเทศไทย คนไทยทั้งชาติถึง “ด้อยค่า” ในเรื่องวินัยนัก (ลูกขออนุญาตนำศัพท์บัญญัติมาใช้ พระเจ้าข้า) แม้แต่ลูกน้องของลูกเกือบทุกคนไม่ยอมใช้สะพานข้ามถนนหน้าบริษัท ลูกได้เอดไปหลายครั้งและได้ถามพวกเขาว่า “ทำไมถึงไม่ใช้สะพาน ทำไมถึงเลือกที่จะวิ่งข้ามถนนแทน มันอันตรายกว่าตั้งเยอะ” พวกเขาจะตอบลูกว่า “ใครๆ เขาก็ทำกันแหละคุณพี่”

ตั้งแต่ลูกยังเล็กๆ จนถึงตอนนี้ก็เกือบวัยชราแล้ว ลูกสังเกตว่าในประเทศไทยเรา อะไรผิด อะไรถูก มักจะไม่ค่อยมีเส้นแบ่งชัดเจนให้ชัดเจน บางครั้งอะไรที่ผิดแต่คนทำกันเยอะๆ ในที่สุดก็กลายเป็นสิ่งถูก ในเวลาเดียวกันสิ่งที่คนส่วนน้อยทำแต่จริงๆ แล้วเป็นสิ่งที่ถูก นานๆ ไปเนื่องจากถูกคนส่วนใหญ่ทำผิดจนกลืนไป กลายเป็นสิ่งผิดไปเลยก็มี

สมัยก่อนนั้น ตอนที่พวกเขาเป็นเด็กๆ อยู่ บนพื้นถนนไม่มี “รถสองแถว” คงมีแต่รถเมล์และรถราง เนื่องจากปริมาณรถประจำทางเหล่านั้นไม่พอกับปริมาณคนที่ต้องการโดยสาร จึงมีคน “หัวใส” คิดทำรถสองแถวขึ้นมารับโดยสารผู้คน ซึ่งแรกๆ รัฐบาลก็โวยวายว่าเป็นสิ่งผิดกฎหมายเพราะสมัยนั้นรถโดยสารต้องเป็นป้ายสีเหลือง ส่วน “รถสองแถว” ที่เกิดขึ้นเป็นดอกเห็นภายในระยะเวลาอันสั้นนั้น เป็นรถที่เขาตัดแปลงและใช้ป้ายดำ จึงไม่มีสีที่รับโดยสาร แต่ต่อมาเนื่องจาก

มี “รถสองแถว” เกิดขึ้นเป็นจำนวนมาก ในที่สุดสิ่งที่รัฐบาลโวยวายตั้งแต่แรกว่า “ผิดกฎหมาย” ก็กลายเป็น “ถูกกฎหมาย” และก็ยังใช้กันจนถึงทุกวันนี้

กฎจราจรอีกข้อหนึ่งในประเทศไทยคือ เลี้ยวซ้ายผ่านตลอด จากบ้านลูกไปทำงานใกล้กันมาก หากลูกออกมาจากบ้านเลี้ยวซ้ายสองครั้งก็จะถึงที่ทำงาน ซึ่งจริงๆ แล้วไม่ควรจะใช้เวลาเกิน 5-10 นาที แต่ทุกๆ เช้าลูกจะต้องใช้เวลามากกว่านั้น บางทีเกือบครึ่งชั่วโมง ทั้งนี้เพราะคนขับขี่ส่วนใหญ่ “ไม่มีวินัย” ทุกเช้าลูกจะเจอรถก่อนหน้าลูกที่จอดคร่อมอยู่ช่องซ้ายสุด แต่ไม่เลี้ยวซ้าย จะรอไฟเขียวไปตรง เป็นอย่างนี้ประจำ ลูกไปทำงานอาทิตย์ละ 5 วัน ลูกเองทำสถิติดูพบว่า จาก 5 วัน จะมีราว 1 วัน หรือเต็มทีก็ 2 วัน ที่ผู้ขับขี่รถข้างหน้าลูกจะรักษา “วินัย” โดยไม่จอดขวางทางซ้ายเพื่อไปตรง มีอยู่วันหนึ่ง ลูกหัวเสียมากที่เห็นรถจอดอยู่ข้างหน้าราว 4-5 ครันอยู่ช่องซ้ายสุดจอดขวางเฉยเพราะจะรอไปตรง ลูกเองกำลังรีบจึงตัดสินใจบีบแตรไล่ให้คนข้างหน้าเลี้ยวซ้ายไปตามระเบียบจราจร ผลปรากฏว่าคนขับรถข้างหน้าลูกบังเอิญเป็นแท็กซี่ เขาหันมาแยกเขี้ยวใส่ลูก ดูจากปากทราบที่กำลังตำลูกเป็นชุด ลูกรู้สึกโกรธมาก ลูกคิดในใจว่า ดูตุ้ คนถูกกำลังจะกลายเป็นคนผิดอีกแล้ว ลูกกำลังจะสู้กับความผิดต่อโดยการบีบแตรซ้ำ เพื่อดูว่าแท็กซี่คนนั้นจะลงมาทำลูกชกต่อไหม โชคดี (สำหรับเขาหรือลูกไม่ทราบ) ไฟเขียวชะก่อน บางครั้งน้ำน้อยยอมแพ้ไฟ คน “มีวินัย” 1 คนจะไปสู้กับคน “ไม่มีวินัย” เป็นพันเป็นหมื่นยอมเป็นไปไม่ได้ ส่วนที่ลูกทำได้ขณะนี้คือ ระวังตัวมากที่สุดยามใช้รถใช้ถนน จะไปทางซ้ายก็ต้องมองทั้งซ้ายทั้งขวา เพราะไม่ทราบเมื่อไหร่จะมีคนขับย้อนสวนทางมาชนเรา เจอรถเมล์กลางถนนก็ชะลอความเร็วลงเพราะไม่ทราบเมื่อไหร่คนบนรถเมล์จะกระโจนลงมาให้รถเราทับ ฯลฯ และในเวลาเดียวกันสิ่งที่ลูกทำได้คือ สอนให้ลูกๆ ทั้ง 4 คนให้เป็นคน “มีวินัย” ซึ่ให้เห็นถึงความสะอาด ความหยาบของรถเหล่านั้น ลูกคิดเสมอว่า แม้เรื่องเล็กน้อยเช่นนี้ คนเรายัง “มีวินัย” ไม่ได้ แล้วคนเหล่านั้นจะมีวินัยในการเป็นลูกของพระได้อย่างไร จึงเป็นเรื่องจำเป็นมากที่เราจะต้องฝึกให้ตัวเองพร้อมครอบครัว โดยเฉพาะลูกๆ ของเราให้เป็นคนมีวินัยจากเรื่องเล็กไปสู่เรื่องใหญ่ และเมื่อไรเราฝึกจนเราทราบว่าเรามีจิตใจที่เป็น “หนึ่งเดียว” กับพระเจ้าแล้ว เราไม่ต้องเป็นห่วงแล้วว่าชีวิตเราจะไม่มีวินัย ซึ่งนั่นควรจะเป็นสุดยอดความปรารถนาของมนุษย์ทุกคนเลยทีเดียวนะ

“ใครซื่อสัตย์ในเรื่องเล็กน้อย จะซื่อสัตย์ในเรื่องใหญ่ด้วย” ลูคา 16:10

“เขาตายเพราะขาดวินัยชีวิต” สุภาพิต 5:23

“ผู้ที่รักวินัยก็รักความรู้ บุคคลที่เกลียดการตักเตือนก็เป็นคนโหด” สุภาพิต 12:1

อาแมน

ลูกของพระ: อวคคคคค

My Little Prayers

บทสวดขอวัน

บทที่ 36

การไปวัดเป็นประจำ

ข้าแต่พระเป็นเจ้า วันก่อนคนรู้จักคนหนึ่งถามลูกว่า ลูกมีปัญหาในการให้ลูกๆ ไปวัดฟังมิสซาทุกอาทิตย์ไหม? เพราะเขาเห็นลูกไปวัดทั้งครอบครัวเป็นประจำ ลูกบอกว่าโชคดีมาก ไม่มีเลย ครอบครัวของลูกทุกคนพร้อมใจและเต็มใจไปวัดโดยลูกไม่ต้องคะยั้นคะยอ หรือบังคับแต่อย่างใดเลย ลูกบอกว่าอาจจะเป็นเพราะครอบครัวของลูกเป็นครอบครัวคาทอลิกใหม่ และลูกๆ ทุกคนรับศีลล้างบาปโดยสมัครใจ อีกทั้งลูกจะพูดโมทนาคุณพระเป็นเจ้าในครอบครัวเกือบทุกวัน พระเจ้าจึงเป็นส่วนหนึ่งของชีวิตของพวกเราทุกคนโดยปริยาย การไปวัดจึงเป็นการไปโดย**สมัครใจ** ไม่ใช่ลูกบังคับหรือเป็นหน้าที่

คนรู้จักคนนี้เล่าว่า เขามีปัญหามากในเรื่องนี้ สามิเขาก็ไม่ไปวัดเลย ลูกๆ เขาขณะนี้เป็นวัยรุ่น มีทั้งลูกชายลูกสาว พูดถึงการไปมิสซา ลูกๆ ก็จะทำหน้าเบื่อหน่าย บางครั้งเขาก็ต้องใช้วิธีบังคับ และเกิดเป็นปากเสียงกับลูกๆ สามิเขาก็จะเข้าข้างลูก เรื่องเลยไปกันใหญ่ เป็นอย่างนี้จนเขาท้อใจเหลือเกิน

พูดถึงการไปวัดฟังมิสซา ลูกเองเห็นว่าครอบครัวที่ไปฟังมิสซาอาจแบ่งเป็น 4 ประเภทดังนี้คือ 1. ครอบครัวที่เป็นคาทอลิกทุกคน แต่ไม่เคยไปวัดเลย 2. ครอบครัวที่มีสมาชิกทั้งเป็นและไม่เป็นคาทอลิก และไปวัดตามแต่ศรัทธาของสมาชิกที่เป็น 3. ครอบครัวที่เป็นคาทอลิกหมด แต่ไปวัดบ้าง ไม่ไปบ้าง และ 4. ครอบครัวที่เป็นคาทอลิกหมด และศรัทธาไปวัดกันทุกอาทิตย์

พวกที่ไปวัดเป็นประจำ ลูกคิดว่า ยังแบ่งเป็นกลุ่มใหญ่ๆ อีก 2 ประเภทคือ ประเภทแรก ไปเพราะถือเป็นธรรมเนียมปฏิบัติกันมาตั้งแต่เล็กๆ เป็นสิ่งที่ “ต้องทำ” หรืออาจจะกลัวว่าไม่ไปจะเป็นบาปก็เลยต้องไป กับอีกประเภทหนึ่ง คือไปเพราะ “ใจศรัทธา” จริงๆ พูดถึงใจศรัทธา วันก่อนลูกไปประชุมงานฆราวาสแห่งหนึ่ง พระสงฆ์องค์หนึ่งที่ปร่วมด้วย พูดได้ประทับใจมาก ท่านพูดว่า “เนื่องจากศาสนาคริสต์ไม่ใช่เป็นศาสนาประจำชาติของประเทศไทย ดังนั้นจึงไม่มีสิ่งแหวัดล้อมอะไรเลยที่จะ “จูงใจ” หรือ “เป็นใจ” ให้คนไทยเป็นคริสตชนที่มีใจศรัทธาได้ พวกเธอมีความกระตือรือร้นเช่นนี้ แสดงว่ามาจากใจศรัทธาเอง พ่อปลื้มใจจริงๆ” ลูกมาพินิจพิจารณาคำพูดของพ่อองค์นั้น และสรุปว่าพ่อพูดถูกที่สุด

ยกตัวอย่างการไปวัดฟังมิสซา ถ้ามว่า เป็นเรื่องสนุกใหม่ รุนหนุ่มสาวคงจะตอบโดยไม่ต้องคิดว่า “ไม่สนุกเลย” ลูกเองตั้งแต่เป็นคาทอลิกมา เลยไปเสนอพ่อเจ้าอาวาสที่วัดว่า “พ่อคะ เวลาที่ให้พ่อบอกให้สัตบุรุษมอบสันติสุขแก่กัน ไม่เป็นมีใครยืมให้กันเลย หนูเห็นแต่ละคนยกมือไหว้จากซ้ายไปขวา เหมือนนักการเมืองเวลาหาเสียง พ่อประกาศได้ไหมคะ ว่าให้สัตบุรุษมอบสันติสุขอย่างมีชีวิตชีวา อย่างมีความรู้สึกอยากมอบสันติสุขให้แก่กันและกันจริงๆ” พ่อหัวเราะและบอกว่า “พ่อเคยประกาศแล้วนะ คงเป็นธรรมเนียมคนไทยมั้ง ที่ไม่แสดงความรู้สึกกัน” ลูกสังเกตต่อว่าเวลาจบมิสซา ต่างคนต่างรีบขึ้นรถแล้วก็จากกันไป แล้วลูกก็ถามตัวเองบ่อยๆ ว่า การไปฟังมิสซามีเพียงแค่นี้หรือ? ลูกได้ยินพระสงฆ์เทศน์บ่อยๆ ว่าการไป

มิสซาคือการถวายเวลาให้พระเจ้า ลูกคิดเพิ่มเติมอยู่เสมอว่า ทำอย่างไรถึงจะทำให้สัตบุรุษ “อยาก” มาวัดแทนที่จะ “ต้อง” มาวัด

พอคืนก่อนมีลูกค้าชาวอเมริกัน 2 คน มาเยี่ยมบริษัทของลูก เขาทั้งสองบังเอิญเป็นคาทอลิก และทุกครั้งที่พบกัน เราก็จะคุยถึงเรื่องศาสนาเสมอ เขาพูดถึงลูกๆ เขา 3 คนซึ่งอยู่ในวัยรุ่น และกระตือรือร้นที่จะไปวัดทุกวันอาทิตย์ ลูกตาโตถามเขาทันทีว่า มีวิธีอะไรถึงทำให้ลูกเขาน่ารักเช่นนี้ เขาบอกว่า ลูกเขาตื่นตื่นไปวัดทุกวันอาทิตย์เพราะอยากไปพบเพื่อนๆ! ที่วัดเขาจะมีอาหารพวกพิซซ่า คุกกี้ ฯลฯ ตลอดจนมีกิจกรรมให้พวกเขาชวนได้พบปะกันหลังมิสซา พวกผู้ใหญ่เองก็มีอาหารรับประทาน สังสรรค์กัน แม้การไปพบปะเพื่อนจะไม่ใช่เป็นเหตุผลหลักของการไปวัด แต่มันก็ได้ผล เพราะเขาชวนจำนวนมาก ยอมไปวัดเพราะเหตุผลนี้

ลูกคิดถึงตอนไปประชุมที่ประเทศฟิลิปปินส์ ประชาชนกว่า 90% ที่นั่นเป็นคาทอลิก แน่นอนสิ่งแวดล้อมย่อมเอื้ออำนวยแก่การเสริมสร้างความศรัทธาอย่างเต็มที่ ลูกได้มีโอกาสไปร่วมฟังมิสซา และทุกๆ วันพุธพวกสัตบุรุษของเขาจะมาพบปะกัน สังสรรค์กัน และมีการแบ่งปันประสบการณ์ต่างๆ ให้ที่ประชุมฟัง พอคืนก่อนนั้นเป็นปลายมกราคม กลุ่มเยาวชนเขาก็กำลังจะจัดงานวาเลนไทน์ หลังประชุม พวกผู้ใหญ่ก็รับประทานของว่างกับคุยกัน ดูแล้วพวกเขามีความสุขมากที่ได้มาวัด ได้มาพบปะกัน

ลูกก็กลับมามองการไปวัดในเมืองไทย มันเป็นเรื่องของมนุษย์กับพระเจ้าโดยตรง จากพื้นโลกตรงสู่เบื้องบนไปยังสวรรค์เลย เป็นแนวตั้งตรง (Vertical) คือพระสงฆ์จะพูดบ่อยๆ ว่าเราจะถวายเวลาให้พระเจ้าเพียงชั่วโมงสองชั่วโมงไม่ได้ หรือ ลูกคิดกับตัวเองเสมอว่า นอกจากแนวตั้งตรงไปข้างบน เป็นไปได้ไหมให้มันเป็นแนวนอนไปข้างๆ บ้าง คือนอกจากการถวายเวลาให้พระเจ้าแล้ว การไปวัดเป็นการเสริมสร้างมิตรภาพ (Friendship) ภราดรภาพ (Fellowship) ระหว่างสัตบุรุษด้วยกันจะได้ไหม?

ลูกได้แต่คิดอย่างเดียว ไม่กล้าพูด และไม่กล้าทำอะไรหรือเสนออะไรให้ใครเพราะลูกไม่ทราบว่าจะพูดแล้ว ถูกหรือผิด ลูกจึงได้แต่พูดต่อพระองค์ซึ่งเป็นพ่อที่รับฟังลูกมาตลอด ในเรื่องนี้ลูกไม่ทราบว่าเป็นเรื่องเป็นไปได้ไหม ที่จะมี “อะไร” ที่จะทำให้สัตบุรุษของเรา “อยาก” ไปวัดแทนความรู้สึกที่ว่า “ต้อง” ไป และเมื่อไปแล้ว พบจบมิสซาก็รีบออกไปให้เร็วที่สุด

ยุคนี้เป็นยุคที่พระศาสนจักรต้องการให้ฆราวาสเป็นผู้แพร่ธรรมเคียงข้างสงฆ์ ลูกขอทูลเสนอความคิดของเด็กเล็กๆ คนหนึ่งของพระศาสนจักรต่อพระองค์ ส่วนความคิดนี้ จะเป็นสิ่งถูกต้องหรือเป็นไปได้หรือไม่ ขอให้เป็นที่ไปตามน้ำพระทัยของพระองค์เถิด ลูกเพียงแต่อยากเห็นคริสตชนไทยกระตือรือร้นที่จะอยากไปวัด และสามารถทักทายสัตบุรุษวัดเดียวกันได้อย่างสนิทสนม แทนการเป็นคนแปลกหน้ากันอย่างทุกวันนี้

แต่ทั้งนี้ ขอให้เป็นที่ไปตามน้ำพระทัยของพระองค์เถอญ

**“ขอให้เราพิจารณาว่าจะทำอย่างไร จึงจะปลุกใจซึ่งกันและกันให้มีความรักและทำความดี
อย่าขาดการประชุมเหมือนอย่างบางคนที่ขาดอยู่นั้น แต่จงพูดหนุนใจกันให้มากยิ่งขึ้น
เพราะท่านทั้งหลายก็รู้อยู่ວ່ານั้นใกล้เข้ามาแล้ว” ฮีบรู 10:24-25**

อาแมน

ลูกขอพร: อดคิดคนอื่น

My Little Prayers

บทสวดขอวัน

บทที่ 37

“แม่”

ข้าแต่พระเป็นเจ้า วันอาทิตย์นี้ก็จะเป็น “วันแม่” ของพวกเราชาวไทย หลายๆ คนคงเคยได้ยินความหมายของคำว่า “แม่” ในแง่มุมต่างๆ กัน ลูกเองในฐานะเป็นแม่คนหนึ่ง มีคำนิยามสำหรับคำว่า “แม่” ผ่านสายตาของแม่ลูกสี่ดังนี้

แม่ คือ ผู้ที่ใส่เสื้อหนาวหรือห่มผ้าห่มให้ลูก เมื่อเวลาตัวเองรู้สึกหนาว

แม่ คือ ผู้ที่ได้รับประทานอาหารน้อยที่สุด เมื่ออาหารมีอันน้อยร่อย และเป็นผู้ที่ได้รับประทานอาหารมากที่สุด หากอาหารบนโต๊ะไม่เอาไหนเลย

แม่ คือ ผู้ที่ตื่นก่อนคนอื่น ก่อนตะวันจะขึ้นเหนือขอบฟ้า และนอนหลังทุกคน หลังจากทีตะวันลับดินนนานแล้ว

แม่ คือ ผู้ที่มีอาการน่าเป็นห่วง เมื่ออยากลูกไม่สบายหรือเป็นไข้

แม่ คือ ผู้ที่ค้นยุบยับไปทั้งตัว เมื่อเวลาลูกถูกยุงกัดหรือแมลงตอม

แม่ คือ ผู้ที่ทำตัวสมกับมีร่างกายที่พระเจ้าสร้างมนุษย์มามากที่สุด คือมีตา 2 ตา หู 2 หู แต่ปากปากเดียว

และบางครั้ง แม่ก็ต้องทำตนเป็นคนพิการที่น่ารัก คือหูหนวก ตาบอด เป็นใบ้ คงมีแต่หัวใจดวงโตแต่ดวงเดียว

แม่ คือ ผู้ที่เห็นลูกเป็นเด็กๆ เสมอ ไม่ว่าลูกจะโตจนอยู่มหาวิทยาลัยหรือจะแต่งงานแล้วก็ตาม

แม่ คือ ผู้ที่ลงทุนที่ไม่ฉลาดที่สุด เพราะไม่เคยหวังผลตอบแทนอะไรจากลูกเลย

คงไม่มีแม่คนไหนที่จดไว้ว่าตั้งแต่ลูกเกิด จนทำงานหาเงินได้ แม่ได้ใช้เงินไปเท่าไรในการซื้อขนม ซื้อเสื้อผ้า ค่าเล่าเรียน ฯลฯ บวกดอกเบี้ยแล้วเป็นเท่าไร เมื่อลูกทำงานได้แล้วจะส่งบิลเรียกเก็บ

และที่สุดของที่สุด หากแม่ต้องลอยคออยู่ในทะเลกับลูก และมีห่วงยางเพียงอันเดียว แม่จะไม่รีรอหรือคิดเป็นครั้งที่สองเลย ในการให้ห่วงยางนั้นแก่ลูก พุดง่าย ๆ แม่คือผู้ที่พร้อมจะเสียสละชีวิตตัวเองให้แก่ลูกโดยไม่รีรอเลย

แต่สำหรับการเป็นแม่คริสตชนที่ตินั้น เราต้องเป็นมากกว่านั้น เราต้องเลี้ยงลูกทุกๆ คนของเราให้แข็งแรงทั้งทางร่างกายและจิตวิญญาณ ผู้ที่เป็นแม่สมบูรณ์แบบที่สุดคือ ผู้ที่สามารถเลี้ยงลูกของตนเองให้โตขึ้นมาเป็นคริสตชนที่มิ่งค้พระเป็นเจ้าเป็นศูนย์กลางชีวิตของเขา นั่นจึงจะถือว่าแม่คนนั้นประสบความสำเร็จในการเป็นแม่

**“ลูกๆ ของเธอตื่นขึ้นมาก็ชมเชยเธอ สามิของเธอก็สรรเสริญเธอว่า สตรีเป็นอันมากทำอย่างดีเลิศ
แต่เธอเลิศยิ่งกว่าเขาทั้งหมด” สุภาซิต 31:28-29**

พุดถึง “แม่” แล้ว ลูกขอถวายการสรรเสริญและสฤติแต่ “แม่สูงสุด” ของพวกเราทั้งหลาย นั่นคือ **พระแม่มาเรีย**

ของพวกเรานั่นเอง

“มารีย์เป็นเหมือนตัวแทนสตรีที่มีศักดิ์ศรี พระเจ้าทรงเลือกเธอเป็นผู้ให้กำเนิดองค์พระเยซูคริสต์เจ้า”

พระแม่ ของพวกเราคือ องค์ตัวอย่างสูงสุดของความเป็น แม่ที่สมบูรณ์แบบที่สุด ของมนุษย์ ลูกเองต่ำต้อยเกินกว่าที่จะเขียนคำสรรเสริญพระนางได้อย่างสมพระเกียรติ จึงขออนุญาตนำคำของท่านคาร์ดินัล แบลลามีน ซึ่งกล่าวถึง องค์พระแม่ ของพวกเราไว้ดังนี้

“มีใครเล่าที่จะกล้ามาขัดแย้งลูกหลานนี้ไปจากอกของแม่พระ ถ้าเขาพากันมาฟังพระนาง อำนาจใดของนรกหรือการประจัญล่อลวงประการใดที่อาจจะเอาชนะเขาได้ ถ้าเขาฝากฝังความหวังไว้ในความอารักขาของมารดาผู้ยิ่งใหญ่ผู้นี้ ซึ่งเป็นทั้งพระมารดาของพระเป็นเจ้าและของตัวเขาเอง” เขาเล่ากันว่า เวลาปลาวาฬเห็นลูกของมันเผชิญอันตรายจากพายุหรือจากมนุษย์ที่ตามล่า มันก็เปิดปากกลืนลูกเข้าไป โนวารีนุส ใช้เรื่องนี้มาเปรียบกับแม่พระท่านกล่าวว่า “เมื่อพายุของการประจัญล่อลวงเริ่มกั้วาน พระมารดาผู้เมตตาของคริสตังก็โปรดให้บรรดาลูกๆ หลบภัยอยู่ในอ้อมอกของพระนาง ด้วยความอ่อนหวานจนกระทั่งพระนางจะได้นำเขามายังอ่าวแห่งความรอดได้จนสำเร็จ”

นอกจากนี้ ในหนังสือ “บทภาวนา รำพึง พระแม่มารีย์” ซึ่งเขียนโดย Most Rev. Virgilis Noe และแปลโดยคุณพ่อ ป.สมชาย สลับเชื้อ ได้บรรยายไว้ว่า

“พระแม่เป็นบันไดสวรรค์ ซึ่งพระเจ้าลงมายังโลก

พระแม่เป็นธรณีซึ่งเกิดผลไม่รู้จักสลาย

พระแม่เป็นกุญแจประตูสวรรค์

พระแม่เป็นพุ่มไม้ดีดไฟไม่รู้ดับ

พระแม่เป็นทะเลที่กลืนพาราโอห์ผู้โหดร้าย

พระแม่เป็นศิลาซึ่งให้น้ำแก่ผู้กระหาย

พระแม่เป็นลำ (เสา) ไฟซึ่งส่องทางในความมืด

พระแม่เป็นอาหารแทนที่มึนเมาในที่ทุรกันดาร

พระแม่เป็นแดนแห่งพระสัญญา อาบอิมด้วยธารน้ำนมและน้ำผึ้ง

พระแม่เป็นที่ประทับศักดิ์สิทธิ์ ของพระเจ้าและพระวจนาท

พระแม่เป็นเรือนโนอาห์นำทางโดยพระจิตเจ้า

พระแม่เป็นภาชนะน้ำหอมทองคำ ที่ให้น้ำหอมศักดิ์สิทธิ์แก่พระคริสตเจ้า”

ข้าแต่พระแม่เจ้า ลูกรักพระองค์เหลือเกิน เกินกว่าคำบรรยายใดๆ ที่ลูกจะสามารถเขียนออกมาได้ ในวาระวันแม่ นี้ ขอพระองค์ในฐานะพระแม่ของชาวโลกทุกคน ทรงประทานความรักอันยิ่งใหญ่แก่มนุษย์ทุกคนบนโลกนี้เทอญ

อาแมน

ลูกขอพร: อดคิดหนี

My Little Prayers

บทสวดขอวัน

บทที่ 38

ความรัก ความแค้น และการให้อภัย

ข้าแต่พระเจ้าเป็นเจ้า ช่วงหลังๆ นี้ลูกอ่านน.ส.พ.มีข่าวน่าสะเทือนใจหลายต่อหลายครั้ง เกี่ยวกับการฆ่ากันตายในระหว่างครอบครัว คดีนายแพทย์ผู้โด่งดัง ถูกกล่าวหาว่าฆ่าภรรยาตนเองที่เป็นแพทย์ด้วยกัน ต่อมาก็มีคดีร.จากมหาวิทยาลัยชื่อดัง ถูกกล่าวหาเช่นกันว่า เอาไม้กอล์ฟตีศีรษะภรรยาจนถึงแก่ความตาย และอีกรายหนึ่ง พ่อซึ่งเป็นวิศวกรของห้างใหญ่แห่งหนึ่ง กรอกน้ำยาล้างห้องน้ำให้ลูกชาย และลูกสาวตัวเล็กๆ กิน ผลสุดท้าย ลูกชายวัย 6 ขวบเศษ ซึ่งก็กำลังอยู่ในวัยน่ารักน่าทะนุถนอมต้องถึงแก่ความตาย เพราะแพทย์ล้างห้องให้ไม่ทัน ส่วนตัวพ่อและลูกสาวรอดชีวิตมาได้เพราะแพทย์ช่วยชีวิตไว้ทัน

ปกติการฆ่าคนอื่นตายก็เป็นเรื่องร้ายแรงมากอยู่แล้ว แต่การที่สมาชิกของครอบครัวฆ่าฟันกันเอง สามมีฆ่าภรรยา ภรรยาฆ่าสามี พ่อหรือแม่ฆ่าลูก ลูกฆ่าพ่อหรือแม่ มันเป็นไปได้อย่างไร? คนเราก่อนจะมาเป็นครอบครัวกันได้ ต้องเกิดขึ้นเพราะความรัก แต่อยู่ไปอยู่มา นอกจากไม่รักกันแล้ว ทำไม่ถึงกลายเป็นความแค้นแทน?

ลูกมองดังนั้นว่า มนุษย์ทุกคนเกิดมาต้องประสบปัญหาในชีวิต ไม่ว่าจะร้ายหรือเป็นมหาเศรษฐีหรือเจ้าฟ้าเจ้าแผ่นดิน แต่อยู่ที่ว่า ยามเกิดปัญหาชีวิตขึ้นมา แล้วคนๆ นั้นแก้ปัญหานั้นด้วยวิธีใด

คนที่ไม่มีศาสนาหรือพระเจ้าประจำใจหรือเป็นศูนย์กลางของชีวิตเขา เขาเหล่านั้นจะเป็นคนมีจิตใจแข็งกระด้าง แต่ในเวลาเดียวกัน จะมีจิตวิญญาณเปราะบาง เกิดเรื่องอะไรขึ้นนิดๆ หน่อยๆ ก็รับไม่ได้ ความแข็งกระด้างแต่เปราะบางของจิตใจและจิตวิญญาณของเขา ทำให้เขา “หัก” ได้โดยง่าย ตรงกันข้าม คนที่มีพระเจ้าประจำใจ จะมีจิตใจที่อ่อนโยน แต่แข็งแรงและมีความเหนียวและยืดหยุ่น ยามประสบเจออะไรไม่สมหวังชีวิต เขาเหล่านั้นจะสามารถปรับตัวรับแรงได้ เช่นเดียวกับต้นหลิวยามต้องลม ทั้งนี้เพราะเขามีพระเจ้าเป็นผู้ค้ำชูจิตใจของเขา ทำให้เขาปรับตัวรับกับทุกเหตุการณ์ได้

วันก่อน ลูกอ่านในหนังสือเล่มหนึ่ง เขียนถึง “ความรัก” ของมนุษย์ว่า มนุษย์ทุกคนควรจะมีความรักให้ “ทุกๆ คน” รอบตัวเรา เช่นเดียวกับดอกกุหลาบที่ส่งกลิ่นหอมแก่คนทุกคนรอบข้าง โดยไม่เลือกว่าคนๆ นั้นจะยากดีมีเงิน หรือเป็นคนชั้นใด

โอ! มันฟังดูช่างน่าชื่นชมอะไรเช่นนั้น มันสวยสดบริสุทธิ์ไปหมด เต็มไปด้วยอุดมการณ์ และความสดชื่น ลูกอยากเป็นเหมือนเช่นดอกกุหลาบที่ว่าเหลือเกิน ลูกอยากรักทุกคน แต่ในชีวิตจริง มนุษย์ไม่ใช่ดอกไม้ มนุษย์มีความรู้สึก มีความนึกคิด มีอารมณ์ มีกิเลส

จากประสบการณ์ของลูก ลูกให้แต่ลูกหักหลัง ลูกทำลูกแต่กลับลูกเข้าใจผิด และที่เจ็บช้ำที่สุด ลูกรัก แทนที่จะถูกรักตอบ แต่กลับถูกทรยศ ครั้งแล้วครั้งเล่า จนลูกรู้สึกได้ว่า นี่คือนิสัยปกติในชีวิต คือธาตุแท้ของมนุษย์เป็นเช่นนี้เอง แล้วลูกก็ได้

รับพระพรอย่างยิ่งใหญ่จากพระองค์ โดยได้รับสัมผัสความรักจากพระองค์ สิ่งที่ลูกพยายามทำหลังจากนั้นคือ การให้อภัย ไม่มีอะไรในโลกนี้ที่ยากไปกว่าการให้อภัยศัตรูที่ทำร้ายเรา แต่ โอ! พระเจ้าข้า! ลูกค้นพบอีกว่า การให้อภัยคนที่เรารักแต่ทำผิดบาปต่อเรา ยากยิ่งกว่าอภัยต่อเพื่อน เพราะความรู้สึกของความเจ็บปวดมันต่างกัน

ข้าแต่พระเป็นเจ้า การเรียนรู้หลักธรรมและการถูกมารผจญดูเหมือนจะไม่มีวันสิ้นสุดสำหรับมนุษย์ หากผู้ที่คิดว่าเราจะให้อภัยได้ ต้องใช้เวลาสวดเป็นปีๆ กลับมารั้งแอกและทำร้ายเราอีก เราจะทำอย่างไร? ทำให้ลูกมองถึงคติต่างๆ ที่อ่านตามหน้า น.ส.พ. และขลุ่ยหนึ่ง ลูกก็เข้าใจว่าทำไมคนเหล่านั้นถึงต้องฆ่าแกงกัน

ข้าแต่พระเป็นเจ้า บางครั้งการทำตัวเป็นเหมือนดอกกุหลาบที่ส่งกลิ่นหอมโดยไม่เลือกว่าใครอยู่ใกล้ ก็เป็นเรื่องที่ทำไม่ได้สำหรับมนุษย์ในบางกรณี ลูกรู้แล้วว่า ไม่ว่ามนุษย์ที่มีพระประจำใจแล้ว จะพยายามทำดีเพียงใด เราก็ยังอ่อนแอ บางครั้งก็ยังหึงผยอง บางครั้งก็อยากจะทำตัวเป็นคนส่วนใหญ่ คือไม่มีพระประจำใจ เพราะมันง่ายกว่า

การต่อสู้กับตัวเองเพื่อรักษาระดับความดีในจิตวิญญาณของตัวเอง เป็นเหมือนสงครามเล็กๆ ที่มีอยู่ตลอดเวลาชีวิตของเรา เช่นเดียวกับภูมิต้านทานโรคในตัวเรา เมื่อไรเชื้อโรคชนะภูมิเราแพ้ เราก็เจ็บป่วยเป็นไข้ เพราะฉะนั้น เราจำเป็นต้องฉีดวัคซีนโรคต่างๆ ให้ตัวเองตลอดเวลา เพื่อร่างกายจะได้ไม่เป็นโรคร้ายแรง ส่วนวัคซีนที่ดีที่สุดสำหรับทุกโรคของจิตวิญญาณของเราก็คือ “องค์พระเยซูเจ้า” เมื่อไรเรารู้สึกว่า “ความเข้มนั่น” ของพระองค์ในจิตใจเราเริ่มลดน้อยลง เมื่อนั้นเรารู้ตัวว่า โรคภัยไข้เจ็บใกล้มาเยือนเราแล้ว

ลูกจึงสวดขอต่อพระองค์ว่า ขอพระองค์อย่าทรงทอดทิ้งลูกนะพระเจ้าข้า ขอพระองค์ทรงช่วยให้ลูกเป็นดอกกุหลาบที่ส่งกลิ่นหอมแก่ทุกๆ คน และแม้หากมีคนใจร้ายเด็ดกลีบดอกที่ลงบนพื้นแล้ว เหยียบขยี้ซ้ำ ก็ขอให้กลีบดอกกุหลาบนี้รักษาความหอมอย่างไม่เสื่อมคลายภายใต้อุ้งเท้าของคนโหดนั้นเทอญ ลูกขอจบบทสวดบทนี้ด้วยพระวาจาจากพระคัมภีร์ดังนี้

“...เพราะความอ่อนแอมีที่ไหนเดชของเราก็มีฤทธิ์ขึ้นเต็มขนาดที่นั่น เหตุฉะนั้นข้าพเจ้าจึงภูมิใจในบรรดาความอ่อนแอของข้าพเจ้า เพื่อฤทธิ์เดชของพระคริสต์จะได้อยู่ในข้าพเจ้า เหตุฉะนั้นเพราะเห็นแก่พระคริสต์ ข้าพเจ้าจึงขึ้นใจในบรรดาความอ่อนแอของข้าพเจ้า ในการประทุษร้ายต่างๆ ในความยากลำบาก ในการถูกข่มเหง ในความอับจน เพราะว่าข้าพเจ้าอ่อนแอเมื่อใด ข้าพเจ้าก็จะแข็งแรงมากเมื่อนั้น” 2โครินธ์ 12 : 9 - 10

อาแมน

ลูกขอพร: องค์คนนหัว

บทที่ 39

อิสป

ข้าแต่พระเป็นเจ้า ลูกเชื่อว่าคนเกือบทั้งโลกรู้จัก “นิทานอิสป” ซึ่งเป็นนิทานที่เกี่ยวกับสัตว์ต่างๆ เป็นส่วนใหญ่เป็นนิทานที่อ่านง่าย ๆ แต่มีความหมายและเป็นคติเตือนใจทุกเรื่อง และมักจะจบลงด้วย...นิทานเรื่องนี้สอนให้รู้ว่า...

แต่จะมีสักกี่คนในโลกนี้ที่ทราบประวัติของ “อิสป” ผู้ประพันธ์นิทานอมตะเหล่านั้น

อิสป เป็นชาวเมืองธราเจีย ในประเทศกรีก เป็นคนในครอบครัวตระกูลทาสี นายคนแรกของอิสปชื่อ เอียตมอน ต่อมาเขาได้ขายอิสปให้คนอื่นไป แล้วเขายังได้ถูกขายต่อๆ ไป อีกถึง 2 ครั้ง เห็นจะเป็นเพราะเขาเป็นคนมีหน้าตาอัปลักษณ์ก็ได้ นายจึงไม่ปรารถนา

อิสปเป็นคนที่รูปร่างผิดสวน จมูกแบน ปากยื่น หลังค่อม ขาโก่ง ศีรษะเบี้ยว เขาจึงได้ชื่อว่าอิสป ซึ่งมาจากคำว่า เอธิอป หมายถึงชาวเอธิโอเปีย บ้างก็กล่าวว่า อิสป AESOP แปลว่า เหมือนงู หรือ เหมือนซาตาน (ในพระคัมภีร์ งู คือ ซาตาน) หรืออาจจะแปลว่า “ฉลาดเป็นหนึ่ง”

อิสปเป็นคนพูดไม่ชัด เสียงพูดของเขาอู้อี้ ลิ่นคับปาก แต่ก็กล่าวกันว่าด้วยเหตุฉะนี้ เสียงพูดของเขาเลียนเสียงสัตว์ได้ดี ฟังแล้วเหมือนสัตว์พูดจริงๆ

ครั้งแรกที่อิสปได้แสดงปัญญาให้ประจักษ์แก่คนทั้งหลาย ก็คือ เมื่อเขาถูกนำตัวไปขายเป็นครั้งที่ 3 จะต้องเดินทางร่วมกับพวกทาสอื่นๆ ไปยังเมืองเอฟิอัส พวกทาสถูกสั่งให้แบกของใช้ด้วยคนละอย่าง อิสปได้เลือกก่อน เขาเลือกแบกตะกร้าใส่อาหาร ซึ่งหนักมาก บรรดาทาสทั้งหลายต่างพากันหัวเราะเยาะว่าอิสปโง่...แต่

หลังจากเดินทางมาได้ถึงเที่ยงวัน ทุกคนก็หิว พวกเขาจึงต้องกินอาหารในตะกร้า ซึ่งอิสปแบก พอดกเย็น ก็กินอาหารในตะกร้า เป็นครั้งที่สอง ของในตะกร้าก็หมด อิสปก็แบกตะกร้าเปล่า เดินตัวเบาต่อไป

ปัญญาอันชาญฉลาดของอิสป ช่วยปลดปล่อยให้เขาเป็นอิสระ เขาได้เดินทางไปยังราชสำนักเครซูล เขาได้เล่าเรื่องและสอนวิชาต่างโคลงโต้ตอบ ถวายให้แก่พระเจ้าไซลอน จนเป็นที่โปรดปรานยิ่งนัก รับเข้าทำงานในราชสำนักใกล้ชิด

เขาได้เดินทางไปยังเมืองต่างๆ อีกหลายเมือง เมื่อคนมาฟังดูความอัปลักษณ์ของเขา เขาก็จะเล่าเรื่องเปรียบเทียบสอนใจให้คนทั้งหลายฟัง เช่น

ที่เมืองโครินธ์ อิสปเตือนประชาชนมิให้ทำผิดกฎหมาย และไม่ให้ใช้กำลังในการตัดสินความผิดถูก เรื่องที่อิสปเล่าไม่ได้เตือนโดยตรงแต่เล่าเป็นนิทานเปรียบเทียบ เกี่ยวกับสัตว์ต่างๆ เป็นที่ถูกใจผู้ฟังมาก

ที่กรุงเอเธนส์ ขณะเกิดความขัดแย้ง ระหว่างชาวเมืองกับเจ้าผู้ครองนคร อิสปก็เล่าเรื่อง “กบเลือกนาย” ให้คนเหล่านั้นฟัง ผู้ฟังชอบและไม่คิดว่ามันเป็นการสอนเขาโดยตรง แต่กลับนำมาคิดใคร่ครวญแล้วทำตาม

แต่...ความเฉลียวฉลาดของเขา ก็กลับเป็นผลร้ายให้กับเขาเอง เพราะเจ้านครเกรงว่าเขาจะมีอำนาจเหนือกว่าจึงคิดจำกัด โดยออกอุบายให้อีสป เป็นทูตนำเงินจำนวนหนึ่งไปมอบให้ชาวเมืองฟิลาเดลเฟีย ซึ่งอีสปก็ไปทำตามคำสั่ง แต่การกระทำครั้งนั้นทำให้ เฮโรโดตุส เจ้าเมืองนั้นไม่พอใจ

จึงให้นำตัวอีสปไปที่ภูเขาไปเตรียมแล้วพลักตกลงไปในเหวลึกถึงแก่ความตาย

มีเรื่องเล่าสืบต่อมาว่า ความตายของอีสปนั้นเป็นอมตะ เพราะโลหิตของเขา ได้ส่งเสียงร้องขอความเป็นธรรมไปสู่สวรรค์ จนมีคำเรียกว่า “เลือดของอีสป” เมื่อใครก็ตามร้องขอความเป็นธรรม หากได้รับโทษด้วยความอยุติธรรม

พูดถึงความอยุติธรรม เมื่อลูกอายุยังน้อย ลูกจะมองโลกในแง่ดีจนเรียกว่าเชออบริสทุที้ก็ได้ ลูกคิดว่า หากเราดีต่อคนอื่น เขาก็จะดีต่อเรา หากเรารักเขา เขาก็จะรักเรา และหากเราซื่อสัตย์ คนอื่นก็จะซื่อสัตย์กับเรา แต่ยิ่งแก่วัย ลูกก็ยิ่งค้นพบว่า ชีวิตจริงหาเป็นดังที่ลูกคิดไม่ วันก่อนลูกอ่านพบประโยคหนึ่งในหนังสือภาษาอังกฤษเล่มหนึ่งเขียนไว้ว่า “Life is not fair. Don't expect it to be.”

ลูกพยายามแปลเป็นภาษาไทยเท่าไร ก็ไม่สามารถแปลได้ซึ่งเท่าความหมายภาษาอังกฤษได้ นอกจากสรุปว่า ชีวิตในตัวมันเองคือความไม่เป็นธรรม อย่าหวังความยุติธรรมจากมันเลย

ขณะที่ลูกกำลังรำพึงในใจถึงความยุติธรรมหรืออยุติธรรมของชีวิตมนุษย์อยู่ เพื่อนคริสตจักรคนหนึ่งของลูกก็ส่งพระวจนะในพระคัมภีร์ทางโทรสารมาให้อ่านดังนี้

“อย่าให้ความจงรักภักดี และความซื่อสัตย์ทอดทิ้งเจ้า... จงยอมรับรู้พระองค์ในทุกทางของเจ้า และพระองค์จะทรงกระทำให้วิถีของเจ้าราบรื่น” สุภาษิต 3 : 3,6

และอีกคนหนึ่งก็ส่งมาอีกบทหนึ่งดังนี้

“จงมอบภาระของท่านไว้กับพระองค์ และพระองค์จะทรงค้ำจุนท่าน พระองค์จะไม่ทรงยอมให้คนชอบธรรมคลอนแคลนเลย” สดุดี 55 : 22

ลูกตกใจ อะไรกันนี้ องค์พระผู้เป็นเจ้า ซึ่งเป็นพระบิดาผู้ยิ่งใหญ่ของมนุษย์ทั้งโลก ทรงปราณีกับลูก ซึ่งเป็นมนุษย์ตัวเล็กๆ คนหนึ่งถึงเพียงนี้ ยามลูกเกิดความอ่อนแอ พระองค์ทรง “ตรัส” กับลูก ให้กำลังใจลูกทันที ลูกรู้สึกถึงอ้อมกอดอันอบอุ่นของพระองค์ ลูกน้ำตาคลอเบาๆ ลูกกราบลงหน้าพระแท่น ทูลต่อพระองค์ว่า “ข้าแต่แม่พระ พระเจ้าข้า ข้าแต่พระผู้เป็นเจ้า พระเจ้าข้า ลูกขอทูลต่อพระองค์ว่า ลูกมีความเชื่อในพระองค์หนักแน่นดังศิลา ขอพระองค์ทรงดูแลลูกด้วย อย่าให้มีอะไรมาทำให้ความเชื่อของลูกสั่นคลอนเป็นอันขาด ลูกขอถวายจิตวิญญาณของลูกให้พระองค์ทรงดูแลตลอดไปเทอญ”

อาแมน

ลูกขอพร: องค์ค้ำจุน

My Little Prayers

บทสวดขอذن

บทที่ 40

อัครรรยของพระ

ข้าแต่พระเป็นเจ้า พระองค์ช่างเป็น “พ่อ” ที่วิเศษและอัครรรยอะไรเช่นนี้ ลูกไม่ทราบจะสรรเสริญพระองค์อย่างไร นอกจากต้องเป็นประจักษ์พยานในความยิ่งใหญ่และศักดิ์สิทธิ์ของพระองค์ทุกครั้งที่พระองค์ประทาน “อัครรรย” แก่ลูก

เมื่อเดือนที่แล้ว ลูกได้รับเชิญจากคุณพ่อองค์หนึ่งให้ไปบรรยายแบ่งปันในหัวข้อ “ยุทธศาสตร์การให้การอบรมศึกษา ในสถาบันการศึกษา ตามจิตตารมณ์ของพระคริสตเจ้า” ในการประชุมสัมมนาสภาการศึกษาคาทอลิก ณ โรงแรมเอเชีย พัทยา ในวันอังคารที่ 28 ส.ค. 2544 ที่ผ่านมา ในฐานะและมุมมองของผู้ปกครองและศิษย์เก่าของโรงเรียนคาทอลิก

ตั้งแต่ลูกได้รับเชิญ ลูกรู้สึกกังวลใจมาก เพราะผู้เข้าฟังในกลุ่มนี้จะเป็นพระสงฆ์ นักบวช และครูฆราวาสผู้นำของแต่ละโรงเรียน และลูกล่ะเป็นใคร? ลูกเป็นฆราวาสตัวเล็กๆ คนหนึ่งที่ไม่มีความรู้ความสามารถอะไรเลยในด้านการศึกษา ลูกก็เลยหันหน้าเข้าพึ่งพระ โดยสวดขอแม่พระ ให้ทูลขอพระจิตเจ้าให้ช่วยลูกด้วย ในเวลาเดียวกัน ลูกก็คิดว่า ลูกควรจะทำกรวิจัยค้นคว้าเล็กๆ น้อยๆ ในหัวข้อนี้ โดยการสัมภาษณ์ลูกๆ ทั้ง 4 คนว่าการเรียนคำสอนของพวกเขาตลอดเวลา 10 กว่าปีที่ผ่านมา รู้สึกเป็นอย่างไร คำตอบเหมือนกันทั้ง 4 คนว่า “น่าเบื่อ!” ลูกก็ยิ่งตกใจและคิดในใจว่า ลูกคงต้องเริ่มการแบ่งปันโดยการขอโทษต่อบรรดาพ่อๆ และซิสเตอร์ทั้งหลายว่า วิจัยแล้วการเรียนคำสอนเป็นเรื่อง “น่าเบื่อ” แล้วยังไงต่อไปละ

ลูกสวดอีก เวลาที่ใกล้เข้ามาทุกขณะ เป็นครั้งแรกที่ลูกคิดไม่ออกเลยว่าลูกจะแบ่งปันอะไรดี และแล้ว...

ในวันพฤหัสบดีที่ 23 ส.ค. 2544 รุ่งๆ ลูกก็ได้รับ email จาก Vice President ของบริษัทที่ประเทศสหรัฐอเมริกาที่สั่งซื้อสินค้าจากลูกว่าเขาจะมากรุงเทพในวันศุกร์ที่ 24 ส.ค. เดิมเขามีกำหนดจะมาวันที่ 16 ก.ย. คนคนนี้นับเป็นคาทอลิก ในวันเสาร์ที่ 25 ส.ค. ช่วงบ่ายระหว่างที่รออีกโรงงานหนึ่งส่งตัวอย่างมาให้เรา มีช่วงเวลาว่างอยู่ราวครึ่งชั่วโมง เขาก็เลยเอาคอมพิวเตอร์ Lap Top ออกมาพิมพ์งาน ลูกก็อาสาออกมาเตรียมเขียนคำไปแบ่งปัน แต่เขียนอย่างไรก็เขียนไม่ออก ลูกก็เลยตัดสินใจถามฝรั่งคนนี้ว่า ขอสัมภาษณ์หน่อย ตอนเด็กๆ ที่เขาเรียนคำสอนอยู่ เขารู้สึกอย่างไรกับชั่วโมงเรียนคำสอน เขาตอบทันทีว่า “It’s boring!” เอาละซิ อีกคนแล้ว แต่พอเขาทราบความประสงค์ของลูก เขาก็พูดขึ้นมาว่า บังเอิญพระสงฆ์ที่เขาสนิทที่สุดที่อเมริกา เป็นพ่อที่สอนคำสอนโดยเฉพาะ เป็นพระสงฆ์คณะออกุสติน ซึ่งเรียนมาเพื่อเป็นครูคำสอนโดยตรง เขาบอกว่า พ่อองค์นี้มีวิธีสอนคำสอนที่เด็กๆ ติดใจมาก เขาจะ email ไปถามพ่อองค์เพื่อขอคำแนะนำ

คืนวันอาทิตย์ที่ 26 ส.ค. ลูกได้รับ email 2 หน้ากระดาษเต็มๆ จากคุณพ่อองค์นี้ เล่าถึงเทคนิคในการสอนคำสอนแก่เด็กๆ วัย 11-18 เป็นเทคนิคที่แค่อ่านก็สนุกแล้ว สิ่งที่ลูกทำทันทีคือ ไปคุกเข่ากราบขอบคุณแม่พระที่ทูลขอพระจิตเจ้าให้ช่วยลูก !!!

ในวันที่ 28 ส.ค. แทนที่ลูกจะแบ่งปันแบบคนไม่รู้เรื่องอะไรเกี่ยวกับยุทธศาสตร์การให้การอบรมศึกษา ลูกมีโอกาส นำเทคนิคจากพระสงฆ์ผู้เชี่ยวชาญในเรื่องนี้จากประเทศสหรัฐอเมริกามาแบ่งปันให้พวกเราคนไทยฟัง ลูกขอสรรเสริญและ ขอบพระคุณพระเป็นเจ้าอย่างถ่อมตัวที่สุดว่า พระองค์ทรงใช้ลูกเป็นสะพานในการแบ่งปันในวันนั้นจริงๆ

อัศจรรย์อีกข้อหนึ่งคือ วันที่ 28 ส.ค. เป็นวันฉลองนักบุญออกุสติน!

ลูกได้ติดต่อกับคุณพ่อองค์นี้เพิ่มเติมว่า ขอให้คุณพ่อช่วยส่งเทคนิคการสอนคำสอนเด็กเล็กและผู้ใหญ่มาให้ด้วย ซึ่ง คุณพ่อก็ตกลง ลูกได้ถามคุณพ่อว่า หากทางประเทศไทยสนใจเชิญคุณพ่อมาทำ work shop เรื่องเทคนิคการสอนคำสอน ในยุคโลกาภิวัตน์เช่นนี้ คุณพ่อยินดีไหม? คุณพ่อก็ตอบยินดีอีก

ลูกตื่นตันใจจนบอกไม่ถูก ลูกสวดทุกวัน ขอให้ลูกมีโอกาสรับใช้พระองค์ตามน้ำพระทัยของพระองค์ และพระองค์ ก็ทรงทำอัศจรรย์ให้ลูกเห็นครั้งแล้วครั้งเล่า ลูกขอกราบ ณ แทบพระบาทของพระองค์ด้วยความรักสุดหัวใจพระเจ้าข้า

“พระเจ้าทรงกระทำให้สำเร็จได้ทุกสิ่ง” มาระโก 10 : 27

อาแมน

ลูกขอพร: อดคิดหนี

My Little Prayers

บทสวดขอذن

บทที่ 41

อย่าตอบแทนความชั่วด้วยความชั่ว

ข้าแต่พระเป็นเจ้า ลูกไม่ทราบว่าคุณจะทรงเปื้อนบทสวดของลูกหรือไม่ ลูกสวดและสรรเสริญพระองค์ยามลูกมีความสุข ลูกสวดต่อพระองค์ยามลูกมีความทุกข์ ลูกทูลต่อพระองค์ทุกสิ่งทุกอย่างที่มีในใจลูก ลูกหวังว่าคุณคงไม่เปื้อนฟังลูกนะ พระเจ้าข้า

ลูกพยายามหลีกเลี่ยงที่จะทำความดี โดยเป็นนายที่ใจดี มีน้ำใจ ให้ทุกสิ่งที่จะให้ได้แก่ลูกน้องและทุกคนที่ลูกจะให้ได้ แต่ดูเหมือนว่า ไม่เพียงแต่ลูกจะไม่ได้รับสนองตอบโดยการขอบคุณจากพวกเขา (ซึ่งจริงๆ ไม่ใช่สิ่งที่ลูกจะคาดหวังจากเขา) แต่สิ่งที่ลูกได้รับจากพวกเขาครั้งแล้วครั้งเล่า คือความไม่ซื่อสัตย์ และการไม่มีน้ำใจจากพวกเขา ตำแหน่งหนึ่งที่ทำให้ลูกเจ็บช้ำน้ำใจมากที่สุดตลอดมาคือ พนักงานขับรถ

ทุกคนที่มาขับรถให้ลูก ลูกให้เงินเดือนดีพอสมควร ตอนเที่ยงหากต้องขับรถให้ลูก ลูกจะให้ทิปพิเศษ เพื่อให้เขาทานข้าว ตอนเย็นบางครั้งก็ให้เขาทานข้าวที่บ้าน เพื่อประหยัดค่าใช้จ่ายให้เขา เลยเวลา 17.30น. เขาก็จะได้รับ OT ตามกฎบริษัท ลูกเองก็จะทิปเป็นพิเศษอีก บางคนขับรถกระชาก จนลูกหัวคะมำครั้งแล้วครั้งเล่า ลูกก็อดทน ลูกจะขับรถให้เขานั่งและสาธิตให้เขาดูว่า เขาจะรู้สึกอย่างไรเวลาเหยียบเบรคแรงๆ เช่นนี้ แต่คนแล้วคนเล่า จะทำให้ลูกเสียใจและผิดหวัง

เนื่องจากลูกอนุญาตให้เขาทานข้าวที่บ้าน มีคนขับคนหนึ่งลามาปาม เข้าไปในครัววันหนึ่ง เอากับข้าวที่แม่บ้านเตรียมไว้ให้ครอบครัวของลูกต้อนรับประทานเฉย มีวาทที่แม่บ้านจะห้ามว่า นั่นเป็นกับข้าวของนาย และนายยังไม่ได้รับประทาน เขาก็ไม่สนใจ (ลูกมาทราบตอนหลัง) อีกคนลูกต้องใช้เขาขับรถไปส่งลูกและแขกต่างประเทศพร้อมครอบครัวไปพักที่หัวหิน 1 คืน ลูกให้เขา 2000บาท คืนนั้น เพื่อไปพักที่โรงแรมต่างหาก วันรุ่งขึ้น ขณะที่แวะเติมน้ำมันกลางทาง คนขับคนนี้จู่ๆ ก็บอกว่า เขาจะลาออก ลูกงงเป็นไก่ตาแตก เพราะไม่ทราบว่าเกิดอะไรขึ้น เขาพูดขึ้นมาว่า “คุณพี่กับแขกพักโรงแรมห้าดาว และให้ผมไปพักโรงแรมกระจอก ผมเลยจะออก” ลูกโกรธมาก เงิน 2000บาท สำหรับการพักที่หัวหิน 1คืน กับค่าอาหารสำหรับคนขับ 1 คน ไม่ใช่เป็นเงินน้อยเลย ลูกบอกเขาว่า “ถ้าเธอจะออก เธอออกไปเลย เตี้ยวันนี้เลย ฉันทขับรถเป็น แม่จะเป็นรถตู้ ฉันทก็ขับเป็น”

อีกคนเมื่ออาทิตย์ที่แล้ว เห็นลูกมีแขกต่างประเทศอยู่ และต้องไปโน่นไปนี่ตลอดเวลา จู่ๆ ก็มาขอขึ้นเงินเดือน 2 เท่าตัว ไม่งั้นเขาก็จะไป ลูกก็เลยไล่ออกไปเลย และขับเอง

ลูกรู้สึกเสียใจมาก ลูกรู้สึกว่าคุณยื่นมือไปพร้อมใจของแก่คนพวกนี้ เขารับของไป พร้อมตัดมือลูกด้วย ลูกก็ยื่นให้คนต่อไปอีก ก็ถูกตัดไปอีก จนลูกรู้สึกว่าคุณตอนนี้ แขนทั้งสองข้างกุดถึงหัวไหล่แล้วพระเจ้าข้า

ลูกวิเคราะหฺ์ดูและสรุปว่า คนขับรถเหล่านี้เห็นลูกเป็นผู้หญิง คิดว่าต้องฟังพวกเขา และเข้าใจความใจดีของลูกเป็น

ความอ่อนแอ พวกเขาจึงกล้าทำเช่นนั้น

ลูกเสียใจมาก เหตุเกิดขึ้นเมื่ออาทิตย์ที่แล้วอีก ลูกก็เลยพูดกับแม่บ้านว่า “ต่อไปนี้ ฉันจะไม่เป็นคนใจดีอีกแล้ว ฉันจะไม่ให้คนขับรถทานข้าวที่บ้าน ไม่ให้ทิปเขา และจะไม่พูดคุยกับเขาอีก ฉันคงต้องทำตัวเป็นนายโหดแบบในหนังสือพิมพ์บ้าง” แม่บ้านของลูกซึ่งเป็นคนธรรมดาธรรมดาและคุยกับลูกในเรื่องศาสนาทุกวัน ตอบขึ้นมาว่า “คุณผู้หญิงคะ พระเจ้าอาจทดสอบคุณผู้หญิงอยู่ก็ได้ นะคะ สักวันพระองค์คงส่งคนขับดีๆ มาให้คุณผู้หญิงสักคน” ลูกหยุดกึกทันที สะดุดใจจนอึ้งไปเลย วันนั้นลูกคิดถึงคำพูดของแม่บ้านทั้งวัน คำสั่งสอนของพระมหาเยซูเจ้า ประเสริฐที่สุด แต่ในชีวิตจริง บางครั้งมันไม่ใช่เป็นการง่ายเลยที่จะปฏิบัติตามที่พระองค์ทรงสั่งสอน แต่ลูกรู้สึกว่ ลูกโชคดีมากที่ทุกครั้งลูกจะไขว่เขว พระองค์จะตรัสเตือนลูกครั้งแล้วครั้งเล่า

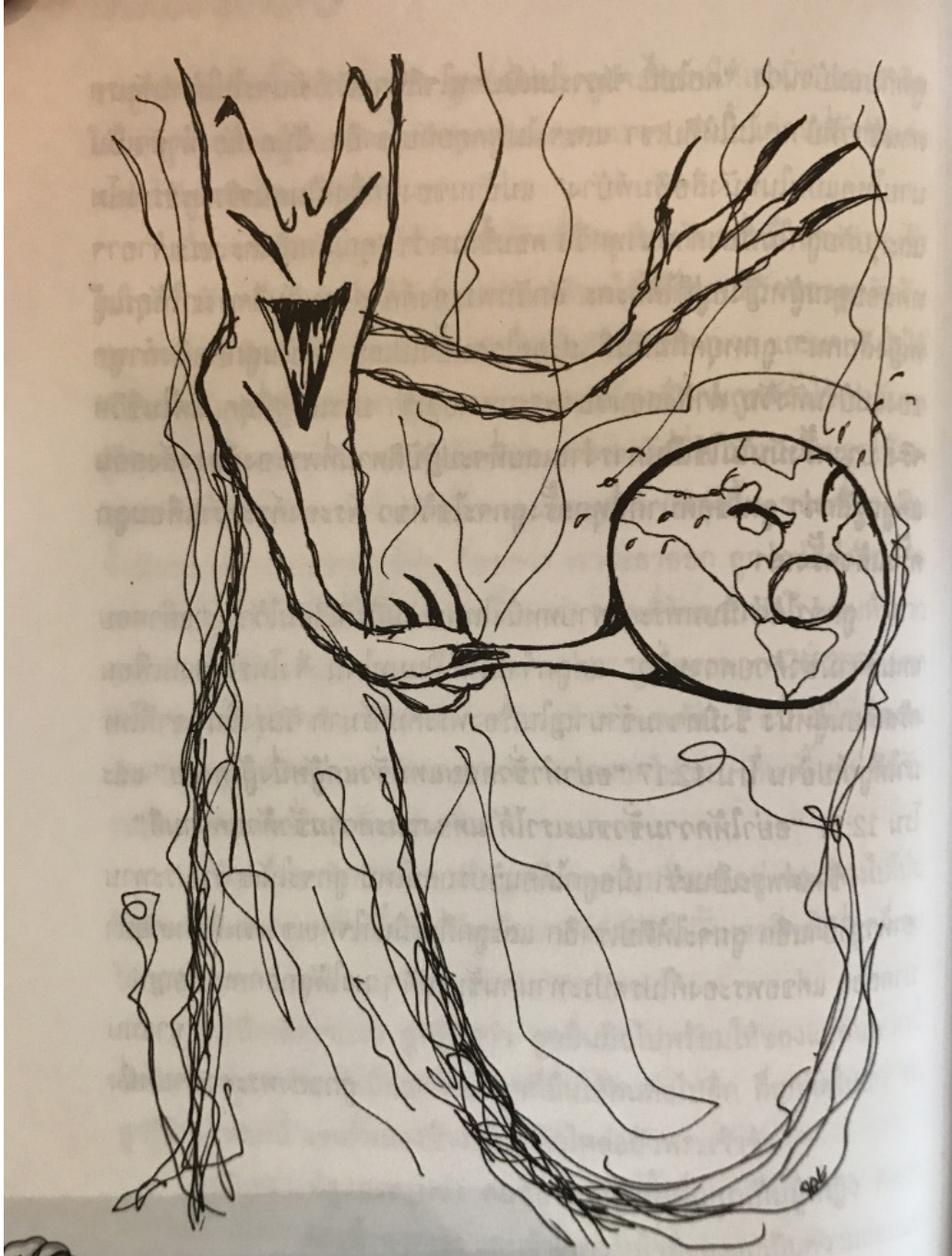
ลูกจำได้ว่ามีบทพระวาจาบทหนึ่งในพระคัมภีร์ที่เขียนไว้ว่า “อย่าตอบแทนความชั่วด้วยความชั่ว” แต่ลูกจำไม่ได้เป็นบทไหน จึงโทรไปถามเพื่อนคริสเตียนผู้หนึ่ง ซึ่งมีความชำนาญในเรื่องพระคัมภีร์มาก วันรุ่งขึ้น เขาก็โทรมาให้ลูกไปอ่าน โรมบทที่ 12 ข้อ 17 “อย่าทำชั่วตอบแทนชั่วแก่ผู้หนึ่งผู้ใดเลย” และข้อ 21 “อย่าให้ความชั่วชนะเราได้ แต่จงชนะความชั่วด้วยความดี”

ข้าแต่พระเป็นเจ้า เมื่อลูกได้คนขับรถคนใหม่ ลูกจะให้เขาขับประทานอาหารที่บ้านอีก ลูกจะให้ทิปเขาอีก และลูกก็จะมีน้ำใจต่อเขาเช่นที่ลูกเคยทำมาตลอด แต่ขอพระองค์โปรดประทานคนขับที่ดีๆ มาให้ลูกสักคนเทอญ

อาแมน

ลูกขอพร: อดคิดนห้

My Little Prayers

บทสวดขอวัน

บทที่ 42

นวยอร์ค

ข้าแต่พระเป็นเจ้า บทสวดครั้งนี้ ลูกไม่สามารถเขียนอะไรได้ เหตุการณ์ระเบิดตึกโดยใช้เครื่องบินโดยสาร พุ่งเข้าชนที่นวยอร์ค ประเทศสหรัฐอเมริกา เมื่อวันที่ 11 ก.ย.นี้ มันสะเทือนใจจนลูกเขียนอะไรไม่ออก ทำไมมนุษย์จึงมีความเกลียดชังในจิตใจมากมายเช่นนี้หนอ

ลูกได้เขียนบทกลอนเป็นภาษาอังกฤษ ส่งให้เพื่อนที่อยู่ที่นวยอร์คบทหนึ่ง จึงขอถวายบทกลอนนี้เป็นบทสวดต่อพระองค์ในครั้งนี้อย่างเจ้าข้า

In shock we watch

Evils jumping out from hell.

As people stood in horror,

They grab the world by its tail.

They unleash their fury on earth,

Like no one has seen before.

They inflict death and pain in people,

And tear them apart to the very core.

But in God, if we've faith,

"Even though I walk, through the valley of the shadow of death,

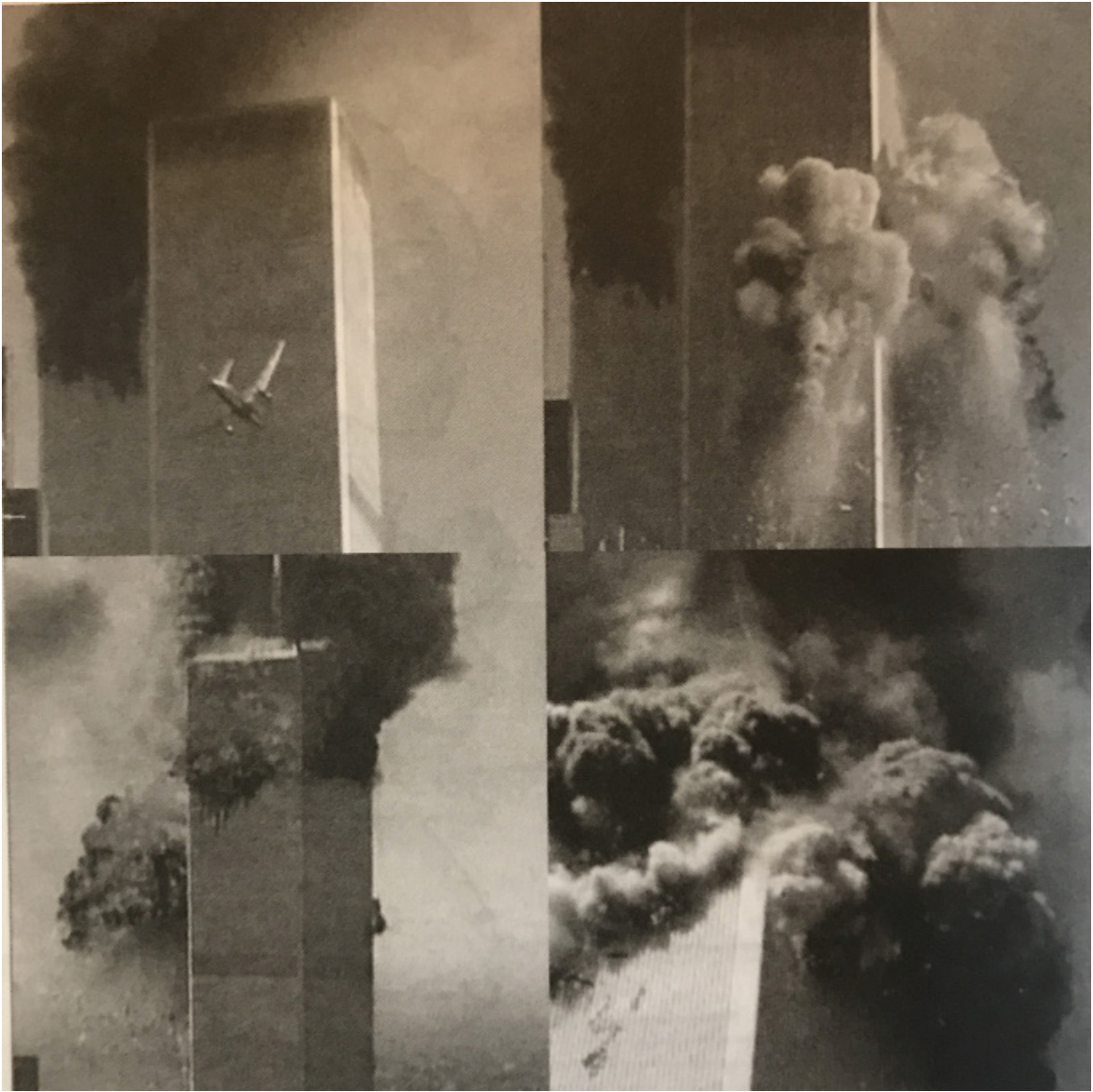
I will fear no evil, for you are with me" (Psalm 23:4)

With God's love, this is how we should be!

อาแมน

ลูกขอพร: อดคิดหนี

My Little Prayers

บทสวดขอวัน

บทที่ 43

นวยอร์ค (อีกสักครั้ง)

ข้าแต่พระเป็นเจ้า บทสวดบทนี้ของลูก คงจะเป็นบทสวดที่สับสน สะเปะสะปะไม่เป็นระเบียบในด้านความคิด ทั้งนี้เพราะสมองของลูกในสองอาทิตย์ที่ผ่านมา มีแต่ความสับสน กังวล กังขา และเจ็บปวด เช่นเดียวกับคนนับล้านทั่วโลก ที่ได้เป็นพยานเห็นถึงความโหดร้ายของมนุษย์ที่มีต่อเพื่อนมนุษย์ด้วยกัน ในเหตุการณ์ที่เครื่องบินโดยสารถูกจี้ไปชนตึกที่นครนิวยอร์กและที่วอชิงตันดีซี เมื่อวันที่ 11 กันยายนที่ผ่านมา

ในคืนนั้นลูกกำลังดูโทรทัศน์อยู่อีกสถานีหนึ่ง ลูกชายของลูกซึ่งควรต้องเดินทางไปประเทศสหรัฐอเมริกาในเย็นวันนั้น (11 กันยายน) แต่ได้เลื่อนเพราะเหตุขัดข้องบางประการได้วิ่งหน้าตื่นลงมาจากห้องของเขาให้ลูกเปิดช่อง CNN ด่วนจากเวลาราว 21.00น. เศษ ถึงตีสองของวันรุ่งขึ้น ลูกรู้สึกเหมือนดูภาพยนตร์เรื่องตื่นเต้นเรื่องหนึ่ง ภาพเครื่องบินบินชนตึกสูงเทียมเมฆ ภาพผู้คนวิ่งหนีตึกถล่ม หน้าตาปกคลุมด้วยซีแก่ และเศษปูน ภาพตึกระฟ้าสองตึกถล่มลงมา เป็นเศษหินกองโต ภาพคนบาดเจ็บถูกส่งไปโรงพยาบาล และอีกหลายต่อหลายภาพในคืนนั้น ทำให้ลูกนั่งนิ่งเจี๊ยบอยู่หน้าจอโทรทัศน์ สิ่งแรกที่ลูกทำคือขอบคุณพระองค์ที่ลูกชายของลูกมิได้เดินทางไปประเทศสหรัฐอเมริกาในเวลา 17.00น.ของวันที่ 11 ก.ย. ดังที่ได้เตรียมไว้ แต่ในขณะที่ลูกขอบพระคุณพระองค์อยู่สำหรับความปลอดภัยของลูกชายตัวเอง ลูกคิดถึงคนเป็นพันเป็นหมื่นที่อยู่ขณะที่เกิดเหตุ ลูกคิดถึงคนที่ติดอยู่บนตึก และหาที่ลงไม่ได้เพราะไฟไหม้ชั้นล่าง เมื่อไฟเลียลามมาจวนตัว เขาเหล่านั้นตัดสินใจโหม่งโลกกระโดดลงมา ทั้งๆที่ทราบว่า ผลก็คือตายเหมือนกัน ลูกคิดถึงคนที่ยังไม่ตายทันที และถูกตึกถล่มลงมาทับอาจจะทรมาณอยู่นานกว่าจะขาดใจ ลูกคิดถึงหน่วยกู้ภัยที่เข้าไป ช่วยผู้ที่ติดอยู่ในตึก แต่กลับต้องเสี่ยงชีวิตของตนเองเมื่อตึกถล่มลงมา ลูกคิดถึงคนที่โทรศัพท์ไปหาครอบครัวและบอกก๊วยบายก่อนตาย ลูกคิดถึงคนที่ต้องวิ่งลงมาทางบันไดจากตึกชั้น 80 กว่า ลงมาชั้นล่าง ลูกคิดถึงอะไรต่อมิอะไรอีกเยอะแยะซึ่งแต่ละอย่างล้วนแล้วแต่เป็น suffering เป็นความเจ็บปวดทรมานของมนุษย์ซึ่งบังเอิญไปอยู่ในสถานที่เดียวกัน ในเวลาเดียวกันตอนเกิดเหตุ และลูกก็ต้องตั้งคำถามหนึ่งซึ่งลูกได้พยายามทิ้งไปจากหัวใจและจิตใจของลูกแล้ว คำถามนั้นคือ “ทำไม?”

ทำไมมนุษย์ถึงเกลียดแค้นมนุษย์ด้วยกันถึงขนาดนี้?

ลูกคิดอยู่เสมอว่าหากมนุษย์มี “ศาสนา” ในหัวใจ ไม่ว่าจะศาสนาใด และยึดถือศาสนานั้นอย่างเคร่งครัด โลกนี้ก็จะมีความรักและสันติสุข เพราะลูกคิดว่าทุกๆศาสนาสอนให้คนเป็นคนดี แต่ปรากฏว่าแม้ศาสนาทุกศาสนาจะสอนให้คนเป็นคนดี หากมนุษย์ผู้ปฏิบัติโดยเฉพาะผู้นำศาสนาใดศาสนาหนึ่ง “ตีความ” คำสั่งสอนของศาสนาของศาสนานั้นไม่ถูกต้อง ผลที่เกิดขึ้นก็คือมีการนำศาสนาเป็นข้ออ้างในการทำอะไรต่อมิอะไรหลายอย่าง มันน่าเศร้าอะไรเช่นนี้

มีอยู่ครั้งหนึ่ง มีนักเขียนคนไทยคนหนึ่งเขียนบทความโจมตีศาสนาคริสต์ว่าเป็นศาสนาของ “คนซีแพ้” มีอย่างที่ไหน

หากถูกตบแก้มขวา ให้หันแก้มซ้ายไปให้ตบ ผู้เขียนคนนั้นเขียนต่อว่า การสอนเช่นนี้ เป็นการสอนที่มงาย มีนำเล่าผู้ที่นับถือศาสนาคริสต์จึงไม่เคยได้เป็นผู้นำในประเทศนี้สักที เพราะมีวแต่ยอมแพ้อย่างเดียว

ลูกเสียดายที่ไม่ได้เก็บบทความของนักเขียนผู้นั้นไว้ เพราะในขณะนั้นลูกเองก็ยังไม่ได้เป็นคริสต์ มีหน้าซ้ำอ่านบทความนั้นแล้ว ก็ยังรู้สึกว่าคุณเขียนคนนั้นมีประเด็น(แะะ!)

เป็นเวลาสองอาทิตย์เต็มๆหลังจากเกิดเหตุวินาศกรรมขึ้นที่นิวยอร์ก ลูกได้แต่สวดภาวนาขอต่อพระองค์ ให้มีสิ่งดีเกิดขึ้นจากเหตุการณ์อันน่าเศร้าสลดนี้บ้าง ไม่ใช่สงคราม เพราะหากมีสงครามเพราะวินาศกรรมครั้งนี้ เท่ากับชาติานหรือเจ้าแห่งความชั่วร้ายชนะ! ผู้คนที่บริสุทธิ์ก็จะsufferจากภัยพิบัติของสงครามอีกอย่างที่ Rev. Billy Graham ศาสนาจารย์อาวุโสของสหรัฐอเมริกา กล่าวในพิธีทางศาสนาหลังจากวันเกิดเหตุใหม่ว่า”บางครั้งพระเจ้าทรงอนุญาตให้เหตุร้ายแรงเช่นนี้เกิดขึ้นได้ พระองค์คงมีเหตุผล แม้ข้าพเจ้าเองบางครั้งก็หาเหตุผลนั้นไม่เจอ”

ด้วยสมองอันน้อยนิดของลูก ลูกก็ไม่ทราบเหตุผลนั้นเหมือนกัน แต่พระองค์เจ้าข้า พระองค์ทรงยิ่งใหญ่ ทรงมีอำนาจเหนือสิ่งอื่นใดในพิภพจักวาลนี้ พระองค์ทรงทำอะไรสักอย่างสิพระเจ้าข้า อย่าให้เจ้าแห่งความชั่วร้ายเหิมเกริมทำอะไรต่อมิอะไรมากกว่านี้

ขอพระองค์โปรดจงประทานบรรยากาศของฟ้าหลังฝนที่เห็นท้องฟ้าอันแจ่มใสพร้อมกับสายรุ้งอันสดสวยข้ามขอบฟ้าแก่มนุษย์โลกเถิด ขออย่าให้เป็นท้องฟ้าหลังตึกล่มที่มีแต่มลภาวะที่เต็มไปด้วยควันเขม่า เศษขี้เถ้าฟุ้งไปหมด และซากศพกลาดเกลื่อนเพราะสงครามเลย

ลูกไม่ทราบจะนำพระวาจาบทใดมากราบในบทสวดนี้พระเจ้าข้า ขอพระองค์ทรงโปรดรับฟังคำสวดอ้อนวอนจากคนทั้งโลกให้มีสันติสุขในโลกนี้แทนการห้าพันฆ่าฟันกันเทอญ

“จงแน่ใจเถิด ซึ่งคนชั่วร้ายจะไม่มีโทษนั้นหาได้ แต่บรรดาผู้ที่เป็นคนชอบธรรมจะได้รับการช่วยกู้” สุภาซิต 11:21

อาแมน

ลูกขอพร: อดคิดนแล้ว

My Little Prayers

บทสวดขอพร

บทที่ 44

ขอโปรดเมตตา

ข้าแต่พระเป็นเจ้า ตลอดเวลา 2-3 ปีที่ผ่านมา ลูกจะสวดทุกวัน และในตอนท้ายลูกจะขอเพียงว่า “ขอให้ลูกมีโอกาสรับใช้พระองค์ยิ่งๆ ขึ้นไป ส่วนชีวิตของลูกและครอบครัว ขอให้พระองค์เป็นผู้ดูแลเทอญ” ลูกมีความไว้วางใจในพระองค์ เพราะฉะนั้น ลูกไม่เคยขออะไรเป็นพิเศษจากพระองค์เลย เพราะลูกทราบว่าพระองค์ทรงดูแลลูกและครอบครัวอย่างดีที่สุดอยู่แล้ว

แต่ ณ วันนี้ ลูกสวดขอต่อพระองค์เป็นกรณีพิเศษ ขอทรงโปรดประทานพระพรเป็นพิเศษแก่คุณแม่ของลูกด้วย คุณแม่ของลูกขณะนี้อายุ 84 ปี ก่อนหน้านี้อ่านมีสุขภาพดี และเมื่อปีที่แล้วนี่เอง ท่านยังดูกระฉับกระเฉงราวกับคนอายุ 60 ปีเศษ แต่ในเดือนมีนาคมที่ผ่านมา ท่านได้ล้มหมอนนอนเสื่อในอ่างอาบน้ำ ทำให้กระดูกสันหลังเคลื่อน เนื่องจากอายุท่านมากแล้ว แพทย์จึงไม่กล้าผ่าตัดให้ แต่เพราะท่านเจ็บปวดมากเพราะกระดูกไปทับถูกเส้นประสาท แพทย์จึงต้องให้ยาขนานแรงและจำนวนมาก จากนั้นเป็นต้นมา สุขภาพท่านก็อ่อนแอ และทรุดลงอย่างเห็นได้ชัด ท่านต้องเข้าออกโรงพยาบาลไม่เว้นแต่ละเดือน บางครั้งสัปดาห์เว้นสัปดาห์ และในสัปดาห์ที่แล้ว แพทย์ก็ได้วินิจฉัยว่า ขณะนี้อาจจะช่วยเหลืออะไรไม่ได้แล้ว

ลูกทราบและตระหนักดีว่า การเกิดแก่เจ็บตายเป็นของธรรมดาของสิ่งมีชีวิตทุกชีวิต แต่เช่นเดียวกับความรู้สึกของลูกที่มีต่อพระองค์ ลูกรู้สึกว่าลูกยังไม่ได้ตอบแทนบุญคุณคุณแม่พอเพียงกับบุญคุณที่ท่านได้เลี้ยงลูกมา เพราะท่านเป็นคุณแม่ที่ประเสริฐมาก เสียสละตนเองทุกอย่างเพื่อลูกและครอบครัว และเป็นคุณแม่และอาม่าที่มีความรักแก่ลูกๆ หลานๆ จนล้นหลาม แต่สาเหตุหลักที่ลูกกราบทูลขอต่อพระองค์เป็นกรณีพิเศษ อย่าเพิ่งมารับคุณแม่ของลูกไปตอนนี้เลย ก็เพราะลูกยังไม่ได้นำคุณแม่มาเป็นลูกของพระองค์!

โปรดเถิดพระเจ้าข้า โปรดทรงช่วยลูกให้สามารถนำคุณแม่มาเป็นลูกของพระองค์ให้ได้ ครอบครัวของเราไม่มีใครเชื่อในพระองค์ มีลูกคนเดียวที่มาเป็นคาทอลิก และรับศีลล้างบาป เป็นลูกของพระองค์อย่างสมบูรณ์ ดังนั้นจึงไม่ใช่เป็นการง่ายที่ลูกจะนำคุณแม่มาเป็นลูกของพระองค์ด้วย แต่ด้วยพระพรของพระองค์แล้ว ทุกสิ่งทุกอย่างเป็นไปได้

“All Things Are Possible With GOD.” Mark 10:27

เมื่อ 27 ปีก่อน คุณแม่ได้ป่วยหนักครั้งหนึ่ง แพทย์ตรวจพบจากเอ็กซเรย์ว่ามีก้อนอะไรก้อนหนึ่งอยู่ในไตของคุณแม่ ซึ่งอาจจะเป็นเนื้อร้ายก็ได้ แพทย์ต้องผ่าตัดด่วนและให้ลูกหลานทำใจ ทันทีที่ทราบข่าว ลูกได้ตรงดิ่งไปยังวัดพระแก้ว บนตอพระแก้วมรกตว่า หากคุณแม่ปลอดภัยจากการผ่าตัด ลูกจะบวชตอบแทน ผลปรากฏว่า ก้อนที่เห็นเป็นแค่นั้น และคุณแม่ก็ปลอดภัยจนถึงทุกวันนี้

และลูกก็ได้ไปบวชเป็นแม่ชีอยู่ 9 วัน แก่บ่น ไม่มีใครทราบเรื่องนี้เลย นอกจากเจ้านายของลูกในขณะนั้น ลูกกลางาน

กับท่านและบอกเหตุผลให้ท่านฟัง ท่านเป็นเศรษฐีติดอันดับในประเทศไทยคนหนึ่ง แต่ไม่มีบุตร เมื่อได้ทราบถึงเหตุผลในการขอลาหยุดงานของลูก ท่านร้องไห้

แต่ ณ วันนี้ ลูกทำเช่นนี้อีกไม่ได้ ลูกเป็นลูกของพระองค์แล้ว พระองค์เป็นพระเจ้าที่ยิ่งใหญ่ที่สุด แม้แต่อัศจรรย์พระองค์ก็ทรงบันดาลให้เกิดขึ้นได้ หากเป็นน้ำพระทัยของพระองค์ ลูกจึงเพียงแต่ทูลขอว่า อย่าเพิ่งรับคุณแม่ของลูกไป เพื่อให้เวลาลูกพาคุณแม่มาเป็นลูกแกะของพระองค์ก่อน และหากจำนวนปีของอายุของมนุษย์เป็นสิ่งที่ถูกกำหนดไว้แล้ว ลูกยินดีให้พระองค์นำส่วนหนึ่งของอายุของลูกไปเสริมให้คุณแม่เพื่อการนี้เทอญ

พระองค์ได้ทรงโปรดให้สาวกของพระองค์มีฤทธิ์อำนาจในการรักษาโรคได้เช่นกัน และ พระองค์ก็ได้ประทานฤทธิ์อำนาจให้ทุกคนที่มีความเชื่อในพระองค์อย่างสิ้นสุดจิตใจ ดังปรากฏในพระวรสารดังต่อไปนี้

“แม่เงาของเปโตรอัครสาวกพอม่าน โรคก็หาย” กิจการของอัครทูต 5:12-16

“แม่ผ้าเช็ดหน้าผ้ากันเปื้อนของอัครสาวกเปาโล ก็รักษาโรคได้” กิจการของอัครทูต 19:11-12

ทั้งนี้ ลูกขอถวายบทสวดนี้จากใจจริง และด้วยความเชื่อในพระองค์อย่างไม่มีเงื่อนไข โดยขอพึ่งพระบารมีของพระมหาเยซูคริสตเจ้า พระเจ้าของพวกเรา

อาแมน

ลูกขอพร: อดคิดหนี

My Little Prayers

บทสวดของวัน

บทที่ 45

ความสุขคือ.....

ข้าแต่พระเป็นเจ้า วันก่อนลูกต้องไปธุระจากถนนศรีนครินทร์ไปแถวถนนเพชรบุรีตัดใหม่ บังเอิญวันนั้นลูกต้องขับเอง พอขึ้นรถปุ๊บ ลูกก็สวดสายประคำทันที และวันนั้นลูกสวดแบบทุกๆ คำสวดมีความหมาย ไม่ใช่สวดแบบนกแก้วนกขุนทองในสมอง ลูกสวดไปเรื่อยๆ ทุกๆ คำสวดมีชีวิตชีวาในจิตใจของลูก ลูกสวดบทวันทามาริอาผ่านไป 10 บทแล้ว 10 บทเล่า พร้อมทั้งผ่านไฟเขียวแล้วไฟเขียวเล่า ไม่นับไฟแดงอีกนับครั้งไม่ถ้วน เพราะในใจลูกมีว่าแต่สวด พอสวดจบสายประคำ ลูกถึงรู้สึกตัวว่า เอ! เรายู๋ไหนแล้วนี่! จากที่จะไปถนนเพชรบุรีตัดใหม่ ลูกขับไปถึงหน้าโรงพยาบาลวิชัยยุทธ ถนนพระราม 6 โน่น!

แทนที่จะโกรธตัวเอง ลูกกลับรู้สึกมีความสุขมาก เพราะในเวลาเกือบชั่วโมงที่ลูกขับรถอยู่บนถนนนั้น ในใจลูกมีแต่พระเป็นเจ้าและแม่พระ จนลูกลืมทุกสิ่งทุกอย่างรอบตัว ลืมแม้กระทั่งว่าลูกจะไปไหน ลูกสื่อกับพระเจ้าจนไม่รู้สึกรู้ว่ามีถนนรถรา สัญญาณไฟจราจร ฯลฯ อยู่รอบข้าง ในโลกของลูกขณะนั้น คงมีแต่พระประทับในใจเท่านั้น!

หลังจากที่ลูกกลับถึงบ้านคืนนั้น ลูกก็มองรอบๆ ตัวลูกและปล้น ลูกก็เห็น “ความสุข” เต็มไปหมด ลูกเห็นว่า **ความสุข** คือ... การเจอตัวการที่ก่อกวนใจของต้นแก้วหน้าม้าของลูกไปเกือบหมด มันคือหนอนผีเสื้อตัวเท่านิ้วก้อย และด้วยหน้าตาแป๋วแหววของหนอนตัวนั้น ลูกเลยเอาไปทิ้ง (พร้อมส่วนที่เหลือของใบ) ในบ้านหลังหนึ่งที่ร้างในหมู่บ้าน ☺

ความสุข คือ... การเป็นสัตว์แพทย์จำเป็นที่เป็นๆ แต่ช่วยชีวิต “ปลาทองหมู” ได้ ลูกกลับมาบ้านวันหนึ่ง และเห็นปลาทองตัวที่เลี้ยงมานานจนอ้วน และได้รับสมญานามว่า “ปลาทองหมู” หงายท้อง ลูกคิดว่ามันคงจะตายแน่ๆ แต่ลูกจะปล่อยให้มันตายโดยไม่ทำอะไรไม่ได้ ลูกจึงตักมันออกมาใส่กะละมังเล็กๆ ใบหนึ่ง พร้อมเหยาะเกลือลงไปนิดหน่อย (เหมือนมนุษย์ต้องได้น้ำเกลือเวลาป่วย) และลูกวิเคราะห์ว่าคงเป็นเพราะลูกให้อาหารมันมากเกินไป มันเลยท้องอืด ลูกเลยจับมัน diet คือให้อาหารมันน้อยลง ลูกเพียรเปลี่ยนน้ำให้มันทุกวัน พร้อมเหยาะเกลือนิดหน่อยทุกวัน ผลปรากฏว่า “ปลาทองหมู” ตัวนั้นมีชีวิตชีวาขึ้นมาใหม่ ลูกเป็นสัตว์แพทย์(เถื่อนๆ) ได้แล้ว ☺

ความสุข คือ... การไปรู้เคล็ดลับมาว่า ถ้าเอาถุงน่องที่เพิ่งซื้อมาและยังไม่ได้ใช้ไปจุ่มน้ำ และแช่ช่องแข็งไว้ในตู้เย็น ถุงน่องนั้นจะใช้ได้ทนไม่ขาด(run) ง่าย ☺

ความสุข คือ... การรู้ว่าวิธีที่ไม่ให้กาวตราข้างแข็งตัว คือการไปเก็บไว้ในตู้เย็น ☺

ความสุข คือ... เมื่อยามถูกยุงกัด พอดีมียาชื่อ “Antisan” ติดตัว ยานี้ทำแก้คันได้ผลซัด(ลูกเขียนโดยไม่ได้รับค่าโฆษณา) ☺

ความสุข คือ... การขับรถมาถึงทาง 2 แยก แยกหนึ่งรถติดอนาถ บังเอิญเราจะไปอีกทางที่ไม่มีรถเลย ☺

ความสุข คือ... เมื่อเวลาดูโทรทัศน์เกี่ยวกับรายการยาเสพติด พิธีกรจะบอกว่าสาเหตุที่เยาวชนติดยาเสพติด เพราะมีช่องว่างระหว่างพ่อแม่และลูก ลูกสาวลูกมากอดและบอกว่า “แต่ระหว่างหม่ามี้และหนูนุ มดยังลอดไม่ได้” และลูกชาย รับผิดชอบต่อว่า “เพราะติดทั้งพุงแม่และลูกละซิ” 😊

ความสุข คือ... ลูกสามารถหลับได้ทุกที่ ไม่ว่าจะนั่งรถ บนเครื่องบิน หรือนั่งพักระหว่างเดินในพิพิธภัณฑ์ต่างประเทศ และทุกๆ คืนลูกจะหลับก่อนสี่ระจะสัมผัสหมอน 😊

แต่ที่สุดของที่สุดของความสุขของลูกคือ การที่ลูกเอาสารส้มแกว่งใจตัวเอง (โดยการสวดสายประคำ) และสามารถไขกอกเอาตะกอนที่ออกจากใจได้หมดทุกวัน ทำให้ในใจลูกมีแต่ความใสสะอาด และมีที่ให้พระองค์ทรงเติมความรัก การนำ และคำสั่งแก่ลูกได้ ลูกรู้สึกว่าการสวดและการรับฟัง พระองค์ทุกๆ วันนั้น ลูกกำลังปฏิบัติตนเป็นลูกเล็กๆ ของพระองค์

“ถ้าผู้ใดถ่อมจิตใจลงเหมือนเด็กเล็ก ผู้นั้นจะเป็นใหญ่ในแผ่นดินสวรรค์” มัทธิว 18 : 4

ลูกไม่กล้าจะคิดถึงเป็นใหญ่ในแผ่นดินสวรรค์หรือพระเจ้าข้า ที่ลูกเอาหนอนผีเสื้อไปทิ้งบ้านอื่น (ที่ร้าง) เพราะหนอนมันน่ารัก และก็ไม่ได้ทำให้ใครเดือดร้อน เพราะบ้านร้างนั้นก็มันไม้รกไปหมด และที่ลูกสามารถรักษา “ปลาทองหมู” ของลูกได้ ลูกก็รู้สึกว่าคุณเป็นเด็กเล็กๆ ที่มีความสุขที่สุดแล้วพระเจ้าข้า

อาแมน

ลูกขอพร: อดทนนะ

My Little Prayers

บทสวดขอวัน

บทที่ 46

คนรวยแต่ไม่มีพระ

vs

คนมีพระแล้วค่อยรวย

ข้าแต่พระเป็นเจ้า วันก่อนลูกมีโอกาสได้ไปบ้านคนๆหนึ่งซึ่งมีฐานะอยู่ในชั้นเศรษฐี บ้านเขาใหญ่โตมากราวกับวัง ตกแต่งด้วยเครื่องเรือนเฟอร์นิเจอร์ราคาแพง ขณะที่ลูกอยู่ในบ้านเขาก็คุยให้ฟังถึงความร่ำรวยของเขาว่า เศรษฐกิจฟังไม่ฟังไม่กระเทือนเขาเลย และเขาก็นำภาพถ่ายของเขาที่ถ่ายกับบุคคลสำคัญๆ(VIP)ในสังคมมาให้ลูกดู เขาเล่าถึงการบริจาคเงิน และโชว์ภาพถ่ายและหลักฐานการบริจาคเงินต่างๆให้ลูกดูด้วย

เมื่อคุยถึงเรื่องลูกๆ เขามีทั้งลูกชายลูกสาว มีอยู่จังหวะหนึ่งเขาพูดขึ้นมาว่า หากลูกเขาไม่ว่าลูกชายหรือลูกสาวไปชอบพอกับคนที่พ่อแม่หย่าหรือแยกทางกัน เขาจะห้ามทันทีเพราะเขาถือว่า ครอบครัวเช่นนั้นเป็นครอบครัวที่ไม่สมบูรณ์ มีปมด้อย เขาคุยอะไรต่อมิอะไรอีกเยอะแยะ ลูกออกปากชมบ้านเขาไปตามมารยาทก่อนขอตัวกลับ และออกจากบ้านเขาด้วยหัวใจที่หดหู่

ลูกทราบมาว่า สองสามีภรรยาคู่นี้ทะเลาะกันเป็นประจำขนาดแยกห้องกันอยู่ ลูกเด็าก็ไปเที่ยวคนละทิศคนละทาง แต่เขาเป็นคนมีหน้าตาในสังคม เพราะฉะนั้นเขาจึงพยายามรักษาภาพพจน์ของครอบครัวที่สมบูรณ์ไว้ มีหน้าซำ เพื่อให้สังคมรู้ว่าเขามีเงิน เขาก็บริจาคเงินในโอกาสต่างๆที่เขาจะได้มีชื่อเสียงหรือโทรทัศน์ ลูกไม่ทราบว่าเขาบริจาคเงินแต่ละครั้ง เขาทำไปด้วยความจริงใจหรือไม่

เมื่อออกจากบ้านเขามาแล้ว ลูกบอกกับตัวเองว่า เขาจะเป็นคนยังไง ก็ไม่ใช่เรื่องของลูก ลูกไม่มีสิทธิ์ไปตัดสินเขา มันเป็นเรื่องระหว่างเขากับพระ(เขาเป็นพุทธ) แม้ว่าลูกจะรู้สึกว่าเขาเป็นคนประเภทที่คนไทยเรียกว่า “มือถือสากรปากถือศีล” ก็ตาม

แล้วลูกก็คิดถึงเหตุการณ์อีกวันหนึ่ง เพื่อนคริสเตียนคนหนึ่งของลูกชวนลูกไปบ้านเขา วันนั้นเขาจะมี “cell meeting” บังเอิญจะมีศาสนาจารย์จากอเมริกามาด้วย เขาจึงชวนลูกไปร่วมด้วย พวกคริสเตียนนอกจากจะไปโบสถ์ทุกวันอาทิตย์แล้ว สมาชิกของโบสถ์จะจัด “cell meeting” หรือกลุ่มแบ่งปันอีกวันหนึ่งทุกๆอาทิตย์ ตามบ้านของสมาชิกหมุนเวียนกันไป กิจกรรมที่ทำคือสมาชิกจะอ่านบทจากพระคัมภีร์คนละบท จบแล้วพวกเขาก็จะแบ่งปันความทุกข์หรือความต้องการของเขา โดยคนที่จะขออะไรนั้นจะนั่งอยู่ตรงกลาง แล้วคนอื่นจะล้อมวงและแตะตัวเขา เขาก็จะบอกสิ่งที่จะขอพระเจ้า และทุกคนก็จะอธิษฐานเสียงดังๆพร้อมกัน เนื่องจากคริสเตียนไม่มีบทสวดอย่างพวกเรา บทอธิษฐานของเขาก็จะออกมาจากใจแล้วแต่ใครจะอธิษฐานเช่นไรปนๆกันไป

เพื่อนคนที่ชวนลูกไป แต่ก่อนเป็นนักธุรกิจใหญ่ แต่ก็มีอันเป็นไป ตกกระป๋อง ล้มลุกคลุกคลาน มาเร็วเข้าได้พบพระเจ้า และกลายเป็นคริสเตียนที่เคร่งและรักพระมาก

เมื่อถึงตาของเขาวันนั้น เขาขอด้วยเสียงอันดังว่า “ขอให้พระเจ้าประทานความสำเร็จให้ข้าพเจ้าในธุรกิจการงานที่ทำอยู่ เพื่อข้าพเจ้าจะได้นำความสำเร็จไปปรับใช้พระองค์ตามน้ำพระทัยของพระองค์ได้”

ลูกสะดุดใจในคำขอของเขามาก จากที่ลูกรู้จักเขาช่วงหลัง ลูกคิดว่าเขาอธิษฐานวันนั้นด้วยความจริงใจและบริสุทธิ์ใจ ลูกคิดถึงตัวเอง หลังๆที่ลูกสวดทุกวันลูกขออย่างเดียวคือขอให้ลูกมีโอกาสรับใช้พระองค์ยิ่งขึ้นไปตามน้ำพระทัยของพระองค์ และพระองค์ก็ประทานอัศจรรย์แก่ลูก ให้โอกาสธุรกิจแก่ลูกครั้งแล้วครั้งเล่า ลูกเองมองว่า สิ่ง que พระองค์ประทานมาให้นั้น พระองค์ทรงต้องการประทานให้”เพื่อนมนุษย์”ของลูก โดยใช้ลูกเป็นตัวผ่าน เพราะฉะนั้นสิ่งต่างๆที่ลูกได้รับจึงเป็นของของพระองค์ที่พระองค์ทรงต้องการประทานให้ลูกๆคนอื่น เนื่องจากลูกเป็นทางผ่าน ลูกก็เลยได้ผลพลอยได้

ทำให้ลูกมาคิดว่า คนรวยแต่ไม่มีพระกับคนมีพระแล้วค่อยรวย มันช่างต่างกันราวฟ้ากับดิน ลูกเองก็ยังกระเสือกกระสนกับการทำมาหากิน ไม่ใช่ร่ำรวยอะไร แต่ลูกตระหนักในใจเสมอว่าหากพระองค์ทรงประทานอะไรให้แก่ลูก ลูกต้องแจกจ่ายให้คนอื่นต่อ ส่วนผลพลอยได้ที่ลูกได้เป็นประเด็นรอง

พูดถึงความรวย พวกเราคาทอลิกมักจะถูกสอนกันให้ยึดถือความยากจน ไม่ใช่หาความร่ำรวยทางทรัพย์สินเงินทอง แต่ถ้าศาสนิกชนทั้ง 200,000-300,000 คน ที่ประเทศไทยมีอยู่เป็นคนจนหมดทั้งประเทศ แล้วเวลาจัดแรลลี่การกุศล จะหาสปอนเซอร์ที่มีกิตติมศักดิ์หรือทีม VIP ได้จากใคร? หรือเวลามีงานกุศลอะไร จะมีใครบริจาคได้เล่า?

เพราะฉะนั้นลูกเลยมองว่า คนที่มีพระแล้วรวยก็เป็นคน”ยากจน”ในความหมายของศาสนจักรได้ เพราะเขาเหล่านั้นไม่ได้ได้โลก ไม่ได้ต้องการความร่ำรวยนั้นเพื่อตัวเอง แต่เขาต้องการ”ความร่ำรวย”ที่พระประทานให้ไปแจกจ่ายต่อให้ผู้อื่น ดังคำอธิษฐานของซาโลมอนขอสติปัญญาจากพระเป็นเจ้า

“เจ้าอยากให้เราให้อะไรเจ้าก็จงขอเถิด.....ขอพระองค์ทรงประทานความคิดความเข้าใจแก่ผู้รับใช้ของพระองค์ เพื่อจะวินิจฉัยประชากรของพระองค์ เพื่อข้าพระองค์จะประจักษ์ในความผิดแผกระหว่างดีและชั่ว

เพราะว่าผู้ใดเล่าจะสามารถวินิจฉัยประชากรใหญ่ของพระองค์ได้”

ที่ซาโลมอนทูลขอเช่นนี้ก็เป็นที่พอพระทัยพระเจ้า พระเจ้าจึงตรัสกับซาโลมอนว่า”เพราะเจ้าได้ขอสิ่งนี้และไม่ได้ขอชีวิตยืนยาว หรือความมั่งคั่งหรือชีวิตของบรรดาศัตรูของเจ้าเพื่อตัวเจ้าเอง แต่เจ้าขอความเข้าใจเพื่อตัวเจ้าเอง เพื่อ

ให้ประจักษ์ว่าสิ่งใดถูกต้องและเป็นธรรม ตูเถิดเราจะกระทำตามคำขอของเจ้า ตูเถิด เราให้จิตใจอันประกอบด้วยปัญญาและความเข้าใจ เพื่อว่าจะไม่มีใคร ที่เป็นอยู่ก่อนเจ้าเหมือนเจ้า และจะไม่มีใครที่ขึ้นมาหลังเจ้าเหมือนเจ้า เราจะทำให้สิ่งที่เจ้าไม่ได้ขอแก่เจ้าด้วย ทั้งความมั่งคั่งและเกียรติยศ เพื่อว่าตลอดด้วยเวลาทั้งสิ้นของเจ้า จะไม่มีกษัตริย์อื่น

เปรียบเทียบกับเจ้าได้

และถ้าเจ้าจะดำเนินตามทางของเรา รักษากฎเกณฑ์ของเรา

และบัญญัติของเรา ดังดาวิดบิดาของเจ้าได้ดำเนินนั้น เราก็จะให้วันเวลาของเจ้ายืนยาว” 1พงศกษัตริย์ 3:5-14

อาแมน

ลูกขอพร: อดทนนะ

My Little Prayers

บทสวดขอวัน

บทที่ 47

“Why Are We Hated So Much?”

ทำไมเราถึงถูกเกลียดชังขนาดนี้?

ข้าแต่พระเป็นเจ้า วันก่อนประธานาธิบดี จอร์จ ดับเบิลยู บุช ของประเทศสหรัฐอเมริกา พูดประโยคหนึ่งในระหว่างการกล่าวสุนทรพจน์ของเขาว่า “Why Are We Hated So Much?” เขาหมายถึงการที่มีผู้ก่อการร้ายขับเครื่องบินชนตึก WTC ที่นิวยอร์ก จนมีผู้คนตายและบาดเจ็บนับพัน และยังมีเรื่องการทำสงครามเชื้อโรค ตลอดจนการขู่คุกคามอื่นๆ อีกทั้งมีคนบางกลุ่ม บางเหล่าประนามและสาปแช่งประเทศสหรัฐอเมริกาอีก ทั้งๆ ที่คราวนี้คนอเมริกันเป็นผู้ถูกทำร้ายและคุกคาม?

ลูกเองก็ถามคำถามนี้กับตัวเองหลายต่อหลายครั้งว่า “ทำไมมนุษย์ถึงเกลียดชังมนุษย์กันเองนัก” “ทำไมมนุษย์จะอยู่ด้วยกันอย่างสันติหรือมีความรักต่อกันแทนการเอาใจเอาเปรียบหรือแม้กระทั่งฆ่าฟันกันเองไม่ได้เสียหรือ?”

สำหรับลูกแล้ว การทำร้ายกัน การฆ่าฟันกัน เป็นสิ่งผิดบาปที่สุดของมนุษย์ ไม่ว่าจะเป็เชื้อชาติใดก็ตาม แต่ถ้าวิเคราะห์แบบคนที่ไม่รู้เรื่องรัฐศาสตร์ ไม่รู้เรื่องกฎหมาย และไม่รู้อะไรระหว่างประเทศ แต่แบบคนมีพระแล้ว สาเหตุเดียวที่ทำให้มนุษย์เช่นฆ่ากันเองคือ “การไม่ให้อภัยกัน”

เราไม่สามารถสืบบย้อนไปถึงยุคอาดัมและเอวาได้ว่า จากตอนนั้นถึงตอนนี้ เผ่านี้ทำให้เผ่าอื่นเจ็บใจ หรือเผ่าใดเอาเปรียบเผ่าใด แต่ปัญหาปัจจุบันที่มนุษย์พอจะจำกันได้ก็คือ เมื่อประเทศนี้ทำร้ายประเทศนั้น จะด้วยการเอาใจเอาเปรียบทางหนึ่งทางใด หรือการแย่งชิงผลประโยชน์กัน ผู้ถูกทำร้ายก็ต้องตอบโต้ หรือหาทางแก้แค้น แล้วก็จะเกิดวัฏจักรของการทำร้ายซึ่งกันและกันไม่รู้จักจบ

ยกตัวอย่างเรื่องประเทศสหรัฐอเมริกาถูกทำร้ายครั้งนี้ ก็เพราะผู้ที่ก่อการร้าย “คิดว่า” หรือ “รู้สึกว่” อเมริกาได้ทำร้ายพวกเขาหรือพรรคพวกเขามากเหลือเกิน ก็เลยต้องสั่งสอนให้รู้สึกบ้าง ประเทศสหรัฐอเมริกาถูกทำร้าย มีหน้าซำยังถูกหยามต่อหน้าชาวโลกทั้งโลก ก็เลยต้องไปถล่มประเทศที่ทำตัวเป็นเจ้าของบ้านให้ผู้ที่ตนคิดว่าเป็นตัวการของการก่อการร้ายครั้งนี้ ผลที่กำลังตามมาก็คือ ประชาชนทั้งสองประเทศที่ไม่รู้โอ้โหนอเห็นแต่เคราะห์ร้ายต้องตายทั้งสองฝ่าย

บ่อยครั้งในชีวิตประจำวันของคนเรา เวลาเกิดอะไรขึ้น สิ่งแรกที่คนจะทำคือ “โทษคนอื่นก่อน” ที่แรกลูกเข้าใจว่าเป็นอุปนิสัยประจำชาติของคนไทย แต่ตอนนี้ลูกว่า “การโทษคนอื่น” เป็นนิสัยประจำชาติของคนไม่มีพระจะถูกกว่า

หลังจากที่ลูกมาเป็นลูกของพระองค์โดยสมบูรณ์แล้ว ลูกมีโอกาสสัมผัสคนที่มีพระประจำใจ และเป็นลูกของพระองค์จริงๆ ลูกรู้สึกถึงความแตกต่างของคนเหล่านี้จากคนทั่วไปอย่างชัดเจน ราวชาวกับดำ คนเหล่านี้เวลาเกิดอะไรขึ้นจะสุภาพ อ่อนน้อมถ่อมตน มองเหตุการณ์ผ่านสายตาของอีกฝ่ายหนึ่ง ยอมรับผิดแม้บางครั้งจะไม่ใช่ความผิดของตนเอง ไม่

ยึดติด และพร้อมที่จะให้อภัย ลูกคงไม่ต้องบรรยายถึงคนทั่วไปนะพระเจ้าข้า

สงครามก็คงมีต่อไป การฆ่าฟันทำห้ำหั่นก็คงเกิดขึ้นควบคู่กับสงครามกันไป

ลูกคิดแบบโง่ๆ ว่ามนุษย์กลับใจได้ ประเทศชาติจะกลับใจได้ไหม? แทนที่จะแก้แค้นกันแบบตาต่อตา ฟันต่อฟัน เป็นไปได้ไหมว่า แต่ละประเทศมองเข้าไปในตัวเองแบบ soul searching ว่า “เอ! จริงๆ แล้ว เราได้ไปทำอะไรให้คนอื่นเขาเจ็บแค้น เราได้ไปทำอะไรให้คนอื่นเขาเจ็บปวดจากนี้ไปเรากลับใจ ทำดีกับเขาดีกว่า”

ลูกทราบดีว่าเป็นความคิดที่โง่บริสุทธิ์ แต่ลูกก็ได้แต่สวดและหวังว่าพระองค์ซึ่งเป็นองค์แห่งความรักจะประทานความรักและสำแดงอัศจรรย์โดยให้ “ประเทศชาติ” กลับใจบ้าง รึอาจจะเป็นวันสิ้นพิภพได้ไหม?”

“อย่าทำชั่วตอบแทนชั่วแก่ผู้หนึ่งผู้ใดเลย” โรม 12:17

ลูกจะอย่างไรถึงจะส่งพระวาจาจากนี้ไปยังผู้นำประเทศต่างๆ ทั้งบนดินและใต้ดิน ได้หนอ? ขอพระองค์โปรดจงรับฟังบทสวดขอสันติภาพจากคนทั้งโลก และจากลูกน้อยโง่ๆ คนนี้เทอญ

อาแมน

ลูกขอพร: อดคิดหนี

My Little Prayers

บทสวดของฉัน

บทที่ 48

ขอขอบพระคุณ

ข้าแต่พระเจ้า ก่อนที่ลูกจะเขียน “บทสวดของฉัน” ถวายแด่พระองค์อย่างเปิดเผย ลูกเคยเขียน “บทสวดของฉัน” ที่ถวายพระองค์เป็นการส่วนตัว ระหว่างลูกและพระองค์เท่านั้น ลูกเขียนบทสวดถวายพระองค์ยามลูกมีความทุกข์ ลูกเขียนขอขอบคุณพระองค์เมื่อพระองค์ทรงช่วย และลูกเขียนทุกสิ่งทุกอย่างรอบตัว ลูกถวายแด่พระองค์และลูกได้จบการเขียนลงด้วยบท “ขอขอบพระคุณ”

วันก่อนในการแบ่งปันถึงสิ่งที่เราควรทำหรือปฏิบัติตน หลังจากได้รับสัมผัสพระองค์ผ่านความทุกข์ ใน “วันฆราวาส” ลูกก็ได้นำ “บทสวดของฉัน” บทสุดท้ายนั้นมาแบ่งปัน ปรากฏว่ามีเพื่อนๆ ฆราวาสมาขอบทสวดนั้นจากลูกหลายคน ลูกจึงขอเปิดเผย “บทสวดของฉัน ภาคส่วนตัว” บทนั้น เพื่อเป็นการสรรเสริญและเทิดเกียรติพระองค์อีกครั้ง พระเจ้าข้า

“ข้าแต่พระเจ้า ตั้งแต่ลูกเริ่มเขียนบทสวดถึงพระองค์เมื่อ 3 ปีที่ผ่านมา ดูเหมือนเกือบทุกครั้งลูกจะเขียนถึงพระองค์ด้วยน้ำตา เพราะความเจ็บปวด ความเศร้า หรือความเหงา ณ.วันนี้ ลูกขอเขียนบทสวดนี้ถึงพระองค์อีกครั้งหนึ่ง ด้วยน้ำตาเช่นกัน แต่เป็นน้ำตาแห่งความปลื้มปิติ น้ำตาแห่งความซึ่งในพระเมตตา และน้ำตาแห่งความรัก

ชีวิตของลูกในช่วง 20 ปีที่ผ่านมา เปรียบเสมือนลูกจับโยนเข้าไปในเครื่องกรองชีวิตขนาดใหญ่ ทันทีที่ลูกถูกโยนลงไป ผู้โยนก็ปิดฝาเครื่องกรองอย่างแน่นหนา ลูกไม่มีทางออก ไม่มีทางเลือก ขึ้นก็ไม่ได้ ออกข้างๆ ก็ไม่ได้ มีเพียงทางเดียวหากยังต้องการมีชีวิตอยู่ คือต้องยอมผ่านเครื่องกรองลงไปทีละชั้นทีละชั้น

ชั้นแรกเป็นหินกรวดที่หยาบและคม ลูกตกอยู่ในภาวะของความทุกข์ทรมานและความเจ็บปวดอย่างแสนสาหัสเช่นนี้เกือบ 14 ปี ไม่มีใครช่วย ไม่มีใครรับฟัง ไม่มีใครสนใจ ต้องถามตัวเองตลอดเวลาว่าลูกต้องการมีชีวิตอยู่ต่อไปหรือจะยอมแพ้ ตายๆ เสียไปจากโลกนี้ ซึ่งดูเหมือนจะเป็นทางออกที่ง่ายที่สุด แต่ทุกครั้งลูกจะรู้สึกว่าการยอมตายนั้น เป็นทางออกของคนขี้ลาด ลูกจึงตัดสินใจสู้ต่อไปพร้อมๆ กับการยอมผ่านชั้นเครื่องกรองอย่างเจ็บปวด แต่ละชั้นลูกต้อง ย่อตัวให้อ่อนของร่างกายเล็กลง มิฉะนั้นก็จะผ่านเครื่องกรองไม่ได้

14 ปีมิใช่เป็นเวลาสั้นๆ แต่ด้วยความเชื่อมั่นในพระองค์ ลูกไม่ยอมแพ้ แต่กลับกัดฟันผ่านความเจ็บปวดนั้นทีละชั้นๆ เมื่อผ่านแต่ละชั้น ลูกก็เรียนรู้ชีวิตมากขึ้นๆ และจิตวิญญาณของลูกก็ค่อยๆ เห็นแสงสว่างเพิ่มขึ้นตามลำดับ

6 ปีหลังของลูกก็ยังคงถูกขังอยู่ในเครื่องกรองชีวิตนั้น หาได้หลุดพ้นออกมาทีเดียวน่า หากแต่ความหยาบคมของก้อนกรวดหินดินทรายได้ลดน้อยลงบ้าง แต่ความเล็กและละเอียดของทรายในเครื่องกรองชีวิตในชั้นนั้น ทำให้ลูกต้องย่อตัวให้เล็กลงจนเกือบจะไม่มีรูปลักษณ์อะไรหลงเหลืออยู่เลย เหลืออีกไม่กี่ชั้น ลูกก็จะหลุดจากเครื่องกรองชีวิตแล้ว แต่ลูกจะทำได้อะไรหรือไม่ ถึงขนาดนั้นลูกเกือบจะไม่มีอะไรเหลือในชีวิตแล้ว

คดีที่ได้กล่าวหาถูกก็ถูกถอนฟ้องไปแล้ว ทุกสิ่งทุกอย่างก็ได้จบสิ้นลงแล้ว แต่มันก็จบสิ้นพร้อมๆ กับความหมายและความหวังในชีวิตของลูก ลูกหมดอาลัยตายอยากในชีวิต และคิดอยากจะยอมคาตัวเองไว้ในเครื่องกรงชีวิตนั้น โดยไม่ต้องผ่านความเจ็บปวดเพื่อเดินทางผ่านชั้นกรงชีวิตอีก ลูกอยากฆ่าตัวตายอีกหลายครั้ง

และนั่นคือช่วงที่ลูกได้รับพระพรจากพระองค์ เห็นแสงสว่างจ้า ณ. ปลายทางของเครื่องกรงชีวิต หากลูกยอมอดทนอีกสักนิด ลูกก็จะสามารถหลุดพ้นจากนรกบนโลกไปสู่แสงสว่างนั้นได้ และนั่นคือจุดเริ่มต้นของการเขียน “บทสวดของฉันทน์” ของลูก

มาบัดนี้ ลูกขอตะโกนให้ก้องโลกว่า “ลูกได้เห็นแสงสว่างจ้าอย่างสมบูรณ์แล้ว ลูกได้หลุดพ้นจากเครื่องพันธนาการชีวิตแล้ว!” ลูกไม่ทราบจะขอบพระคุณพระองค์อย่างไรดี

20 ปี มิใช่เป็นแค่ช่วงเวลาของการหลับไปชั่วคราวแล้วที่ตื่น หากแต่เป็นการเดินทางวิบากอันยาวนาน แต่เมื่อลูกได้เห็นแสงสว่างชีวิตจากพระองค์แล้ว ลูกกลับมีความรู้สึกว่าการถูกจับมัดลงเครื่องกรง ชั้นแล้วชั้นเล่า ทำให้ลูกกลายเป็นของเหลวที่บริสุทธิ์ ชิ้นส่วนต่างๆ แต่ละส่วนได้ถูกรองค้ำไว้เป็นกามนุษย์ คาไว้กับเครื่องกรงนั้นจนหมด ใจลูกทุกวันนี้มีแต่ความสงบสุข ไม่มีความแค้นใดๆ หลงเหลืออยู่ เพราะลูกสามารถให้อภัยทุกคนที่ทำร้ายลูกได้ และที่สำคัญที่สุด ลูกยังมีหัวใจที่เปี่ยมไปด้วยความรัก อาจจะมีมากกว่าเดิมด้วยซ้ำ ความรักที่มีต่อพระองค์ ความรักที่มีต่อเพื่อนมนุษย์ ลูกเคยกลัวว่า ลูกอาจจะกลายเป็นคนใจกระด้าง และไม่แยแสใครทั้งนั้น แต่ด้วยพระพรของพระองค์ ลูกกลับมีหัวใจที่ไม่มีร่องรอยของความเจ็บปวดหลงเหลืออยู่เลย ช่างเป็นอัศจรรย์อะไรเช่นนั้น!

หลายๆ ครั้งในอดีต ลูกเคยเปรียบตัวเองในอีกสภาพหนึ่ง คือ ตกน้ำอยู่กลางกระแสน้ำที่เชี่ยวกราด ลูกว่ายน้ำไม่เป็นและกระเสือกกระสน กินน้ำบ้าง สำลักน้ำบ้าง เพื่อให้ถึงฝั่ง แต่ก็ถูกระแสน้ำพัดพาออกไปอีก ลูกได้สวดอ้อนวอนให้พระองค์ช่วยลูก โดยโยนอะไรก็ได้ลงไปให้ลูกเกาะ พระองค์ก็ทรงโยนไปไม้บ้าง กิ่งไม้บ้าง เพื่อพอประทังไม่ให้ลูกจมน้ำตาย ลูกรู้สึกตลอดเวลาที่ พระองค์ทรงยืนอยู่บนฝั่ง คอยดูแลลูก เพียงแต่รอเวลาอันเหมาะสมอันควร ก่อนจะช่วยลูกเต็มที่ และแล้วเมื่อถึงเวลาตามน้ำพระทัยของพระองค์ พระองค์ก็ทรงโยนขอนไม้อันใหญ่ให้ลูกเกาะ!

ขณะนี้ลูกเข้าใจแจ่มแจ้งแล้วว่า ในการที่พระองค์ทรงยืนอยู่บนฝั่ง โดยไม่ช่วยลูกแต่แรกนั้น พระองค์ทรงต้องการให้ลูกหัดว่ายน้ำให้เป็นเอง หากพระองค์ทรงช่วยลูกทันทีที่ลูกตกน้ำ โฉนเลย ลูกจะว่ายน้ำเป็นเองได้เล่า มาบัดนี้ เพราะลูกได้กินน้ำ สำลักน้ำ ผลุบๆ โผล่ๆ อยู่ท่ามกลางกระแสน้ำเชี่ยวกรากมาเป็นเวลานาน ลูกจึงว่ายน้ำเองได้อย่างเชี่ยวชาญ ได้คลีนไต้ลมไต้ได้อย่างสบายมาก และลูกก็กำลังว่ายน้ำเข้าหาพระองค์อย่างเชี่ยวชาญและสุดกำลัง และลูกก็เห็นพระองค์ทรง “ยิ้ม” อยู่ พร้อมอ้าแขนรอรับลูกอยู่ด้วยความรัก!

ลูกขอเขียนบทสวดบทนี้เป็นบทขอขอบพระคุณพระองค์ด้วยใจอ่อนน้อมและกตัญญูเป็นที่สุด เมื่อลูกเริ่มเขียนบทสวดบทแรกนั้น ลูกมีแต่ความทุกข์ ความร้อนใจ และความเหงา ลูกไม่มีทางทราบได้เลย ว่าลูกจะสามารถเขียนบทสวดได้ ในภาวะจิตใจที่มีแต่ความสุข ความอิมใจในพระคุณของพระองค์ได้ถึงเพียงนี้

ท่ามกลางความมืดมิดที่ผ่านมา ลูกได้เห็นแสงสว่างของพระองค์ ท่ามกลางความเหงาว่างเปล่าของจิตใจ พระองค์ได้เติมความรักให้ลูก และท่ามกลางความทุกข์ทรมานอันแสนสาหัส พระองค์ได้ทำให้ลูกเข้าใจถึงความทุกข์และความเจ็บปวดของผู้อื่น

นอกจากนี้ ลูกยังได้เห็นถึงความไร้สาระ ความเย่อหยิ่งและความจองหองของมนุษย์ และความต่ำต้อยของตัวเอง ต่อหน้าพระพักตร์พระเป็นเจ้า

สิ่งที่ลูกต้องการทำในส่วนที่เหลือของชีวิต คือการรับใช้พระองค์ ในทุกสิ่งทุกอย่าง และทุกทางที่ลูกสามารถจะทำได้ และสิ่งที่ลูกถือว่าเป็นหน้าที่ของลูกก็คือ เป็นพยานในพระองค์ว่าพระองค์ทรงยิ่งใหญ่ และศักดิ์สิทธิ์เพียงใด ลูกต้องการ

ประกาศให้ชาวโลกทราบว่า พระเป็นเจ้า เป็นองค์แห่งความรัก ขอเพียงให้เรามีความเชื่อในพระองค์อย่างไม่มีเงื่อนไขเท่านั้น
แล้ว”

“พระองค์จะทรงบันดาลให้ทุกสิ่งกลับเป็นประโยชน์แก่ผู้ที่รักพระองค์ได้” โรม 8:28

ลูกขอกราบ ณ แทบพระบาทของพระองค์ด้วยความกตัญญูและความรักเต็มเปี่ยมหัวใจพระเจ้าข้า

อาแมน

ลูกขอพร: อดคิดหนี

My Little Prayers

บทสวดขอวัน

บทที่ 49

วัยของชีวิต

ข้าแต่พระเป็นเจ้า ตอนลูกยังเป็นเด็กนักเรียนเล็กๆ อยู่ ลูกเห็นรุ่นพี่ที่อยู่ม.8 (ในสมัยนั้น) แก่มาก ไม่ต้องพูดถึงบรรดาครูบาอาจารย์วัย 30หรือ40 ท่านเหล่านั้นสำหรับลูกในตอนนั้นเป็น “คนแก่” ไปเรียบร้อยแล้ว

ต่อมาเมื่อลูกถึงวัยที่อยู่ชั้นม.8มั่ง (กลายเป็นม.ศ.5ในช่วงของลูก) ลูกก็ยังไม่รู้สึกแก่อย่างที่เคย คิดไว้ และเมื่อถึงวัยอยู่มหาวิทยาลัย ก็ยังรู้สึกตัวเองไม่แก่ แต่พออย่างเข้าวัย30 ตอนนั้นรู้สึกใจหายวูบ ว่าวัยสาวกำลังจะจากเราไป เรากำลังจะเข้าสู่วัยกลางคน มันเป็นความรู้สึกที่กังวล กลัวและไม่ทราบว่าจะเกิดอะไรขึ้นกับวัยที่เริ่มแก่จริงๆ แล้ว

แต่พอเลยวัย 30ไปแล้ว ผ่านพ้นเลข 4 แล้ว ผ่านพ้นเลข 5 แล้ว ความรู้สึกเรื่องวัยก็หายไปจาก สมอง ลูกเริ่มรับสภาพความจริงของชีวิตได้ ว่าคนเราถ้าไม่ตายไปตอนเยาว์วัย ก็ต้องมีชีวิตต่อไป และก็ต้องแก่ไปตามธรรมชาติ แม้หลายๆคนจะกลัวความแก่หรือความชรา ลูกกลับมองว่า คนเราแก่ ก็แก่อย่างสง่างามได้ มันจะเป็นอะไรไปละ ถ้าหน้าตาเราเริ่มมีตีนกาใต้ตา มันจะเป็นอะไรไปละ ถ้าผม เริ่มมีสีสรรสุดสวยเทาๆ หงอกๆ มาแซมเสริม และมันจะเป็นอะไรละ ถ้าสายตาเริ่มฝ้าฟางต้องใส่ แว่นตา ทั้งหมดนี้ลูกกลับมองว่าหากเรารับมันได้อย่างสนิทใจว่า มันเป็นส่วนหนึ่งของธรรมชาติ หรือสัจธรรมของชีวิต และมองข้ามมันไปซะ มันก็จะกลายเป็นความสง่างามของผู้สูงอายุไปได้

แต่! หลังจากมองข้ามสิ่งเปลี่ยนแปลงของตัวเองไปได้อย่างสนิทใจ ยังมีเหตุการณ์หรือสิ่งที่ทำให้ลูกเริ่มคิดหรือมองดูตัวเองในเรื่องวัยอีกครั้งหนึ่ง

ลูกๆ เริ่มเติบโตเป็นหนุ่มเป็นสาว เมื่อลูกๆ เริ่มมีเพื่อนสาวและเพื่อนชาย ต่อมาก็ถึงการหมั้น หมาย และต่อมาก็แต่งงานเป็นฝั่งเป็นฝา ในฐานะเป็นแม่ ลูกก็ดีอกดีใจ มีความสุขที่เห็นลูกมีความสุข เมื่อลูกคนรองๆ ลงมา เริ่มมีเพื่อนคู่ใจบ้าง ตอนนี่แหละ ความรู้สึกตื่นตระหนกเหมือนตอนวัย30 เริ่ม กลับมาใหม่ เอ๊ะ! อีกไม่นานเราจะเข้าสู่วัยชราจริงๆ แล้วหรือ? ลูกๆ ก็เริ่มมีครอบครัวของตนเองไปที่ ละคนสองคน แล้วเราละ? ความสำคัญของเราก็จะค่อยๆ ลดลงๆ ครอบครัวใหม่ของเขา ก็ควรจะมี ความสำคัญกับเขามากกว่าเรา ซึ่งเป็นสิ่งที่ถูกต้องและควรจะเป็น

ลูกคิดว่า คนที่เป็นพ่อแม่วัยนี้ คงเคยมีความรู้สึกเช่นนี้มาก่อนทุกคน สำหรับลูก มันเป็นความรู้สึกของความสุขเคลือบไปด้วยความกลัวและกังวลใจ ความสุขที่เห็นลูกๆ มีความสุข ความกลัวและ กังวลใจที่เป็นความสำคัญของการเป็นแม่ลดลงไป

เมื่อมองความกลัวและกังวลใจนี้ให้ลึกลงไปถึงแก่นแท้ ลูกก็เข้าใจว่า ในวัย30 ลูกก็กลัวว่า ลูกกำลังจะสูญเสียวัยสาวไป แต่พอผ่านวัยสาวไป ลูกก็มองว่าวัยกลางคนก็เป็นวัยสง่างามได้ แล้วตอนนี้ ลูกกำลังจะกลัวทำไมล่ะ ว่าบทบาทของความ เป็นแม่จะลดน้อยลง เปล่าเลย ในวัยต่อไป ลูกกำลังจะเป็นวัยที่มีความหมายมากกว่าเดิมเสียอีก บทบาทของการเป็น

คุณย่าและคุณยายไถ่ การเป็นแม่นั้น เราต้องสั่งสอนลูก เลี้ยงดูลูก เหนื่อยจะตายไป การเป็นย่าเป็นยายนั้น หน้าที่เราก็เพียง รักหลานและปล้ำกับหลาน การสั่งสอนยกให้พ่อแม่ของเขาไป คิดแล้ว ความกลัว กังวลก็หายไปราว ปลิดทิ้ง คงเหลือไว้แต่ความสุขที่เคลือบด้วยความสุข

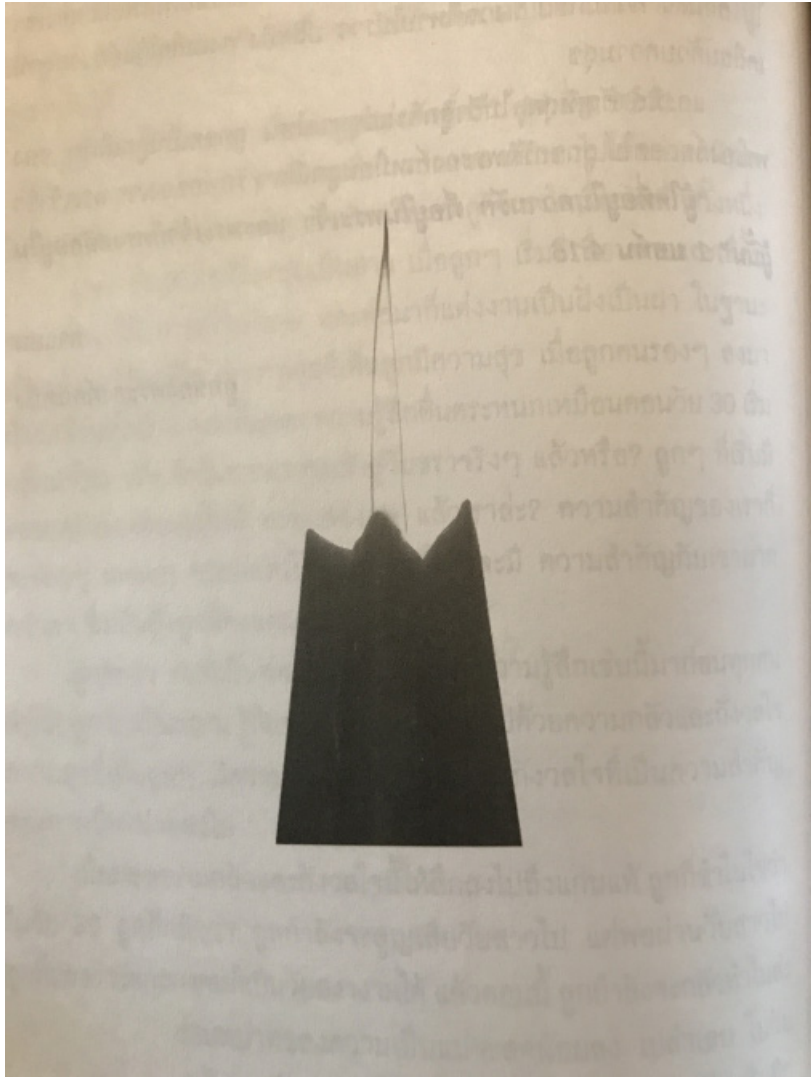
และที่สำคัญที่สุด ไม่ว่าลูกจะแก่ขนาดไหน ลูกขอเป็นลูกเล็กๆ ของพระองค์ตลอดไป ลูกขอรักพระองค์เหมือนลูกเล็กๆ รักพ่อของเขา พระเจ้าข้า

“ผู้ใดที่อยู่ในความรัก ก็อยู่ในพระเจ้า และพระเจ้ำก็ทรงสถิตอยู่ในผู้นั้น” 1ยอห์น 4 : 16

อาแมน

ลูกขอพระ: อดคิดหนี

My Little Prayers

บทสวดขอวัน

บทที่ 50

หนึ่งเดียวในพระองค์

ข้าแต่พระเป็นเจ้า เมื่อวันเสาร์ที่ผ่านมา ลูกได้รับเชิญให้ไปเป็นวิทยากรในการประชุมเขตเขต หนึ่งตอนที่ผู้จัดเชิญลูก ลูกก็แนะนำว่า จะลองเชิญผู้แทนจากทางคริสตจักรไปบรรยายด้วยไหม? เพราะนอกจากจะเป็นศาสนสัมพันธ์แล้ว เรายังจะมีโอกาสฟังความเห็นของพี่น้องคริสตชนจากอีกมุม มองหนึ่ง ผู้จัดเห็นด้วยทันที และขอให้ลูกเป็นผู้ประสานงานปรากฏว่า ลูกเชิญไป 1 ท่าน ทางคริสต-จักร ตอบรับมาว่ายินดีส่งผู้แทนไปแบ่งปัน 2 คน! และถึงวันกำหนด สมาชิกของคริสตจักรนั้นยก ทีมกันไป 12 คน เพื่อเป็นกำลังใจให้ผู้พูดและเพื่อไปรู้จักพวกเราคาทอลิกดีขึ้น

ปรากฏว่าวันนั้นบรรยากาศดีมาก ทั้งสองฝ่ายเป็นกันเอง หลังจบการบรรยายแล้ว มีสมาชิก จากวัดทางเราขอซื้อที่อยู่ และโทรศัพท์ของทางคริสตจักรนั้น เพื่อจะได้เชิญมาบรรยายอีกในโอกาสต่อไป และพวกเขาก็กลับไปด้วยหน้าตายิ้มแย้ม และบอกว่าเป็นครั้งแรกที่พวกเขามีโอกาสมาแบ่งปัน ให้ทางคาทอลิกฟัง

เพื่อนสนิทของลูกที่เป็นสมาชิกคริสตจักรนั้นและเป็นผู้ประสานงานกับลูกตลอดมา เล่าให้ลูก ฟังในวันต่อมาว่า ก่อนหน้านี้ พวกเขาจะมีความรู้สึก ว่า พวกเราคาทอลิกเป็นคริสตชนที่ค่อนข้างปิด หัวโบราณ และไม่ค่อยเป็นมิตรกับพวกเขา แต่หลังจากที่ได้มีโอกาสร่วมงานและรู้จักพวกเราแล้ว ทำให้พวกเขาทราบว่า ความคิดเหล่านั้นเป็นความคิดที่ไม่ถูกต้อง พวกเขา รู้สึกว่า พวกเราไม่ใช่หัว โบราณหรือปิดตัวเองเลย ตรงกันข้าม พวกเราเป็นเหมือนพี่น้องเขา และเป็นครั้งแรกที่พวกเขาทราบว่า พวกเราเคารพนับถือพระมหาเยซูเจ้าว่าเป็นพระเจ้าเพราะฉะนั้นทั้งเขาและ เราก็มีพระเจ้าองค์เดียวกัน

ลูกฟังแล้ว ดีใจมากที่อย่างน้อย มีพี่น้องคริสตชนจากทางคริสตจักรเริ่มเข้าใจพวกเรา และใน เวลาเดียวกัน พวกเราคาทอลิกที่ได้มีโอกาสร่วมงานกับพวกเขา ก็เริ่มเข้าใจ และเริ่มมีความรักต่อกัน และกัน ฉันทพี่น้องคริสตชนด้วยกัน ไม่มีเขา ไม่มีเราอีกต่อไป

วันก่อนลูกมีเพื่อนจากอีกคริสตจักรหนึ่ง เชิญลูกไปร่วมการแบ่งปันของพวกเขา ลูกก็ไป และรู้ สึกประทับใจมาก ต่อมาเขาเชิญศาสนาจารย์ของโบสถ์เขาไปพบลูกที่ทำงานด้วย เพื่อนคนนี้ ก็บอก เช่นกันว่า เวลาเขาพูดคุยกับลูกถึงเรื่องศาสนา เขาไม่รู้สึกในความแตกต่างเลย ทำให้เขาต้องเชิญ ศาสนาจารย์ ของเขามารูจักและพูดคุยกับลูก อาจารย์ของเขาก็น่ารัก เป็นกันเองมาก เราคุยกันครึ่งวัน เต็มๆ ของวันเสาร์หนึ่ง ถึงเรื่องต่างๆ ของศาสนาโดยเฉพาะอย่างยิ่ง ความรักของพระเจ้า

ข้าแต่พระเป็นเจ้า ลูกรู้สึกดีใจและมีความสุขใจมากที่มีโอกาสรับใช้พระองค์โดยมีเพื่อน คริสตชนที่ไม่ใช่เป็นคาทอลิกเท่านั้น ในโอกาส “วันแบ่งปันพระวาจา” ในคราวหน้า ลูกจะเชิญเพื่อนๆ จากทั้ง 2 คริสตจักร มาร่วมแบ่งปันด้วย คงเป็นประสบการณ์ที่แปลกใหม่ และน่าสนใจสำหรับ ทั้งสองฝ่าย

ลูกมองว่า มนุษย์ทุกคนเป็นลูกของพระองค์เหมือนกันหมด ไม่ว่าคนๆ นั้นจะนับถือศาสนาอะไร หรือนิกายอะไร แต่สำหรับลูก พระองค์คือพระเจ้าแท้เท่านั้น มนุษย์เราจะมีผิวขาว ผิวเหลือง ผิวดำ ผิวน้ำตาล ฯลฯ ก็คือมนุษย์ และเป็นลูกของพระองค์หมด

เมื่อพระสงฆ์ได้รับฟังความคิดเห็นจากฆราวาสโดยเฉพาะสตรี คริสเตียนเป็นเพื่อนรักกับคาทอลิก คนต่างสีผิวอยู่ด้วยกันได้อย่างสันติ แม้จะในวงแคบๆ แต่อย่างน้อย ก็ยังเติมความชุ่มฉ่ำแก่ หัวใจของผู้เกี่ยวข้องได้ไม่น้อย ดีกว่าแต่ละฝ่ายต่างจะทำหั่นกัน มองกันด้วยความระแวงและความขัดแย้งกัน และหากแต่ละชุมชนค่อยๆ หันหน้าเข้าหากัน เปิดใจกว้างรับซึ่งกันและกัน ความขัดแย้งก็จะค่อยๆ ลดลง คงเหลือแต่ความเข้าใจกัน ลูกกราบทูลขอต่อพระองค์ ให้พระองค์ประทานแสงสว่าง และความรักแก่ลูกๆ ของพระองค์ทุกหย่อมหญ้า ให้มีแต่ความรัก ความเข้าใจกัน แทนความขัดแย้งเทอญ

“ท่านทั้งหลายก็เหมือนกับตะเกียง จงส่องสว่างแก่คนทั้งปวง เพื่อว่าเมื่อเขาได้เห็นความดีที่ท่านทำ เขาจะได้สรรเสริญพระบิดาของท่าน ผู้ทรงอยู่ในสวรรค์” มัทธิว 5:16

อาแมน

ลูกขอพร: อดทนนะ

My Little Prayers

บทสวดขอวัน

บทที่ 51

ชีวิตคือละคร

ข้าแต่พระเป็นเจ้า วันก่อนเพื่อนของลูกคนหนึ่ง มาปรับทุกข์ให้ฟังว่า โรงงานของสามีเขา ทำท่าจะแย่ อาจต้องปิดลงเพราะธุรกิจไม่ดีเลย เขาเองก็ไม่เคยทำงานมาก่อน ตั้งแต่แต่งงานก็เป็นแม่บ้านมาตลอด มา ณ ขณะนี้เขาคิดอยากจะทำอะไรช่วยสามี เขาก็ไม่ทราบจะทำอะไร เขารู้สึกเป็นทุกข์มาก ลูกก็ได้แต่ปลอบใจเขา และบอกเขาว่า ในยามเช่นนี้ งานเล็กงานใหญ่ งานหนัก งานเบา อะไรทำได้ให้ทำซะ ไม่ต้องไปคำนึงถึงหน้าตาอะไรแล้ว นี่คือความจริงของชีวิต

และข้อสำคัญ อย่าเสื่อมความเชื่อและความศรัทธาในพระเป็นเจ้าเป็นอันขาด แต่เขาก็ต้องไม่ลืมด้วยว่า พระเจ้าทรงช่วยคนที่ช่วยตัวเองเท่านั้น

ในเวลาเดียวกัน ลูกก็อ่านในนสพ. ฉบับหนึ่งที่ไปสัมภาษณ์ลูกสาวของนักธุรกิจเศรษฐีชื่อดังคนหนึ่งของสังคม ที่เพิ่งแต่งงานไปเมื่อ 2-3ปีก่อน ตอนที่แต่งงาน เขาก็ให้สัมภาษณ์ครั้งหนึ่งว่า คุณพ่อเขาขอให้ลูกเขยในอนาคตรับปากว่า เมื่อแต่งงานแล้ว เขาต้องไม่ทำงาน ให้ดูแลลูกสาวเขาอย่างเดียว เพราะเขามีเงินทองล้นฟ้า ใช้จนตายก็ไม่หมด ตอนนี้นักสาวคนนี้ก็ให้สัมภาษณ์ว่า ชักจะเบื่อๆ งานสังคมแล้ว วันๆ ก็เลยเปิดดูอินเทอร์เน็ต เพื่อshopping ชื่อของประดับโดยเฉพาะรองเท้ายากทางอินเทอร์เน็ต เขาให้สัมภาษณ์ว่า shoppingทางอินเทอร์เน็ตสะดวกมาก เพราะแค่แจ้งเบอร์เครดิตการ์ด เขาก็จะได้รองเท้าคู่งาม (ตามภาพ) และยังได้ลุ้นอีกว่าเมื่อของมาถึงแล้วจะงามเหมือนในภาพไหม เขาเล่าต่อว่าคุณพ่อของเขาให้เขาใช้จ่ายเดือนละ 3ล้านบาท แต่ตอนนี้เขาก็ตั้งใจจะประหยัดโดยไม่บินไป shopping ต่างประเทศ แต่หันมา shopping ทางอินเทอร์เน็ตแทน!

เฮ้อ! อ่านแล้วถอนใจ แต่ก็อดชมเชยในความคิดสร้างสรรค์ในวิธีการประหยัดของเขาไม่ได้

ในเดือนที่ผ่านมา มีข่าวอีกหลายข่าวที่ทำให้ประโยคที่ว่า “ชีวิตคือละคร” ช่างมีความหมายอะไรเช่นนั้น

ข่าวคนติดยาบ้า คลุ้มคลั่ง จั๊นสิตปี1 และปาดคอ ตลอดจนจ้วงแทงเด็กสาวผู้เคราะห์ร้าย จนถึงแก่ความตายและตัวเองก็ต้องถูกประชาทัณฑ์ ถูกกระต๊อบและทำร้ายจนต้องตายตกไปตามกัน ต่อมาก็มีข่าวคนมีความทุกข์กระโดดลงมาจากตึกกรมสรรพากร เพื่อฆ่าตัวตายแต่ไปทับแม่ค้าขาย ลีोटเตอร์ซึ่งไม่รู้อิโหนอิเหน่ ตายไปด้วยกันทั้งคู่

เหตุการณ์ทั้ง 2 กรณี เกิดเวลาใกล้เคียงกัน ลักษณะคล้ายกัน แม้เหตุการณ์จริงๆจะต่างกันคือ คนๆ หนึ่งทำให้คนอื่นคนหนึ่งตาย และตัวเองก็ต้องตายตามไปด้วย ทั้งๆ ที่ไม่รู้จักกันมาก่อนและไม่เคยมีความแค้นอะไรกันมาก่อน

และมีอีกเหตุการณ์หนึ่งสร้างความไม่พอใจให้แก่พวกเราคนไทยทั้งประเทศ นั่นคือการยิงตำรวจนายหนึ่งตายในไนท์คลับแห่งหนึ่ง เนื่องจากผู้เกี่ยวข้องเป็นลูกของผู้มีอิทธิพล เหตุการณ์ต่างๆ ก็เลยออกมาในลักษณะเย้ยฟ้าท้าประชาชนคนไทยทั้งประเทศ ความจริงกลายเป็นความเท็จ ความสว่างกับความมืดกลายเป็นสิ่งที่คนสวมเครื่องแบบไม่เข้าใจในความ

แตกต่าง กฎหมายกลายเป็นตัวหนังสือที่มีไว้ให้คนมีอำนาจหาช่องโหว่ จริงอยู่ ทุกๆ คนคือผู้บริสุทธิ์จนกว่าศาลจะพิพากษาเป็นอย่างอื่น แต่สิ่งที่ได้เกิดขึ้น และกำลังเกิดขึ้นทุกๆ วัน เกี่ยวกับคดีนี้ กลายเป็นละครเรื่องยาวที่น่าติดตามว่าจะจบหรือลงเอยอย่างไร

มีนักการเมืองคนหนึ่งซึ่งไม่เคยทำอะไรให้เป็นประโยชน์แก่ประเทศชาติ ในสายตาของคนไทยหลายๆ คน ได้พูดประโยคหนึ่งวันก่อนซึ่งฟังดูเข้าท่า นับเป็นครั้งแรกที่นักการเมืองคนนี้จะพูดอะไรที่มีสาระ เขาพูดว่า “คนเราหนีกฎ 3 กฎไม่พ้น คือกฎหมาย กฎสังคม และกฎแห่งกรรม” หากผู้ใดหลุดจากกฎแรกคือกฎหมาย ก็ต้องเจอกฎสังคม หากยังหลุดอีกก็ต้องเจอกฎสุดท้ายคือ กฎแห่งกรรม

ยิ่งแก่ตัวลง และมองเห็นชีวิตของผู้คนที่ต่างต้องโอดแค้นไปตามจังหวะและชะตากรรมชีวิตของตนเองมากขึ้น ทำให้ลูกเกิดความปลงใจในใจมากขึ้น ชีวิตคือละครจริงๆ แล้วแต่ใครจะเลือกบทใด บางคนก็เลือกบทละครชีวิตของตนเองไม่ได้ บางคนก็ตีบทตนเองไม่แตก คือรับความจริงของชีวิตไม่ได้

ส่วนลูกเอง ลูกขอสรุปว่า “ชีวิตคือการเดินทาง อาจจะยาวนานหรือสั้นแล้วแต่ ไปสู่จุดหมายปลายทางคือสวรรค์หรือนรก แล้วแต่การเลือกของเราเอง”

พระเจ้าประทานชีวิตให้แก่เรา แล้วก็ประทานความอิสระให้แก่เราในการเลือกดำเนินชีวิต อยู่ที่ว่าเราจะเลือกทางไหน

**“ฝ่ายหนึ่งเป็นกลืนแห่งความตายซึ่งนำไปสู่ความตาย
และอีกฝ่ายหนึ่งเป็นกลืนหอมแห่งชีวิตซึ่งนำไปสู่ชีวิต” 2โครินธ์ 2 : 16**

ขอพระองค์ทรงนำทางชีวิตของลูกไปถึงจุดหมายปลายทางที่อยู่กับพระองค์เทอญ

อาแมน

ลูกขอพร: อดคิดหนี

My Little Prayers

บทสวดขอวัน

บทที่ 52

ให้แล้วจะได้รับ

ข้าแต่พระเป็นเจ้า ในระหว่างวันที่ 2-9 ธ.ค.ที่ผ่านมา สภาพันธอัครคาทอลิกหรือ ICO (INTERNATIONAL CATHOLIC ORGANIZATIONS) ได้มาจัดการประชุมใหญ่สามัญประจำปีครั้งที่ 34 ที่บ้านผู้หว่าน ของประเทศไทยเรา มีสมาชิกที่มาจากองค์กรต่างๆ มาเข้าประชุมจากทั่วโลก บังเอิญลูกได้เป็นหนึ่งในผู้เตรียมงานตั้งแต่ต้น และได้ตัดสินใจเข้าร่วมประชุมด้วย แม้ว่าองค์กรของลูกจะไม่ได้เป็นสมาชิกของ ICO ก็ตาม ลูกคิดว่าอย่างน้อยในฐานะผู้แทนของประเทศไทย ลูกจะสามารถตอบคำถามต่างๆ เกี่ยวกับประเทศไทยให้ผู้แทนจากองค์กรคาทอลิกทั่วโลกได้รู้จักประเทศของเราดีขึ้น ลูกจึงตัดสินใจทำงานและไปเข้าร่วมการประชุมด้วย

ปรากฏว่า จากการเข้าร่วมประชุมด้วยนั้น ลูกกลับรู้สึกว่า ลูก “ได้รับ” มากกว่า “ให้” ลูกมีโอกาสฟังผู้บรรยายที่เป็นพระสงฆ์ทำงานใกล้ชิดสมเด็จพระสันตะปาปา และมีประสบการณ์เป็นผู้แทนพระศาสนจักรไปพูดบรรยายที่สหประชาชาติบ่อยๆ บทความของท่านน่าสนใจมาก ลูกไม่ค่อยได้ฟังนักพูดที่สามารถพูดดี มีสาระ ลึก และน่าประทับใจเช่นนี้บ่อยนัก ในเวลาเดียวกัน ลูกมีโอกาสนำความรู้จักกับผู้เข้าประชุมเป็นจำนวนมาก ยิ่งในเวลาแบ่งเป็นกลุ่มย่อย แล้ววิเคราะห์ถึงปัญหาต่างๆ ระดับโลก ความคิดของแต่ละคนที่แสดงออกมาก ล้วนแล้วแต่มีเนื้อหา ลึกและตรงประเด็น ลูกได้เรียนรู้มากมายจากผู้เข้าประชุมเหล่านั้น ในเวลาเดียวกัน พวกเขาก็อยากรู้อเรื่องราวเกี่ยวกับประเทศไทย เกี่ยวกับพระศาสนจักรในประเทศไทย เกี่ยวกับสตรีไทย และเกี่ยวกับบะโรตมิอะไรมากมาย เพราะสำหรับหลายๆ คน นี่เป็นครั้งแรกที่พวกเขามีโอกาสมาประเทศไทย ลูกได้ยินแต่เสียงชมเชยจากพวกเขาว่าประเทศไทยเป็นเจ้าภาพได้ดีมาก หลายองค์กรบอกลูกว่า จะจัดการประชุมของกลุ่มพวกเขาที่ประเทศไทยอีก

มีอยู่เรื่องหนึ่งซึ่งลูกคิดไม่ถึงว่าการไปร่วมประชุมครั้งนี้ ลูกจะได้รับพระพรถึงเพียงนี้

ระหว่างการรับประทานอาหารเที่ยงวันหนึ่ง ผู้ที่ร่วมโต๊ะกับลูก มีผู้แทนจากกรุงโรม เจนีวา ปารีส และพระสังฆราชผู้แทนจากองค์สมเด็จพระสันตะปาปา คุยไปคุยมา พวกเขาอยากรู้จักเกี่ยวกับศาสนาพุทธ ลูกก็ได้เล่าให้ฟัง พวกเขาคิดว่า องค์ดาไลลามะ คือองค์พระมุขของศาสนาพุทธทั่วโลกเช่นเดียวกับพระสันตะปาปาซึ่งเป็นพระมุขของชาวคาทอลิกทั่วโลก ลูกบอกพวกเขาว่าไม่ใช่ ซึ่งพวกเขาแปลกใจมาก หลังจากคุยสักพักหนึ่ง พระสังฆราชซึ่งเป็นผู้แทนของสมเด็จพระสันตะปาปา ก็ถามขึ้นมาว่า ลูกทำไมถึงมาเป็นคาทอลิก?

อันที่จริง ลูกไม่ได้คาดคิดว่าจะมีโอกาสแบ่งปันอะไรให้ใครฟัง เพราะนี่เป็นการประชุมระดับโลก บังเอิญประธานเปิดงานผู้ซึ่งเป็นรัฐมนตรีช่วยในรัฐบาลชุดปัจจุบัน ได้พูดตอนหนึ่งว่าท่านเป็นคาทอลิกขึ้นมา 17 ปี และท่านและภรรยาไม่เคยขาดการไปวัด ฟังมิสซาเลย ในฐานะพิธีกร ลูกก็เลยเสริมว่า ลูกเองก็เป็นคาทอลิกใหม่เพียง 5 ปีเท่านั้น พระสังฆราชองค์

นี่นำคำอำนวยพรจากสมเด็จพระสันตะปาปามาอ่านให้ผู้เข้าร่วมประชุมฟัง และเมื่อเที่ยงวันนั้น ท่านก็อยากทราบว่า ทำไมลูกถึงกลับใจมาเป็นคาทอลิกในวัยนี้

ลูกตัดสินใจแบ่งปันให้ทั้งโตะฟังอย่างเต็มที่ที่สุด เมื่อลูกแบ่งปันเสร็จ ทุกคนเงียบหมด พระสังฆราชของคณีนี่ลุกขึ้นจากโตะ พร้อมกับบอกลูกว่า ใ้หรือที่โตะ ท่านมีของจะให้ ระหว่างที่รอท่านกลับมา ทุกคนต่างก็สรรเสริญพระเจ้าว่า พระองค์ยิ่งใหญ่จริงๆ และคนที่มีความเชื่อในพระองค์อย่างไม่มีเงื่อนไข ก็จะได้รับพระพรเช่นนี้ ปรากฏว่าพระสังฆราชของคณีนั่นอุตสาหไปที่ห้องพักท่านและเอาสายประคำที่สมเด็จพระสันตะปาปาประทานให้มาให้ลูกและลูกๆ 3สาย พร้อมส.ค.ส.อำนวยพรปีใหม่มาให้ปึกหนึ่ง ลูกให้รับด้วยความตื่นเต้น น้ำตาคลอเบา เพราะคาดไม่ถึงว่าจะได้รับพระพรจากพระเป็นเจ้าถึงเพียงนี้ โตะเรายังคงคุยกันต่ออีกเกือบข.ม. จนถึงเวลาประชุมภาคบ่าย

ลูกรับสายประคำและส.ค.ส.ขององค์สมเด็จพระสันตะปาปาด้วยใจที่เปี่ยมไปด้วยความรักและความกตัญญูและลูกตั้งใจจะแบ่งสายประคำและส.ค.ส.เหล่านี้ แก่เพื่อนๆ คาทอลิก

จากที่ลูกยินดีเสียสละเวลาทำงานไปร่วมประชุมด้วย เพื่อทำหน้าที่ประชาชนคนไทยคนหนึ่ง ที่เป็นคาทอลิก ลูกกลับได้รับพระพรเหลือล้นจากพระองค์ ลูกขอกราบ ณ พระบาทของพระองค์ ถวายการปวารณาว่า ลูกจะรับใช้พระองค์ก่อนสิ่งใดๆ ในชีวิตลูกจนกว่าชีวิตจะหาไม่ พระเจ้าข้า

“นี่แหละคนที่หว่านเพียงเล็กน้อยก็จะเกี่ยวเก็บได้เพียงเล็กน้อย
คนที่หว่านมากก็จะเกี่ยวเก็บได้มาก ทุกคนจงให้ตามที่เขาได้คิดหมายไว้ในใจ
มิใช่ให้ด้วยนึกเสียดาย มิใช่ให้ด้วยการฝืนใจ
เพราะว่าพระเจ้าทรงรักคนนั้นที่ให้ออกด้วยใจยินดี
และพระเจ้าทรงฤทธิ์อาจประทานของดีทุกสิ่งทุกอย่างอุดมแก่ท่านทั้งหลาย
เพื่อให้ท่านมีทุกสิ่งทุกอย่างเพียงพอสำหรับตัวเสมอ
ทั้งจะมีสิ่งของบริบูรณ์สำหรับงานที่ดีทุกอย่างด้วย” 2โครินธ์ 9 : 6-8

อาแมน

ลูกขอพร: อดคิดหนี

My Little Prayers

บทสวดขอวัน

บทที่ 53

รัก...ก่อนที่จะสายเกินไป

ข้าแต่พระเป็นเจ้า วันก่อนลูกได้เจอเพื่อนคนหนึ่ง ซึ่งไม่ได้พบกันนานมาก เพื่อนคนนี้ตอนเด็กๆ สนุกกับลูกมาก แต่เมื่อโตขึ้น ต่างคนต่างก็มีชีวิตไปตามวิถีทางของตัวเอง และเพื่อนคนนี้ก็ประสบปัญหาชีวิตหนักมาก และหายหน้าหายตาไปเลยเป็นเวลาสิบกว่ากว่าปี จึงค่อยกลับมาพบปะเพื่อนฝูงใหม่

เขาประสบปัญหาชีวิตที่หนักที่สุดที่ผู้ที่เป็น “แม่” จะรับได้ ลูกชายคนเดียวของเขาซึ่งหน้าตาน่ารักและฉลาดปราดเปรียว ได้ตายด้วยวัยเพียง 12 ขวบ และด้วยสาเหตุที่ไม่ควรจะทำให้ตายเลย! ครอบครัวของเขาไปเที่ยวชายทะเลตอนโรงเรียนปิดเทอมฤดูร้อน และลูกชายเขาได้ถูกแมงกระพรุนที่มีมือ ทำให้เป็นผื่นคัน ที่แรกเขาคิดจะไม่พาไปพบแพทย์ด้วยซ้ำ แต่ใครต่อใครในครอบครัวว่าเขาว่า ทำไมไม่พาไปหาหมอ เขาจึงตัดสินใจพาไป สิ่งที่เกิดขึ้นเป็นสิ่งซึ่งไม่มีใครจะคาดคิดถึงได้ หมอผิวหนังผู้นั้นได้ให้ยาแก้คันหรือแก้แค้นเสบขนานแรง ซ้ำยังฉีดยาให้อีกต่อเนื่องกันหลายวัน ขณะที่ลูกชายเขาหายจากอาการคันภายนอก ภายในร่างกายของเขา ภูมิคุ้มกันได้ถูกยาแก้แค้นเสบขนานแรงนั้นทำลายจนหมดซึ่งไม่มีอาการอะไรที่แสดงออก โชคร้ายที่บังเอิญลูกชายเขาไปติดอีสุกอีใสจากเพื่อน ปกติโรคอีสุกอีใสเป็นโรคที่เด็กทุกคนต้องเป็น และไม่เป็นอันตรายร้ายแรงแต่อย่างใด แต่ปรากฏว่า เนื่องจากเด็กคนนี้ไม่มีภูมิคุ้มกันภายในร่างกายของเขาเลยในขณะนั้น เชื่ออีสุกอีใสจึงได้เข้าไปในระบบอวัยวะภายใน และต่อมาได้เข้าไปที่ตับ กว่าพ่อแม่เด็กจะทราบ ก็สายไปเสียแล้ว

เรื่องมันเกิดขึ้นเร็วมาก เพื่อนของลูกคนนี้ตั้งตัวไม่ติด อยู่ดีๆ ลูกชายวัย 12 ขวบ น่ารักน่าเอ็นดูก็จากไป เขาหันเข้าหาธรรมะ (ทางพุทธ) เพื่อค้นหาคำตอบ เพื่อค้นหาความหมายของชีวิตและไม่อยากเจอหน้าเพื่อนฝูงเลย

วันก่อน หลังจากสิบกว่าปีต่อมา เรากลับมาเจอกัน ต่างแบ่งปันธรรมะที่ตนเองได้ค้นพบให้ซึ่งกันและกันฟังอย่างกระตือรือร้น เขาทางพุทธ ลูกทางคริสต์ และเราตกลงจะพบกันเพื่อแบ่งปันกันอีก

และ 2-3คืนก่อน ลูกเปิดโทรทัศน์ เจอรายการสัมภาษณ์รายการหนึ่ง พิธีกรสาวสวย 2 คน สัมภาษณ์ดาราสาวสวยอีก 3 คน และพูดถึงการจากไปของคุณแม่ของดาราที่ถูกสัมภาษณ์ สองคนเป็นพี่น้องกัน ดาราผู้ถูกสัมภาษณ์ตอบไปก็ร้องไห้ไป คิดถึงคุณแม่ที่ได้จากไปอย่างไม่มีวันกลับ

ลูกก็มาคิดว่า มนุษย์เรานี้ สักวันหนึ่ง ยังไงก็ต้องตาย จะช้าหรือเร็วเท่านั้น เวลาเดียวกัน ขณะที่มีชีวิตอยู่ มีหลายๆ คนที่ดำรงชีวิตโดยไม่คิดถึงครอบครัวโดยเฉพาะครอบครัวของตนเอง พ่อบ้านจำนวนมากที่ทำแต่งงาน พ่อว่างก็ไปตีกอล์ฟหรือสังสรรค์กับเพื่อน ไม่เคยให้เวลากับครอบครัว แม่บ้านจำนวนไม่น้อยเหมือนกันที่ทำงาน หรือไม่มีงานสังคมจนลืมลูกเต้าที่บ้าน ทิ้งไว้ให้อยู่กับพี่เลี้ยง ให้แต่เงินทองไปซื้อของ หรือให้เงินแทนความรักที่ควรจะให้ สามเณรบางคนก็เผลอรู้คุณค่าของภรรยา ถือว่าตนเองเป็นผู้ชายจะทำอะไรก็ได้ และเป็นหน้าที่ของภรรยาที่ต้องดูแลลูกและดูแลครอบครัว กว่าจจะรู้สึกตัวว่า

ตนเองควรให้เวลากับครอบครัวมากกว่าที่ได้เป็น ก็อาจเป็นเวลาใกล้ตาย เมื่อทุกสิ่งทุกอย่างหายไปเสียแล้ว เพราะฉะนั้น ในขณะที่พวกเรายังมีชีวิตอยู่อย่างปกติ เราควรจะรักคนรอบข้าง โดยเฉพาะเริ่มต้นที่ครอบครัวของเราก่อน ต่างคนต่างรักซึ่งกันและกัน ถนอมน้ำใจกัน ไม่ใช่ take it for granted (ลูกพยายามแปลวลีนี้เป็นภาษาไทย แต่แปลได้ใกล้เคียงที่สุดว่า “ไม่เห็นคุณค่า เพราะถือว่าเป็นหน้าที่ของอีกฝ่ายหนึ่ง”) มิฉะนั้น เมื่อถึงวันหนึ่ง มันอาจจะหายไปเสียแล้วที่จะ...รัก

แล้วมนุษย์กับพระเจ้าล่ะ พวกเรารักพระองค์ทุกวันหรือเปล่า? หรือ take it for granted กับพระองค์ด้วย เราทำอะไรเพื่อแสดงความรักต่อพระองค์ทุกวันหรือเปล่า เพราะคนเราหากรักใคร ย่อมต้องการทำทุกสิ่งทุกอย่างเพื่อคนๆ นั้น เพราะพระองค์เองรักลูกทุกๆ คนและไม่เคยทอดทิ้งลูกๆ ของพระองค์เลย

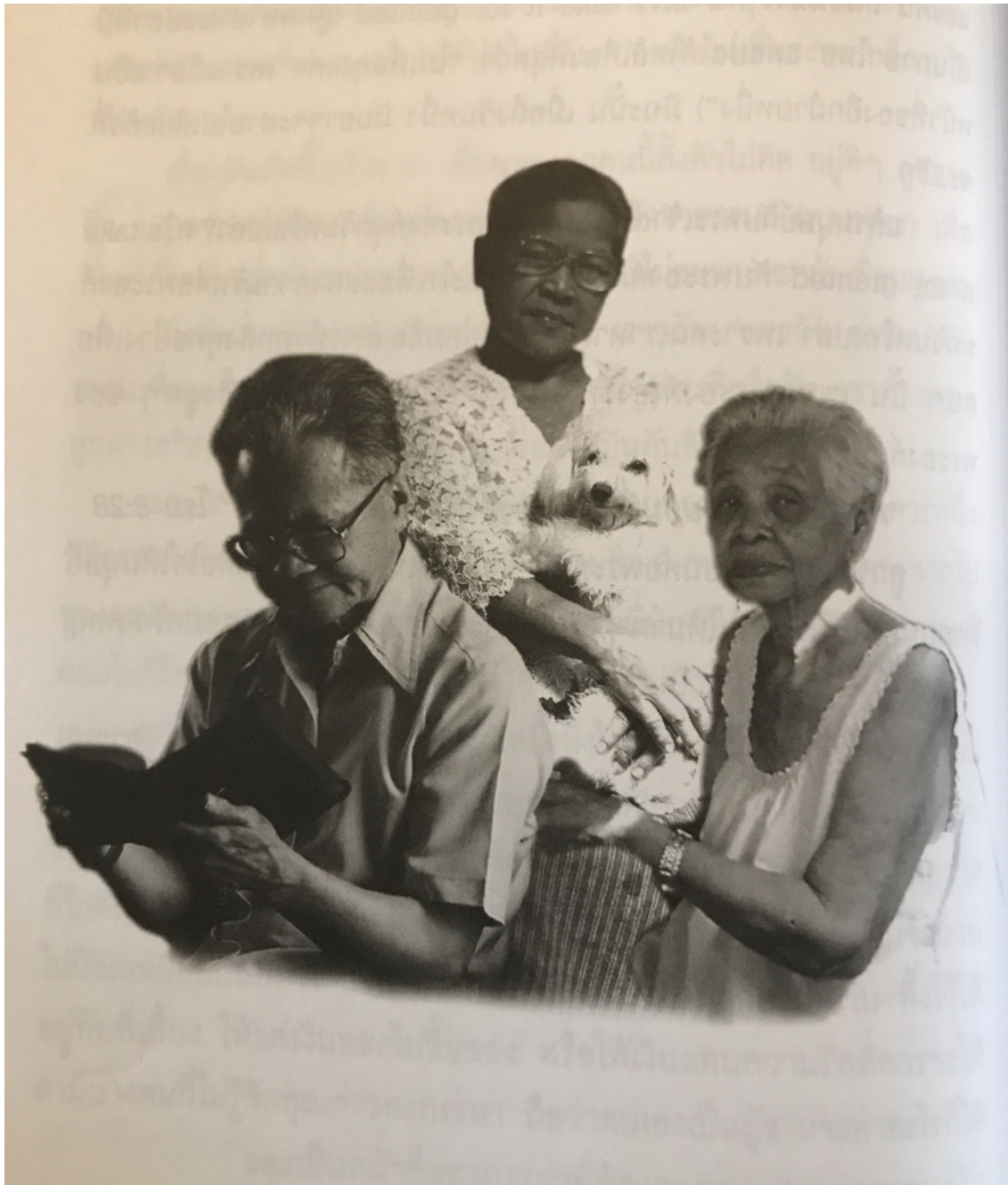
“พระเจ้าทรงช่วยคนที่รักพระองค์ให้เกิดผลดีในทุกสิ่ง” โรม 8 : 28

ลูกขอสวดวิงวอนต่อพระองค์ ขอโปรดให้พระองค์ทรงดลใจให้มนุษย์รักมนุษย์ซึ่งกันและกันให้มากๆ โดยเฉพาะในครอบครัวแต่ละครอบครัวเทอญ

อาแมน

ลูกขอพร: อดทนนะ

My Little Prayers

บทสวดขอวัน

บทที่ 54

ชีวิตในวัยที่ 3

ข้าแต่พระเป็นเจ้า วันก่อนลูกเพิ่งเขียนบทสวดถึงพระองค์ว่าขณะที่ลูกตั้งใจที่เห็นลูกๆ เริ่มเป็นฝั่งเป็นฝา ลูกก็เริ่มคิดถึงตัวเองว่า เมื่อถึงเวลาที่ลูกๆ มีครอบครัวไปหมด ชีวิตของลูกจะเป็นอย่างไร และลูกก็ได้เริ่มวางแผนชีวิตให้ตนเองอย่างเจียบๆ โดยขอให้พระองค์ทรงเป็นผู้นำชีวิตของลูกตลอดไปจนถึงวันที่ลูกไปพบพระองค์

และแล้วอาทิตย์ก่อนก็มีผู้มาชักชวนให้ลูกไปร่วมการประชุมการก่อตั้งขององค์กรหนึ่ง ซึ่งเป็นองค์กรสากลแต่ยังไม่มีในประเทศไทย และประธานขององค์กรนี้รวมทั้งคุณพ่อจิตตาทิการ มีความประสงค์จะตั้งองค์กรสมาชิกขึ้นในประเทศไทย ชื่อองค์กรที่เป็นทางการ ก็ยังไม่มี แต่ชื่อทางภาษาอังกฤษเรียกว่า Life Ascending International ซึ่งแปลตรงๆ ว่า “การมีชีวิตที่สูงขึ้นๆ” แต่ผู้เข้าร่วมประชุมวันนั้นแปลว่า “ขบวนการชีวิตสู่สุขสมบูรณ์”

ลูกเองยังไม่ทราบว่าจะร่วมกับองค์กรนี้หรือไม่ เพราะลูกยังขาดคุณสมบัติข้อสำคัญ นั่นคือ ลูกเองยังมีวัยไม่ถึง “วัยที่ 3” แต่จากที่ได้อ่านบทความที่ได้รับแจกในวันนั้น ทำให้ลูกรู้สึกว่ พระองค์ทรงตอบลูกและชี้ช่องทางให้ลูกเห็นอนาคตตัวเองอย่างชัดเจน

“ขบวนการชีวิตสู่สุขสมบูรณ์คืออะไร” ขบวนการชีวิตสู่สุขสมบูรณ์เป็นขบวนการแห่งยุคปัจจุบัน และทันต่อเวลาสำหรับทั้งชายและหญิงในวัยที่ 3 พร้อมกับวิสัยทัศน์แห่งชีวิตที่แปลกใหม่และสดใสมีชีวิตชีวา มันคือขบวนการ Vie Montante International (VMI) ซึ่งเป็นชื่อเดิมในภาษาฝรั่งเศส ในทวีปเอเชีย เราให้ชื่อว่า Life Ascending International (LAI)

ใครคือบุคคลในวัยที่ 3 ? ชายหรือหญิงซึ่งประสบความสำเร็จในภารกิจหลัก 2 ประการในชีวิตมาแล้ว (การสร้างครอบครัวและความสำเร็จในหน้าที่การงาน) และในขณะที่ยังมีสุขภาพดีพอสมควร จะฉวยโอกาสในวันทองนี้ที่จะปรับปรุงตนเอง และรักที่จะกระทำตนให้เป็นประโยชน์ต่อผู้อื่น (เป็นงานอาสาสมัคร) วันที่ 3 นี้คือวัยของชายและหญิง ซึ่งได้บรรลุถึงขั้นตอนแห่งชีวิตที่สามารถเลือกเองได้แล้วว่าจะใช้ชีวิตที่เหลือเป็นพิเศษนี้อย่างไร โดยปกติพวกเขาคือพวกที่เกษียณจากหน้าที่การงานที่หนักหน่วง เพื่อหารายได้มาจุนเจือและสร้างครอบครัว หรือต้องรับผิดชอบต่อบุพการีหรือญาติที่สนิท ในวันนี้อาจจะได้พบกระแสเรียกที่ยิ่งใหญ่ ซึ่งเป็นความชื่นชมยินดีใหม่และความหมายใหม่ต่อชีวิต ขบวนการชีวิตสู่สุขสำเร็จจะแนะนำเขาให้เดินตามหาหนทางอันประเสริฐสุดที่ค้นพบใหม่นี้ พันธกิจใหม่ๆ จะถูกนำมาเสนอต่อพวกเขา ซึ่งจะเต็มไปด้วยความชื่นชมยินดีและมีคุณค่า

ชีวิตของคนเราจะแบ่งได้เป็น 4 ช่วง

- ก.วัยที่ 1: ตั้งแต่เป็นเด็ก ถึงวันเริ่มแต่งงานหรือเริ่มทำงานมีรายได้
- ข.วัยที่ 2: ตั้งแต่เริ่มแต่งงาน ทำงานหารายได้ จนถึงวัยเกษียณอายุจากการงาน

ค.วัยที่ 3: ตั้งแต่วัยเกษียณอายุจนถึงการย่างก้าวเข้าสู่วัยที่ 4

ง.วัยที่ 4: คือวัยที่ต้องการการพักผ่อนอย่างจริงจัง และต้องอาศัยความช่วยเหลือจากผู้อื่น วัยนี้จะเริ่มต้นสำหรับแต่ละคนในช่วงอายุต่างๆ กัน บางคนมาถึงวัยเร็ว แต่บางคนอยู่อีกนานก่อนจะถึงวัยนี้

ขบวนการชีวิตสู่สุขสมบูรณ์ (LAI) เสนออะไรให้กับบุคคลในวัยที่ 3?

ได้เสนอการค้นพบพันธกิจที่ให้ผลตอบแทนยิ่งใหญ่สำหรับบุคคลที่อยู่ช่วงชีวิตของวัยนี้

ก. เพื่อปรับปรุงตนเองให้ดีขึ้นทั้งด้านฝ่ายมนุษย์ และฝ่ายจิตวิญญาณ

ข. เพื่อชื่นชมที่จะมีโอกาสรับใช้ผู้อื่นในฐานะอาสาสมัคร

ค. เพื่อมีเพื่อนใหม่ๆ

จะพูดอีกนัยหนึ่งก็คือ เพื่อใช้ชีวิตอันยาวนานที่พระเป็นเจ้าประทานให้อย่างมีความหมายและมีคุณค่ามากที่สุด ในยามที่ตนเองได้ก้าวพ้นภาระหน้าที่อันคร่ำครึคร่ำครึมาแล้ว

อะไรคือวิสัยทัศน์ของขบวนการสู่สุขสมบูรณ์

ขบวนการชีวิตสู่สุขสมบูรณ์จะหันเหความสนใจอันเกินกว่าเหตุต่อทัศนคติทางลบของวัยที่ 3 นี้เช่น การมองว่าเป็นวัยของ “ผู้สูงอายุ” ของ “ผู้เกษียณอายุ” ของ “ผู้ชรา” ของ “ผู้อาวุโส” ของ “ผู้ที่อยู่ในวัยสุดท้ายของชีวิต” และอื่นๆ ในทางตรงกันข้าม ขบวนการนี้จะเน้น :

ก. ศักดิ์ศรีและคุณค่าพิเศษของชายและหญิงในวัยที่ 3 นี้

ข. การค้นพบพันธกิจแห่งชีวิตที่ใหม่และสวยงาม

ค. ความชื่นชมยินดีแห่งการใช้ชีวิตที่ยาวนานนี้อย่างมีคุณค่า

ขบวนการชีวิตสู่สุขสมบูรณ์ มิได้เปลี่ยนแปลงความเป็นจริง แต่จะเปลี่ยนวิสัยทัศน์และมโนทัศน์แห่งความเป็นจริง สิ่งนี้จะส่งผลต่อทัศนคติและคุณค่าของคน เมื่อเขาบรรลุถึงวัยที่ 3 นี้ อายุขัยนั้นจะอยู่ในจิตใจเช่นเดียวกับอยู่ในร่างกาย ขบวนการชีวิตสู่สุขสมบูรณ์จะทำงานอย่างได้ผลในทั้งสองด้าน มักจะก่อให้เกิดผลที่เป็นพิเศษในการเสริมสร้างทัศนคติที่ถูกต้องและมีแรงบันดาลใจ มันจะช่วยให้คนๆ นั้นรู้สึกว่าเขายังมีประโยชน์ และเขายังมีอะไรดีๆ หลายอย่างเพื่อจะมีชีวิตอยู่และชื่นชมกับมัน เขาอาจจะคิดว่า “สิ่งที่ดีที่สุดในชีวิตยังกำลังจะมา”

ลูกทราบแล้วว่าผู้ที่มีพระองค์เป็นกัปตันนำทางชีวิต ไม่เคยต้องกลัวความเหงา ความแก่ แม้กระทั่งความตาย เพราะไม่ว่าเราจะย่างสู่วันไหน “สิ่งที่ดีที่สุดในชีวิตยังกำลังจะมา!”

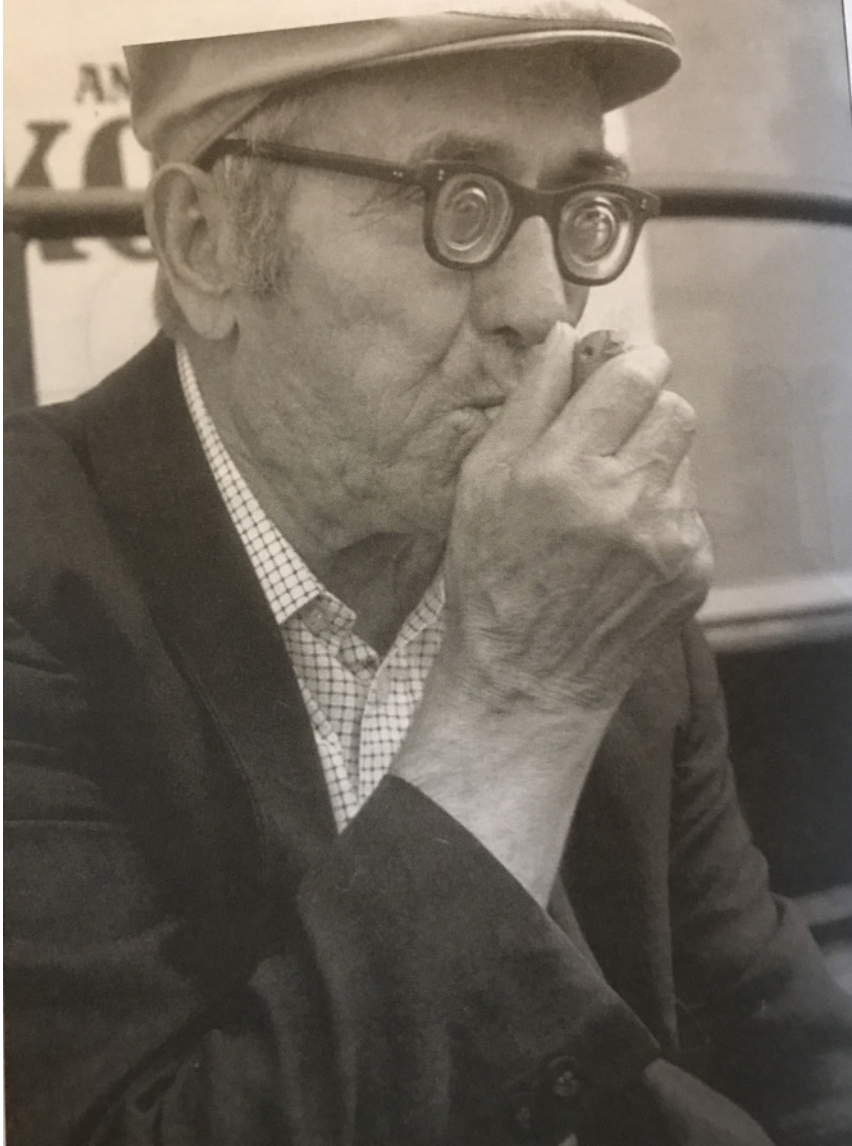
ลูกรอการย่างก้าวสู่วัย 3 และ 4 ด้วยความพร้อมแล้วพระเจ้าข้า

“จนกระทั่งเจ้าแก่ เราก็คือพระองค์นั้น
เราจะได้อุ้มเจ้าจนเจ้าถึงผมหงอก
เราได้สร้าง เราจะชูไว้
เราจะอุ้ม และเราจะช่วยให้รอด” อิสยาห์ 46:4

อาแมน

ลูกขอพร: องค์คุณหนึ่ง

My Little Prayers

บทสวดขอวัน

บทที่ 55

ชีวิตในวัยที่ 3

ข้าแต่พระเป็นเจ้า วันก่อนลูกเพิ่งเขียนบทสวดถึงพระองค์ว่าขณะที่ลูกดีใจที่เห็นลูกๆ เริ่มเป็นฝั่งเป็นฝา ลูกก็เริ่มคิดถึงตัวเองว่า เมื่อถึงเวลาที่ลูกๆ มีครอบครัวไปหมด ชีวิตของลูกจะเป็นอย่างไร และลูกก็ได้เริ่มวางแผนชีวิตให้ตนเองอย่างเรียบง่าย โดยขอให้พระองค์ทรงเป็นผู้นำชีวิตของลูกตลอดไปจนถึงวันที่ลูกไปพบพระองค์

และแล้ว อาทิตย์ก่อนก็มีผู้มาชักชวนให้ลูกไปร่วมการประชุมการก่อตั้งขององค์กรหนึ่ง ซึ่งเป็นองค์กรสากลแต่ยังไม่มีในประเทศไทย และประธานขององค์กรนี้รวมทั้งคุณพ่อจิตตาทิการ มีความประสงค์จะตั้งองค์กรสมาชิกขึ้นในประเทศไทย ชื่อองค์กรที่เป็นทางการ ก็ยังไม่มี แต่ชื่อทางภาษาอังกฤษเรียกว่า Life Ascending International ซึ่งแปลตรงๆ ว่า “การมีชีวิตที่สูงขึ้นๆ” แต่ผู้เข้าร่วมประชุมวันนั้นแปลว่า “ขบวนการชีวิตสู่สุขสมบูรณ์”

ลูกเองยังไม่ทราบว่าจะร่วมกับองค์กรนี้หรือไม่ เพราะลูกยังขาดคุณสมบัติข้อสำคัญ นั่นคือ ลูกเองยังมีวัยไม่ถึง “วัยที่ 3” แต่จากที่ได้อ่านบทความที่ได้รับแจกในวันนั้น ทำให้ลูกรู้สึกว่ พระองค์ทรงตอบลูกและชี้ช่องทางให้ลูกเห็นอนาคตตัวเองอย่างชัดเจน

ลูกทราบแล้วว่าผู้ที่มีพระองค์เป็นกัปตันนำทางชีวิต ไม่เคยต้องกลัวความเหงา ความแก่ แม้กระทั่งความตาย เพราะไม่ว่าเราจะย่างสู่วัยไหน “สิ่งที่ดีที่สุดในชีวิตยังคงกำลังจะมา!”

ลูกรอกอย่างก้าวสู่วัย 3 และ 4 ด้วยความพร้อมแล้วพระเจ้าข้า

อาแมน

ลูกขอพร: อดคิดหนี

คนบอกว่าลูกโง่ แต่ในใจของลูก ลูกรู้สึกทุกครั้งพระองค์จะทรง “เห็นด้วย” ที่ลูกไม่ตามไล่บี้คนเหล่านั้น และลูกก็มั่นใจว่าวันหนึ่งพระองค์จะทรงเมตตาลูก โดยการ “ยกหนี้” ให้ลูกด้วย ลูกมั่นใจเช่นนั้นจริงๆ ลูกจึงใช้บทสวด “ข้าแต่พระบิดา” บทเดิมตลอดมา 😊

นอกจากนี้ลูกยังได้สัมผัสกับพระองค์ตลอดเวลาที่ลูกไปเป็นชาวเกาะครั้งนี้ ลูกรู้สึกว่าคนที่มีพระในใจอย่างเหนียวแน่นเปรียบเหมือนการเริ่มขับรถตั้งแต่เช้ามีด อย่างไรก็ตามเสีย ท้องฟ้าก็ต้องสว่างในเวลาต่อมา เปรียบเสมือนชีวิตของคนรักพระองค์อย่างไรเสียย่อมต้องพบแสงสว่างในชีวิต ไม่ช้าก็เร็ว และลูกยังค้นพบสัจธรรมในชีวิตได้อีกหลายข้อตามประสาของคนลูก ปล่อยเกาะดังนี้ (เพราะสิ่งแวดล้อมสงบสุขจนจิตใจว่างเปล่าไปตามหาหนทางไปด้วย)

คนจน กลัวไม่มีบ้านอยู่

คนรวยกลัวซื้อเกาะส่วนตัวไม่ได้

คนจนกลัวไม่มีข้าวจะกิน

คนรวยกลัวลดน้ำหนักไม่ได้

ไม่จำเป็นอย่าริอ่านเป็นหนี้

คนที่ไม่เคยเป็นหนี้จะไม่เข้าใจถึงความสุขสุดๆ ในเวลาที่ปลดหนี้ก้อนใหญ่หลวงนั้นได้

คนมีพระ มีดแล้วก็พบกับความสว่าง

คนไม่มีพระ มีดแล้วตกเหวไปเลย

ลูกรู้สึกว่า การได้อยู่ในท่ามกลางธรรมชาติที่บริสุทธิ์ปราศจากมลภาวะ คือการอยู่กับพระองค์อย่างใกล้ชิดจนลูกไม่อยากจะกลับมาทำงานเป็นชาวโลกอีก ไม่มีอะไรที่จะเกิดความสงบสุขในใจเท่ากับการเป็นหนึ่งเดียวกับพระองค์ทุกเวลานาที เช่นนี้ ทำให้ลูกเข้าใจถึงวลีที่ว่า “สวรรค์อยู่ในอก นรกอยู่ในใจ” ได้อย่างซาบซึ้งทีเดียว

พระเจ้าข้า ขอพระองค์โปรดทรงประทับในใจลูกตลอดปีใหม่นี้ และตลอดไป จนกว่าวันที่ลูกจะได้ไปเฝ้าพระองค์ เป็นหนึ่งเดียวกับพระองค์อย่างนิรันดรเทอญ

“ชีวิตของสิ่งมีชีวิตทุกอย่างอยู่ในพระหัตถ์ของพระองค์ทั้งลมหายใจของมนุษย์ทั้งปวง” โยบ 12:10

อาแมน

ลูกขอพร: อดคิดหนี

My Little Prayers

บทสวดขอวัน

บทที่ 57

ความสุขจากการให้

ข้าแต่พระเป็นเจ้า ในวันอาทิตย์ต้นเดือนที่ผ่านมา ซึ่งเป็นวันประชุมประจำเดือนของกลุ่มอาสาสมัครศูนย์บรรเทา
ใจหรือ HOT LINE ลูกได้เสนอที่ประชุมว่า เนื่องจากการประชุมครั้งแรกของปีนี้ แทนที่จะมาทบทวนว่าการตอบปัญหา
หรือความทุกข์ของแต่ละคนนั้น ดีมากน้อยเพียงไหนหรือควรปรับปรุงอย่างไร อย่างเช่นที่เคยปฏิบัติกันมาทุกเดือน เรามา
แบ่งปันกันว่า ทำไมเขาเหล่านั้นจึงมาเป็นอาสาสมัครเพราะเป็นงานที่ไม่ได้ผลตอบแทนในรูปของเงินทอง หรือแม้แต่ชื่อเสียง
เพราะไม่มีใครรู้จักว่าอาสาสมัครเป็นใคร และในเวลาเดียวกัน พวกเขาได้รับอะไรบ้างจากการมาเป็นอาสาสมัคร บางคนมา
เป็นตั้งแต่ศูนย์เริ่มต้นเมื่อ 3 ปีที่แล้ว และยังคงเป็นอยู่จนทุกวันนี้

ทุกคนเห็นด้วยและแสดงความกระตือรือร้นที่จะแบ่งปัน คำพูดที่พรั่งพรูออกมาจากใจต่อไปนี้ ทำให้ลูกปลื้มปิติ จน
น้ำตาคลอ มันมีความหมายกว่าอะไรทั้งสิ้น การให้ที่ไม่ต้องการผลตอบแทน การให้ที่ไม่มีความเห็นแก่ตัวแอบแฝงอยู่ การ
ให้ที่เกิดจากการเสียสละจริงๆ แต่เขาเหล่านั้นกลับรู้สึก “ได้รับ” มากกว่าที่พวกเขา “ให้”

- ฉันเป็นอาสาสมัครโดยไม่ได้คิดว่าจะได้ผลตอบแทนอะไรในด้านวัตถุ เป็นต้นว่าเงินทอง หรือชื่อเสียง แต่ฉันคิด
ว่าการได้มาเป็นอาสาสมัครเช่นนี้ เท่ากับได้เปิดบัญชีสวรรค์ ทุกครั้งที่ฉันได้พูดคุยกับผู้ที่โทรเข้ามาปรึกษา ฉันก็ได้ใส่บุญ
เข้าไปในบัญชีนี้ เดิมฉันเป็นคนใจร้อน ขี้หงุดหงิด ขี้โมโห แต่หลังจากได้มาเป็นอาสาสมัครศูนย์นี้ ทำให้ฉันได้สัมผัสพระ เมื่อ
ได้ทราบถึงปัญหาของผู้อื่น ทำให้รู้สึกว่า ปัญหาของตัวเองเล็กน้อยเหลือเกิน ตอนนี้นั้นเข้าใจชีวิตดีขึ้น บางครั้งฉันสามารถ
เปลี่ยนน้ำตามาเป็นเสียงแห่งความสบายใจ ทำให้ฉันรู้สึกดีใจเป็นที่สุด ปลื้มใจนะ ฉันว่าฉันกลายเป็นผู้ได้รับ เพราะตอนนี้
รู้สึกชีวิตดีขึ้น เพราะเข้าใจชีวิตดีขึ้นและไม่เครียดเหมือนเมื่อก่อนนี้

- ผมเป็นสมาชิกอยู่หลายองค์กร และมาเป็นอาสาสมัครเพราะยังไม่เคยเป็นมาก่อน ทำให้มีโอกาสช่วยเหลือสังคม
และได้เรียนรู้จากการฟังประสบการณ์ ความทุกข์ ตลอดจนปัญหาของคนอื่นๆ ปกติคนไทยจะไม่กล้าเปิดเผยความทุกข์หรือ
ปัญหาของตนเองให้ผู้อื่นฟัง แต่ทางโทรศัพท์เขาก็กล้าพูด เพราะต่างคนต่างไม่รู้จัก ในฐานะอาสาสมัคร ผมเลยมีโอกาสได้รับ
ทราบถึงปัญหาชีวิตต่างๆ ได้อย่างทะลุปรุโปร่ง ผมเกิดความสุขใจและปลื้มใจ ซึ่งไม่ได้รับจากงานอื่นๆ ที่ทำอยู่หรือเคยทำ
ภรรยาถามอยู่เสมอว่าทำไมต้องไปเป็นอาสาสมัคร ผมตอบเขาว่า มาแล้วมีความสุขใจ

- ตอนแรก อยากมาเรียนรู้ อยากได้ความรู้เพิ่มเติม และไม่แน่ใจว่าจะทำได้ไหม แต่อยู่ไปอยู่มาเกิดความมั่นใจ และ
รู้สึกว่าถูกเรียกมา เป็นกระแสเรียกของพระ เดิมฉันเป็นคนแข่งกระด้าง หลังจากมาเป็นอาสาสมัครที่นี่ รู้สึกถูกขัดเกลา ทั้ง
จิตใจและร่างกาย และเพิ่มยาเสน่ห์ให้กับตัวเอง ในด้านครอบครัว

- โดยตำแหน่ง ต้องให้คำปรึกษาแก่พนักงานที่บริษัทอยู่แล้ว แต่เดิมเราเอาใจเราเป็นที่ตั้ง พอมาอบรมและได้มา

เป็นอาสาสมัครจริงๆ ทำให้ทราบว่า เราต้องเอาใจเขาเป็นเกณฑ์ ตอนนี้เลยได้ใช้ความรู้ใหม่นี้กับงานของบริษัท และครอบครัว ทำให้เข้าใจทั้งพนักงานและครอบครัวดีขึ้น ลูกๆ ก็อยู่ในวัยรุ่น เลยรู้สึกว่าการเป็นอาสาสมัคร เรากลับได้รับพระพรจากพระ เป็นเจ้า เป็นงานที่ให้ความรักแก่คนที่เราไม่รู้จัก โดยไม่หวังอะไรตอบแทน

- คิดว่าตัวเองทำงานและมีชีวิตผ่านไปวันๆ โดยไม่มีโอกาสช่วยผู้อื่นเลย พอดีทราบเรื่องอาสาสมัครศูนย์บรรเทาใจ เลยมาสมัคร ตอนนั้นรู้สึกตัวเองพูดเก่งขึ้นและอยากรับฟังผู้อื่นมากขึ้น และทำงานนี้แล้วมีความสุข

- ตอนมาสมัครใหม่ๆ รู้สึกอึดอัดใจ เพราะฉันไม่ใช่คาทอลิก ฉันเป็นพุทธ แต่ปรากฏว่า ฉันได้สัมผัสบรรยากาศอันอบอุ่นของคาทอลิก ได้เห็นความสุภาพ อ่อนโยน การสัมผัสทางใจจากผู้นำ มันเปรียบเสมือนพลัง เหมือนแม่เหล็กที่อยากทำงานต่อๆ ไป ทุกครั้งที่ได้รับสาย จากผู้ที่ไม่รู้จักมาก่อน และสามารถบรรเทาทุกข์เขาได้ จะรู้สึกอึ้งใจเพราะเราเป็นผู้ให้จริงๆ โดยไม่ได้รับเงินตอบแทนอะไรเลย เวลาขับรถกลับบ้าน จะยิ้มมีความสุขอยู่คนเดียว ปลื้มปีติมาก เป็นแรงบันดาลใจให้ดำเนินชีวิตและการเรียนต่อไป

- มาเป็นอาสาสมัครนี้ ทำให้ฉันมีความสุข และเกิดความภาคภูมิใจ พวกเรามีทุกศาสนาในที่นี้ ไม่ใช่มีแต่คาทอลิก วันหนึ่งๆ มีตั้ง24ชั่วโมง อาทิตย์ละร้อยกว่าชม. จะเสียสละเพียงแค่ 3 ชม. ต่ออาทิตย์ก็ได้หรือ งานนี้ทำไปทำมารู้สึกว่าเราไม่ใช่ผู้ให้ แต่เราเป็นผู้รับ ตอนนั้นฉันมีมุมมองของชีวิตที่ดีขึ้น กว้างขึ้น เพราะได้รับรู้ปัญหาชีวิตต่างๆ จากผู้โทรเข้ามา อย่างน้อยเราก็เป็นเพื่อนแท้ของผู้โทรเข้ามาได้มากกว่าที่คิด ตอนนี้อย่างได้เพื่อนเพิ่มอาสาสมัครด้วยกัน ดีใจที่ได้ช่วยเพื่อนมนุษย์ด้วยกัน

- ตอนแรกอยากมีความรู้เพิ่ม พอมาสัมผัสจริงๆ เลยสำนึกว่าตนเองเป็นคนบาป อยากช่วยเพื่อนมนุษย์ด้วยกัน วันไหนไม่มีคนโทรเข้ามา ก็คิดว่าดีแล้ว วันไหนไม่มีคนมีความทุกข์ เวลาให้คำปรึกษา รู้สึกว่า เป็นคำที่ออกมาจากพระ เราเป็นเพียงทางผ่านเท่านั้น

- มีคนโทรมาแบ่งปันความสุขด้วย ตัวเองเป็นคนบาป รู้สึกได้บุญ ดีใจ คนที่โทรมาเขาเหงา ไม่มีคนคุยด้วย ไม่มีคนรับรู้หรือแบ่งปันความสุขกับเขา เขาโทรเข้ามาและแบ่งปันความสุขกับเรา รู้สึกดีใจที่ได้ทำบุญได้ไถ่บาปตอนแก่ก็จากการเป็นอาสาสมัครของศูนย์บรรเทาใจนี้แหละ

- เคยรับพร้อมกันทีเดียว 2สาย สายหนึ่งทุกข์หนักมาก อยากฆ่าตัวตาย อีกสายปัญหาเบาว่าหน่อย ขอให้คนหลังรอ ขณะที่คุยกับสายแรก เขาก็ยืนดิ่งรอ ทำให้ดีใจว่า เรามีคุณค่าสำหรับผู้ที่โทรมา ทำให้คนอื่นมีความสุข การเป็นคนฟังเข้าใจเขา ให้คำแนะนำเขา เราต้องจุดประกายการแก้ปัญหาให้เขา และเมื่อสามารถทำให้ผู้ที่โทรเข้ามาคลายทุกข์จนไม่อยากจะฆ่าตัวตายได้ จะรู้สึกดีใจมาก ปลื้ม!

- มีคนเคยโทรเข้ามาจะขอกู้เงินก็มี มีคนอยากฆ่าตัวตาย บางคนโทรมาจากต่างจังหวัด และโทรมาคุยต่อเนื่อง เขาเหงาอยากมีเพื่อน พอมีคนคุยด้วยแล้วสบายใจ และเคยมีคนให้ลูกหลานพามาจนพบตัวเพื่อขอบคุณ ทำให้เราดีใจที่สามารถคลายความทุกข์ให้ผู้อื่นได้

นี่เป็นเพียงบทแบ่งปันคร่าวๆ จากกลุ่มอาสาสมัครที่พูดออกมาจากใจ ลูกเองได้สรุปให้พวกเขาฟังว่า การที่ลูกได้พยายามก่อตั้ง HOT LINE หรือศูนย์บรรเทาใจขึ้นมานั้น เพราะลูกผ่านความทุกข์อย่างสุดๆ มาแล้ว และทราบว่าคนที่มีความทุกข์และไม่มีใครเลยสักคนที่จะรับฟังความทุกข์เขาได้ ต้องตกอยู่ในสภาวะจิตเช่นไร มันมืดแปดด้าน เปรียบเสมือนตกนรกทั้งเป็น และเมื่อลูกได้รับพระพรจากพระองค์ ผ่านพ้นความทุกข์นั้นมาได้ ลูกจึงต้องการนำความทุกข์ที่ผ่านมานั้น เป็นสะพานให้คนข้ามไปรู้จัก ไปสัมผัสกับพระองค์และเท่ากับเป็นการใช้หนี้ชีวิตพระองค์ด้วย

ลูกได้เสริมกับพวกเขาว่า การรับใช้พระเจ้าที่แท้จริง คือการกระทำของพวกเขาทั้งหลาย คือเป็นการรับใช้ที่ไม่ต้องการผลตอบแทน ไม่ต้องการหน้าตา ไม่ต้องการโล่ แต่เป็นการรับใช้จากใจ แม้จะมีคำพังเพยว่า “เป็นการปิดทองหลังพระ” แต่

ลูกบอกพวกเขาว่า พระเจ้าของเราทรงเห็น ไม่ว่าจะเป็นการปิดทองหลังพระหรือใต้พระ หรือที่ใดขององค์พระก็ตาม พระเจ้าของเราที่ทรงเห็นทั้งนั้น

พวกเราจบการประชุมแบ่งปันด้วยหัวใจอิ่มเอิบจนแทบจะไม่ต้องรับประทานอาหารเที่ยงวันนั้น 😊

“นี่แหละคนที่หว่านเพียงเล็กน้อย ก็จะเกี่ยวเก็บได้เพียงเล็กน้อย คนที่หว่านมาก
ก็จะเกี่ยวเก็บได้มาก ทุกคนจงให้ตามที่เขาได้คิดหมายไว้ในใจ
มิใช่ให้ด้วยนึกเสียดาย มิใช่ให้ด้วยการฝืนใจ เพราะว่าพระเจ้าทรงรักคนนั้นที่ให้ออกด้วยใจยินดี
และพระเจ้าทรงฤทธิ์อาจประทานของดีทุกอย่างอย่างอุดมแก่ท่านทั้งหลาย
เพื่อให้ท่านมีทุกอย่างทุกอย่างเพียงพอสำหรับตัวเสมอ
ทั้งจะมีสิ่งของบริบูรณ์สำหรับงานที่ดีทุกอย่างด้วย” 2 โครินธ์ 9 : 6-8

ขอถวายความมีน้ำใจดีของอาสาสมัครเหล่านี้แด่พระองค์และขอพระองค์โปรดประทานพระพรให้พวกเขาเหล่านั้น
อย่างอุดมสมบูรณ์ เทอญ

อาแมน

ลูกขอพร: องค์คุณพระเจ้า

My Little Prayers

บทสวดขอวัน

บทที่ 58

อาลัยรักแต่...คุณครู

ข้าแต่พระเป็นเจ้า สองวันก่อน พอลูกเหยียบเข้าไปในห้องทำงาน ลูกเห็นจดหมายฉบับหนึ่งจำหน่ายซองถึงลูก มีที่อยู่ผู้ส่งจากสหรัฐอเมริกา แต่ไม่มีชื่อผู้ส่ง มีแต่ที่อยู่ ลูกรู้สึกแปลกใจ เพราะรัฐของผู้ส่งเป็นรัฐที่ลูกไม่มีเพื่อนอยู่เลยสักคน ลูกคิดว่าอาจจะเพื่อนอเมริกันคนใดคนหนึ่งย้ายไปรัฐนี้และจดหมายมาบอกลูก ลูกรีบเปิดซองออกอ่านก่อนจดหมายฉบับอื่นๆ ที่เป็นกองโตบนโต๊ะ พอลูกเห็นชื่อผู้ส่งในจดหมายฉบับนั้น ลูกนั่งลงอย่างฉับพลัน ทราบทันทีว่าเรื่องราวของจดหมายฉบับนั้นคืออะไร ลูกพยายามบอกตัวเองว่าห้ามร้องไห้ก่อนอ่านจดหมายฉบับนั้น

ผู้เขียนจดหมายมาหาลูกคือบุตรชายคนโตของอาจารย์ใหญ่ของโรงเรียนที่ลูกไปเรียนหนังสือเมื่อ 30 กว่าปีก่อน เขาเขียนมาส่งข่าวลูกว่า บิดาวัย 90 ปีของเขาเสียชีวิตเมื่อวันที่ 1 ธ.ค. 2544 ที่ผ่านมาด้วยโรคหัวใจวาย เขาบอกว่าตลอดเวลาที่ผ่านมา เขาได้ยื่นบิดาของเขาพูดถึงลูกบ่อยๆ เขาจึงคิดว่า เขาควรจะจดหมายมาบอกลูก และในท้ายจดหมายเขาขอบคุณลูกที่ได้เป็น “เพื่อนที่ดี” ของคุณพ่อของเขาตลอดมา ลูกนั่งนิ่งอยู่กับที่หลายนาที ไม่สามารถทำอะไรได้

อาจารย์ใหญ่ของโรงเรียนที่เด็กนักเรียนคนหนึ่งไปเรียนหนังสือเมื่อ 30 กว่าปีก่อน ถึงแก่กรรม มันมีผลทางจิตใจแก่นักเรียนคนนั้นด้วยหรือ?

สำหรับคนส่วนใหญ่ ก็คนจะมีความผูกพันกับครูบาอาจารย์ที่เคยสอนเมื่อหลายสิบปีก่อน? อาจจะมีแต่คงเป็นส่วนน้อย ลูกเป็นหนึ่งในนักเรียนกลุ่มน้อยนั้น

ตอนที่ลูกไปเรียนหนังสือที่สหรัฐอเมริกาเมื่อ 30 กว่าปีก่อน อาจารย์ใหญ่ท่านนี้ได้ดูแลและเอาใจใส่ลูกเช่นเดียวกับนักเรียนนานาชาติอีกหลายสิบคน โรงเรียนที่ลูกไปเรียนนั้นไม่ใหญ่เท่าไร และอาจารย์ใหญ่ท่านนี้มีโปรแกรมพิเศษสำหรับนักเรียนต่างชาติ ลูกเป็นหนึ่งในนั้น เขาจะให้พำนักอยู่กับครอบครัวอเมริกันเพื่อฝึกภาษาตลอดจนศึกษาวิถีชีวิตและขนบธรรมเนียมประเพณีของชาวอเมริกัน ช่วงชีวิตของลูกในตอนนั้น เป็นช่วงชีวิตที่บริสุทธิ์ ปราศจากมลภาวะทางสังคมหรือสิ่งแวดล้อมที่เป็นพิษในทุกๆ ด้าน ขณะที่สังคมอเมริกันมีทั้งดี ทั้งเลว ลูกเลือกที่จะเลือกเอาแต่สิ่งดีงามของประเทศเขา ลูกไม่คบคนที่ชอบเที่ยวหรือลองเสพยาซึ่งก็มีแล้วในสมัยนั้น ลูกตั้งใจเรียนอย่างเดียวเพื่อที่จะได้กลับประเทศไทยได้เร็วที่สุด ในเวลาเดียวกันครอบครัวที่ลูกไปอยู่ด้วย ก็รักลูกเหมือนหนึ่งลูกของตัวเอง Mom + Dad ไม่มีลูกของตัวเอง เขาจึงรัก +เอ็นดูและดูแลลูกเป็นอย่างดี ในเวลาเดียวกัน อาจารย์ใหญ่ท่านนี้ก็รักลูกมาก

กาลเวลาผ่านไป ลูกจบการศึกษาจากที่โน่นแล้ว และกลับมาใช้ชีวิตในประเทศไทย แต่ตลอดเวลาอันยาวนานที่ผ่านมา ลูกติดต่อกับครอบครัว Mom + Dad และอาจารย์ใหญ่ท่านนี้มาตลอด เขาบอกลูกว่า ลูกเป็นนักเรียนเก่าคนเดียวของเขาที่ไม่เคยลืมเขา เราแลกเปลี่ยนข่าวคราวกันตลอดเวลา บางครั้ง ยามลูกเดินทางไปสหรัฐอเมริกา ลูกจะแวะไปเยี่ยมเยียน

เขา บางครั้งลูกก็แค้โทรไปหาเขา ลูกทำเช่นนี้กับทุกๆ คนที่ลูกรู้จัก แม้กระทั่งมาแมร์ที่สอนลูกที่ประเทศไทยเมื่อ 40 กว่าปีก่อน ซึ่งขณะนี้ท่านกลับไปอยู่สหรัฐอเมริกา ลูกก็ยังติดต่อกับท่านอย่างสม่ำเสมอ

ครั้งสุดท้ายที่ลูกได้ไปเยี่ยมอาจารย์ใหญ่นี่คือเมื่อเดือนธ.ค. 2543 เขาอยู่คนเดียว ตามธรรมเนียมของชาวตะวันตกและเขาดีใจมากที่ลูกได้ไปเยี่ยมเขา เขาดูแข็งแรงดีและบอกลูกว่า ลูกเป็นลูกศิษย์คนโปรดของเขาตลอดกาล

และแล้ว...ท่านก็จากไป สำหรับลูก การจากไปของอดีตอาจารย์ใหญ่ของท่านนี้ เป็นความรู้สึกสูญเสียที่ลึกไวกว่าการถึงแก่กรรมของผู้ใหญ่ที่เรารู้จักคนหนึ่ง ท่านเป็นสัญลักษณ์ของความรักที่บริสุทธิ์ของมนุษย์ที่มีต่อมนุษย์อีกคนหนึ่ง ซึ่งลูกโชคดีได้สัมผัสจากวัยเด็กถึงวัยเด็ก เป็นประสบการณ์ชีวิตที่ทำให้รู้สึกถึงความจริงใจที่มีต่อกันนั้น ไม่หวังผลตอบแทน ตลอดชีวิตวัยผู้ใหญ่ของลูก ลูกพบแต่คนแค้นแค้นชิงดี เห็นแก่ตัว แล้งน้ำใจ หักหลังกัน ปากอย่างใจอย่าง ลูกหันรอบๆ ตัว เห็นแต่มลภาวะของสังคมเต็มไปหมด แต่ลึกๆ ในใจของลูก ลูกมีความสุขที่มีโอกาสสัมผัสคนที่มีจิตใจดี มีความรักที่บริสุทธิ์ต่อเพื่อนมนุษย์ ท่านเป็นสัญลักษณ์ในใจลูกตลอดเวลาว่าในโลกนี้ยังมีคนมีจิตใจดีงามอยู่

มาบัดนี้ พระองค์ทรงเรียกเขาไปแล้ว ลูกไม่ทราบจะแสดงความอาลัยรักแก่ท่านผู้นี้อย่างไร นอกจากจะส่งบทกลอนบทหนึ่งไปให้ลูกชายของท่าน

บทอีกบทหนึ่งในชีวิตของลูกก็ได้จบลงแล้ว ความรู้สึกดีๆ กับคนดีๆ ในอดีต ก็ค่อยๆ ร่อยหลอกลงไปตามกาลเวลา

โชคดีที่ลูกได้พบ “อาจารย์ใหญ่” ที่ใจดีที่สุดในไม่มีวันตาย และจะอยู่กับลูกตลอดไป ไม่ว่าจะลูกเองจะมีชีวิตอยู่บนโลกนี้หรือไม่ ก็คือ “พระองค์” ไงละ

ลูกขอขอบพระคุณพระองค์ที่ประทานพระพรแก่ลูก ให้ลูกมีโอกาสรู้จักพระองค์และเป็นลูกของพระองค์ ทำให้ลูกสามารถรองรับความชุ่มฉ่ำจากความรักที่บริสุทธิ์ของพระองค์มาสู่ใจ แม้สังคมสิ่งแวดล้อมจะเปี่ยมไปด้วยมลภาวะเป็นพิษก็ตาม

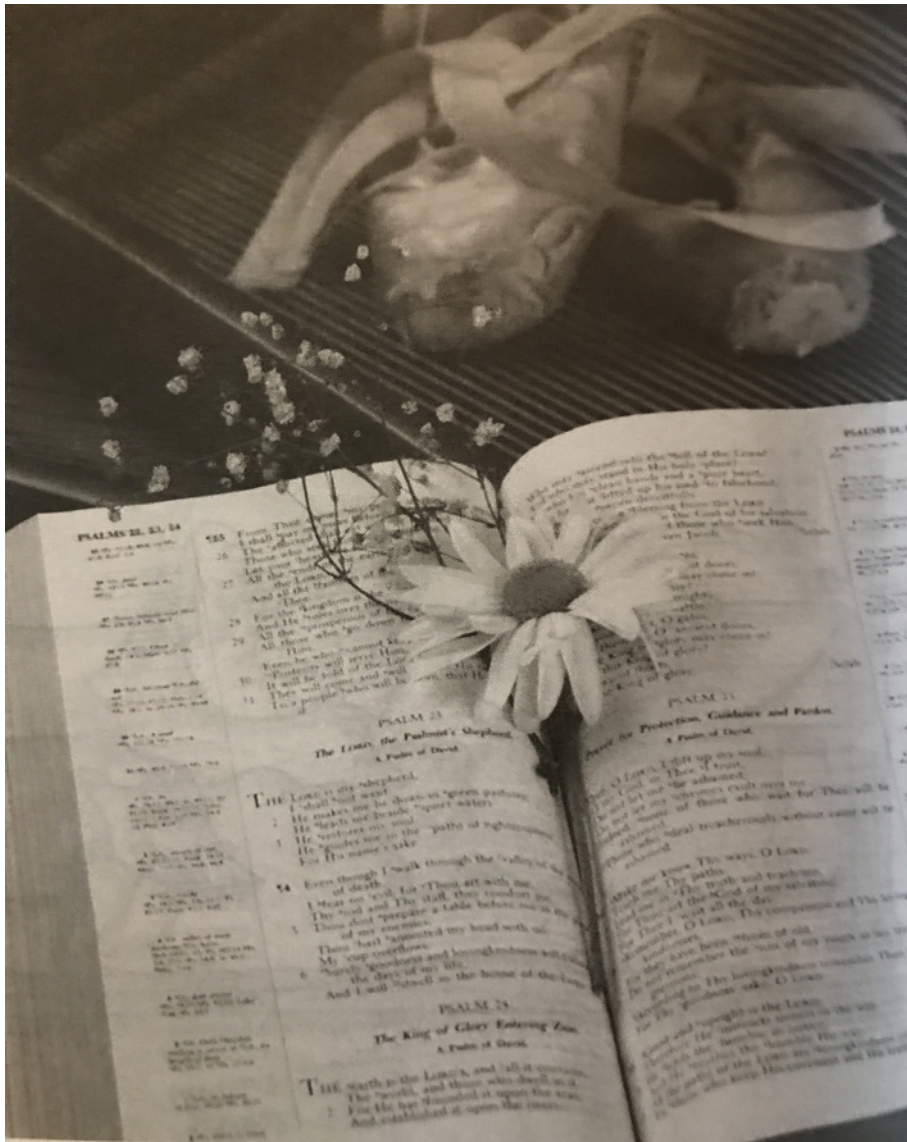
ขอขอบพระคุณพระเจ้า

“มรณกรรมแห่งธรรมิกชนของพระองค์สำคัญในสายพระเนตรพระเจ้า” สดุดี 17:15

อาแมน

ลูกขอพร: อดคิดหนี

My Little Prayers

บทสวดของฉัน

บทที่ 59

บทสวดถวายพระองค์

ข้าแต่พระเป็นเจ้า บทสวดบทนี้เป็นบทที่ 60 แล้ว ที่ลูกเขียนถึงพระองค์อย่างเปิดเผย เวลาช่างผ่านไปอย่างรวดเร็วเหลือเกิน

ลูกเริ่มเขียน “บทสวดของฉัน” ต่อพระองค์หลายปีก่อน ในช่วงระยะเวลาที่ลูกมีความทุกข์หนักและไม่มีใครสักคนที่จะเข้าใจหรือจะรับฟังความทุกข์ของลูก ลูกไม่ทราบจะระบายความทุกข์ให้ใครฟัง พอติลูกได้อ่านหนังสือเล่มหนึ่งชื่อ “I’ve Got To Talk To Someone, God” ซึ่งเป็น Best Seller เขียนโดยนักเขียนหญิงร่วมสมัยชาวอเมริกันผู้หนึ่ง ชื่อ Marjorie Holmes เธอผู้นี้เป็นคริสเตียนที่รักพระเจ้ามากและมีประวัติคล้ายๆ ลูกคือมีลูก 4 คน แต่สามีไม่เคยเอาใจใส่ครอบครัว เขาเป็นทั้งนักเขียนและนักพูด แต่ต่างกับลูกอยู่ที่ว่า ผลงานเขียนของเขาได้รับรางวัลและเป็น Best Seller หลายเรื่อง ส่วนลูกแม้จะชอบเขียนแต่ก็แค่เขียนให้พระองค์และตัวเองอ่านเท่านั้น

หลังจากลูกได้อ่านหนังสือเล่มดังกล่าว ทำให้เกิดแรงดลใจที่จะเขียน “บทสวด” ถึงพระองค์ ลูกจึงได้เริ่มเขียน “บทสวดของฉัน” โดยทูลพระองค์ถึงสิ่งต่างๆ ที่เกิดขึ้นรอบตัวลูกและเกิดขึ้นกับชีวิตลูก ลูกเขียนอยู่หลายปี และทุกบทจะเป็นความรู้สึกจากใจถวายต่อพระองค์ เป็นความรู้สึกที่ไม่อยากบอกผู้อื่น เพราะคงไม่มีใครสนใจ แต่ลูกทราบว่าพระองค์สนใจ ลูกเขียนมาเรื่อยๆ และไม่เคยให้ผู้อื่นอ่าน จนกระทั่งวันหนึ่ง ลูกเขียนได้เป็นเล่ม จึงได้แบ่งปันให้ผู้ใหญ่ที่ลูกเคารพนับถือ 2-3 ท่านอ่าน เพราะลูกรู้สึกว่าจะยิ่งเขียนก็ยิ่งได้รับอัศจรรย์จากพระองค์ ปรากฏว่าผู้ใหญ่ท่านหนึ่งได้โทรหาลูกทันทีที่ได้อ่านเสร็จ ขอให้ลูกเขียน “บทสวดของฉัน” ลงในด้านหลังของสารแพร่ธรรมที่ท่านเองได้เขียนมาตลอด ลูกสวดอยู่หลายวัน ในที่สุดก็ตกลงรับเขียนให้ โดยไม่ทราบว่าจะเขียนให้ได้นานแค่ไหน

เนื่องจากจะเป็นการเขียนโดยเปิดเผย มีผู้อื่นนอกจากพระองค์และลูกเองที่จะอ่านด้วย ลูกจึงต้องเปลี่ยนแนวการเขียนมาเป็นเรื่องที่เปิดเผยได้ ไม่ใช่เรื่องส่วนตัวอย่างเดียว แต่เนื่องจากลูกไม่มีความรู้ความชำนาญในพระวรสารพอที่จะเขียนในแนววิชาการของศาสนา ลูกจึงต้องเขียนในแนวที่ตนเองถนัดคือ เขียนจากใจ ปัญหาคือ ลูกจะมีอะไรเขียนได้ทุกอาทิตย์?

ลูกเอาจริงเอาจังกับการเขียน “บทสวดของฉัน” มาก ลูกสวดขอพระจิตเจ้าตลอดเวลา ให้พระองค์ทรงดลใจลูกเขียนในสิ่งที่พระองค์ทรงต้องการให้ลูกเขียน และให้ลูกเขียนในสิ่งที่ถูกพระทัยและพอพระทัยของพระองค์ตลอดเวลา ลูกเลือกที่จะใช้นามปากกา เพราะชื่อของลูกไม่มีความหมาย ลูกเขียนในฐานะลูกของพระองค์คนหนึ่ง เท่านั้นลูกก็พอใจ และมีความสุขใจที่สุดแล้ว บางครั้งลูกไม่ทราบจะเขียนอะไร ลูกก็สวดขอต่อพระจิตเจ้า และพอไปอาบน้ำเสร็จ ลูกก็จะมีเรื่องเขียนทันที ช่างอัศจรรย์อะไรเช่นนั้น

พูดถึงเรื่องอัศจรรย์ ลูกไม่ทราบว่ายทวดของลูกที่เขียนถวายต่อพระองค์ทุกๆ อาทิตย์จะมีคนอ่านหรือไม่? หรือเคยมีประโยชน์แก่ผู้ใดที่อ่านไหม? ลูกเจียมเนื้อเจียมตัวเพียงว่าลูกมีโอกาสเขียนบทสวดถวายต่อพระองค์ เพราะฉะนั้น เพียงแค่พระองค์รับฟังบทสวดของลูก ลูกก็พอใจและดีใจที่สุดในโลกแล้ว แต่ลูกกำลังจะทูลพระองค์ว่า แม้บทสวดของลูกอาจจะไม่บังเกิดผลใดๆ แก่ผู้อื่นใดเลยก็ตาม แต่มันได้เปลี่ยนแปลงชีวิตคนสองคนอย่างน่าอัศจรรย์ยิ่ง นั่นคือตัวลูกเองและลูกสาวคนเล็กของลูก!

เพราะการเขียนของลูกเป็นเรื่องราวชีวิตประจำวันของลูกหรือสิ่งที่เกิดขึ้นรอบตัวลูก เพราะฉะนั้น ลูกจึงต้องเพิ่มความสังเกตในสิ่งต่างๆ ที่เกิดขึ้นในชีวิตตลอดจนเรื่องราวต่างๆ รอบตัว หรือในสังคม หรือแม้กระทั่งในประเทศชาติ โดยผ่านสายตาของคริสตชนที่เป็นลูกของพระองค์จริงๆ นั่นคือคริสตชนที่มีพระคริสต์เป็นศูนย์กลางของทุกสิ่งทุกอย่าง (Christ Centered Life) พอมีชีวิตเช่นนี้วันแล้ววันเล่า โดยไม่รู้ตัว พระองค์ก็ทรงเป็นศูนย์กลางของชีวิตลูกจริงๆ เพราะไม่ว่าลูกจะทำอะไร คิดอะไร มองอะไร หรือแม้แต่วางแผนอะไรในธุรกิจหรือในชีวิตของลูก พระองค์คือศูนย์กลางของทุกสิ่งทุกอย่าง โดยไม่รู้ตัว พระองค์ทรงประทานพระพรอย่างหาที่เปรียบไม่ได้แก่ลูก เพราะนอกจากลูกจะได้ “เขียน” ตามที่ใจรักแล้ว ลูกยังค้นพบชีวิตที่มีพระองค์เป็นศูนย์กลางในทุกสิ่งทุกอย่าง ซึ่งเปรียบเสมือนเป็นชุมทรัพย์ที่ลูกค้นพบหลังจากได้ตัดฟันผ่านลายแทงชีวิตมาอย่างโชกโชน แทนเอาชีวิตไม่รอด มันช่างเป็นอัศจรรย์จริงๆ และที่ลูกบอกว่าลูกสาวคนเล็กของลูกก็ได้รับอัศจรรย์จากการเขียน “บทสวดของฉัน” ด้วยก็เพราะลูกพิมพ์ดีดภาษาไทยไม่เป็น ทุกๆ ครั้งที่ลูกเขียนเสร็จ ก็ต้องให้ลูกสาวคนเล็กนี้พิมพ์ให้ จากการที่เธอได้พิมพ์บทสวดของลูกทุกๆ อาทิตย์ เขาก็ได้สัมผัสสิ่งที่ลูกเขียนด้วย ลูกคนนี้ได้ถามลูกหลายครั้งว่า “หม่ามี้ขา ที่หม่ามี้เขียนบทสวดทุกอาทิตย์เนี่ย มีคนอ่านหรือเปล่านั้น?” ลูกจะยิ้มทุกครั้งและตอบว่า “มีแน่นอนค่ะ พระเจ้า หม่ามี้และเธอไงล่ะ”

ลูกขอกราบขอบพระคุณพระองค์ ที่ประทานพระพรและโอกาสให้ลูกได้เขียนบทสวดถวายพระองค์ถึงวันนี้ และขอขอบพระคุณผู้ใหญ่ท่านนั้นที่ทำให้โอกาสนี้เป็นไปได้

“ท่านมีศรัทธาแล้ว จะได้ผลตามศรัทธานั้น” มัทธิว 8 : 13

อาแมน

ลูกขอพร: อกคินนฮัง

My Little Prayers

บทสวดขอวัน

บทที่ 60

คน (ไทย) เป็นเซแบบนี้

ข้าแต่พระเป็นเจ้า เมื่อราวกลางปีที่แล้ว มีคนแนะนำให้ลูกรู้จักนักธุรกิจชาวอเมริกันผู้หนึ่ง ซึ่งดูท่าทางมีฐานะดีมาก และเป็นโรตารีเรียน เขาจะมาประเทศไทยทุกๆ ปี เป็นเวลาเกือบ 20 ปีมาแล้ว มาพักผ่อนประจำปี และอีกเหตุผลหนึ่งคือนำสิ่งของต่างๆ จากโรตารีสากลมาแจกคนทุกข์ยากในประเทศไทย หนึ่งในสิ่งของที่เขาได้นำมาแจกที่ประเทศไทยเราคือ รถเข็นคนพิการ และนี่คือสาเหตุที่มีคนแนะนำให้ลูกรู้จักกับชาวอเมริกันผู้นี้

เขาเล่าให้ลูกฟังว่า สิ่งที่เขาไม่พอใจกับการบริจาครถเข็นคนพิการให้แก่ประเทศไทยคือ องค์กรที่รับรถเหล่านี้จากเขา ได้นำเอารถเข็นทั้งหมดไปขาย! แทนที่จะบริจาคให้กับคนพิการที่ต้องการรถเข็นจริงๆ เขาจึงอยากจะหาองค์กรที่เขาไว้วางใจได้ เพื่อจะได้บริจาครถเข็นให้ถึงคนพิการที่ไม่เคยมีรถเข็นมาก่อนเลย ลูกรับปากกับเขาว่า หากเขาบริจาคผ่านองค์กรหนึ่งที่ลูกเป็นกรรมการอยู่ ลูกรับรองว่ารถเข็นเหล่านี้จะถึงมือคนพิการแน่นอน หลังจากที่ได้พบปะกัน 2 ครั้ง เขาบอกว่าเขาไว้วางใจลูก และองค์กรที่ลูกเป็นกรรมการอยู่

พอดีเกิดเหตุการณ์ 11 ก.ย. เหตุโหด เขาขาดการติดต่อกับลูกทาง email ลูกไม่ทราบว่าเขาเป็นหนึ่งในผู้โชคร้ายที่ติดอยู่ในตึก WTC หรือไม่ โชคดีที่ไม่ใช่ เขากลับมาเมืองไทยอีกครั้งเมื่อ 2อาทิตย์ที่แล้ว และลูกได้นัดไปพบกับเขาอีกเพื่อสรุปเรื่องการบริจาครถเข็นคนพิการที่ได้ค้างไว้

เขาได้เล่าอีก 2 เรื่องเกี่ยวกับคน (ไทย) ให้ลูกฟัง ที่ทำให้ลูกละเอียดใจแทนคนไทยทั้งประเทศเป็นอย่างมาก เขาเล่าว่าในอดีต เขาส่งรถเข็นมาทั้งตู้ container จากอเมริกา ปรากฏว่า กรมศุลกากรของไทยคิดภาษีนำเข้า 30% ทั้งๆ ที่เขาแจ้งว่าเป็นของบริจาค กรมศุลฯ ของไทยเรามีฟังเสียง You บริจาคก็ส่วนบริจาค I จะเก็บภาษีนำเข้า 30% จาก you ละ ในที่สุดเขาเลยตัดสินใจติดต่อโรงงานในประเทศไทยแห่งหนึ่ง ที่ผลิตรถเข็นคนพิการและทำสัญญาให้เขาผลิตที่นี่ ซึ่งฟังดูแล้วเข้าท่า จะได้ไม่ต้องไปจ่ายภาษีนำเข้าให้กับกรมศุลฯจอมโหดของไทยเรา

การณ์กลับเป็นว่า คนขับรถคนไทยที่เขาจ้างมา 17 ปี แอบไปหาโรงงานนั้นลับหลังเขา และเรียกค่าคอมมิชชั่น 3%! เขาโกรธมากเมื่อทราบเรื่องนี้ เขาบอกลูกว่าเขาจ้างคนขับรถคนนั้นมาเป็นเวลา 17 ปีแล้ว ใช้งานเขาเฉพาะช่วงที่เขามาประเทศไทย แต่จ่ายเงินเดือนให้เขาทั้งปี และคนขับรถนั้นยังทำเช่นนี้กับเขาได้ เขาบอกว่าคนไทยโลภเหลือเกิน!

ลูกฟังเสร็จเสียใจ พุดไม่ออก เรื่องกรมศุลฯ ลูกก็ประสบกับตัวเองในฐานะนักธุรกิจอยู่เสมอๆ ทุกวันนี้มี 2 กรมในประเทศไทยที่เป็นเจ้าเหนือหัวคนไทยนักธุรกิจทั่วประเทศ กรมศุลกากรและกรมสรรพากรไงละ เจ้าหน้าที่จาก 2 กรมนี้สามารถชี้ให้เป็นและชี้ให้ตายแก่นักธุรกิจได้ ลองถามนักธุรกิจคนอื่นๆ ดู จะเห็นด้วยกับลูกทุกคน

เรื่องความโลภ และความไม่จงรักภักดีของพนักงานคนไทย ลูกเองก็ประสบมาจนชินชาซะแล้ว ก่อนหน้าที่ตอนนี้

ลูกยังไม่อายุมากเท่านี้ บางครั้งลูกกลับบ้านร้องไห้ เวลาที่ลูกน่องออกโดยไม่ลา หรือโกงบบริษัทซึ่งๆ หน้า และไม่เคयरู้ถึงน้ำใจที่เรามีต่อเขา ลูกจะรู้สึกเจ็บในหัวใจ ไม่ใช่เจ็บแค้นหรือเจ็บใจ แต่เจ็บแบบ hurt ในหัวใจ คนแล้วคนเล่า ครั้งแล้วครั้งเล่า จนกระทั่งวันหนึ่ง มาแมร์ที่สอนลูกมาและรักลูกมาตลอดได้พูดปลอบใจว่า “ยูดาสัยงายพระเยซูเจ้าได้ นับประสาอะไรกับมนุษย์จะไม่ซื่อสัตย์หรือไม่รู้บุญคุณนายไม่ได้” ตั้งแต่นั้นมา ลูกพยายามทำใจเวลาที่ลูกน่องเนรคุณหรือออกตัญญูกับลูก เมื่อฝรั่งคนนี้บอกลูกถึงเรื่องคนซัปรถของเขา ลูกเข้าใจถึงความรู้สึกของเขาดี

ลูกตั้งใจจะเขียนเรื่องนี้ต่ออีกยาว ตั้งใจจะเขียนถึงความโลภของคนไทยที่ขโมยเครื่องเพชรของราชวงศ์ซาอุฯ ว่าเจ้านายระดับกษัตริย์ได้วางใจเขาขนาดให้รับใช้ใกล้ชิดเช่นนั้น ก็ยังทำชั่วขโมยเครื่องเพชรท่านมาได้ ตั้งใจจะเขียนถึงแม่บ้านของเพื่อนคนหนึ่งทำงานกับเขามา 17 ปี (ไม่ทราบตัวเลข 17ปีมีอาถรรพอะไร) ยังขโมยเงินของนายไปได้ และตั้งใจจะเขียนถึงอีกหลายตัวอย่าง พอตีวันก่อนลูกอ่านเจอคอลัมน์ในหนังสือพิมพ์ไทยฉบับหนึ่งที่ผู้ใหญ่อ่านหนึ่งแปลบทความที่ท่านอ่านเกี่ยวกับจักรพรรดิในอดีตองค์หนึ่ง มีใจความที่สำคัญพอสรุปได้ดังนี้

“จงเริ่มแต่ละวัน โดยบอกตัวเองว่า
วันนี้ข้าพเจ้าจะต้องไปเจอกับการแทรกแซง
จะต้องไปเจอกับความอกตัญญู
จะต้องไปเจอกับคนที่หยิ่งโส
จะต้องไปเจอกับคนที่ขาดความภักดี
จะต้องไปเจอกับคนที่มีจิตใจร้ายและเห็นแก่ตัว
ทั้งหมดนี้เพราะว่าคนที่มีสภาพจิตดังกล่าวนี้มีความโง่เขลา
ไม่รู้ว่าจะอะไรดี หรืออะไรชั่วร้าย
ฯลฯ

เวลาที่อ่านแล้ว ทำให้เรารู้ว่าผู้ที่เป็นจักรพรรดิที่ยิ่งใหญ่ เมื่อตื่นเช้าขึ้นมายังต้องเจอกับความชั่วร้าย ดังนั้น เราอย่าได้ไปหวังอะไรมากนัก”

ลูกอ่านปุ๊บ สะดุดใจหยุดกึกเลยทันที มนุษย์เป็นเช่นนี้มาตั้งแต่สมัยดึกดำบรรพ์! และไม่เพียงแต่คนไทยเท่านั้นที่เป็นเช่นนี้ คนในชาติที่เจริญกว่าประเทศไทยก็เป็น และแม้แต่จักรพรรดิก็ต้องเจอกับความชั่วร้ายเช่นนี้ของมนุษย์รอบข้าง นับประสาอะไรกับคนธรรมดาๆ ตัวเล็กๆ อย่างลูก

สิ่งที่ลูกซึ่งตอนนี้เป็นลูกของพระองค์อย่างสมบูรณ์แล้วจะทำได้คือถวายเป็นความอกตัญญูนั้น ความไม่ภักดีนั้น และความเห็นแก่ตัวนั้น ณ แทบพระบาทของพระองค์ และให้อภัยแก่คนพวกนี้เสีย พุดง่าย ๆ ไม่ยึดติดกับสิ่งไม่เป็นธรรมที่คนอื่นกระทำกับเรา

มันไม่ใช่เป็นเรื่องง่ายเลย พระเจ้าข้า แต่หากคนที่รับและรักพระองค์อย่างจริงๆ แล้ว ทำได้พระเจ้าข้า

“ผู้ที่ได้รับความเห็นชอบว่าดีนั้น ก็ต่อเมื่อเขาเห็นแก่พระเจ้าและยอมอดทนต่อความทุกข์ที่ไร้ความเป็นธรรม”

1 เปโตร 2 : 19

อาแมน

ลูกขอพร: อดทนเห็น

ROMANS 15

9 And that the Gentiles might glorify God for his mercy; as it is written, For this cause I will confess to thee among the Gentiles, and sing unto thy name.

10 And again he saith, Rejoice, ye Gentiles, with his people.

11 And again, Praise the Lord, all ye Gentiles; and laud him, all ye people.

12 And again, Esai as saith, There shall be a root of Jesse, and he that shall rise to reign over the Gentiles; in him shall the Gentiles trust.

13 Now the God of hope fill you with all joy and peace in believing, that ye may abound in hope, through the power of the Holy Ghost.

14 And I myself also am persuaded of you, my brethren, that ye also are full of goodness, filled with all knowledge, able also to admonish one another.

15 Nevertheless, brethren, I have written the more boldly unto you in some sort, as putting you in mind, because of the grace that is given to me of God,

16 That I should be the minister of Jesus Christ to the Gentiles, ministering the gospel of God, that the offering up of the Gentiles might be acceptable, being sanctified by the Holy Ghost.

17 I have therefore whereof I may glory through Jesus Christ in those things which pertain to God.

18 For I will not dare to speak of any of those things which Christ hath not wrought by me, to make the Gentiles obedient, by word and deed,

19 Through mighty signs and wonders, by the power of the Spirit of God, so that from Jeru-

The extensiveness of Paul's preaching taken, and round about unto Illyricum, I have fully preached the gospel of Christ.

20 Yea, so have I strived to preach the gospel, not where Christ was named, lest I should build upon another man's foundation:

21 But as it is written, To whom he was not spoken of, they shall see: and they that have not heard shall understand.

22 For which cause also I have been much hindered from coming to you.

23 But now having no more place in these parts, and having a great desire these many years to come unto you;

24 Whosoever I take my journey into Spain, I will come to you: for I trust to see you in my journey, and to be brought on my way thitherward by you, if first I be somewhat filled with your company.

25 But now I go unto Jerusalem to minister unto the saints.

26 For it hath pleased them of Macedonia and Achaia to make a certain contribution for the poor saints which are at Jerusalem.

27 It hath pleased them verily; and their debtors they are. For if the Gentiles have been made partakers of their spiritual things, their duty is also to minister unto them in carnal things.

28 When therefore I have performed this, and have sealed to them this fruit, I will come by you into Spain.

29 And I am sure that, when I come unto you, I shall come in the fulness of the blessing of the gospel of Christ.

30 Now I beseech you, brethren, for the Lord Jesus Christ's

Paul sendeth divers salutations

31 sake, and for the love of the Spirit, that ye strive together with me in your prayers to God for me;

32 That I may be delivered from them that do not believe in Jesus; and that my service which I owe for Jerusalem may be accepted of the saints;

33 That I may come unto you with joy by the will of God, and ye with me be refreshed.

34 Now the God of peace be with you all. Amen.

CHAPTER 16

1 I commend unto you Phœbe my sister, which is a servant of the church which is at Cenchræa:

2 That ye receive her in the Lord, as becometh saints, and that ye assist her in whatsoever business she hath need of you: for she hath been a succourer of many, and of myself also.

3 Greet Priscilla and Aquila my helpers in Christ Jesus:

4 Who have for my life laid down their own necks: unto whom not only I give thanks, but so all the churches of the Gentiles.

5 Likewise greet the church that is in their house. Salute my well-beloved Epænetus, who is the firstfruits of Achaia unto Christ.

6 Greet Mary, who bestowed such labour on us.

7 Salute Andronicus and Julia, my kinsmen, and my fellow-prisoners, who are of note among the apostles, who also were in Christ before me.

8 Greet Amplias my beloved to the Lord.

9 Salute Urbane, our helper in Christ, and Stachys my beloved.

ROMANS 16

10 Salute Apelles approved in Christ. Salute them which are of Aristobulus' household.

11 Salute Herodion my kinsman. Greet them that be of the household of Narcissus, which are in the Lord.

12 Salute Tryphena and Tryphosa, who labour in the Lord. Salute the beloved Peris, which laboured much in the Lord.

13 Salute Rufus chosen in the Lord, and his mother and mine.

14 Salute Assyncritus, Philegon, Hermas, Patrobas, Hermes, and the brethren which are with them.

15 Salute Philologus, and Julia, Neæmus, and his sister, and Olympus, and all the saints which are with them.

16 Salute one another with an holy kiss. The churches of Christ salute you.

17 Now I beseech you, brethren, mark them which cause divisions and offences contrary to the doctrine which ye have learned; and avoid them.

18 For they that are such serve not our Lord Jesus Christ, but their own belly; and by good words and fair speeches deceive the hearts of the simple.

19 For your obedience is come abroad unto all men. I am glad therefore on your behalf; but yet I would have you wise unto that which is good, and simple concerning evil.

20 And the God of peace shall bruise Satan under your feet shortly. The grace of our Lord Jesus Christ be with you. Amen.

21 Timothy as my workfellow, and Lucius, and Jason, and Sosipater, my kinsmen, salute you.

My Little Prayers

บทสวดขอวัน

บทที่ 61

พระวาจาของพระองค์

ข้าแต่พระเป็นเจ้า วันก่อนมีเพื่อนคนหนึ่งซึ่งได้รับบทสวดของลูกเป็นประจำ มาถามลูกด้วยความสงสัยว่า ลูกจำพระวาจาของพระองค์ได้อย่างไร ว่าบทไหนอยู่หน้าไหน เพราะเขาเห็นลูกส่วนใหญ่จะจบบทสวดด้วยพระวาจาของพระองค์เกือบทุกครั้ง

ลูกบอกเขาว่า ลูกไม่มีความสามารถจำบทพระวาจาได้หมดหรอก แต่ที่ลูกสามารถจบบทพระวาจาของพระองค์ได้เกือบทุกบท ก็เพราะเป็นงานที่รับใช้พระ พระองค์จึงประทานพระพรให้แล้วลูกก็เล่าให้เขาฟังว่าพระพรของพระในเรื่องนี้เป็นอย่างไร

ลูกเอาจริงเอาจังกับการเขียนบทสวดถวายพระองค์มาก แรกๆ ลูกก็เขียนแค่ความรู้สึกจากใจ แต่เขียนสักพัก ลูกรู้สึกว่าการเขียนแค่นั้นไม่เพียงพอ เพราะเป็นแค่ความรู้สึกจากใจลูกซึ่งไม่มีความหมายอะไรมาก ลูกควรจะมีบทพระวาจาของพระองค์ จึงจะเป็นการรับใช้พระองค์อย่างแท้จริง เมื่อคิดได้ดังนั้น ลูกก็ถามตัวเองว่า ลูกจะไปเอาบทพระวาจาจากบทไหน จึงจะตรงกับเรื่องที่ลูกเขียน มันไม่ใช่เรื่องง่ายเลย และลูกเองก็ยังไม่เคยจบเล่มสักที ลูกก็สวดขอต่อพระเจ้าให้นำทางลูก

พอดีลูกเดินทางไปสหรัฐอเมริกาเมื่อปลายปี 2000 ลูกไปร้านหนังสือและตรงไปชั้นที่จำหน่ายหนังสือทางศาสนา ปรากฏว่าลูกเห็นมีหนังสือประเภท Inspiration ตั้งหลายเล่ม ลูกจึงกวาดซื้อมาทุกเล่มที่มีอยู่บนชั้นนั้น! ระหว่างเดินทาง ทั้งที่สนามบินและบนเครื่องบิน ลูกอ่านทุกเล่มจนเกือบหมด อ่านจนไม่ทราบว่าจะเครื่องบินลงหรือขึ้น ลูกรู้สึก ลูกถูกโอบอุ้มไว้โดยพระวาจาพระองค์จนไม่รู้สิ่งรอบข้าง ตลอดระยะเวลาการเดินทางอันยาวนานนั้น

พอกลับมาถึงบ้าน ลูกลอกบทที่ลูกคิดว่าน่าสนใจออกมาใส่กระดาษและหลังจากนั้นก็ไปหาในพระวรสารฉบับภาษาไทย และลอกออกมาเป็นภาษาไทยอีกชุดหนึ่ง หลังจากนั้น ลูกก็เลือกจัดกลุ่มของพระวาจาตามความหมาย เป็นต้นว่า บทเกี่ยวกับความเชื่อ, บทเกี่ยวกับความรัก, บทเกี่ยวกับการให้อภัย ฯลฯ เหมือนเป็นแคตตาล็อก เมื่อลูกเขียนบทสวดเกี่ยวกับเรื่องอะไร ลูกก็ไปดูบทพระวาจาในหมวดหมู่นั้น เมื่อทำได้เช่นนั้น ลูกก็รู้สึกดีใจมากกว่า การเขียนบทสวดของลูก มีความหมายมากขึ้น เพราะบทสวดที่ลูกเขียนเป็นเพียงตัวประกอบ พระวาจาของพระองค์ต่างหากเป็นหลักในการเขียนของลูก

ปรากฏว่าเขียนไปได้ปีเศษ “แคตตาล็อก” บทพระวาจาของลูกก็ถูกนำมาเขียนเกือบหมด ลูกก็ร้อนรนไม่ทราบจะทำอย่างไร ลูกจึงปรึกษาเพื่อนคนหนึ่งซึ่งลูกเรียกว่าเป็น “เพื่อนจิตวิญญาณ” ของลูก เพื่อนคนนี้เป็นกรรมการและสมาชิกของคริสตจักรที่ลูกเคยไปแสวงหาพระก่อนลูกมาเป็นคาทอลิก และมักจะส่งบทพระวาจาไปแบ่งปันกับลูกเสมอๆ เธอผู้นี้เสนอว่าเธอจะถามศาสตราจารย์ของโบสถ์เขาให้ และบอกว่าอาจารย์ผู้นี้เป็นผู้ที่มีความรู้ในเรื่องของพระคัมภีร์อย่างแตกฉาน

และสามารถจำพระคัมภีร์ได้เกือบทั้งหมด ลูกดีใจมาก และปรากฏว่าอาจารย์ท่านนี้ไม่รังเกียจที่จะให้ลูกโทรไปรบกวนถามเกือบทุกอาทิตย์ ท่านน่ารักมากและยินดีช่วยลูกทุกครั้งที่คุณโทรไปถามท่าน แม้บางครั้งท่านจะอยู่ในที่ประชุม ท่านก็ให้คำแนะนำแก่ลูกด้วยความยินดี ลูกได้รับพระพรและอัศจรรย์จากพระองค์อีกแล้ว เพราะมีเพียงแต่อาจารย์ท่านนี้จะยินดีและเมตตาช่วยเหลือลูกด้วยความเต็มใจเท่านั้น ท่านยังเป็นพระคัมภีร์เคลื่อนที่อีกด้วย 😊 เป็นที่น่าทึ่งอย่างยิ่งว่าทุกครั้งที่คุณถามท่านว่าลูกเขียนบทสวดเกี่ยวกับเรื่องนี้ พระวาจาควรจะเป็นบทใด ท่านจะสามารถตอบกลับได้ทันที ลูกไม่ทราบว่ามีศาสนบุคคลที่ท่านในประเทศไทยที่สามารถจำพระคัมภีร์ได้ทั้งหมด ทุกบทได้เช่นนี้ แต่สำหรับลูก การที่ลูกมีโอกาสได้รู้จักศาสนจารย์ที่ใจดีและมีความรู้ในพระวาจาของพระองค์อย่างแม่นยำเช่นนี้ ลูกถือว่าเป็นอัศจรรย์ที่พระองค์ประทานมาให้ลูกเพื่อรับใช้พระองค์!

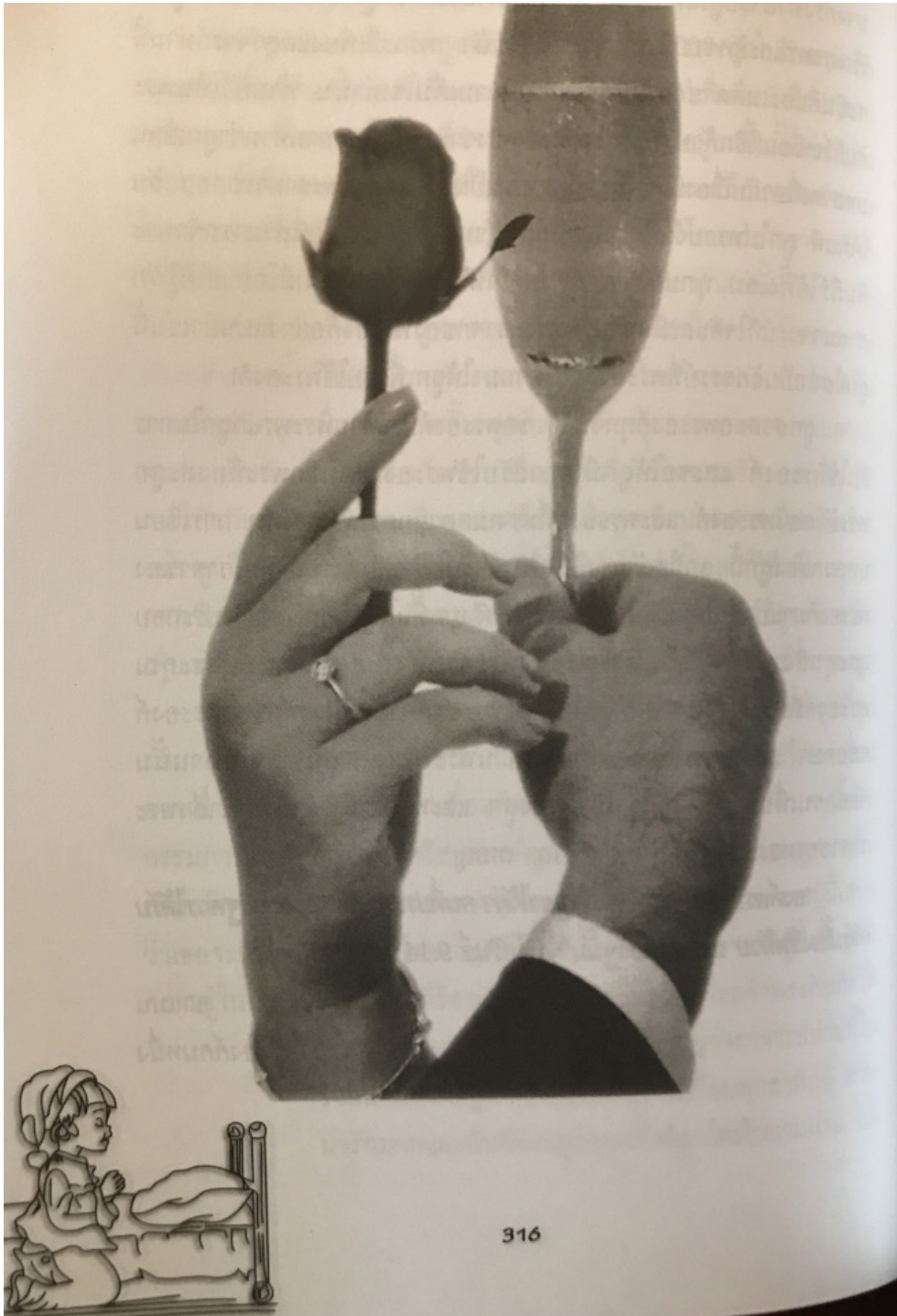
ลูกสวดต่อพระองค์ทุกวันว่า ขอพระองค์ประทานพระพรแก่ลูกในการรับใช้พระองค์ และขอให้ลูกมีโอกาสรับใช้พระองค์ตามน้ำพระทัยและถูกพระทัยของพระองค์ และพระองค์ก็ทรงเมตตาลูกตามที่ขอจริงๆ การเขียนบทสวดของลูกนี้ ลูกถือว่าลูกเป็นเพียงข้ารับใช้ตัวเล็กๆ ที่นำพระวาจาของพระองค์มาแบ่งปันให้กับพี่น้อง โดยมีชีวิตจริงบนพื้นโลกนี้เป็นตัวอย่างประกอบ และทุกสิ่งทุกอย่างเป็นพระพรของพระองค์ทั้งสิ้น ลูกขอขอบพระคุณพระองค์ที่ประทานโอกาสให้ลูกได้รับใช้พระองค์ตามน้ำพระทัยของพระองค์ตลอดมา และขอพระองค์โปรดประทานพระพรแก่ศาสนา-จารย์ท่านนั้น ตลอดจนเพื่อน “จิตวิญญาณ” ของลูก และท่านอื่นๆ ที่ได้กรุณาส่งพระวาจาของพระองค์มาให้ลูกตลอดเวลา เทอญ

“องค์พระผู้เป็นเจ้าได้ทรงบัญชาไว้ว่า คนที่ประกาศข่าวประเสริฐ ควรได้รับการเลี้ยงชีพด้วย ข่าวประเสริฐนั้น” 1 โครินธ์ 9 : 14

อาแมน

ลูกขอพร: องค์คัมภีร์

316

My Little Prayers

บทสวดของวัน

บทที่ 62

ความรักของพระเจ้าในวันวาเลนไทน์

ข้าแต่พระเป็นเจ้า ถึงแม้วันวาเลนไทน์จะไม่ใช่วันประจำชาติของเมืองไทยเรา แต่ปรากฏว่า เพื่อประโยชน์ทางธุรกิจ ห้างสรรพสินค้าตลอดจนร้านรวงต่างๆ พยายามโฆษณาให้เป็นวันที่มีความหมาย โดยเฉพาะกับคนรุ่นหนุ่มสาวว่าเป็น “วันแห่งความรัก” โอโฮ! อานุภาพแห่งความรักคำเดียว ยิ่งใหญ่เหลือเกิน เดินไปแต่ละที่ในวันวาเลนไทน์ แม้กระทั่งบนหน้าหนังสือพิมพ์ต่างๆ แทบจะติดอกกุดกลาบและภาพหัวใจกลมกล่อมตลอดทั้งวัน ไม่มีอะไรมีความหมายต่อมนุษย์มากเท่า “ความรัก” อีกแล้ว

แต่... เคยมีใครคิดถึงพระองค์ในวันวาเลนไทน์บ้างไหม? เคยมีใครให้ความรักแก่พระองค์เป็นพิเศษในวันวาเลนไทน์ไหม? หรือเคยมีใครนำความรักของพระองค์ไปให้ผู้อื่นเป็นของขวัญวันวาเลนไทน์ไหม? ตั้งแต่ลูกเกิดมาจนแก่ป่านนี้ไม่เคยได้ยินหรือมีประสบการณ์นี้หรือแม้แต่จะคิดถึงความรักของพระองค์เป็นพิเศษในวันวาเลนไทน์เลย จนกระทั่งถึงวันที่ 14 ก.พ. 2545 ที่เพิ่งผ่านมา...

เข้าวันนั้น ลูกได้รับโทรศัพท์จากเพื่อนคนหนึ่ง ซึ่งลูกคิดว่าคงมีธุระปะปังกับลูก แต่พอทักทายเป็นพิธีเสร็จ เขาก็พูดขึ้นมาว่า วันนี้เป็นวันวาเลนไทน์ เขามีของขวัญพิเศษ ขอมอบให้ลูก ลูกฟังที่แรกก็งงเป็นไก่ตาแตก เพราะเพื่อนคนนี้ไม่ใช่เพื่อนประเภทจะส่งของขวัญให้ลูกในวันวาเลนไทน์แน่นอน ลูกจึงขอบุณเขาและถามเขาว่า ของขวัญอะไร เขาตอบกลับมาว่า เขามีบทพระวาจาของพระเจ้า 2บท ที่เกี่ยวกับความรักของพระองค์จะขอมอบให้ลูกเป็นพิเศษ เพราะเขาทราบว่าลูกรักพระองค์มาก และเขาคิดว่าพระวาจาของพระองค์คงจะเป็นของขวัญที่มีความหมายที่สุดสำหรับคนอย่างลูก ลูกฟังเสร็จดีใจยิ้มแก้มแทบปริ เขาพูดถูกแล้ว ไม่มีอะไรทำให้ลูกดีใจและมีความสุขมากไปกว่าสิ่งที่เขากำลังจะมอบให้ลูก เขาบอกว่าบทพระวาจาที่เขาจะมอบให้ลูกนั้นคือ เยเรมีย์ 31 : 3 และ 1ยอห์น 3 : 1 ลูกขอบุณเขาอย่างจริงใจและตื่นเต้น เนื่องจากที่ทำงานของลูกไม่มีพระคัมภีร์ ตอนพักเที่ยง ลูกขับรถกลับบ้านทันทีเพื่อเปิดดูของขวัญอันล้ำค่าคือ พระวาจา 2 บทนั้น ลูกรอถึงตอนเย็นวันนั้นไม่ไหว

“พระเจ้าทรงปรากฏแก่เขาจากที่ไกล ตรัสว่า ‘เราได้รักเจ้าด้วยความรักนิรันดร์ เพราะฉะนั้น เราจึงมีความรักมั่นคงต่อเจ้าสืบไป’ “ เยเรมีย์ 31 : 3

“จงดูเถิด พระบิดาทรงโปรดประทานความรักแก่เราทั้งหลายเพียงไร ที่เราจะได้ชื่อว่าเป็นบุตรของพระเจ้า และเราก็ได้เป็นเช่นนั้น! เหตุที่โลกไม่รู้จักเราทั้งหลาย ก็เพราะเขาไม่รู้จักพระองค์”

1 ยอห์น 3 : 1

ลูกอ่านบทพระวาจาทั้งสองนี้ และรำพึงกับตัวเองหลายครั้ง พระเป็นเจ้าทรงประทานความรักนิรันดรแก่พวกเรา ซึ่งเป็นลูกๆ ของพระองค์ และเป็น**ความรักมั่นคง**ด้วย เปรียบเสมือนพ่อแม่ที่รักลูกโดยไม่เคยอยากได้อะไรตอบแทนจากลูกๆ แล้วลูกๆ ละ รักพ่อแม่มากเท่ากับที่พ่อแม่รักลูกหรือเปล่า และกับพระเป็นเจ้าละ ความรักของพระองค์ที่มีต่อพวกเรามียิ่งใหญ่กว่าความรักของพ่อแม่ของเราหรือ แล้วพวกเรารักพระองค์ ตอบแทนความรักอันยิ่งใหญ่ของพระองค์หรือเปล่า

และพระองค์ทรงประทานความรักแก่เรามนุษย์ทุกคน จนเราได้รับเกียรติอันสูงส่งและสิทธิพิเศษว่าเป็น “บุตรของพระเจ้า” ในเวลาเดียวกัน พวกเราทำตัวเหมาะสมกับเกียรติอันสูงส่งและสิทธิพิเศษอันล้ำค่านี้ไหม?

ลูกรู้สึกขอบคุณเพื่อนคนนี้เหลือเกิน ที่นำพระพรของพระองค์คือความรักอันยิ่งใหญ่ของพระองค์มามอบให้กับลูก ในวันวาเลนไทน์นี้ แม้ลูกจะตระหนักถึงความรักของพระองค์ทุกๆ วันของชีวิตอยู่แล้ว แต่การได้รับพระพรเป็นความรักพิเศษผ่านพระวาจาของพระองค์เช่นนี้ ทำให้ลูกยิ่งเชื่อว่า หากลูกคนใดเปิดจิตใจ เปิดจิตวิญญาณรับพระองค์ตลอดเวลาของชีวิต แล้วนั้น พระองค์ก็ทรงเติมความรักให้แก่ลูกคนนั้นด้วยวิธีน่ารักๆ ของพระองค์ในฐานะพ่ออันประเสริฐเสมอๆ

ในวันวาเลนไทน์นี้ ลูกได้รับของขวัญที่ล้ำค่าที่สุดจากพระองค์และขอแบ่งปันของขวัญอันล้ำค่านี้ คือความรักของพระองค์แก่ทุกคนที่ได้อ่านบทสวดนี้ของลูก ตลอดจนทุกคนที่ลูกมีโอกาสได้สัมผัส หรือพบ หรือติดต่อด้วยเหตุ

และจากนี้ไป ลูกทราบแล้วละว่า ของขวัญอันล้ำค่าที่จะมอบให้แก่เพื่อนๆ ที่รักพระองค์ด้วยกันให้เทศกาลต่างๆ คืออะไร 😊

ลูกขอขอบพระคุณพระองค์อีกครั้ง และขอมอบความรักเป็นพิเศษแก่พระองค์ในฐานะพ่อผู้ประเสริฐของลูก
Happy Valentine พระเจ้าข้า

อาแมน

ลูกขอพร: อดทนนะ

My Little Prayers

บทสวดขอวัน

บทที่ 63

อัครรรย (อีกแล้ว)

ข้าแต่พระเป็นเจ้า ลูกเคยเขียนบทสวดถวายพระองค์ว่าหากลูกคนใดมีความเชื่อในพระองค์อย่างไม่มีเงื่อนไข และถวายตัวรับใช้พระองค์จากใจจริง พระองค์จะทรงประทานอัครรรยให้เกิดขึ้นแก่ชีวิตเขาเหล่านั้นทุกวัน

วันเสาร์ที่ 16 ก.พ. 2545 ได้เกิดอัครรรยแสดงถึงความรักอันยิ่งใหญ่ของพระองค์ (อีกแล้ว)!

มีแพทย์ผู้หนึ่งที่ลูกไปหาเป็นประจำเป็นเวลากว่า 10 ปีแล้ว แพทย์ผู้นี้เป็นคริสเตียนที่มีความเชื่อในพระเจ้าอย่างไม่มีเงื่อนไขเช่นเดียวกัน จนเกือบจะพูดได้ว่า เธอหายใจเข้าออกเป็นพระเจ้า นอกจากเป็นหมอที่มีชื่อเสียงแล้ว เธอได้รับอุปการะเด็กกำพร้าอนาถา เริ่มต้นก็ไม่กี่คน จนถึงปัจจุบัน รวม 38 คน เป็นเวลา 16 ปีแล้ว เธอเอาที่ของคุณแม่และคุณยายของเธอที่รังสิต คลอง 23 กว่า 500 ไร่ บางส่วนมาเป็นที่เลี้ยงเด็กกำพร้าอนาถาเหล่านี้ และการเลี้ยงดูเด็กเหล่านี้เต็มไปด้วยไออุ่นของความรักจากเธอและสามีของเธอ ซึ่งก็เป็นแพทย์ด้วย ที่สำคัญที่สุด เด็กๆ ทุกคนโตขึ้นมาด้วยสิ่งแวดล้อมที่มีพระเจ้าเป็นศูนย์กลาง ทุกคนร้องเพลงสรรเสริญพระเจ้าทั้งไทยและอังกฤษ ทุกๆ วันอาทิตย์ก็เข้าโบสถ์ที่สร้างขึ้นโดยเงินบริจาคทั้งหมด เงินที่ใช้ดูแลเด็กๆ ทั้งหมดมาจากคุณหมอทั้งสองท่าน และเงินบริจาคทั้งหมด เพราะไม่ใช่สถานเลี้ยงเด็กของรัฐ ลูกทราบเรื่องเด็กกำพร้าอนาถาของคุณหมอมานานหลายปีแล้ว และได้บริจาคของให้ เป็นต้นว่า ผงซักฟอก น้ำยาล้างห้องน้ำ น้ำยาล้างจาน ฯลฯ เป็นประจำทุกเดือนมาตลอด

เมื่อเดือนที่แล้ว ลูกไปตรวจสุขภาพประจำปีกับคุณหมอและก็เช่นเคย คุณหมอได้คุยกับลูกเรื่องพระเจ้ามากกว่าคุยเรื่องการตรวจสุขภาพของลูก 😊 คุณหมอบอกว่าลูกเป็นคาทอลิกเมื่อ 5 ปีกว่ามานี้ และจะคุยกับลูกถึงพระองค์ และเราก็จะสรรเสริญพระองค์ด้วยกันทุกครั้ง อยู่ๆ คุณหมอก็บอกกับลูกว่าในวันที่ 16 ก.พ. จะมีกลุ่มสตรีจากคริสตจักรหนึ่ง นำคณะเอาสิ่งของไปบริจาค พอบอกชื่อคริสตจักรนั้นขึ้นมา กลายเป็นคริสตจักรที่ลูกคุ้นเคยเป็นอย่างดี และคนที่ป็นผู้นำคณะสตรีไปนั้น คือเพื่อนสนิทของลูกนั่นเอง ! คุณหมอจึงชวนให้ลูกไปด้วย ซึ่งก็ได้สร้างความเซอร์ไพรส์และดีใจแก่เพื่อนของลูกเป็นอย่างยิ่ง

ทางคริสตจักรนั้น ก็ได้เตรียมขนม ตลอดจนถึงของและเกมส์ไปเล่นกับเด็กๆ ส่วนลูกเองก็เตรียมของที่ลูกบริจาคเป็นประจำอยู่แล้วหลายถุง และยังมีอีกสิ่งหนึ่งที่ลูกเตรียมไปถามคุณหมอว่า ยินดีจะรับบริจาคไหม?

เมื่อหลายเดือนก่อน ลูกได้ตกแต่งห้องนอนใหม่และได้ยกเฟอร์นิเจอร์เดิม เป็นต้นว่า ตู้ เตียง ฯลฯ ให้คนไปหมด ยกเว้นฟูก 6 ฟุต ที่ยังคงค่อนข้างใหม่ แม้ลูกจะไม่ใช้มันอีก ลูกก็ไม่ได้ยกให้ใครไป ด้วยเหตุผลที่ลูกเองก็ไม่ทราบ ลูกเก็บไว้ที่ห้องโกดังของบริษัทอย่างดีมาตลอด และวันเสาร์ที่แล้ว พอลูกให้ของต่างๆ แก่คุณหมอแล้ว ลูกก็ถามคุณหมอขึ้นมาว่า ลูกมีฟูกขนาด 6 ฟุต สภาพยังใหม่เอี่ยม คุณหมอยากรับไปให้เด็กๆ นอนไหม คุณหมอจับมือลูกขึ้นทั้งสองข้าง มองเข้าไปใน

ตาลูกและพูดว่า “หมอได้สวดมาเป็นเวลาเดือนกว่าแล้ว ว่าขอให้มีคนมาบริจาคฟูกขนาด 6 ฟุต เพราะเมื่อเดือนที่แล้ว มีคนใช้คนหนึ่งบริจาคเตียงขนาด 6 ฟุตให้โดยไม่มีฟูก!”

ลูกมองหน้าคุณหมอ ขนลุกชู และเราต่างคนต่างยิ้ม “พระเจ้ายิ่งใหญ่จริงๆ นะคะ” ลูกบอกกับคุณหมอ

ข้าแต่พระเจ้าเป็นเจ้า 4-5 ปีที่ผ่านมา ชีวิตลูกได้สัมผัสอัศจรรย์จากพระองค์มาตลอด ทั้งได้รับทั้งเป็นผู้ให้ในสิ่งที่อธิบายด้วยเหตุผลธรรมดาไม่ได้ นอกจากจะบอกว่าเป็นอัศจรรย์ที่แสดงถึงความรักและความยิ่งใหญ่ของพระองค์ บางคนบอกว่าคาทอลิกใหม่มักจะได้รับพระพรอะไรต่อมิอะไรจากพระเจ้ามากกว่าคาทอลิกเก่า แต่ตามที่อาจารย์ท่านหนึ่งกล่าวในวันแบ่งปันพระวรสารที่สำนักงานของลูกเมื่อเดือนมกราคมที่ผ่านมาว่า พระเจ้าประทานอัศจรรย์แก่คนทุกคนที่เชื่อในพระองค์ เพียงแต่คาทอลิกเก่าหรือคาทอลิกนอนได้รับจนชินชา และอาจไม่ได้สังเกตหรือเห็นคุณค่า (Take it for granted) เช่นเดียวกับคนไทยที่อยู่ประเทศไทยตั้งแต่เกิด อาจไม่เห็นว่าเป็นประเทศไทยน่าอยู่แค่ไหน จนกระทั่งต้องไปอยู่ต่างประเทศจึงจะทราบว่าไม่มีที่ใดน่าอยู่เท่าเมืองไทยของเราแล้ว

ลูกว่าเหตุผลนี้น่าฟังทีเดียว ตั้งแต่ลูกเป็นลูกของพระองค์อย่างสมบูรณ์มา ลูกตื่นเต้นในสิ่งที่ลูกได้ค้นพบเกี่ยวกับพระองค์มาก ยิ่งรู้จักพระองค์มากขึ้น ก็ยิ่งรักพระองค์มากขึ้น ยิ่งรักพระองค์มากขึ้น ก็ยิ่งอยากประกาศความยิ่งใหญ่ของพระองค์ให้คนอื่นรู้จักมากขึ้น ใครจะมองลูกอย่างไร ลูกก็ไม่ว่าอะไร ลูกจะประกาศของลูกเช่นนี้ไปเรื่อยๆ และลูกก็กำลังจดบันทึกเรื่องราว “อัศจรรย์” ต่างๆ ที่ได้เกิดขึ้นกับลูก และจะรวบรวมไว้เป็นเล่ม เป็นพยานถวายเกียรติแด่พระองค์ กว่าจะถึงวันที่พระองค์จะมารับลูกไปอยู่กับพระองค์ คงจะได้เป็นเล่มหนาทีเดียว

**“พระองค์ทรงช่วยเราทุกครั้งที่เราเดือดร้อน
เพื่อให้เราสามารถช่วยคนที่เดือดร้อนนานาประการได้” 2 โครินธ์ 1 : 4**

ลูกขอกราบขอบพระคุณพระองค์อีกครั้งหนึ่งพระเจ้าข้า ขอพระองค์โปรดทรงใช้ลูกตามน้ำพระทัยของพระองค์ตลอดไปเทอญ

อาแมน

ลูกขอพร: อดคิดหนี

My Little Prayers

บทสวดขอวัน

บทที่ 64

พระวาจาสำหรับคนมีความทุกข์

ข้าแต่พระเป็นเจ้า เมื่ออาทิตย์ที่แล้วมีเพื่อนของลูกคนหนึ่งโทรมาขอให้ลูกรับฟังและคุยกับเพื่อนของเขาคนหนึ่งที่มีความทุกข์มาก เขาบอกว่าเขาได้ช่วยเพื่อนคนนี้เต็มที่แล้ว แต่เพื่อนเขาก็คงมีความทุกข์อยู่ ไปๆมาๆเขาเองก็เลยมีความทุกข์ด้วย เพราะนำความทุกข์ของเพื่อนไปคิดต่อ ลูกบอกกับเขาว่า ในการรับฟังเพื่อบรรเทาทุกข์ผู้อื่นมีหลักใหญ่ๆ 3-4 ข้อคือ

1. ต้องเก็บความลับของความทุกข์ของคนทีโทรมาอย่างเด็ดขาด ไม่นำไปเล่าให้ผู้อื่นฟังต่อแม้แต่คนเดียว
2. ต้องไม่นำความทุกข์ของคนอื่นมาสมในอกของตัวเอง พอให้คำแนะนำเสร็จ ก็ขอให้จบตรงนั้น มิฉะนั้นผู้ที่เป็จิตแพทย์อาจจะเป็นคนบ้าก่อนจะรักษาคนไข้ที่มาปรึกษาให้หายได้
3. ในฐานะเป็นคริสตชน เมื่อทราบความทุกข์และให้คำแนะนำไปแล้ว ให้สวดขอพระพรจากพระเจ้าเป็นผู้ที่มีความทุกข์นั้น

พูดถึงความทุกข์ ลูกมีความรู้สึกว่ ความทุกข์บนโลกนี้ อาจจะเป็นแผนการอันชั่วร้ายของผีปีศาจ ที่จะทำลายความเชื่อของมนุษย์ที่มีต่อพระเจ้าก็ได้ เพราะเป็นธรรมชาติของมนุษย์ที่จะขอความช่วยเหลือเมื่อยามมีทุกข์ และผู้ที่เป็คริสตชนต้องขอความช่วยเหลือจากพระองค์ บางครั้งพระองค์อาจจะมีเหตุผลของพระองค์ ที่ยังไม่ประทานสิ่งที่เขาเหล่านั้นขอ สิ่งที่เกิดขึ้นก็คือ จะมีผู้ที่ขอแล้วไม่ได้ แล้วก็เริ่มสงสัยว่า “พระเจ้ามีจริงหรือเปล่า ถ้ามีจริงทำไมปล่อยให้ฉันมีความทุกข์เช่นนี้” บางคนก็ถึงกับทำพระองค์เลยทีเดียว “ถ้าพระองค์มีจริงก็ต้องแสดงอิทธิฤทธิ์ให้ฉันเห็นซี ถ้าพระองค์ช่วยฉันในเรื่องนี้ๆ ได้ฉันจึงจะเชื่อว่ามีพระเจ้าจริง”

ลูกรู้สึกเห็นใจพระองค์เหลือเกิน พระองค์มีลูกบนโลกนี้เป็นล้านๆคน คนนี้ทุกข์เรื่องนี้ คนนั้นทุกข์เรื่องนั้น โอ้โฮ! สารพัดความทุกข์ วันๆพระองค์คงเหนื่อยกับการรับฟังความทุกข์ของมนุษย์ลูกๆผู้รุ่มรวยของพระองค์นำดู

แล้วลูกก็คิดถึงตัวเองในฐานะแม่ลูก4 หากลูกคนใดมาขออะไรจากลูก แล้วทำบอกว่า “หากหม่ามีไม่ให้อันนี้ อันนั้น แก่หนู หม่ามีก็ไม่ใช่แม่ที่ดี” เช่นนี้ลูกไม่ให้แน่นอน ตรงกันข้ามหากลูกคนไหน ขออะไรจากลูกด้วยความอ่อนหวาน ความเคารพและความไวใจ มีหรือในฐานะแม่ที่ดีเราจะไม่ให้!

เมื่อไม่นานมานี้ เพื่อนของลูกจากคริสตจักรหนึ่งส่งเอกสารมาให้ลูกหลายแผ่น ปรากฏว่ เป็นบทพระวาจาจากพระคัมภีร์ที่เกี่ยวกับความทุกข์ทั้งสิ้น เขาได้รับจากเพื่อนเขาที่สหรัฐอเมริกา และเขาก็ใจดีส่งมาแบ่งปันกับลูก ลูกขออนุญาตเขียนบทพระวาจาเหล่านี้ เพื่อแบ่งปันให้แก่เพื่อนๆพี่น้องที่กำลังมีความทุกข์ดังต่อไปนี้

1. “จิตวิญญาณของข้าพเจ้าเอ๋ย ไฉนเจ้าจึงฝ่ออยู่ ไฉนเจ้าจึงกระสับกระส่ายภายใน
ข้าพเจ้า จงวางใจในพระเจ้า เพราะข้าพเจ้าจะถวายสดุดีแด่พระองค์อีก ผู้ทรงเป็นความอุปถัมภ์ และพระเจ้า
ของข้าพเจ้า”

สดุดี 43:5

2. “เราสั่งเจ้าแล้วมิใช่หรือ ว่า จงเข้มแข็งและกล้าหาญเถิด อย่าตกใจหรือคร่ำมกลัวเลย
เพราะว่าเจ้าไปในถิ่นฐานใด พระเยโฮวาห์พระเจ้าของเจ้าสถิตกับเจ้า”

โยชูวา 1:9

3. ถ้าพระเจ้าทรงนำย่างเท้าของมนุษย์คนใด และคนนั้นพอใจในมรรคาของพระองค์ แม้
เขาล้มลง เขาจะไม่ถูกเหวี่ยงลงเหยียดยาว เพราะว่าพระหัตถ์พระเจ้าพยุงเขาไว้”

สดุดี 37:23,24

2. “เมื่อเขาร้องทูลเรา เราจะตอบเขา เราจะอยู่กับเขาในยามยากลำบาก เราจะช่วยเขา
ให้พ้น และให้เกียรติเขา”

สดุดี 91:15

3. “ข้าพเจ้าประสบความทุกข์ใจและความระทม แล้วข้าพเจ้าจึงร้องทูลออกพระนาม
พระเจ้าว่า พระเจ้าทรงกรุณา และชอบธรรม พระเจ้าของเราทั้งหลายกอปรด้วยพระเมตตา...
เมื่อข้าพเจ้าตกต่ำ พระองค์ทรงช่วยข้าพเจ้าให้รอด”

สดุดี 116:3ข-6

4. “ผู้จะไปข้างหน้าคือพระเจ้า พระองค์ทรงสถิตอยู่ด้วย พระองค์จะไม่ทรงปล่อยให้ท่าน
ล้มเหลว หรือทอดทิ้งท่านเสีย อย่างกลัวและอย่าขยาดเลย”

เฉลยธรรมบัญญัติ 31:8

5. “บรรดาผู้ทำงานเหน็ดเหนื่อยและแบกภาระหนัก จงมาหาเรา และเราจะให้ท่านทั้ง
หลาย หายเหนื่อยเป็นสุข... เพราะว่าเราสุภาพและใจอ่อนน้อม และจิตใจท่านทั้งหลายจะได้พัก”

มัทธิว 11:8,29

6. “บรรดาผู้ที่รู้จักพระนามของพระองค์ ก็วางใจในพระองค์ ข้าแต่พระเจ้า เพราะว่า
พระองค์มิได้ทรงทอดทิ้งผู้ที่ใสสะอาดหาพระองค์”

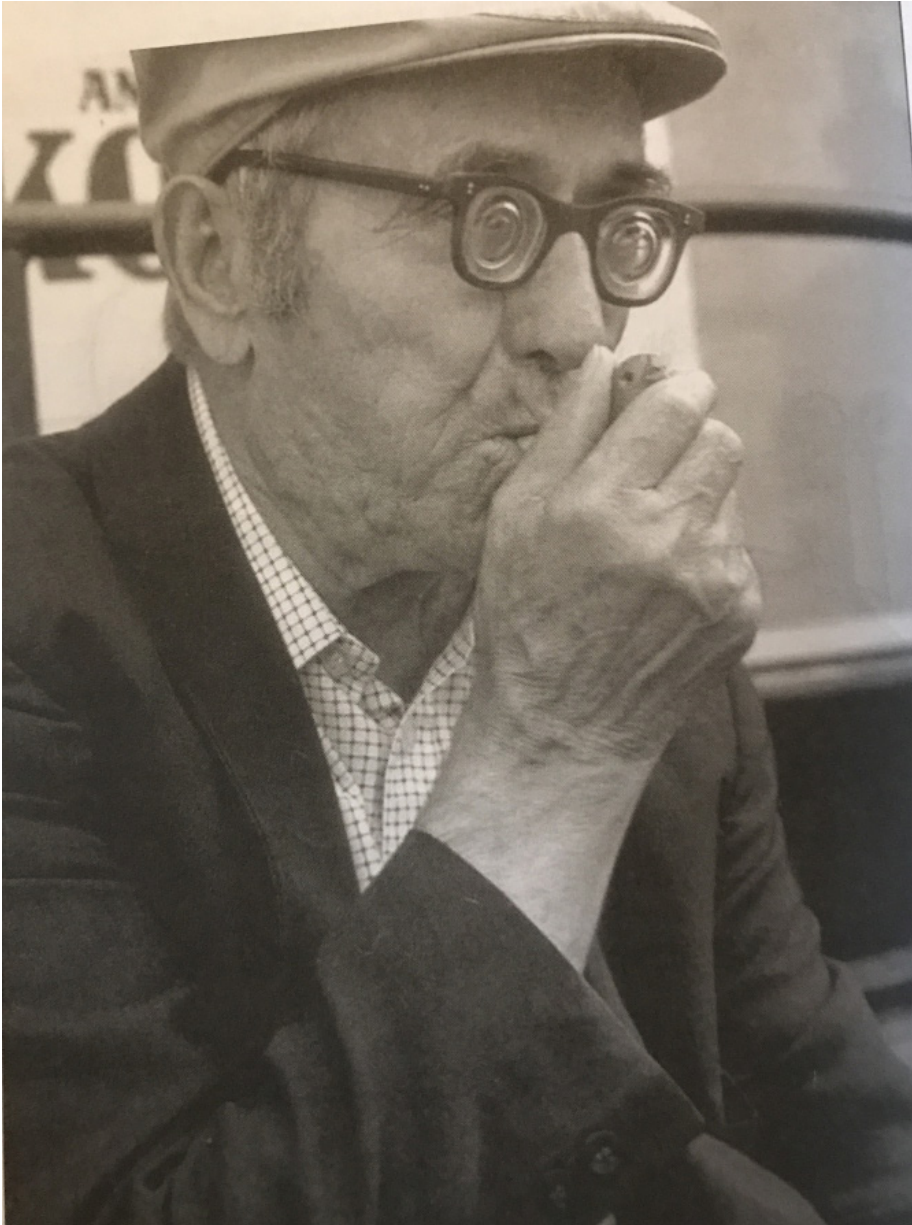
สดุดี 9:10

ขอพระองค์ประทานการบรรเทาใจแก่ลูกทุกคนของพระองค์ที่กำลังมีความทุกข์ท้อ

อาแมน

ลูกขอพร: อดทนนะ

My Little Prayers

บทสวดขอวัน

บทที่ 65

ความโง่เขลาเบาปัญญาของลูก

ข้าแต่พระเป็นเจ้า ตั้งแต่เดือนที่แล้ว องค์กรรมราวาสแห่งหนึ่งได้จัดให้มีการเรียนพระวรสาร โดยเชิญคุณพ่อองค์หนึ่งมาเป็นผู้สอน บังเอิญในครั้งแรก ลูกไม่สามารถจะไปร่วมด้วยได้ ครั้งที่สองซึ่งเป็นเสาร์ต้นเดือนมีนาคมที่ผ่านมา ลูกจึงตั้งใจอย่างแน่วแน่ว่าจะขาดไม่ได้

คุณพ่อองค์นี้สอนคำสอนได้เยี่ยมจริงๆ มีคนเข้าเรียน ราว 30 กว่าคน และสังเกตแต่ละคนต่างเรียนด้วยความสนใจ พอถึงเวลาก่อนพัก คุณพ่อได้ถามว่า มีใครมีคำถามอะไรไหม ลูกจึงถามว่าลูกจะขอยืมใจบางอย่างในพระวรสารโดยไม่เกี่ยวกับสิ่งที่คุณพ่อสอนจะได้ไหม เพราะลูกขี้ใจมานานแล้ว แต่ไม่ทราบจะไปถามใคร คุณพ่อก็บอกว่ายินดี เชิญถามได้

ลูกได้บอกคุณพ่อว่า สิ่งที่ลูกจะถามนั้น ลูกขอยืมด้วยความโง่เขลาเบาปัญญา ไม่ใช่ถามด้วยความบังอาจ และหากคำถามของลูกมีบังควร ลูกก็ขอกราบขอโทษต่อพระมหาเยซูเจ้าด้วย

คำถามของลูกคือใน ลูคา 2 : 41-51

พระกุมารเยซูในพระวิหาร

“ฝ่ายบิดามารดาเคยขึ้นไปยังกรุงเยรูซาเล็ม ในเทศกาลปัสกา ทุกปีๆ เมื่อพระกุมารมีพระชนม์สิบสองพรรษา เขาทั้งหลายก็ขึ้นไปตามธรรมเนียมเทศกาลนั้น เมื่อครบกำหนดวันเลี้ยงกันแล้ว ขณะเขากำลังกลับไป พระกุมารเยซูยังค้างอยู่ในกรุงเยรูซาเล็ม ฝ่ายบิดากับมารดาก็ไม่รู้ แต่เพราะเขาทั้งสองคิดว่า พระกุมารนั้นอยู่ในหมู่คนที่มาด้วยกัน เขาจึงเดินทางไปได้วันหนึ่ง แล้วเริ่มหาพระกุมาร ในหมู่ญาติพี่น้องและพวกคนที่รู้จักกัน เมื่อไม่พบจึงกลับไปเที่ยวหาที่กรุงเยรูซาเล็ม ครั้นหามาได้สามวันแล้ว จึงพบพระกุมารนั่งอยู่ในพระวิหารท่ามกลางพวกอาจารย์ ฟังและโต้ถามพวกอาจารย์เหล่านั้นอยู่ คนทั้งปวงที่ได้ยินก็ประหลาดใจในสติปัญญา และคำตอบของพระกุมารนั้น ฝ่ายบิดามารดาเมื่อเห็นแล้วก็ประหลาดใจ มารดาจึงว่า ‘ลูกเอ๋ย ทำไมจึงทำแก่เราอย่างนี้ ดูเถิด พ่อกับแม่แสวงหาเป็นทุกข์นัก’ พระเยซูจึงตอบว่า ‘ท่านเที่ยวหาฉันทำไม ท่านไม่ทราบหรือว่า ฉันต้องอยู่ในพระนิเวศแห่งพระบิดาของฉัน’ ฝ่ายบิดามารดาก็ไม่เข้าใจคำซึ่งท่านกล่าวแก่เขา แล้วพระกุมารก็ลงไปกับเขา ไปยังเมืองนาซาเร็ธ อยู่ได้ความปกครองของเขา มารดาก็เก็บเรื่องราวทั้งหมดนั้นไว้ในใจ”

และในมาระโก 3 : 31-35

มารดาและพวกน้องชายของพระเยซู

“เวลานั้น มารดาและพวกน้องชายของพระองค์มายืนอยู่ข้างนอก แล้วใช้คนเข้าไปทูลเรียกพระองค์ และประชาชนก็นั่งอยู่รอบพระองค์ เขาจึงทูลพระองค์ว่า ‘นี่แน่ท่าน มารดาและพวกน้องชายของท่านมาหาท่าน คอยอยู่ข้างนอก’ พระองค์ตรัสตอบเขาว่า ‘ใครเป็นมารดาของเรา และใครเป็นพี่น้องของเรา’ พระองค์ทอดพระเนตรคนที่นั่งล้อมรอบนั้น แล้วตรัสว่า

‘นี่เป็นมารดาและพี่น้องของเรา ผู้ใดจะกระทำตามพระทัยพระเจ้า ผู้นั้นแหละเป็นพี่น้องชายหญิงและมารดาของเรา’

เนื่องจากพระมหาเยซูเจ้าทรงเป็นองค์แห่งความรัก แต่ลูกไม่เข้าใจว่าทำไมในสองบทนี้ การแสดงของพระองค์เหมือนกับว่าพระองค์ไม่แคร์ต่อความรู้สึกของพ่อแม่ โดยเฉพาะแม่พระ ซึ่งเป็นพระมารดาของพระองค์ และแม่พระคงรู้สึก hurt และเสียใจภายในใจของพระนางอย่างแน่นอน ลูกเองในฐานะเป็นแม่ รู้สึกและเข้าใจถึงความรู้สึกของแม่พระเลยทีเดียว คุณพ่อ พอจะอธิบายให้ลูกฟังได้ใหม่ว่า ทำไมพระเยซูจึงทรงตรัสเช่นนั้น

คุณพ่อองค์นั้นยิ้มและบอกว่า พระวาจาในพระวรสารนั้นมีจุดประสงค์หลักๆ 4 ข้อคือ

1. สอนสั่งจะ
2. ดุว่าผู้ทำผิด
3. แก้ไขผู้ทำผิด
4. อบรมให้ดำเนินชีวิตที่ดี

สิ่งที่พระเยซูเจ้าทรงตรัสทั้งสองกรณีนั้น เป็น**สั่งจะ**ทั้งสิ้น ในบทแรก พระองค์ทรงเน้นให้บิดามารดาทราบว่า **ภารกิจของพระองค์นั้นสำคัญกว่าสิ่งอื่นใด** บิดามารดาก็น่าจะทราบดี ส่วนในบทต่อมา พระองค์มิได้ทรงปฏิเสธว่าแม่พระเป็นมารดาของพระองค์ แต่พระองค์ทรงต้องการให้ทุกคนทราบว่า **“ผู้ใดจะกระทำตามพระทัยพระเจ้า ผู้นั้นแหละเป็นพี่น้องชายหญิงและมารดาของเรา”**

แล้วลูกก็ค่อยๆ คิดให้ลึก...ก..ก..ลงไปถึงแก่นแท้ที่คุณพ่อสอนใน 2 บทนี้และเป็นครั้งแรกที่ลูกค่อยๆ เข้าใจถึงความหมายของพระวาจา 2 บทนี้ **น้ำพระทัยของพระเจ้าต้องและควรมาก่อนทุกสิ่งทุกอย่างบนโลกนี้**

ลูกช่างเป็นคนโง่เขลาเบาปัญญา และเซ่อขี้เสื่อเสียจริง ตลอดเวลาที่ผ่านมา ลูกคิดเหมือนคนชาวโลกทั่วไป ที่เอาความรู้สึกจากใจเป็นหลัก โดยไม่ได้เข้าใจถึง “สั่งจะ” ที่พระเจ้าทรงต้องการให้มนุษย์เห็นและเข้าใจ และไม่ใช่ว่าเป็นการง่ายเลยที่จะปฏิบัติตามน้ำพระทัยของพระองค์ แม้จะเข้าใจแล้วก็ตาม เพราะลูกก็ยังคงเป็นคนบาปอยู่

ระหว่างพักทานกาแฟ มีพี่น้องคนหนึ่งมาแบ่งปันว่า เธอเองก็เคยคิดเช่นเดียวกับลูกในพระวาจาสองบทนี้ และรู้สึกเข้าใจและเห็นใจแม่พระเช่นเดียวกัน เพราะเธอเองก็เป็นแม่ เธอเสริมว่าแม่พระเป็นหญิงที่ประเสริฐที่สุด อ่อนโยน อดทน อดกลั้น แต่เข้มแข็ง และยอมรับความทุกข์ต่างๆ และทุกๆ เรื่องตามน้ำพระทัยของพระ ตั้งแต่การยอมตั้งครรรภ์โดยยังไม่ได้แต่งงาน และเรื่องอื่นๆ โดยไม่ปริปากบ่นเลย ดังประโยคสุดท้ายของลูกา 2 : 51 “มารดาก็เก็บเรื่องราวทั้งหมดนั้นไว้ในใจ”

ลูกไม่ทราบจะจบบทสวดบทนี้อย่างไร นอกจากจะกราบขออภัยต่อพระองค์ และขอขอบพระคุณพระองค์ในเวลาเดียวกัน ที่ทรงอนุญาตให้ลูกเห็นถึงความโง่เขลาเบาปัญญาของลูก หวังว่าพระองค์จะทรงให้อภัยลูกเทอญพระเจ้าข้า

อาแมน

ลูกขอพร: อดคิดหนัก

My Little Prayers

บทสวดขอวัน

บทที่ 66

การเป็นพยานในพระองค์

ข้าแต่พระเป็นเจ้า ในวันเสาร์ที่ผ่านมา ลูกได้มีโอกาสรับใช้พระองค์อีก โดยการเป็นพยานว่าพระองค์มีจริง ศักดิ์สิทธิ์ และยิ่งใหญ่ที่สุด ลูกได้ถูกเชิญไปแบ่งปันเรื่องราวประสบการณ์ชีวิต และสาเหตุที่ลูกกลับใจมาเป็นลูกของพระองค์ในวัยครั้ง ศตวรรษเช่นนี้ ที่วัดแห่งหนึ่งเนื่องในโอกาสเทศกาลมหาพรต

แม้ลูกได้มีโอกาสไปแบ่งปันเรื่องราวชีวิตของลูกหลายครั้ง ณ สถานที่ต่างๆ กันมาแล้ว แต่ทุกครั้งลูกจะสวดทูลขอ พระจิตเจ้าให้ประทับอยู่กับลูก เพื่อให้ลูกแบ่งปันในสิ่งที่ถูกตามน้ำพระทัยของพระองค์ทุกครั้ง ลูกถือว่าการเป็นพยานใน พระองค์ด้วยชีวิตเป็นการรับใช้พระองค์ที่ดีที่สุด ดังที่พระสงฆ์องค์หนึ่งเคยเทศน์สอนไว้ แต่ในทางโลก มนุษย์กลับมองคนละ อย่าง

มีญาติพี่น้องลูกคนหนึ่ง เคยดึงลูกว่า เอาเรื่องราวชีวิตและความทุกข์ไปพูดให้คนอื่นทราบทำไม ไม่เห็นจะได้ประโยชน์ อะไรเลย ลูกบอกเขาว่า ลูกเข้าใจที่เขาพูดดี เพราะในสังคมคนไทย ส่วนใหญ่ สิ่งที่สำคัญที่สุดคือ “หน้าตา” ไม่ว่าชีวิตจริง จะเป็นอย่างไร เขาจะต้อง “รักษาหน้าตา” ของเขาไว้ให้ดีที่สุด ซึ่งบ่อยครั้ง พวกเขาจะต้องสวมหน้ากากเข้าหากันและ พยายามทุกวิถีทางที่จะให้สังคมเห็นแต่ “ความดี” “ความรวย” “ความโก้” และอื่นๆ ของพวกเขา แม้บางครั้งพวกเขาจะ ไม่มีสิ่งเหล่านั้นเลยก็ตาม คงไม่มีใครในสังคมหรือที่ย่นดีนำชีวิตเรื่องราวความทุกข์ การตกยาก การถูกสังคมเหยียดหยาม ในอดีตมาเปิดเผย เพราะมันไม่ได้ยกระดับฐานะของตัวเองในสังคมให้ดีขึ้น หรือสูงขึ้นแต่ประการใดเลย แต่ลูกบอกญาติพี่น้องคนนั้นว่า ขณะนี้ลูกอยู่ใน “โลกแห่งความจริง” คือโลกที่มีองค์พระผู้เป็นเจ้าเป็นศูนย์กลาง อย่างอื่นไม่มีความหมาย สำหรับลูกอีกแล้ว และที่ลูกยินดีเปิดเผยเรื่องราวของลูกครั้งแล้วครั้งเล่าก็เพราะเหตุผลเดียวคือต้องการสรรเสริญพระองค์ ให้เกียรติพระองค์ และเป็นพยานชีวิตว่าพระองค์มีจริง และจะประทานอัศจรรย์แก่ผู้ที่มีความเชื่อในพระองค์อย่างสิ้นสุดจิตใจและอย่างปราศจากเงื่อนไขเสมอ

และทุกครั้งที่ถูกแบ่งปันเรื่องราวชีวิตลูก หลังจากที่ถูกพูดเสร็จ จะมีคนที่ฟังลูกแล้วมาสวมกอดหรือจับมือและร้องไห้ บอกว่า เขาเองก็เคยประสบความอยุติธรรมในชีวิตคล้ายๆ ลูก แสดงว่าในสังคมโลก ความอยุติธรรมเกิดขึ้นได้ทุกหนทุกแห่ง ที่ประเทศฟิลิปปินส์มีถึง 4 คนมาสวมกอดลูก และต่างก็มาเล่าถึงความทุกข์ของเขาให้ลูกฟัง วันเสาร์ที่ผ่านมา พอลูกพูดจบ มีคุณป้าคนหนึ่งมาจับมือลูกและน้ำตาคลอ ทีแรกลูกเรียกเขาว่า “พี่” เพราะดูหน้าตาทำทางคิดว่าอายุคงไม่ถึง 60 ปี พอ เขาบอกว่าเขาอายุ 79 ปีแล้ว ลูกตกใจรีบเปลี่ยนสรรพนามเรียกเขาเป็น “ป้า” ทันที เขาบอกลูกว่า เขามีประสบการณ์ชีวิต คล้ายลูกมาก เขาถูกใส่ร้ายและต้อง “ลี้ภัย” อยู่ต่างประเทศ เป็นเวลากว่า 2 ศตวรรษ และต้องเลี้ยงดูลูกๆ หลายคนโดย ลำพังคนเดียว เราแลกเปลี่ยนที่อยู่กัน และรับปากว่าจะพบปะเพื่อแบ่งปันชีวิตให้ซึ่งกันและกันฟัง

ในวันเดียวกัน มีวิธยากรอีกท่านหนึ่ง ซึ่งบังเอิญเป็นผู้เขียนสารนี้อีกด้านหนึ่ง ได้แบ่งปันในหัวข้อเดียวกัน และเขาได้ยกพระวาจาข้อหนึ่งที่ลูกขออนุญาตนำมาลง ณ ที่นี้

“แต่เขาเกิดมาตาบอดเพื่อให้พระราชกิจของพระเจ้าปรากฏในตัวเขา” ยอห์น 9:3

ณ จุดนี้ของชีวิต ลูกยอมรับสิ่งที่เกิดขึ้นกับชีวิตอย่างสันติสุข และขออน้อมรับพระวาจาได้อย่างเต็มหัวใจ ลูกทราบและเข้าใจแล้วว่า พระองค์ทรงอนุญาตให้ลูกประสบปัญหานั้นับประการ และพระองค์ก็ได้ประทานอัศจรรย์ให้ลูกรอดเมื่อถึงเวลา ตามน้ำพระทัยของพระองค์ ก็เพื่อลูกจะได้เข้าใจและเห็นใจถึงความทุกข์ของผู้อื่น และเพื่อลูกจะได้เต็มใจและพร้อมที่จะช่วยเหลือผู้อื่นตามน้ำพระทัยของพระองค์ทุกขณะเสมอ

เมื่อเป็นเช่นนี้แล้ว ลูกจะนั่งเฉยได้อย่างไรเล่า ลูกถือว่าเป็นหน้าที่ของลูกเลยทีเดียวนะ ที่จะประกาศพระเกียรติคุณและเป็นพยานในพระองค์ด้วยชีวิต ตลอดระยะเวลาที่เหลือของลูกบนโลกนี้

ทุกครั้งลูกจะจบการแบ่งปันโดยการอ่านพระวาจาของพระองค์ 7-8บทที่ลูกได้เลือกออกมาจากพระคัมภีร์ และลูกขอถวายพระเกียรติแด่พระองค์ โดยการเขียนพระวาจาเหล่านั้น ณ ที่นี้ของบทสวดของลูก

“ลูกเอ๋ย ถ้าเจ้าคิดจะรับใช้พระเจ้า ก็จงเตรียมตัวไว้รับการถูกทดลอง จงมีใจเที่ยงตรงและมั่นคง ไม่หวั่นไหวในยามทุกข์ยากลำบาก จงยึดพระองค์ไว้ อย่าทอดทิ้ง เพื่อจะได้รับเกียรติในบั้นปลายชีวิต

เพราะทองคำย่อมพิสูจน์ด้วยไฟ คนรับเลือกสรรก็พิสูจน์ด้วยการถูกเหยียดหยาม จงวางใจในพระเจ้าเถิด และพระองค์จะทรงช่วย จงเดินทางตรง และไว้ใจในพระองค์ เพราะพระเจ้าทรงมีพระทัยสงสารและเมตตา ทรงอภัยบาป และทรงช่วยให้รอด” บสร. 2:1-11

“สิ่งที่อยู่เบื้องหลังเสีย มุ่งสู่เบื้องหน้าอย่างสุดกำลัง” โรม 3:26-28

“สิ่งที่มนุษย์ทำไม่ได้ พระเจ้าทรงกระทำได้” ลูกา 18:27

“ถ้าใครมีความเชื่อ พระเจ้าก็ทำให้ได้ทุกสิ่ง” มาระโก 9:23

“ท่านจงเมตตาต่อกัน มีใจเอ็นดูต่อกัน และอภัยโทษให้กันเหมือนดังที่พระเจ้าได้ทรงโปรดให้อภัยโทษให้แก่ท่านในพระคริสตนั้น” เอเฟซัส 4:32

“คนชอบธรรมล้มลงเจ็ดครั้ง แล้วก็ลุกขึ้นอีก” สุภาษิต 24:16

“คนที่วางใจในพระเจ้าย่อมได้รับพระพร” เยเรมีย์ 17:7

“หญิงเอ๋ย ความเชื่อของเจ้าก็มาก ให้เป็นไปตามความปรารถนาของเจ้าเถิด” มธ. 15:28

ขอพระองค์ทรงพระเจริญ เทอญ

อาแมน

ลูกขอพร: อดคิดหนี

My Little Prayers

บทสวดขอวัน

บทที่ 67

รางวัลบู๊ซึ่ของประเทศไทย

ข้าแต่พระเป็นเจ้า เมื่ออาทิตย์ก่อน รัฐบาลโดย 8 องค์กรของรัฐ อันมี กรมสรรพากร กรมทะเบียนการค้า กระทรวงพาณิชย์ สำนักงานคณะกรรมการกำกับหลักทรัพย์และตลาดหลักทรัพย์ (ก.ล.ต.) ตลาดหลักทรัพย์แห่งประเทศไทย สมาคมนักบัญชีและผู้สอบบัญชีรับอนุญาตแห่งประเทศไทย สมาคมส่งเสริมสถาบันกรรมการบริษัทไทย สมาหอกการค้าไทย และสมาคมบริษัทหลักทรัพย์ ได้ร่วมกันจัดการประชุมเชิงปฏิบัติการที่ศูนย์ประชุมแห่งชาติแห่งหนึ่ง ในหัวข้อเรื่องที่ยาวเหยียดแต่แปลสั้นๆ คือเกี่ยวกับ Good Corporate Governance หรือบรรษัทภิบาลในภาษาไทยเรา (ศัพท์คำนี้ลูกรู้สึกว้ากั๊มาก เพราะนักธุรกิจเอาศัพท์ของพวกเราคริสตชนไปใช้ 😊) หรือแปลให้ติดดินกว่านั้นก็คือ เกี่ยวกับบรรยาบรรณของนักธุรกิจนั่นเอง

มีผู้เข้าประชุมราวๆ 1000 คนเศษ มองไปรอบๆ ลูกรู้สึกเป็นจุกขวดลอยอยู่ในทะเลสีเทา เพราะเห็นแต่นักธุรกิจ บุษใส่สูทสีเทาหรือสีน้ำเงินเต็มไปหมดสุดลูกหูลูกตา มีผู้บริหารสตรีไปเช่นเดียวกันแต่ไม่มากนัก ลูกเองถูกเชิญไปในฐานะเป็นกรรมการตรวจสอบของบริษัทมหาชนแห่งหนึ่งในตลาดหลักทรัพย์แห่งประเทศไทย

ในวันนั้นนายกรัฐมนตรีของเรา พ.ต.ท.ทักษิณ ชินวัตร ไปเป็นประธานเปิดการประชุม และมีทั้งรองนายฯ รัฐมนตรี ผู้ช่วยรัฐมนตรี และผู้ทรงคุณวุฒิอีก 10 กว่าท่านไปเป็นวิทยากร ใช้เวลาในการประชุมทั้งสิ้นกว่า 9 ชม.

ที่ลูกติดใจในการประชุมวันนั้นคือ ตัวนายกรัฐมนตรีเองได้ยกเอาศาสนามาเป็นหัวข้อโรงในการกล่าวสุนทรพจน์ของท่าน และวิทยากรอีกหลายท่านต่างก็พูดถึงสิ่งซึ่งนักธุรกิจควรปฏิบัติและไม่ควรปฏิบัติ ซึ่งฟังสรุปแล้วเหมือนคำสอนทางศาสนาของเรามาก

มีบางท่านพูดถึงนักธุรกิจบางคน (หรือส่วนใหญ่) ที่เอาเปรียบผู้อื่น เป็นต้นว่า ผู้บริโภค ผู้ถือหุ้น คู่ค้า ฯลฯ ในทุกรูปแบบ ทุกวิถีทาง เพียงเพื่อได้มาซึ่งผลประโยชน์ให้มากที่สุด เช่นนี้ เขาเรียกว่า “การเบียดเบียนผู้อื่น”

บางท่านก็พูดถึงการเอาไร้ดเอาเปรียบ การที่นักธุรกิจบางคนไม่มีความรู้สึกผิดชอบชั่วดี และ bottom line หรือจุดมุ่งหมายของนักธุรกิจหลายๆ คนคือ “การทำเงิน” ให้ได้มากที่สุด โดยไม่คำนึงถึงผลกระทบที่อาจเกิดหรือเกิดจริงกับผู้อื่น

มีอยู่ท่านหนึ่ง พูดสรุปอยู่ประโยคหนึ่งว่า “ไม่อยากจะใครทำอะไรกับตัวเอง ก็อย่าทำอย่างนั้นกับผู้อื่น” ลูกยิ้มและรีบจดลงในกระตาดโน้ตทันที ตั้งใจว่ากลับบ้านต้องรีบไปเปิดพระคัมภีร์หาบทนี้ เพราะประโยคนี้(แม้จะพูดกลับกันก็ตาม) เป็นคำสั่งสอนของพระเยซูคริสต์ของพวกเรานี้...

อีกท่านหนึ่งหยิบยกคำว่า “ศีลธรรม” ขึ้นมาอธิบาย ท่านบอกว่า “ศีล” แปลว่า “ปกติ” “ธรรม” แปลว่า “ธรรมชาติ” การถือศีลคือการดำเนินชีวิตตามธรรมชาติอย่างปกติ คือไม่ไปเบียดเบียนผู้อื่น ลูกเองไม่เคยทราบคำว่า “ศีลธรรม” มี

ความหมายแปลเช่นนั้น และก็ไม่ทราบ่วาวิทยากรท่านนั้นแปลกหรือผิด แต่ฟังดูก็เข้าท่าดี ตลอดเวลาลูกคิดว่าคำว่า “ธรรม” มาจากคำว่า “ธรรมะ” คือคำสั่งสอนของศาสนาแต่ละศาสนา แต่ถือว่าวิทยากรระดับนี้คงต้องมีความรู้มากกว่าลูก ก็เลยได้ความรู้มาเพิ่ม

มีข้อมูลอันหนึ่งที่ลูกไม่ทราบว่าจะดีใจหรือเสียใจหรือตกใจ วิทยากรท่านหนึ่งกล่าวถึงผลการวิจัยของบริษัทฝรั่งแห่งหนึ่ง (ไม่ใช่ของไทย เพราะถ้าเป็นของไทย อาจถูกผู้ใหญ่เข้าระบุมว่าในกลุ่มประเทศ ASEAN ประเทศไทยอยู่ในอันดับที่สอง รองจากต่ำสุดในด้านของการมีจรรยาบรรณ พุดง่าย ๆ ประเทศไทยเราได้รางวัลบูบี รองขั้วในด้านของการมีจรรยาบรรณ! ส่วน แชมเปียนขั้วได้แก่ประเทศอินโดนีเซีย

ลูกฟังเสร็จ คิดในใจทันทีว่า ถ้าลูกมีอำนาจ ลูกก็จะไปขอตรวจสอบข้อมูลที่บริษัทฝรั่งนั้นใช้ในการทำสำรวจและวิจัย ประเทศในกลุ่ม ASEAN ไม่ใช่มีแค่ 5-6 ประเทศ ตอนนี้รวมเพื่อนบ้านของเราไปอีกหลายประเทศ แล้วทำไมพี่ไทยถึงได้รางวัลบูบีเช่นนี้ หมายความว่า บางประเทศที่เป็นบริษัทปิด ยังมีจรรยาบรรณมากกว่าพวกเราหรือ? บังเอิญผู้บรรยายไม่ได้บอกข้อมูลอ้างอิงว่าผลของการสำรวจวิจัยนี้ทำขึ้นเมื่อไร

แต่บนความรู้สึกรักชาติ ที่ไม่พอใจผลการสำรวจนี้ ลูกเองก็เคยคิดอยู่เสมอว่า คนไทยที่ซื่อสัตย์ไม่เอาัดเอาเปรียบใครและจริงใจต่อผู้อื่น ยังมีหลงเหลืออยู่บนแผ่นดินไทยสักหยิบมือหนึ่งไหม? คำตอบของลูกเองขณะนี้คือ **มี แต่มีน้อยมาก** และคนหยิบมือหนึ่งนี้คือ **คนที่มิพระในใจ** เท่านั้น

ลูกคงจะเขียนถึงเรื่องนี้ได้อีกเป็นหน้าๆ แต่เกรงว่าพระองค์จะทรงเบื่อฟังเสียก่อน จึงขอจบบทสวดวันนี้ด้วยพระวาจาของพระองค์ที่ลูกรีบไปเปิดอ่านในคืนนี้ว่าดังนี้

“จงปฏิบัติต่อผู้อื่น อย่างที่ท่านปรารถนาให้เขาปฏิบัติต่อท่าน” มัทธิว 7 : 12

ขอพระองค์ทรงพระเจริญเทอญ

อาแมน

ลูกขอพร: อดคิดนินทา

My Little Prayers

บทสวดขอวัน

บทที่ 68

ทุกข้ออย่างสง่างาม

ข้าแต่พระเป็นเจ้า ขณะที่ลูกกำลังเขียนบทสวดนี้เป็นช่วงสัปดาห์ศักดิ์สิทธิ์ หรือสัปดาห์สุดท้ายของเทศกาลมหาพรต ลูกขอเขียนบทสวดเกี่ยวกับความทุกข์ของมนุษย์อีกครั้งหนึ่ง เพื่อน้อมรำลึกถึงความทุกข์ของพระเยซูคริสตเจ้าก่อนทรงยอมถูกตรึงกางเขนเพื่อไถ่บาปมนุษย์ และได้ทรงฟื้นกลับคืนชีพในวันปีศาจ 3 วันต่อมา ซึ่งเป็นชัยชนะอันสูงสุด ชัยชนะต่อความทุกข์ ชัยชนะต่อการ ทรมานของมนุษย์ และชัยชนะยิ่งใหญ่คือ ชัยชนะต่อความตาย

ลูกอยากให้ลูกๆ ทุกคนของพระองค์ ยึดถือพระองค์เป็นหลัก เป็นตัวอย่าง และเอาชนะความทุกข์ ความชั่วร้ายของปีศาจที่ปรากฏในการกระทำของมนุษย์ และในที่สุด ชนะความตายได้ ใน sense ที่ว่า แม้เราจะต้องตายไปในฐานะมนุษย์ แต่เราก็สามารถไปเกิดใหม่ในพระองค์ได้

เมื่อวันก่อน ลูกได้ไปเยี่ยมเพื่อนคนหนึ่งซึ่งป่วยอยู่และมีความทุกข์สุขมาก ดังที่ลูกได้เคยเขียนบทสวดถวายพระองค์ ครั้งหนึ่งว่า ลูกคิดว่าความทุกข์ของมนุษย์คงจะเป็นแผนการของผีปีศาจ เพราะทำให้มนุษย์เสื่อมศรัทธาในพระองค์ แต่ในเวลาเดียวกันลูกกลับมองเห็นว่า หากเราเอาชนะความทุกข์ได้ และยังคงความศรัทธาในพระองค์ไว้ได้อย่างไม่เสื่อมคลาย หรืออาจจะมีศรัทธามากขึ้นด้วยซ้ำ เช่นนี้เท่ากับเราชนะผีปีศาจนั้นและยังเป็นพยานในพระเกียรติมงคลและความยิ่งใหญ่ของพระองค์อีก

เมื่อหลายปีก่อน ลูกมีเพื่อนคนหนึ่งที่ได้ให้ลูกฟังถึงเรื่องของเพื่อนเขาคนหนึ่ง ที่ได้แต่งงานกับแพทย์ผู้หนึ่งที่มีชื่อเสียง ทั้งสองมีบุตรเพียงคนเดียวเป็นลูกสาวน่ารักและฉลาด ทั้งพ่อและแม่ต่างรักลูกสาวคนนี้อย่างยิ่งและครอบครัวก็มีความสุขมาก ตัวภรรยาก็ไม่ได้ทำงานเพราะรายได้ของสามีหอมเหลื่อเพื่อที่จะอยู่อย่างสุขสบาย วันดีคืนดีสามีหอบกลับมาบ้านวันหนึ่ง และบอกกับภรรยาและลูกสาวซึ่งขณะนั้นมีอายุได้ 12 ปีว่า จากนั้นไปเขาจะกลับบ้านเพียงอาทิตย์ละ 4 คืน อีก 3 คืนต้องไปอยู่กับผู้หญิงอีกคนหนึ่งที่เป็นพยาบาล และเพิ่งคลอดลูกชาย เขาบอกว่าตลอดเวลาที่ผ่านมา เขาไม่เคยไม่กลับบ้านเพราะไม่อยากจะกระทบกระเทือนจิตใจของภรรยาและลูกสาว แต่ในเมื่อภรรยาอีกคนหนึ่งคลอดลูกเป็นลูกชาย เขาต้องมีความรับผิดชอบและถือว่า เขาก็คือภรรยาอีกคนหนึ่ง และลูกชายที่เพิ่งเกิดใหม่ก็คือทายาทของเขา

เหมือนสายฟ้าผ่าเปรี้ยงลงมาในกลางใจของทั้งแม่และลูกสาวเพราะไม่ทราบระแคะระคายมาก่อนเลย ตัวแม่เองร้องไห้แทบว่าน้ำตาจะเป็นสายเลือดเพราะทั้งเจ็บใจและตกใจ ไม่ทราบจะทำอย่างไรดีกับชีวิต ปรากฏว่าสิ่งที่น่าสะเทือนใจที่สุดคือ ลูกสาววัย 12 ขวบรับไม่ได้ว่าพ่อของเธอจะต้องถูกแบ่งไปคนละครึ่งกับครอบครัวใหม่ วันหนึ่งเขากลับมาจากโรงเรียน รอจังหวะแม่เผลอ กรอขาฆ่าแม่ลงเข้าไปในห้อง โชคดีแม่มาพบทันและส่งโรงพยาบาลล้างท้องทัน หลังจากลูกกลับมาบ้าน จากร.พ.สัปดาห์ พอดีหมดปีการศึกษา พ่อหอบตัดสินใจส่งลูกสาวไปอยู่อังกฤษ จะได้ไม่ต้องมารับรู้ปัญหาของพ่อแม่ ตัวแม่ก็

ทำอะไรไม่ได้เพราะตัวเองไม่ใช่เป็นคนหาเงิน เมื่อลูกสาวไม่อยู่แล้ว แม็กก็ฟุ้งซ่านและประชดชีวิตด้วยการไปเที่ยว สักพักสามีหมอก็ก็นำกลับบ้านนี้ซะเลย ภรรยาผู้นี้ก็ประชดชีวิตหนักเข้าไปอีก โดยการไปชวนเอาโกดท์หนุ่มที่ตัวเองไปพบตอนไปเที่ยวเข้ามาอยู่เป็นเพื่อน แค่นี้เอง เหมือนกับเตะบอลเข้าโกล สามีขอหย่าทันที

เรื่องนี้เกิดขึ้นมา 20 กว่าปีแล้ว ขณะนี้ลูกไม่ทราบชีวิตของครอบครัวนี้เป็นอย่างไร แต่ที่ลูกคิดถึงกรรมนี้ก็เพื่อจะหยิบยกให้เห็นว่า เวลามีความสุขมีความสุข หากไม่มีพระในใจเป็นที่ยึดเหนี่ยว ส่วนใหญ่จะทำอะไรต่อมิอะไรเพื่อประชดชีวิตที่นี้ยิ่งประชด ตัวเองยิ่งตกเหว ยิ่งถ้าเป็นผู้หญิง โอกาสตกเหวเลยหากทำเช่นนี้ก็จะมากกว่าผู้ชายอีกหลายร้อยเท่า

ลูกคิดว่าคนที่ผ่านและชนะความทุกข์มาแล้ว โดยมีพระเป็นเครื่องยึดเหนี่ยว จะเห็นพ้องต้องกับลูกว่า ไม่ว่าจะเจ็บปวดเพียงไหน ทุกข์ที่ประสบจะเป็นเช่นไร สิ่งที่สำคัญที่สุดคือ การยอมรับในความจริง ต้องยอมรับให้ได้ แม้ว่าจะเจ็บปวดเพียงไหน

เป็นต้นว่าทุกข์เรื่องเบาๆ เช่น เวลาอายุมากขึ้น หน้าตาคนเราก็จะเริ่มเหี่ยวเฉา ไม่เต่งตึงเหมือนตอนหนุ่มสาว จะมัวไปพะวง ไปทุกข์ทำไมกับตีนกาตีนเป็ดที่เกิดขึ้นได้ตา จะไปพะวงและทุกข์ทำไมว่าเส้นผมบนศีรษะเริ่มหนึ่ติจจากเรา ทำไมเราไม่รับสภาพเช่นนั้นด้วยความเต็มใจล่ะ เราแก่ก็แก่อย่างสง่างามได้ มีตีนกา ตีนเป็ดก็คิดว่ามันเพิ่มบุคลิกของเราให้เป็นวิ้ยน่าเกรงขาม หากผมหงอกเทาาก็คิดเช่นเดียวกัน แต่หากรับไม่ได้จริงๆ ก็ยอมผมหรือฉีดสเปรย์สีให้ดูสดใส 😊 ดีซะอีก จะได้เป็นคนสูงอายุที่ยังดูสดใส หากสตรีผู้ใดโชคร้ายต้องตกพุ่มม่ายจะด้วยสาเหตุอะไรก็แล้วแต่ ก็ยอมรับความจริงนั้นซะ เป็นม่ายก็เป็นม่ายอย่างสง่างามได้ ทำตัวให้เป็นที่น่าเคารพนับถือได้ ไม่ต้องไปประชดชีวิตโดยการกระโจนลงไปในอบายมุข ตกเหวไปเลย ฯลฯ

ความทุกข์นั้น เกิดขึ้นเพราะ 3สาเหตุ

1. เกิดจากผู้อื่นทำให้เราทุกข์
2. เกิดจากตัวเองทำให้ตัวเองทุกข์
3. เกิดจากเหตุการณ์หรือเหตุนอกกายที่เราช่วยไม่ได้

นอกจากสาเหตุข้อ 2 ที่เราทำตัวเราเองทุกข์แล้ว เราไม่สามารถห้ามไม่ให้เกิดความทุกข์เพราะสาเหตุอีก 2 ข้อได้ เพราะฉะนั้น เราต้องเอาชนะความทุกข์โดยมีชีวิตอย่างสง่างามบนความทุกข์นั้น! บางครั้งขณะที่กำลังสู้กับความทุกข์นั้นๆ อยู่ หากเราถ่อมตนลงและยอมรับความทุกข์นั้นร่วมกับพระมหาเยซูเจ้าและยอมรับตามน้ำพระทัยของพระองค์ เราก็จะเกิดความสงบสุขและสันติสุขในใจได้

พระเยซูเจ้าเอง คืบก่อนยอมถูกจับ พระองค์ทรงทุกข์ทรมานพระทัยมาก แต่พระองค์ก็ได้ซบพระพักตร์ลงถึงดิน อธิษฐานว่า

**“โอพระบิดาของข้าพระองค์ ถ้าเป็นได้ ขอให้ถ้วยนี้ เลื่อนพ้นไปจากข้าพระองค์เถิด แต่อย่างไรก็ดี อย่าให้เป็นตามใจ
ปรารถนาของข้าพระองค์
แต่ให้เป็นไปตามพระทัยของพระองค์” (มธ. 26:39) (มาระโก 14:36) (ลูกา 22:42)**

ข้าแต่พระเป็นเจ้า ขอพระองค์โปรดประทานพระพรและพระบารมีจากชัยชนะของพระองค์ในการเสด็จกลับเป็นขึ้นมาในวันปีศาจนี้ แก่ลูกๆ ทุกคนที่กำลังมีความทุกข์เทอญ

อาแมน

ลูกขอพร: อดคิดหนี

My Little Prayers

บทสวดขอวัน

บทที่ 69

ต้นไม้พบพระ

ข้าแต่พระเป็นเจ้า ลูกเป็นคนชอบปลูกต้นไม้มาก ที่หน้าบ้านของลูก จะมีต้นไม้ปลูกในกระถางเต็มไปหมด เรียงราย อยู่ตามชั้นบันไดขึ้นตัวบ้าน มีตั้งแต่ต้นโมก ใบเงิน ใบทอง ใบนาค แซ่หางม้า เงินเต็มบ้าน ทองเต็มบ้าน ทองเต็มบ้านสาม กษัตริย์ แก้วหน้าม้า กล้วยแดง ราชนิหินอ่อน ต้นกระดาศ และอีกมากมายเป็นสิบกกระถาง เท่าที่ผ่านมา ลูกจะใส่แต่ปุ๋ยเคมี ที่เป็นเม็ดๆ ต้นไม้ก็งอกงามดี แต่ในช่วงปลายปีควบต้นปี ต้นไม้บางชนิด เป็นต้นว่า ต้นโมกจะผลัดใบ บางปีก็ผลัดชะโครัน ตอนแรกๆ ลูกตกใจนึกว่า ต้นไม้มันอาจจะตาย แต่ตอนนี้ทราบแล้วว่ามันแค่ผลัดใบ และใบก็จะงอกออกมาใหม่ ลูกชอบ ต้นไม้มาตั้งแต่เด็กตามคุณพ่อ และมักจะคิดว่าต้นไม้ไม่ใช่เป็นแค่สิ่งมีชีวิตที่เป็นต้นๆ แต่เป็นสิ่งมีชีวิตที่มีชีวิตจิตใจเหมือน สัตว์เลี้ยง ลูกจะคุยกับต้นไม้ทุกๆ ต้นหากมีเวลา และต้นไหนหากลูกปลูกเอง และคุยกับมันเสมอๆ ก็จะผลิดอกออกใบสวย สดงดงาม แต่ช่วงไหนหากลูกไม่มีเวลา และห่างเหินต้นไม้ไป ต้นบางต้นก็จะดูหงอยเหงา ลูกๆ บอกว่าหม่อมามีคิดไปเอง แต่ ลูกว่ามันเป็นอย่างนี้จริงๆ

โชคดีแม่บ้านคนปัจจุบันของลูก ซึ่งเคยอยู่กับลูกเมื่อ 20 กว่าปีก่อนและกลับมาอยู่กับลูกในขณะนี้ เธอก็เป็นคนรัก ต้นไม้ นอกจากเธอจะรดน้ำ พรวนดิน ใส่ปุ๋ยแล้ว เธอก็ดูแลต้นไม้เป็นอย่างดี แต่จะคุยกับต้นไม้เหมือนลูกริเปล่า ลูกไม่ทราบ เมื่อเร็วๆ นี้ เธอได้ไปซื้อถังทำปุ๋ยอินทรีย์มาใบหนึ่ง มีขนาดเท่าถึงน้ำดื่มของคนสมัยก่อน มาใส่พวกเศษอาหารที่เราทิ้งๆ ก้น และมีหัวเชื้ออะไรไม่ทราบใส่เข้าไปหมักรวมๆ กัน สักไม่กี่วันต่อมา ก็จะมีปุ๋ยอินทรีย์หรือปุ๋ยธรรมชาติแยกออกมาเป็นสอง ส่วน คือส่วนกากและส่วนน้ำ ลูกต้องยอมรับว่าแม่บ้านของลูกมีความรู้เรื่องพวกนี้ดีกว่าลูก เพราะเขามีไร่และสวนที่บ้านของเขา และเคยดูแลไร่สวนเป็นไร่ๆ ลูกเองอย่างเก่งก็แค่ไปซื้อปุ๋ยเคมีเม็ดๆ มาใส่ แต่ปุ๋ยทำเองนี้ เวลาใส่ใหม่ๆ จะมีกลิ่นไม่น่า ชวนดมเท่าไร และเขาจะใส่แอบไว้ข้างๆ กระถาง โดยขุดลงเล็กน้อยข้างกระถาง ส่วนน้ำปุ๋ยก็ต้องผสมน้ำก่อน แล้วใช้รดเอา ด้วยความรักต้นไม้ ลูกก็เห็นด้วยกับการใช้ปุ๋ยธรรมชาตินี้ใส่ทุกกระถาง เพราะกลิ่นไม่น่าพึงดมมันนั้น กว่าลูกจะกลับจากการ ทำงานตอนเย็นหรือดึก ก็เบาบางลงมากแล้ว

ปรากฏว่า เมื่อได้ปุ๋ยมาใหม่ๆ แม่บ้านลูกก็ทดสอบใช้กับต้นโมกต้นหนึ่งก่อน โดยที่ลูกไม่ทราบ ที่นอกหน้าต่างด้าน หนึ่งของบ้าน ลูกปลูกต้นโมกคู่กันสองกระถาง ข้างละต้น มีต้นหนึ่งที่มีมักจะมีใบน้อยกว่าอีกต้นหนึ่งเสมอ (เป็นเรื่องลึกลับที่ ลูกไม่เคยเข้าใจ หากปลูกต้นไม้เหมือนกัน 2 กระถางพร้อมกัน ต้นหนึ่งจะงอกงามกว่าอีกต้นหนึ่งเสมอ ทั้งๆ ที่เราดูแลมัน เท่าๆ กัน) แม่บ้านจึงใส่ปุ๋ยธรรมชาตินี้กับต้นที่เล็กกว่า ปรากฏว่าสองอาทิตย์ต่อมา มีอยู่วันหนึ่ง ลูกกลับจากทำงานก่อนจะ เข้าบ้าน เห็นต้นโมกต้นนี้แตกใบอ่อน ใบดกใหญ่ สีเขียวอ่อนชุ่มไปทั้งต้น ลูกแปลกใจมากเพราะมันดูมีชีวิตชีวาว่าอีกต้น มาก ทั้งๆ ที่เมื่อ 2 อาทิตย์ก่อน มันยังดูเกร็งๆ แม่บ้านจึงอธิบายให้ลูกฟังถึงเบื้องหลังความสดชื่นของโมกต้นนี้ ลูกยิ้มและ

บอกว่า “เหมือนกับหนุ่มสาวแรกเริ่มเลยล่ะ” แม่บ้านของลูกรีบตอบขึ้นมาว่า “ฉันว่ามันเหมือนคนพบพระมากกว่า!” ลูกรู้สึกทั้งในคำเปรียบเทียบกับแม่บ้านมาก เขาเป็นคนพบพระเช่นเดียวกับลูก แม้จะคนละศาสนา แต่เราทั้งสองจะคุยกันถึงเรื่องพระเรื่องเจ้าเสมอ และการเปรียบเทียบของเขาทำให้ลูกทราบทันทีว่าในบริเวณบ้านของลูกขณะนี้ อบอวลไปด้วยการประทับ (Presence) ของพระ เพราะแม้แต่ต้นไม้ก็ยังมีการนำไปเปรียบเทียบกับคนพบพระ!

ลูกนำเรื่องนี้ไปเล่าให้ลูกๆ ฟัง ลูกสาวคนโตของลูกซึ่งได้แต่งงานและมีบ้านของตัวเอง ก็ชอบปลูกต้นไม้เช่นเดียวกับลูก เธอปลูกต้นไม้ในกระถางเต็มไปหมดเช่นเดียวกัน และเธอก็ได้ขอปุ๋ยธรรมชาติไปใส่ต้นไม้ในกระถางของเธอ

อีกเกือบ 2 อาทิตย์ต่อมา เธอมาบ้านของลูกและพูดด้วยน้ำเสียงไม่เข้าใจว่า “หม่ำมีชา ต้นไม้ของหนูไม่เห็นพบพระเหมือนของหม่ำมีเลย!” เธอบอกว่าเธอใส่ปุ๋ยธรรมชาติลงในทุกกระถาง และอยากเห็นต้นกระถางแตกใบยักษ์เหมือนที่บ้านของลูก แต่ใบก็ยังเล็กเหมือนเดิม เธอจึงสงสัยว่าทำไมต้นไม้บ้านเธอจึงไม่พบพระเหมือนต้นของลูก 😊

ลูกบอกเขาว่า แม่เขาจะใส่ปุ๋ยเช่นเดียวกับลูกก็ตาม แต่เขาอาจจะขาดใส่ปัจจัยที่สำคัญกว่าปุ๋ย นั่นคือ การสวดภาวนาทุกวัน! ลูกบอกลูกสาวว่า หากเขาต้องการให้ต้นไม้ของเขาพบพระ เขาต้องสวดทุกวัน หากเขาสวดสายประจำวันละหนึ่งสายเหมือนลูกไม่ได้ อย่างน้อยเขาต้องสวดบทวันทามาริอาทุกวันๆ ละ 3 บท

เรื่องนี้ได้กลายเป็นเรื่องโจ๊กในครอบครัวและน้องๆ ได้ล้อว่าต้นไม้ของหม่ำมีพบพระ แต่ต้นไม้ของพี่สาวคนโต ยังไม่ได้พบพระ!

ข้าแต่พระเป็นเจ้า เรื่องนี้ทำให้ลูกคิดถึงพระวาจาของพระองค์บทหนึ่ง ที่ได้เปรียบเทียบกับคนที่ไว้วางใจในพระองค์เหมือนต้นไม้ที่ปลูกไว้ริมน้ำ ลูกขอถวายพระวาจาบทนั้นดังนี้

“คนที่วางใจในพระเจ้าย่อมได้รับพระพร คือผู้ที่ความวางใจของเขาอยู่ในพระเจ้า เขาเป็นเหมือนต้นไม้ที่ปลูกไว้รับน้ำ ซึ่งหยั่งรากของมันออกไปข้างลำน้ำ เมื่อแดดส่องมาถึงก็ไม่กลัว เพราะใบของมันคงเขียวอยู่เสมอ และไม่กระวนกระวายในปีที่แห้งแล้ง เพราะมันไม่หยุดที่จะออกผล”

เยเรมีย์ 17 :7-8

อาแมน

ลูกขอพร: อดคิดหนี

ป.ล. ลูกขอกราบขอภัยที่มีการพิมพ์ข้อบทสวดบทที่แล้ว (บทที่ 69) ผิด ซึ่งควรเป็น “ทุกข้ออย่างสง่างาม” ไม่ใช่ “ทุกอย่างอย่างงาม” ขอพระองค์โปรดทรงให้อภัยเทอญ

My Little Prayers

บทสวดขอวัน

บทที่ 70

พระเยซูคือพระเจ้า

ข้าแต่พระเป็นเจ้า จากธุรกิจที่ลูกทำอยู่ ลูกต้องติดต่อกับชาวต่างประเทศเป็นจำนวนมาก ทั้งสั่งซื้อสินค้าจากพวกเขา และทั้งส่งออกให้อีกกลุ่มหนึ่ง จากคนที่ลูกติดต่อด้วย ลูกจะถือว่าเขาเป็นเพื่อนมากกว่าเป็นแค่คู่ค้าหรือลูกค้า ลูกจะให้ความเป็นกันเองกับเขาและจริงใจกับเขา และในที่สุดเราก็กลายเป็นเพื่อนสนิทกัน

มีอยู่รายหนึ่งเป็นชาวแคนาดา แต่เขามีเชื้อชาติเป็นชาวอียิปต์และเป็นยิว เขาเล่าให้ฟังว่าครอบครัวเดิมของเขา ร่ำรวยมาก คุณพ่อของเขาเป็นนักธุรกิจใหญ่ที่กรุงไคโร และมีทรัพย์สินทั่วไปหมด แต่ในยุคของประธานาธิบดีนัสเซอร์ ทรัพย์สินของครอบครัวเขา เช่นเดียวกับครอบครัวอื่นอีกเป็นจำนวนมาก ถูกรัฐยึดไป เขาเพิ่งแต่งงานใหม่ๆ และต้องอพยพลี้ภัยไปประเทศเนเธอร์แลนด์ด้วยเงินเพียง 25 ดอลลาร์ เขาและภรรยาจะต้องอยู่ในค่ายผู้อพยพ และในที่สุดก็ได้ไปตั้งรกรากที่ประเทศแคนาดาจนทุกวันนี้

เขากับลูกสนิทกันมาก เขาบอกว่าเขามีลูกค้าที่เอเชียหลายประเทศ แต่มีลูกคนเดียวที่เข้าใจ joke ของเขาและหัวเราะกับเขาได้ เขามักจะเล่า joke ให้ลูกฟังทุกครั้งที่เราพบกัน ไม่ว่าจะที่เมืองไทยหรือที่แคนาดา บางทีเขาก็ทำให้ลูกเล่า joke แข่งกับเขาว่าใครจะเล่า joke ที่ตลกกว่ากัน บางครั้งเขาก็ส่ง joke มาทาง email จนลูกหัวเราะขำกลิ้งอยู่คนเดียวหน้าจอ

ประธานของบริษัทเขาก็เป็นยิวเหมือนกัน เขาเอ็นดูลูกเหมือนลูกของเขา เขาเป็นชาวยิวที่ร่ำรวยมาก และทุกครั้งที่ถูกไปประเทศเขา เขามักจะเชิญลูกไปรับประทานอาหารอย่างดี มีอยู่ครั้งหนึ่ง เขาให้ของขวัญแก่ลูกเป็นหนังสือเล่มหนึ่งเกี่ยวกับศาสนายิว ประธานท่านนี้กับเพื่อนผู้หนึ่งของลูกทราบทั้งคู่ว่าลูกเป็นคาทอลิกใหม่ เพื่อนคนนี้นักจะล้อลูกเสมอๆ ว่าลูกทำตัวเหมือนกับแม่ซี และชอบเรียกลูกโดยมีคำว่า “Sister” นำหน้า มีหน้าซ้ำเขาจะเล่า joke เกี่ยวกับคาทอลิกให้ลูกฟังเป็นประจำ

เนื่องจากเขาทราบว่าลูกเป็นคาทอลิกใหม่ เขาจึงคุยกับลูกเรื่องศาสนาหลายครั้ง เขาสนใจว่าทำไมลูกถึงไป convert ในวัยเช่นนี้ ลูกก็ตอบเพียงประโยคเดียวตลอดเวลาคือว่า “ฉันได้รับกระแสเรียกจากพระเจ้าให้เป็นลูกของพระองค์” เขาก็ทำท่าขำทุกครั้ง

เขาพูดถึงศาสนาคริสต์ว่า พระเยซูเป็นชาวยิว แต่คนยิวด้วยกันไม่นับถือพระองค์เป็นพระเจ้า เพราะพระเจ้าได้สัญญาไว้กับพวกเขาว่า จะส่งพระบุตรมาบังเกิดในโลกมนุษย์ และเมื่อเหตุการณ์เช่นนั้นเกิดขึ้น โลกมนุษย์ก็จะมีแต่สันติสุข จะไม่มีสงคราม จะมีแต่ความรัก และดูโลกมนุษย์วันนี้ซิ มีแต่ความเกลียดชังกัน การแก่งแย่งชิงดีกัน สู้รบฆ่าฟันกัน ถ้าพระเยซูเป็นพระเจ้าจริง โลกมนุษย์จะยังเป็นเช่นที่เป็นทุกวันนี้หรือ?

ในวันปาสกาที่ผ่านมา เรามี email ได้ตอบกันเรื่องธุรกิจ และได้พูดถึงหัวข้อของศาสนาอีกตามเคย เขาก็เข้ามาถึงเรื่องข้างบนนี้ ลูกมาคิดดูคำพูดของเขา แล้วลูกก็เข้าใจว่าทำไมพวกเขาถึงมองเช่นนั้น เขาพูดถูกของพวกเขา โลกทุกวันนี้ยังไม่เห็นมีความสุขหรือสันติสุขเลย สู้รบกันทุกวัน ลูกคิดไปคิดมา ก็เกิดความกังวลใจว่า ลูกจะอธิบายประเด็นนี้ได้อย่างไร เพราะที่เขาพูดก็ถูก หากพระเยซูเจ้าเป็นพระเจ้าจริง ทำไมโลกถึงยังไม่มีสันติสุข แต่ในเวลาเดียวกันลูกรีบสวดต่อองค์พระเยซูเจ้า กราบทูลพระองค์ว่าลูกไม่ได้เชื่อมความเชื่อหรือความศรัทธาในตัวพระองค์เลย แม้แต่นิดเดียว เพียงแต่ลูกไม่ทราบจะตอบเพื่อนข้อนี้ได้อย่างไร ลูกยังคิดก็ยังไม่กล้าใจ นั่นนะซี เราจะตอบคำถามนี้ได้อย่างไร

แล้วจู่ๆ คำตอบก็ผุดขึ้นมาในสมองเมื่อวานนี้เอง สาเหตุที่โลกมนุษย์ยังไม่มีสันติสุข ยังรบราฆ่าฟันกันเองอยู่ทุกวันนี้ ก็เพราะมนุษย์เหล่านั้นไม่เชื่อว่าพระเยซูคือพระเจ้านั่นเอง! หากมนุษย์ทุกคนมีความเชื่อในพระองค์ และทำตามคำสั่งสอนของพระองค์เหมือนอย่างที่คริสตชนที่ดีปฏิบัติกัน โฉนเลยจะมีสงคราม โฉนเลยจะมีความเกลียดชังกันเช่นทุกวันนี้!

ลูกดีใจมาก ดีใจจนแทบกระโดด ตั้งใจจะรีบ email ไปบอกเพื่อนยิวคนนี้ ว่าสืบเนื่องจากที่เขาบอกลูก ลูกทราบคำตอบแล้วว่าเพราะพวกเขาไม่เชื่อในองค์พระเยซูนั่นเอง พวกเขาจึงคงสู้รบฆ่าฟันกับพวกชาวอาหรับไม่เว้นแต่ละวันเช่นนี้ ลูกตั้งใจจะบอกเขาต่อว่า เพราะลูกเชื่อว่าพระเยซูเป็นพระเจ้า ที่ได้มาบังเกิดเป็นมนุษย์ และเชื่อในคำสั่งสอนของพระองค์ ในหัวใจของลูกจึงมีแต่ความรัก เพราะคนที่เชื่อในพระองค์อย่างสิ้นสุดจิตใจจะไม่มีทางฆ่าฟันคนอื่นแน่นอน และหากทุกคนบนโลกนี้เชื่อในพระองค์หมด บนโลกนี้ก็จะเกิดสันติสุขดังที่มนุษย์ปรารถนาได้

ลูกไม่ทราบว่าเพื่อนยิวคนนี้ จะตอบลูกอย่างไร แต่ลูกคิดว่าอย่างดีที่สุด เขาอาจจะ convert มาเป็นคาทอลิกตามลูก อย่างเร็วที่สุดเขาก็จะเรียกลูกว่า “Sister” เหมือนเดิม 😊

“คนไร้พระเจ้าทำลายเพื่อนบ้านของเขาด้วยปาก แต่คนชอบธรรมได้รับการช่วยให้พ้นด้วยอาศัยความรู้” สุภาซิด

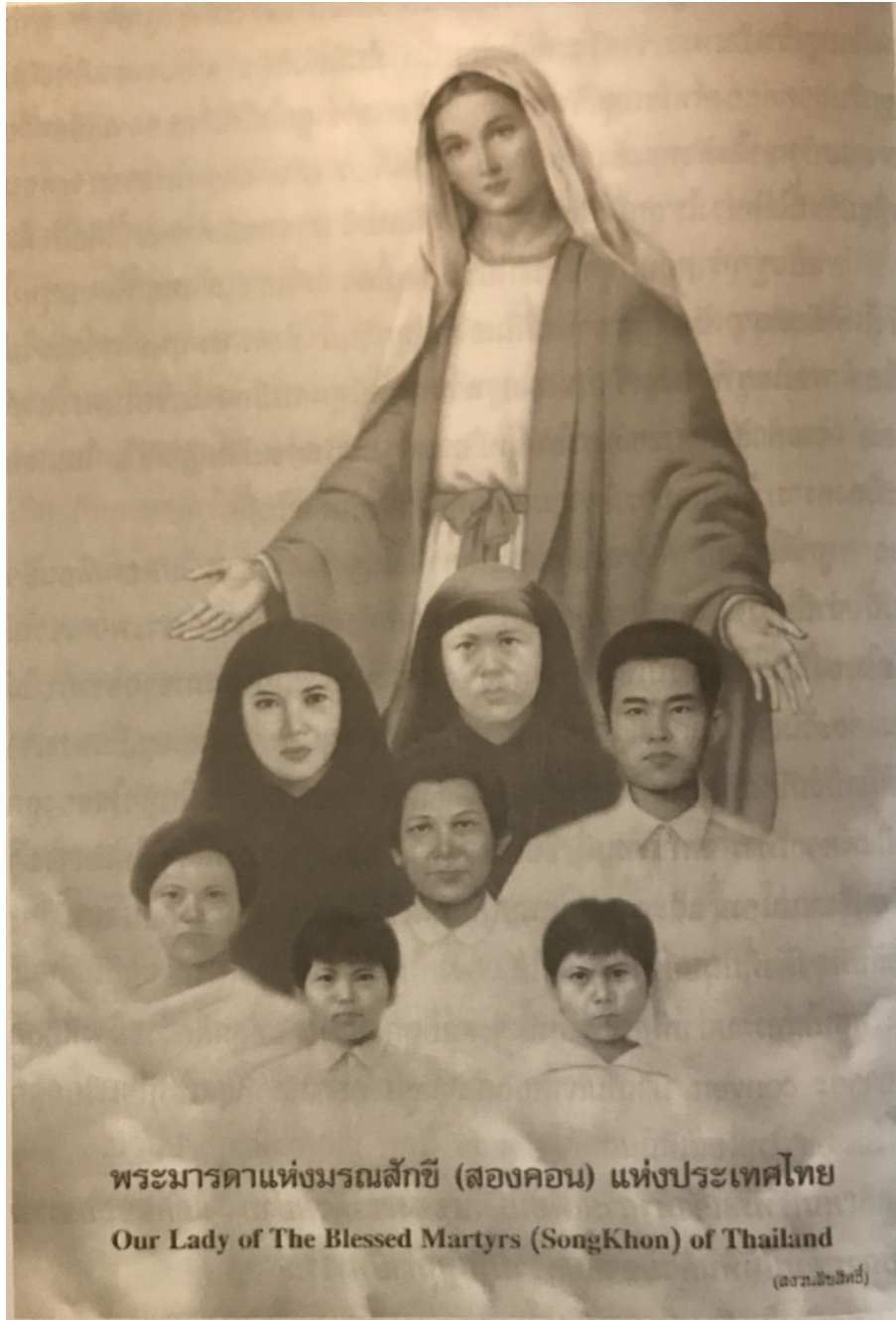
11:9

ขอพระองค์ทรงพระเจริญเทอญ

อาแมน

ลูกขอพร: อดทนนะซี

My Little Prayers

บทสวดขอวัน

บทที่ 71

การแสวงบุญที่สองคอน

ข้าแต่พระเป็นเจ้า เดือนเม.ย.เป็นเดือนที่มีวันหยุดมากที่สุด ไหนจะหยุดวันจักรี ไหนจะหยุดยาววันสงกรานต์ สำหรับคนไทยทั่วไป เดือนเม.ย.เป็นเดือนที่น่ารักที่สุด เพราะเป็นเดือนที่ทุกคนได้หยุดพักผ่อนโดยได้รับเงินเดือน คนที่มีเงินน้อยก็มักจะไปเที่ยวต่างประเทศหลบลมร้อน แต่สำหรับนักธุรกิจที่เป็นเจ้าของกิจการ เดือนเม.ย.อาจจะไม่ค่อยน่ารักเท่าไร เพราะเขาต้องจ่ายเงินเดือนให้พนักงานของเขาโดยไม่ได้รับผลงานตอบแทน 😊

สำหรับลูกเอง อยากพาครอบครัวซึ่งประกอบด้วยลูกๆ ทั้ง 4 บวกกับลูกเขยอีกหนึ่งไปพักผ่อนต่างจังหวัดช่วงต้นเดือน เพราะมีวันหยุดจักรี 3 วัน และไม่มีอะไรดีไปกว่าการควบเอาศาสนาเข้ามาเกี่ยวข้องกับชีวิต แม้กระทั่งวันหยุดหรือการท่องเที่ยว ลูกเสนอแนะให้ไปเที่ยวสองคอนกัน เพื่อไปแสวงบุญกันทั้งครอบครัว ลูกๆ ทุกคนตกลงอย่างกระตือรือร้นเพราะเขาเคยได้ยินเกี่ยวกับเรื่องของบุญราศีทั้งเจ็ดองค์ แต่ยังไม่เคยไปกัน ลูกเองโชคดีมาก ได้ไปตั้งแต่เป็นคาทอลิกได้เพียง 5 เดือน ตอนนั้นลูกยังไม่ทราบว่าคุณบุญราศีแปลว่าอะไรด้วยซ้ำ พอดีต้องไปธุรกิจที่จังหวัดสกลนคร เพื่อนก็เลยแนะนำให้แวะสองคอนขากลับ ลูกก็ตั้งใจว่าสักวันหนึ่งต้องพาลูกๆ ไปเคารพสักการะบุญราศีทั้งเจ็ดองค์ ปีนี้เป็นปีเหมาะ เพราะลูกๆ ยังไม่มีแผนการไปเที่ยวที่อื่นในช่วงสุดสัปดาห์นั้น

ลูกชายและลูกเขยผลัดกันขับรถ พวกเราออกรถตั้งแต่เย็นวันศุกร์และไปค้างคืนกันที่โคราช เพื่อไม่ให้เหนื่อยเกินไปไปถึงสองคอน มุกดาหารบายๆ ของวันเสาร์ พวกเราเช่าคอกินที่โรงแรมและตรงดิ่งไปยังสถานที่ศักดิ์สิทธิ์นั่นทันที โชคดีที่สุดไปถึงที่วัดกำลังมีมิสซาพอดี พวกเราเลยได้เข้าไปร่วมฟังมิสซาและรับศีล หนึ่งๆ ที่ไม่ทราบเวลามาก่อน พระเจ้าประทานพระพรอีกแล้ว 😊 พวกเราอิมมูนจากมารับศีลแล้ว ก็แยกย้ายกันไปสวดสายประคำคนละสาย ลูกบอกลูกๆ ทุกคนก่อนเดินทางว่า ให้นำสายประคำไปทุกคน และพอไปถึงที่นั่น ให้สวดคนละหนึ่งสาย พวกเราสวดด้วยความศรัทธา ลูกรู้สึกมีความสุขใจมากที่เห็นลูกๆ สวดสายประคำด้วยความตั้งใจและใจศรัทธาเช่นนั้น พอดีมีซิสเตอร์ท่านหนึ่งนำสวดกับฆราวาสอีก 3 คน เสียงดังจนพวกลูกไม่มีสมาธิจะสวดต่อ พวกเราจึงแยกย้ายไปยังที่ห่างจากกลุ่มเขา เพื่อสวดอย่างมีสมาธิต่อไป

หลังจากได้เข้าไปหลังพระแท่น เคารพที่ประดิษฐานของบุญราศีทั้ง 7 องค์แล้ว พวกเราก็ออกไปเยี่ยมชมบริเวณรอบนอกวัด สิ่งที่ลูกรู้สึกว่าคุณดีไปคือ หนังสือเกี่ยวกับประวัติของบุญราศีทั้ง 7 ลูกคิดว่าพระศาสนจักรควรจะมีหนังสือเกี่ยวกับท่านทั้ง 7 องค์ เพื่อจำหน่ายแก่ผู้ไปแสวงบุญ เพราะไม่ใช่ทุกคนที่ไปจะทราบประวัติความเป็นมาของบุญราศี 7 องค์แรกของไทยเรา ลูกเองทราบเรื่องมาก่อนกระแท่น พอลูกๆ ถามก็อธิบายได้อย่างไม่เต็มเม็ดเต็มหน่วย หรืออย่างน้อยก็ควรจะมีบอร์ดอธิบายถึงความเป็นมา เพื่อประกาศพระเกียรติคุณของทุกองค์ ลูกคิดถึงสถานที่ศักดิ์สิทธิ์ทั่วโลก เป็นต้นว่าเมืองลัวร์ด์ ฟาติมา ฯลฯ ต่างมีหนังสือจำหน่ายแก่ผู้ไปแสวงบุญหรือไปเที่ยว เพราะนอกจากจะเป็นการประกาศพระเกียรติคุณ

แล้ว เงินที่ได้จากการจำหน่ายหนังสือยังสามารถนำมาบูรณะสถานที่ได้อีกด้วย ลูกได้แต่หวังว่า สักวันหนึ่งพระศาสนจักรของไทยเราจะคิดพิมพ์หนังสือเกี่ยวกับบุญราศี 7 องค์แรกของประเทศไทย

ระหว่างที่เดินรอบๆ วัดและไปหยุดต่อหน้ารูปปั้นทั้ง 7 นั้น ลูกเกิดความรู้สึกเคารพและยกย่องท่านทั้ง 7 อย่างที่สุด ท่านเหล่านั้นยินดีสละชีวิตของตัวเอง โดยไม่ยอมละทิ้งความเชื่อ ท่านทั้ง 7 ยอมตายโดยไม่ยอมให้ผู้ที่จะทำลายความเชื่อของท่านชนะได้ ลูกหยุดยืนสำรวจจิตวิญญาณของตัวเอง ที่ลูกรู้สึกว่าคุณรักพระองค์อย่างปราศจากเงื่อนไขนั้น หากลูกต้องถูกทดสอบด้วยชีวิต ลูกจะยินดีสละชีวิตโดยไม่คิดเป็นครั้งที่สองไหม? ลูกไม่ทราบว่าจะเคยมีผู้อื่นคิดเช่นเดียวกับลูกไหม คนที่บอกว่ารักพระๆๆ ถ้าต้องแลกความเชื่อด้วยชีวิตของเขา เขาจะยินดีโดยไม่อิดเอื้อนไหม? คำตอบของแต่ละคน ขอให้เป็นคำตอบระหว่างเขากับพระเจ้าก็แล้วกัน ไม่ต้องตอบให้มนุษย์ผู้อื่นได้ยินหรือรับทราบด้วย

แล้วลูกก็ระลึกถึงคำสั่งสอนของพระมหาเยซูเจ้า ที่มีต่อชาวยิวว่า

“ด้วยเหตุนี้ พระบิดาจึงทรงรักเรา เพราะเราสละชีวิตของเรา เพื่อจะรับชีวิตนั้นคืนมาอีก ไม่มีผู้ใดชิงชีวิตไปจากเราได้ แต่เราสละชีวิตด้วยใจสมัครของเราเอง เรามีสิทธิ์ที่จะสละชีวิตนั้น และมีสิทธิ์ที่จะรับคืนอีก คำกำชับนี้ เราได้รับมาจากพระบิดาของเรา”

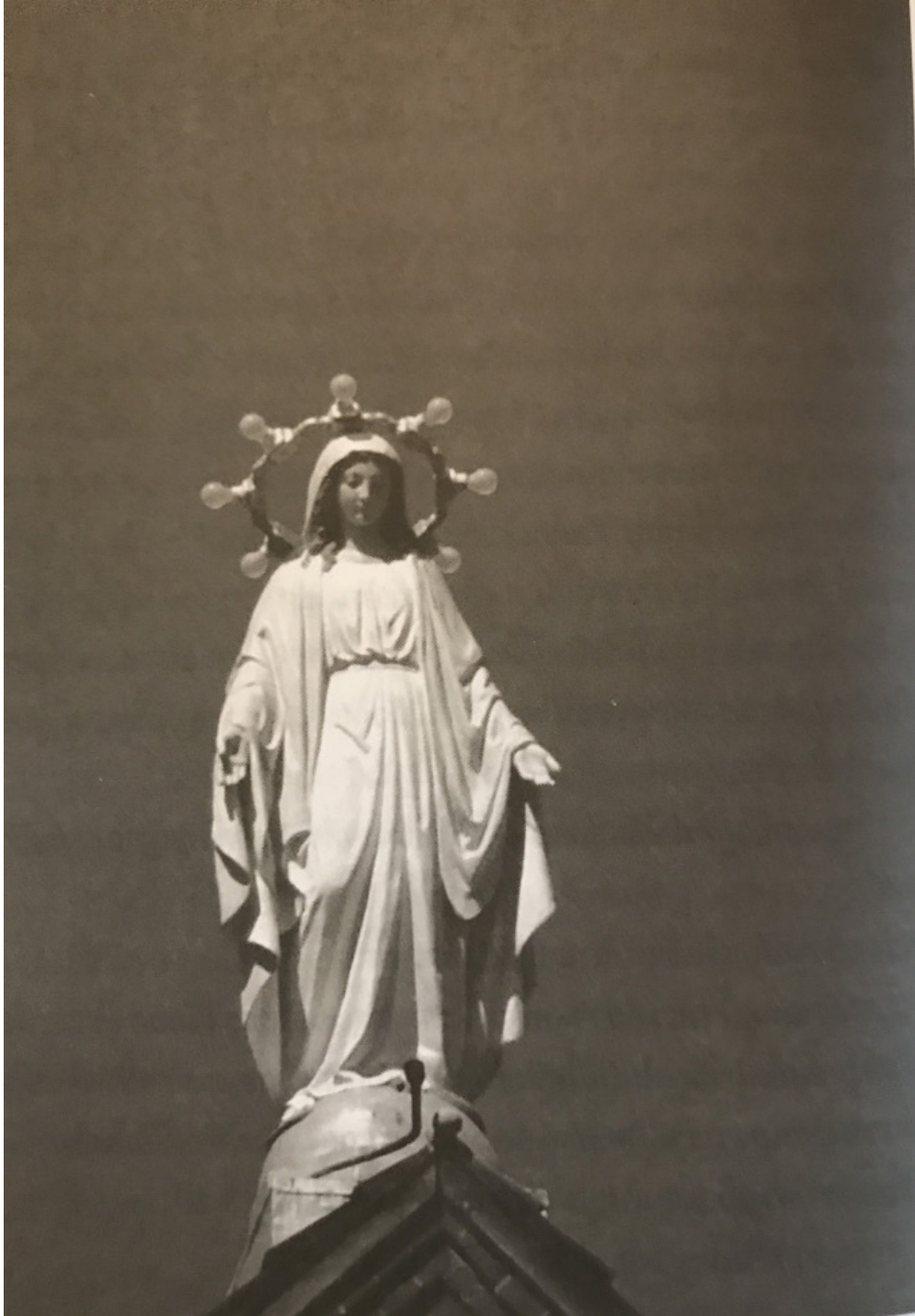
ยอห์น 10: 17-18

พระองค์ยิ่งใหญ่ที่สุดแล้ว พระเจ้าข้า

อาแมน

ลูกขอพร: อดคิดหนี

My Little Prayers

บทสวดขอวัน

บทที่ 72

คริสตชนทุกคนคือพี่น้องกัน

ข้าแต่พระเป็นเจ้า พระองค์ช่างยิ่งใหญ่จริงๆ พระองค์ทรงประทานความรักและพระพรพรหมานแก่ลูกๆ ทุกคนที่เฝ้าหาพระองค์ พระองค์ทรงศักดิ์สิทธิ์จนลูกๆ ทุกคนที่เชื่อในพระองค์สัมผัสพระองค์ได้

ในวันเสาร์ที่ 3 ของเดือนนี้ มีการแบ่งปันพระวาจาครั้งที่ 12 และครั้งนี้เป็นครั้งที่ 2 ที่ได้จัดขึ้น ณ บริษัทของลูก การมาพบปะกันเพื่อแบ่งปันพระวาจานี้ ผู้ใหญ่ท่านหนึ่งเป็นผู้ริเริ่มขึ้นเมื่อหลายปีก่อน พวกเขาจะพบปะกันทุกๆ 3 เดือนในบรรยากาศที่เป็นกันเอง ส่วนใหญ่เท่าที่ผ่านมา จะจัดที่บ้านท่านผู้ก่อตั้งท่านนี้ แต่หลังๆ ได้เปลี่ยนสถานที่ไปตามสถานที่ของสมาชิกท่านอื่นๆ เพื่อความหลากหลาย และเพื่อไม่ให้เป็นการรบกวนเจ้าภาพคนเดิมมากเกินไป

การแบ่งปันครั้งที่แล้ว มีขึ้นในเดือนม.ค.ที่ผ่านมา และเนื่องจากลูกมีเพื่อนคริสเตียนหลายคนสนิทกัน ลูกจึงเชิญพวกเขามาด้วย บรรยากาศเป็นไปด้วยดี มีคุณพ่อจากวิทยาลัยแสงธรรมมาเป็นองค์ประธานสององค์ ตอนจบการแบ่งปันบรรดาสมาชิกลงความเห็น ว่า ขอจัดในสถานที่ของลูกอีกครั้งหนึ่ง ในการแบ่งปันครั้งต่อไปในเดือนเม.ย.

หนึ่งเดือน ก่อนถึงวันแบ่งปัน เพื่อนคริสเตียนของลูกคนหนึ่งปรึกษาลูกว่า หากเขาเชิญศาสนาจารย์ที่โบสถ์เขามาด้วย ลูกจะว่าอย่างไร ลูกตอบทันทีเลยว่า จะเป็นพระพรของพระเจ้าอย่างยิ่งที่กลุ่มแบ่งปันพระวาจาของพวกเราจะมีศาสนาจารย์ของทางคริสเตียนมาร่วมด้วย โดยเฉพาะอย่างยิ่งมาอย่างกันเอง ไม่เป็นทางการเช่นนี้

จากหนึ่งไปสอง จากสองไปสาม ปรากฏว่าก่อนถึงวันประชุม มีการยืนยันว่าจะมีศาสนาจารย์และสมาชิกของโบสถ์คริสตจักรที่จะมาร่วมการแบ่งปันด้วยถึง 3 โบสถ์ด้วยกัน ลูกตื่นเต้นมาก ทราบดีทันทีว่าเป็นงานของพระเจ้าที่ใช้ผ่านลูก และเพื่อนคริสเตียนของลูกเหล่านั้น ที่ต้องการนำพี่น้องคริสตชนมาเป็นหนึ่งเดียว ไม่ว่าจะป็นนิกายใด และไม่ว่าจะเป็นโอกาสใหญ่หรือเล็กเพียงใด

ที่น่าอัศจรรย์กว่านั้น คือजूเพื่อนของลูกคนหนึ่งที่เป็นเพื่อนน.ร.กันเมื่อ 30 กว่าปีก่อนได้โทรมาหาลูก เขาเองเป็นพุทธแต่สามีเป็นคาทอลิก และลูกชายลูกสาวของเขาก็เป็นคาทอลิก เขาต้องการให้ลูกมีโอกาสศึกษาธรรมะทางคริสต์และมีโอกาสเรียนรู้เกี่ยวกับพระเจ้าของเรามากขึ้น ลูกบอกเขาว่าเป็นโอกาสที่เหมาะสมที่สุด เหมือนกับพระเจ้าได้จัดเตรียมไว้ ลูกเชิญเขาและครอบครัวมาร่วมการแบ่งปันในวันนั้นด้วย

ตกลงในวันแบ่งปัน มีผู้เข้าร่วมทั้งคาทอลิก คริสเตียน และพุทธ มีพระสงฆ์สององค์ ซึ่งเป็นคุณพ่ออธิการและคุณพ่อจิตตภาติการจากวิทยาลัยแสงธรรม ศาสนาจารย์ ตลอดจนมัคคินายก จากสองโบสถ์ และผู้ปกครองจากสภาคริสตจักรแห่งประเทศไทย และเพื่อนพุทธผู้นี้มาร่วมด้วย นับเป็นโอกาสที่หายากยิ่ง ที่พี่น้องต่างนิกายมาร่วมประชุมเพื่อสรรเสริญพระเจ้าร่วมกันในบรรยากาศที่เป็นมิตรและเป็นกันเองเช่นนี้

ปกติเจ้าภาพจะเป็นผู้เลือกบทพระวาจาในการแบ่งปัน แต่เนื่องจากคราวนี้เป็นโอกาสพิเศษ ผู้เข้าร่วมเป็น heavy weight ในด้านศาสนาทั้งนั้น ลูกจึงมีบ้างอาจเป็นผู้เลือกบทพระวาจา และได้ขอให้คุณพ่อองค์ประธานเป็นผู้เลือก ท่านก็ได้เลือกบท **ยอห์น:1-17 พระเยซูเจ้าทรงสำแดงพระองค์ที่ฝั่งทะเลสาบที่เบเรียส** เป็นบทที่พระเยซูเจ้าทรงสำแดงพระองค์อีกครั้งหนึ่งแก่บรรดาศิษย์ที่ทะเลสาบที่เบเรียสและได้แสดงอัศจรรย์แก่บรรดาศิษย์ ให้จับปลาได้หนึ่งร้อยห้าสิบลูกตัว อีกทั้งได้ถามซีโมนเปโตรว่ารักพระองค์หรือไม่ ถึง 3 ครั้ง

ปรากฏว่าบรรยากาศการแบ่งปันได้เป็นไปอย่างคึกคักและเป็นกันเอง พี่น้องทั้งสามศาสนาได้แบ่งปันจากใจตามความเชื่อของตัวเองอย่างไม่ปิดบัง หลายครั้งคุณพ่อได้ยกมือขอแบ่งปันด้วย แต่สมาชิกหลายคนจะขอแบ่งปันก่อน ทำเอาคุณพ่อยิ้มด้วยความเมตตา ศาสนาจารย์ที่อยู่ด้วยก็ได้ให้ข้อคิดที่เป็นประโยชน์หลายต่อหลายข้อจากพระวาจาบทอื่นๆที่เกี่ยวข้องกับความรัก ในเวลาเดียวกันลูกก็ได้มีโอกาสขอบคุณท่านผู้ซึ่งเป็น “Walking Bible” ให้ลูกฟังในการเขียนบทสวดของฉันทมาตลอด

และที่ลูกมีความสุขที่สุดคือ ตอนท้ายก่อนจบการแบ่งปันลูกได้ขอให้คุณพ่ออธิการวิทยาลัยแสงธรรม อธิบายเกี่ยวกับเรื่องของพระแม่มารีย์ พระแม่มารีย์ที่รักของพวกเราคาทอลิก ว่าทำไมคาทอลิกถึงสวดผ่านพระแม่ ทำไมไม่สวดขององค์พระเยซูเจ้าโดยตรง คำถามนี้เพื่อนๆ คริสเตียนได้ถามลูกหลายครั้ง ลูกเองก็ยังงงเขลาเบาปัญญา ไม่ทราบว่าจะตอบอย่างไร จึงจะถูกต้องตามเทวศาสตร์ ลูกเคยถามคำถามนี้กับพระสงฆ์องค์หนึ่งและได้คำตอบว่า ตามประเพณีชาวยิว หากแม่ขออะไรลูกชาย เป็นหน้าที่ของลูกชายที่จะต้องให้ตามที่แม่ขอ ลูกก็ได้แต่ตอบตามที่ลูกได้รับฟังมา แต่ในวันแบ่งปันนั้น ลูกคิดว่า เป็นวันที่ดีที่สุดที่พระสงฆ์จะได้อธิบายถึงเรื่องพระแม่ของพวกเราให้พี่น้องคริสเตียน ถึงระดับศาสนาจารย์ฟัง

ปรากฏว่าขณะที่คุณพ่อกำลังอธิบาย ลูกสังเกตเห็นศาสนาจารย์ท่านนั้นกับพี่น้องคริสเตียนจดด้วยความสนใจ และตอนท้ายคุณพ่อยังได้แจกเอกสารเกี่ยวกับพระแม่ให้แก่พี่น้องที่สนใจด้วย ปรากฏว่าทางคริสเตียนขอกันใหญ่ พวกเรคาทอลิกเลยจะขอจากคุณพ่อทีหลัง เพราะคุณพ่อมีเพียงสิบกว่าชุดเท่านั้น

งานวันนั้นจบลงด้วยความอื้อฉาว ทั้งทางจิตวิญญาณและท้องพวกเรา ลูกเตรียมอาหารค่อนข้างเยอะ ผลจึงมีเหลือแจกพนักงานที่มาช่วย เพื่อนบ้าน ตลอดจนยามของหมู่บ้าน และลูกเองก็ทานอาหารเมนูเดิมไปอีก 3 มื้อ! และที่น่ายินดีก็คือลูกได้แนะนำแม่บ้านทั้งสองของลูกที่ได้ช่วยกันทำอาหารตลอดจนพนักงานทุกคนที่อยู่ช่วยต้อนรับแขกให้คุณพ่อได้ให้พร นำความชื่นชมยินดีแก่ทุกคนทั่วหน้ากัน

ความปลื้มใจของลูกยังคงติดอยู่ในใจต่อเนื่องถึงวันนี้ อาทิตย์หน้าลูกขอเขียนบทสวดถึงเรื่องการแบ่งปันนี้ต่อพระเจ้า

อาแมน

ลูกขอพร: อดทนนะ

My Little Prayers

บทสวดขอวัน

บทที่ 73

การแบ่งปันพระวาจาเดือนที่แล้ว...ต่อ

ข้าแต่พระเป็นเจ้า ในวันที่ 20 เม.ย. ที่ผ่านมา ที่พวกลูกๆได้มีการแบ่งปันพระวาจาร่วมกับพี่น้องคริสตชนจากคริสตจักรต่างๆ มีคำแบ่งปันที่น่าสนใจรวมทั้งสนุกสนานมากมาย เป็นต้นว่าทำไมจึงมีการเปรียบเทียบคริสตชนเป็นลูกแกะไม่เปรียบเทียบเป็นลูกแพะหรือลูกควาย ฯลฯ แต่เนื่องจากคำแบ่งปันเป็นความรู้สึกจากใจของผู้แบ่งปันนั้น เราจึงเคารพในความรู้สึกของแต่ละท่านโดยจะไม่เปิดเผยต่อ

แต่สิ่งที่ลูกต้องนำมาแบ่งปันต่อก็คือบทความ **“มรรคาชีวิตจิตของพระนางมารีย์ แบบอย่างการก้าวเดินประสาคริสตชนในสังคมร่วมสมัย”** ซึ่งได้มาจากคุณพ่อที่เป็นองค์ประธานในวันนั้น และมีความยาวถึง 18 หน้า ลูกอ่านแล้วอ่านอีก รู้สึกซาบซึ้งและประทับใจมากจึงให้ลูกๆอ่าน และมีความรู้สึกว่ บทความดีๆ เช่นนี้ลูกจะเก็บไว้อ่านคนเดียวไม่ได้ จึงได้พยายามสรุปออกมาให้ได้ใจความภายในหน้ากระดาษ 2-3 หน้านี้ แต่หากใครต้องการฉบับเต็มทั้ง 18 หน้า ลูกยินดีอย่างที่สุดพระเจ้าข้า

“บทความนี้เป็นความพยายามที่จะเสนอแนวชีวิตจิตเกี่ยวกับแม่พระแนวหนึ่ง โดยพยายามให้สอดคล้องกับแนวโน้มทางด้านมารีย์วิทยาในปัจจุบัน

พระนางมารีย์ในชีวิตจิต

บทบาทที่เด่นชัดของพระนางพอสรุปได้ 2 ประการคือ “ผู้รับใช้ของพระเจ้า” (ลก.1:38) ทำให้พระนางอยู่ในฐานะที่ได้รับการเลือกสรรล่วงหน้าจากพระเจ้า เพื่อพระองค์จะได้ใช้พระนางตามแผนการของพระองค์ และการที่พระนางได้ชื่อสัตย์ต่อแผนการนั้น และอีกประการหนึ่งคือ “ท่านเป็นผู้มีบุญกว่าสตรีทั้งหลาย” (ลก. 1:42) นักบุญลูกาและนักบุญยอห์นไม่ได้ชี้ให้เห็นเพียงว่าแม่พระมีส่วนในงานกอบกู้ของพระคริสตเจ้าเท่านั้น แต่ยังได้แสดงแนวทางชีวิตจิตของพระนางมารีย์ ทำให้พระนางเป็นภาพลักษณ์สมบูรณ์แบบของพระศาสนจักรและของคริสตชน

1) พระนางมารีย์รับสารจากเทวทูต

การแจ้งข่าวของเทวทูตและการตอบรับของพระนางมารีย์นี้เป็นศูนย์กลางชีวิตของพระนาง จึงถือได้ว่า เหตุการณ์นั้น เป็นประสบการณ์การสัมผัสพระเจ้าอย่างเข้มข้นของพระนาง พระนางได้สัมผัสความรักหาขอบเขตมิได้ของพระเป็นเจ้าที่ทรงมีต่อพระนาง เป็นความรู้สึกลึกซึ้งภายในจิตใจ

ประสบการณ์ทำนองนี้ เป็นประสบการณ์เริ่มแรกของคริสตชนเช่นกัน เมื่อคริสตชนเริ่มก้าวเดินในหนทางชีวิตจิต เป็นประสบการณ์ที่เราเรียกว่า “การสัมผัสพระเจ้า” เมื่อคริสตชนรับศีลล้างบาปเขาย่อมมีชีวิตพระอยู่ในตนแล้ว แต่เพื่อให้คริสตชนคนหนึ่งเริ่มก้าวเดินในมรรคาชีวิตจิตอย่างแท้จริงจำเป็นที่คริสตชนคนนั้นจะต้องได้เคยสัมผัสพระเป็นเจ้าเหมือน

อย่างที่พระนางมารีย์ และบรรดานักบุญได้สัมผัส เป็นเหตุการณ์พิเศษสุด ยังผลให้บุคคลผู้นั้นเปลี่ยนวิถีชีวิตของตน ผลจากการสัมผัสพระเจ้าทำให้มีการตอบรับพระองค์แบบถอนรากถอนโคน ในลักษณะของการเลือกพระเป็นอุมมคติสูงสุดของชีวิต และผลที่ตามมาก็คือ การปฏิบัติตามน้ำพระทัยของพระองค์

เราพอจะเปรียบเทียบผลการดำเนินชีวิตของคริสตชนตามน้ำพระทัยของพระเป็นเจ้า กับเหตุการณ์ณ์ตอนนี้ในชีวิตของพระนางมารีย์ได้ นั่นคือ เมื่อคริสตชนตัดสินใจดำเนินชีวิตตามน้ำพระทัยของพระเป็นเจ้า เป็นน้ำพระทัยพระเป็นเจ้าที่ เขาทราบมาจากพระวาจาของพระองค์ การดำเนินชีวิตตามพระวาจาของพระ ทำให้องค์พระวาจาดล พระวาจาของพระ เป็นเจ้าอวดารลงในดวงใจของคริสตชน และค่อยๆเจริญเติบโตขึ้นทีละเล็กทีละน้อย ยิ่งที่เขาก็ยิ่งมีความพร้อมที่จะปฏิบัติตามน้ำพระทัยของพระเป็นเจ้ามากขึ้น

2) พระนางมารีย์เสด็จเยี่ยมนักบุญเอลีซาเบธ (ลก. 1: 39-55)

หลังจากนั้น พระนางมารีย์ได้เสด็จไปเยี่ยมนักบุญเอลีซาเบธเป็น เพราะความรักที่ได้โอบอุ้มนำพระนางไปสู่พี่น้องเพื่อนมนุษย์ การเสด็จไปเยี่ยมครั้งนี้มีจุดมุ่งหมายเพื่อไป “ช่วยเหลือ” ทั้งนี้เพราะพระนางทราบจากเทวทูตว่านางเอลีซาเบธมีครรภ์ และนางคงต้องการความช่วยเหลือ

ก้าวเดินต่อไปในมรรคาชีวิตจิตของบุคคลที่ได้ตัดสินใจเลือกพระเป็นเจ้าแล้วคือ ความรักต่อพี่น้องเพื่อนมนุษย์ จากการตัดสินใจนั้น จะส่งผลทำนองนี้ตามมาทันที นั่นคือ การเปิดออกจากโลกส่วนตัว ไปสู่ภรรตภาพสากลของการเป็นบุตรร่วมบิดาเดียวกันขององค์พระเป็นเจ้า ความรักต่อพี่น้องเพื่อนมนุษย์จะกลายเป็นศูนย์กลางความสนใจของเขา เขาจะเริ่มก้าวออกจากโลกส่วนตัว เข้าไปมีส่วนในปัญหาในความทุกข์ร้อน น้ำตา และรอยแผลของสังคม และพี่น้องเพื่อนมนุษย์ผู้ดำเนินชีวิตอยู่เคียงข้าง

การพบกันของพระนางมารีย์และนางเอลีซาเบธ นับเป็นแบบอย่างความรักต่อกันที่งดงามยิ่งในพระวรสาร ต่างก็มีส่วนในความชื่นชมยินดีของอีกฝ่ายหนึ่ง

พระนางมารีย์ไม่ได้ไปที่นั่นเพื่อเล่าถึงธรรมล้ำลึกยิ่งใหญ่ในชีวิตของพระนางให้ญาติของเธอฟังแต่พระนางไปเพื่อรับใช้ พระนางแบ่งปันประสบการณ์ชีวิตพระ เล่าทุกสิ่งที่เกิดขึ้นกับพระนาง โดยไม่กลัวว่าจะเป็นารอวดตัว เพราะขณะนั้นพระคริสเจ้าองค์ความจริงอยู่ท่ามกลางท่านทั้งสอง พระนางได้แยกให้เห็นอย่างชัดเจนทีเดียวว่าพระนางคือ “ความเปล่า” และพระเจ้าคือ “ทุกสิ่ง” ด้วยเหตุนี้เองดวงวิญญาณของพระนางจึงมีเพียงสิ่งเดียวที่ต้องทำ นั่นคือถวายเกียรติแด่พระเจ้า

เหตุการณ์ทำนองนี้เกิดขึ้นกับบุคคลที่มีความรู้สึกไวต่อเรื่องฝ่ายจิตและความรัก เขาจะสังเกตเห็นว่า ในดวงใจของคริสตชนที่ได้ช่วยเหลือตนด้วยความจริงใจ โดยไม่หวังผลตอบแทน มีบางสิ่งบางอย่างที่แตกต่างไปจากคนอื่นๆ เป็นความชื่นชมยินดีที่บริสุทธิ์ คริสตชนเป็นผู้มีความพร้อมเพื่อคนอื่นเสมอ เมื่อมาถึงจุดนี้แล้ว บุคคลเหล่านี้จะถามถึงเคล็ดลับในชีวิตของคริสตชนที่ทำให้เขามีที่ทำทำนองนี้ต่อทุกคน แตกต่างจากคนอื่นทั่วไป และความแตกต่างนั้นก็คือความเข้มข้นแห่งค่านิยมพระวรสารที่เขามีอยู่ในชีวิตนั่นเอง ถึงเวลาแล้วที่คริสตชนจะแบ่งปันประสบการณ์ชีวิตพระที่ตนเองเคยประสบเพื่อสื่อพระพรแห่งความรักของพระไปสู่ผู้อื่น

“จงให้แสงสว่างของท่านส่องสว่างแก่ทุกคน เพื่อว่าเมื่อได้เห็นความดีของท่าน เขาจะได้สรรเสริญพระบิดาของท่านที่อยู่ในสวรรค์”

3) การบังเกิดของพระเยซูเจ้า (ลก. 2:1-20)

ในที่สุดหลังจากเก้าเดือนผ่านไป พระนางมารีย์ได้บังเกิดองค์พระเยซูเจ้า โดยการให้กำเนิดนี้ พระนางได้มอบองค์พระวจนาตถ์แก่โลก

หลังจากที่คริสตชนได้มีประสบการณ์พระเป็นเจ้า ได้สัมผัสความรักของพระองค์ และได้เริ่มก้าวเดินในชีวิตจิต

หนทางหนึ่งที่ทำให้เขา รู้จักน้ำพระทัยของพระองค์ก็คือพระวรสาร

เมื่อคริสตชนอ่านพระวรสาร จำฟังถึงธรรมล้ำลึกชีวิตพระ และนำไปปฏิบัติในชีวิต ถือพระวรสารเป็น “พระวาจา ทรงชีวิต” จากนั้นเขาจะเริ่มปฏิบัติกิจการแห่งความรักต่อพี่น้องตามที่พระวรสารเสนอแนะ

ต่อมาพระวาจาทรงชีวิตจะสอนเขาให้ก้าวขึ้นอีกก้าวหนึ่ง จะบอกให้เขาเห็นว่าพระเยซูเจ้าปรารถนาให้เขารักผู้อื่น แบบอุดมคติ นั่นคือ “รักมากกว่าตนเอง” เพราะมาตรฐานวัดความรักของเขาบัดนี้ไม่ใช่ “ตัวของตนเอง” แล้ว แต่เป็นพระเยซูเจ้า

4) แม่พระถวายพระกุมารที่พระวิหาร (ลก. 2 : 22-35)

แม่พระเพิ่งได้รับพระบุตรจากการบังเกิด ทันทีที่ได้รับมาพระนางก็ถวายคืนแด่พระเป็นเจ้า กิจการนี้บ่งบอกให้เราทราบว่าเป็นการเป็นมารดา” ของพระนางมีจุดมุ่งหมายเพื่อ “การกอบกู้”

ชีวิตของพระนางซึ่งได้เริ่มต้นก้าวเดินมาด้วยความชื่นชมยินดีตั้งแต่เหตุการณ์เรื่องการรับสาร บัดนี้เริ่มเห็นชัดว่าชีวิตของพระนางคงจะไม่ห่างไกลไปจากร่มเงาแห่งความทุกข์ ซึ่งคงจะปรากฏให้เห็นสักวันหนึ่ง

มีสิ่งหนึ่งคล้ายคลึงกับเหตุการณ์ตอนที่กล่าวมา มักจะเกิดขึ้นกับบรรดาคริสตชนที่ก้าวเดินในวิถีชีวิตนี้ ในตอนแรกที่ก้าวเดินจะเต็มไปด้วยความกระตือรือร้นและความสำเร็จในงานของพระ แต่เมื่อมาถึงจุดหนึ่งแล้ว โดยผ่านทางเหตุการณ์บางอย่าง พระเป็นเจ้าก็ทรงโปรดให้ดวงวิญญาณนั้นเข้าใจว่าที่กำลังก้าวเดินอยู่นั้นเป็นหนทางที่ยังอยู่ในโลกนี้ และอะไรคือการตัดสินใจ “ขนานแท้” ที่ละเอียดที่ละน้อยเขาค่อยๆ เริ่มเข้าใจความหมายของความทุกข์ กางเขน พระเยซูเจ้าผู้ถูกทอดทิ้ง

ทั้งนี้เพื่อนป้องกันไม่ให้เราหลงระเหิดไป ทรงทำให้เราเข้าใจว่า เพื่อจะติดตามพระองค์ในโลกนี้ จะต้องตามไปโดยมีกางเขนบนบ่าของตน เหมือนอย่างแม่พระนางมารีย์ได้กระทำในส่วนลึกของจิตใจพระนาง

5) พระกุมารหายไปในพระวิหาร (ลก. 2 : 41-51)

เหตุการณ์นี้สำหรับพระนางมารีย์และท่านยอแซฟเป็นเหตุการณ์ที่ทำให้ท่านทั้งสองเริ่มสำนึกว่า มีเหตุผลที่ขวางกั้นระหว่างท่านทั้งสองกับพระบุตรของท่าน อันที่จริงพระองค์เป็นของพระเจ้าเท่านั้น และผู้ปกครองจะต้องปล่อยพระองค์ไปอยู่ที่ซึ่งน้ำพระทัยของพระบิดาจะพาพระองค์ไป ดังนั้นพระบุตรจึงเกิดมาไม่ใช่เพื่อพระมารดา แต่เพื่อพระเป็นเจ้า

“พระมารดาสงวนเรื่องเหล่านี้ไว้และจำฟังแต่ในใจ” (ลก.2:51) พระนางมารีย์ยิ่งที่ก็ยิ่งเข้าใจมากขึ้นถึงการไขแสดของพระบุตร

หลังจากการทดลองครั้งนี้แล้ว พระนางก็ได้มีโอกาสร่วมเจริญชีวิตกับพระบุตรเป็นเวลานาน และไม่มีใครจะสามารถล่วงรู้ได้ว่าเป็นช่วงเวลาพิเศษและลึกซึ้งสักเพียงไร ในทำนองเดียวกันกับบุคคลที่ถูกทดลองในทำนองนี้ หากน้อมรับการทดลองนี้ด้วยใจสุภาพ ซึ่งบางครั้งอาจกินเวลายาวนาน โดยอาศัยพระหรรษทานของพระช่วย เขาจะชนะ แล้วเขาจะหลุดพ้นมีประสบการณ์หลายอย่างในชีวิตสนิทสัมพันธ์กับพระเป็นเจ้าที่ลึกซึ้งและสนิทสนมมากขึ้นอย่างไม่เคยสัมผัสมาก่อน

6) พระนางมารีย์ในการกิจเปิดเผยของพระเยซูเจ้า : งานเลี้ยงที่กานา (ยอห์น 2:1-12)

ในงานเลี้ยงที่กานา ครั้งนี้เป็นครั้งที่สองที่พระนางประสบกับการปฏิเสธฐานะการเป็นแม่ตามธรรมชาติจากพระบุตร พระเยซูเจ้าได้ตอบคำถามของพระนางมารีย์ว่า “สตรีเอ๋ย ธุระอะไรของเราและของท่านเล่า” (ยอห์น 2:4) เหตุการณ์นี้ชี้ให้เห็นบทบาทใหม่ของพระนางอย่างเด่นชัด ลดบทบาทของการเป็นแม่ตามธรรมชาติลง พระนางได้กลับกลายเป็นศิษย์ของพระบุตร ปล่อยให้พระองค์นำพระนางไปบนหนทางแห่งความเชื่อ

ณ ที่นี้เราจะเห็นแนวชีวิตคู่ขนานกันไประหว่างพระนางมารีย์และบรรดานักบุญ พระสุรเสียงของพระเป็นเจ้า ได้ดังก้องขึ้นในวิญญาณของบรรดานักบุญ เพราะองค์พระคริสตเจ้าทรงดำเนินชีวิตอย่างสมบูรณ์แบบมากขึ้นในท่านเหล่านั้น

7) พระนางมารีย์แทบเชิงกางเขน (ยอห์น 19:25-27)

ในที่สุดเราก็มาถึงช่วงเวลาของการพลีบูชาบนเขากัลป์วาริโอ ความสัมพันธ์ระหว่างพระมารดาและพระบุตรได้เปลี่ยนโฉมไปหมด และในครั้งนี้อาริเริ่มมาจากองค์พระบุตรเอง ฐานะมารดาตามธรรมชาติของพระนางมารีย์สิ้นสุดลงพร้อมกับความตายของพระคริสตเจ้า แต่พระนางได้รับฐานะมารดาในลักษณะใหม่โดยฝ่ายทางศิษย์รักของพระองค์ ฐานะมารดาอันใหม่ของพระนางมารีย์นี่คือ “ธิดาซื่ออนให้กำเนิดบุตรในความปวดร้าว...”

เมื่อพระเยซูเจ้าตรัสกับพระนางว่า “สตรีเอ๋ย นี่แน่ะลูกของท่านและตรัสแก่ศิษย์นั้นว่า นี่แน่ะแม่ของเจ้า” (ยอห์น 19:25) โศกนาฏกรรมก็มาถึงจุดสุดยอด

ในขณะที่พระนางสดับฟังเสียงกรีดร้องของพระเยซูเจ้าบนกางเขนว่า “พระเจ้าข้า พระเจ้าข้า เหตุใดพระองค์จึงทรงทอดทิ้งข้าพเจ้า” บรรดานักมารีย์วิทยาได้ลงความเห็นว่าเป็นอาศัยเหตุการณ์นี้เอง เราจึงเข้าใจแผนการณ์ที่พระเจ้าเตรียมไว้สำหรับพระนางมารีย์อย่างถ่องแท้ ซะตากรรมของพระนางผลิบานเต็มที่ เพราะในขณะนั้นเอง พระนางได้เข้ามีส่วนกับองค์พระเยซู นี่คือนราคาที่พระนางได้จ่ายไปเพื่อแลกกับ “ฐานะการเป็นมารดาสากล”

บทสรุป

เราพอจะสรุปได้ว่า มรรคาชีวิตจิตของพระนางมารีย์ที่เราได้ก้าวเดินมาด้วยกันตั้งแต่ต้นจนบัดนี้นั้นก็คือ ประสบการณ์ชีวิตพระวรสารของคริสตชนสมบูรณ์แบบนั่นเอง พระนางเป็นแบบอย่างที่คริสตชนต้องเดินตาม ที่พระนางเป็น “มารดา” ก็โดยอาศัย “ความรัก” พระนางมารีย์ตามแนวชีวิตจิตที่เราพิจารณามานี้เน้นให้เห็นว่า เนื้อแท้ของคริสต์ศาสนาคือ “ความรัก” และ คริสตชนเพื่อจะเป็นคริสตชนแท้จะต้องดำเนินชีวิตตามพยานชีวิตของพระนาง

ขอพระแม่มารีย์ ทรงพระเจริญเทอญ

อาแมน

ลูกขอพร: อดคิดหนี

My Little Prayers

บทสวดขอวัน

บทที่ 74

เพื่อนขวยิวของลูก...ต่อ

ข้าแต่พระเจ้า เป็นเจ้า เมื่อเดือนที่ผ่านมา เพื่อนักธุรกิจขวยิวของลูกคนนั้นมาที่ประเทศไทยอีก แน่นนอนนอกจากเจรจาเรื่องธุรกิจแล้ว ลูกต้องคุยเรื่องศาสนากับเขา เราคุยกันค่อนข้างเยอะ ส่วนใหญ่ลูกจะเป็นคนซักถามเขา เพราะลูกอยากรู้เกี่ยวกับศาสนายิว (Judaism) เพราะรู้สึกเขาทราบเรื่องศาสนาคาทอลิกของเราดี

มีเกร็ดเล็กๆ น้อยๆ ที่น่าสนใจแม้จะไม่ใช่เรื่องแก่นแท้ของศาสนา เป็นเรื่องที่ลูกไม่เคยทราบมาก่อน เขาบอกว่าคนยิวไม่ทานเนื้อหมูเหมือนคนอิสลาม และอีกประการหนึ่ง ขวยิวที่เคร่ง จะไม่รับประทานเนื้อ (วัว) กับนมสดเด็ดขาด ลูกงงเขาเลยอธิบายต่อว่า เรื่องไม่ทานเนื้อหมูนี้ จริงๆ แล้วคงเป็นเรื่องของสุขอนามัย เมื่อหลายพันปีก่อน ขวยิวอยู่กันเป็นหมู่บ้าน กระจัดกระจายอยู่หลายท้องถิ่น และในสมัยนั้น ขวยิวรับประทานเนื้อหมู แต่ปรากฏว่าเมื่อหมูถูกฆ่า และเนื้อหมูอยู่ข้างนอก (สมัยนั้นไม่มีตู้เย็น) เต็มเตย เต็มเนื้อหมูก็บูดเน่า แต่ชาวบ้านก็ยังเอาไปทาน ทำให้มีผู้คนเจ็บป่วยและล้มตายเป็นประจำ พวกผู้ใหญ่ซึ่งเป็นหัวหน้าหมู่บ้าน ก็หาทางไม่ให้ลูกบ้านรับประทานเนื้อหมู และเนื่องจากขวยิวเกรงกลัวพระเจ้ามาก ก็เลยประกาศว่าเป็นพระประสงค์ของพระเจ้าที่ไม่ต้องการให้ทานเนื้อหมู เพราะหมูเป็นสัตว์สกปรก ทั้งๆ ที่ความสกปรกของหมูก็เพียงเพราะมันชอบไปกลิ้งเกลือกในโคลนเพราะโคลนมันเย็นและอากาศมันร้อน เมื่อมีการประกาศเช่นนั้น ขวยิวก็เลยเลิกรับประทานเนื้อหมูตั้งแต่นั้นมา ลูกบอกว่าเหตุผลก็ฟังเข้าท่าดี แล้วเรื่องห้ามดื่มนมกับเนื้อวัวล่ะ เป็นเพราะอะไร

เขาเล่าว่า อีกนั่นแหละเพราะสมัยก่อน ขวยิวอยู่กันเป็นหมู่บ้าน และเลี้ยงวัวเลี้ยงแกะกัน เขาห้ามดื่มนมวัวพร้อมกับรับประทานเนื้อวัวเพราะเกรงว่า คนอาจดื่มนมของแม่วัวตัวที่เป็นแม่ของลูกวัวที่ถูกฆ่า และคนๆ นั้นกำลังรับประทานเนื้ออยู่พอดี เท่ากับไปรีดนมแม่วัวและทานเนื้อวัวตัวลูก จะเป็นบาปกรรมมาก จึงยึดถือเป็นประเพณีตลอดมา ทั้งๆ ที่ตอนนี้โอกาสที่คนจะดื่มนมของแม่วัวและรับประทานเนื้อของลูกของแม่วัวตัวนั้น จะเป็นหนึ่งในล้านก็ไม่ทราบหรือเกือบจะเป็นไปไม่ได้แล้วก็ตาม

หลังจากคุยกันเรื่องว้าวๆ หนูๆ จนพอใจ ลูกก็ถามถึงเรื่องของศาสนายิวอีก เพราะลูกตั้งใจว่าทำไมขวยิวจึงไม่รับประทานเยชูเจ้าเป็นพระเจ้า ทั้งๆ ที่พระองค์เป็นขวยิว เขาก็เล่าว่า มีเหตุผลหลักๆ 2 ข้อ คือ ขวยิวมีความเชื่อว่า พระเจ้าสัญญา กับพวกเขาว่า จะส่ง Messiah ซึ่งเป็นพระบุตรมาบังเกิดในโลกมนุษย์ และเมื่อนั้น พวกเขาจะเป็นอิสระและบนโลกนี้จะเป็นแผ่นดินสวรรค์ (Paradise) จะไม่มีการบราฆ่าฟัน ไม่มีความเกลียดชัง ไม่มีความเจ็บปวด ไม่มีสงคราม ไม่มีความตาย ทุกคนจะอยู่บนโลกนี้เหมือนอยู่บนสวรรค์ แต่ปรากฏว่าพระเยซูไม่สามารถปลดแอกขวยิวออกจากชาวโรมันและพระองค์เองก็ต้องสิ้นพระชนม์บนไม้กางเขน และบนโลกก็ยังมีความเกลียดชัง ความทุกข์ทรมาน ความตาย เพราะฉะนั้นขวยิวจึงไม่เชื่อว่าพระเยซูเป็นองค์พระผู้ไถ่

ลูกก็ถามต่อว่าชาวยิวเชื่อในการมีวิญญาณของมนุษย์ไหม เขาบอกทันทีเลยว่าไม่เชื่อ ชาวยิวเชื่อในสิ่งที่เกิดขึ้นบนโลกนี้เท่านั้น เพราะเรื่องโลกหน้าหรือเรื่องวิญญาณเป็นเรื่องที่ไม่เคยมีใครพิสูจน์ได้ เพราะฉะนั้นพวกเขาจึงไม่สนใจเรื่องที่พระเยซูทรงสั่งสอนเกี่ยวกับการทำความดีแล้วจะได้ผลตอบแทนในโลกหน้า

ลูกได้ถามอะไรต่อมื่ออะไรกับเขาอีกเยอะแยะ ในเวลาเดียวกัน ลูกก็ไม่ทราบว่สิ่งที่เขาบอกลูกนั้น เป็นความเชื่อจริงๆ ของชาวยิวทั้งหลายหรือไม่ เพราะเขาเองก็ยอมรับว่าเขาเป็นชาวยิวแต่เชื่อจริงๆ แล้วเขาเป็น ATHIEST แต่สิ่งที่เขาเล่าให้ฟังเป็นเรื่องน่าสนใจ ลูกก็ถ่ายทอดความเชื่อของลูกให้เขาฟัง แล้วเขาก็จะบอกลูกว่า ศาสนายิวเป็นศาสนาเดียวที่ไม่พยายาม convert ใคร ลูกก็บอกกับเขาว่า ลูกไม่ได้พยายาม convert เขา แต่ลูกต้องการให้เขาเข้าใจศาสนาของเรามากขึ้น และที่เราคุยกันนอกจากเรื่องธุรกิจก็เป็นศาสนสัมพันธ์ด้วย เขาก็บอกว่า เขายินดีคุยกับลูกเรื่องศาสนาได้ทั้งวัน จะเป็นศาสนายิวหรือคาทอลิกหรืออิสลามได้ทั้งนั้น แต่ลูกไม่มีทาง convert เขาได้แน่นอน ลูกหัวเราะ ตอบเขาว่า “อย่าทำนะ เดี่ยวพระเจ้าจะปราบ you เอง หากพระองค์ทรงต้องการ you”

เราจบการพบปะกันทั้ง 3 วันด้วยดี ทั้งด้านธุรกิจและศาสนสัมพันธ์ เขากลับไปด้วยความรู้สึกที่ดีๆ ว่า มีคนไทยหนึ่งคนที่เอาจริงเอาจังกับศาสนาที่มีองค์พระผู้ไ้เป็นเชื้อชาติเดียวกับพวกเขา

เราจากกันด้วยคำที่เป็นเอกลักษณ์ระหว่างนักธุรกิจ 2 คนนี้ว่า “Good Bye, Rabbi...” และ “Goob Bye, Sister...”

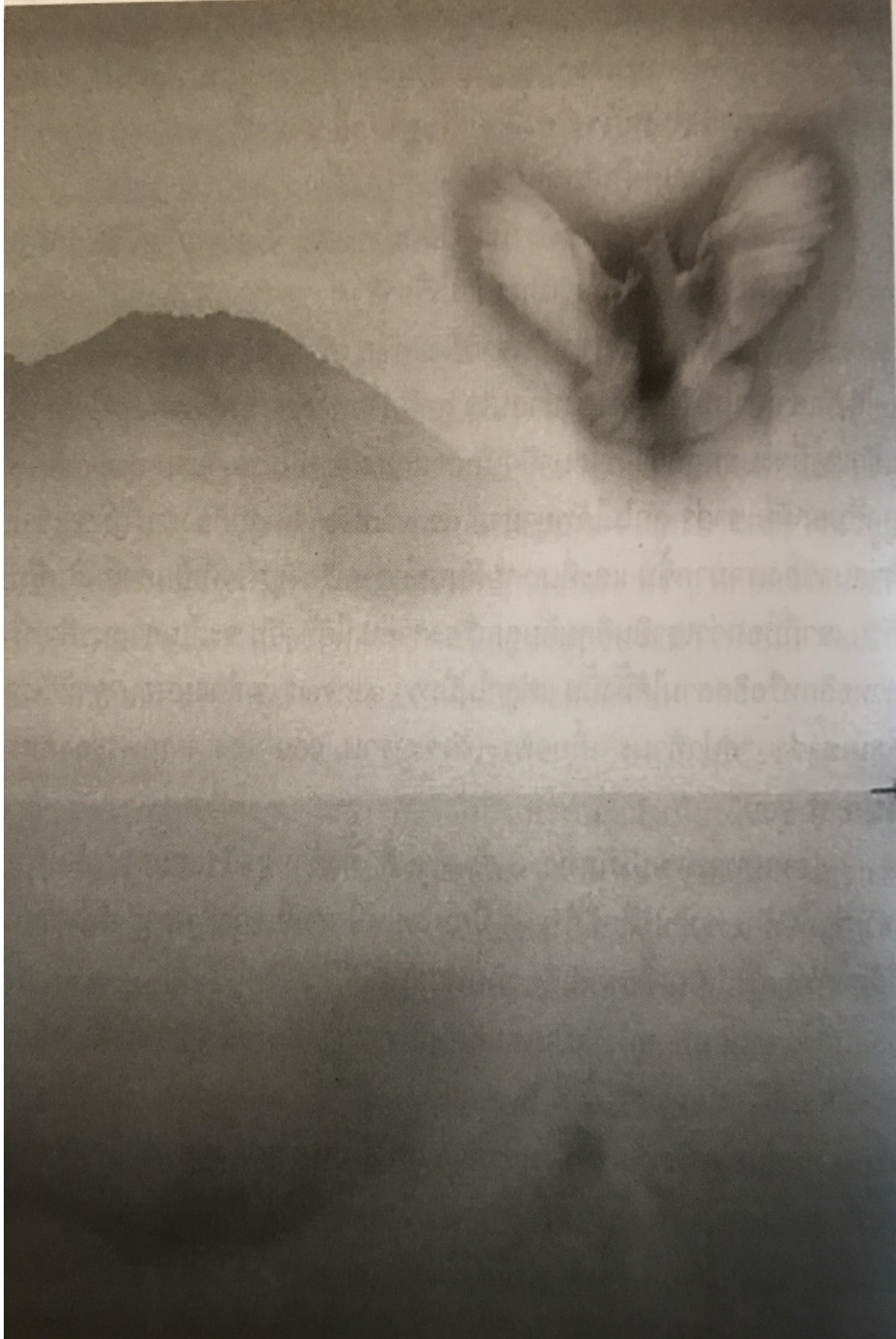
“พระเยซูตรัสกับเขาทั้งหลายว่า เราได้บอกท่านทั้งหลายแล้วและท่านไม่เชื่อ สิ่งซึ่งเราได้กระทำในพระนามพระบิดาของเราก็เป็นพยานให้แก่เรา

แต่ท่านทั้งหลายไม่เชื่อเพราะท่านมิได้เป็นแกะของเรา” ยอห์น 10 : 25-26

อาแมน

ลูกขอพร: อดทนนะ

My Little Prayers

บทสวดขอวัน

บทที่ 75

ความศักดิ์สิทธิ์ของพระจิตเจ้า

ข้าแต่พระเป็นเจ้า ลูกได้รับความช่วยเหลือจากการสวดขอพระจิตเจ้าอย่างอัศจรรย์จนต้องเขียนแบ่งปันในบทสวดนี้อีกแล้ว

ในบทสวดที่ 75 ลูกเขียนถึงเรื่องของเพื่อนชายวัยของลูกว่า ชายวัยไม่ยอมรับพระเยซูเจ้าเป็นบุตรของพระเจ้า เมื่อเขียนเสร็จ ลูกก็จะหาบทพระวาจาที่เข้ากับเรื่องมาใส่ตอนจบ แต่เนื่องจากตอนลูกเขียนเสร็จมันเป็นเวลาตีมากแล้ว ลูกจึงไม่กล้าโทรไปถามเพื่อนคริสเตียนหรืออาจารย์ของเขา ลูกจึงหยิบเอาพระคัมภีร์มาเปิดหา แต่เนื่องจากลูกไม่ทราบว่าเป็นบทไหนเกี่ยวกับอะไร ลูกจึงเปิดแบบเปิดหน้าไหนอ่านหน้านั้น ซึ่งแต่ละบทไม่ได้เกี่ยวกับเรื่องชายวัยเลย ลูกใช้เวลาอยู่ยงนาน ก็ตัดสินใจทูลขอพระดึกว่า

ลูกสวดอธิษฐานว่า ข้าแต่พระจิตเจ้า ลูกขอพระองค์ช่วยอีกแล้ว ลูกเขียนบทความเกี่ยวกับชายวัย ไม่เชื่อองค์พระเยซูเจ้า แต่ลูกไม่ทราบจะหาจากบทไหนในพระคัมภีร์จึงจะเข้ากับเรื่องที่ลูกเขียน และการเขียนแต่ละครั้งของลูกนั้น ลูกกลายเป็นพระกษัตริย์มั่งคั่งแต่พระเป็นเจ้า ลูกถือว่าการเขียนบทสวดของลูกเป็นการรับใช้พระเป็นเจ้า ไม่ใช่เพื่อลูกเอง ดังนั้นขอพระจิตเจ้าทรงช่วยลูกเถิด ช่วยให้เราเปิดเจอบทที่เหมาะสมเกี่ยวกับเรื่องชายวัย ขอขอบพระคุณ พระเจ้าข้า

แล้วลูกก็ไปทำธุระส่วนตัว สักพักลูกก็กลับมาเปิดพระคัมภีร์ใหม่ ขณะนั้นเป็นเวลาเกือบเที่ยงคืนแล้ว พอเปิดออกปุ๊บ ลูกมองเห็นหัวข้อตัวหนาอยู่พระคัมภีร์หน้าขวา ลูกขนลุกซู่ เพราะบทความนั้นเป็นเด่นสง่า มีใจความว่า

“พวกยิวปฏิเสธไม่รับพระเยซู ขณะนั้นเป็นเทศกาลฉลองพระวิหารที่กรุงเยรูซาเล็ม เป็นฤดูหนาวพระเยซูทรงดำเนินอยู่ในบริเวณพระวิหารที่เฉลียงของซาโลมอน พวกยิวก็พากันมาล้อมพระองค์และทูลว่า “จะให้ใจเราแขวนอยู่นานสักเท่าใด ถ้าท่านเป็นพระคริสต์ก็จงบอกเราให้ชัดแจ้งเถิด” พระเยซูตรัสกับเขาทั้งหลายว่า “เราได้บอกท่านทั้งหลายแล้วและท่านไม่เชื่อ สิ่งซึ่งเราได้กระทำในพระนามพระบิดาของเราก็เป็นพยานให้แก่เรา แต่ท่านทั้งหลายไม่เชื่อ เพราะท่านมิได้เป็นแกะของเรา”

ยอห์น 10 : 22-26

ใครจะบอกว่า พระเจ้าไม่มีจริง ลูกขอสู้อาหวัชหน้า พระองค์ทรงสำแดงให้ลูกได้สัมผัสพระองค์ครั้งแล้วครั้งเล่าว่า พระองค์ทรงอยู่กับลูกของพระองค์ตลอดเวลา แม้ในเรื่องที่เล็กที่สุด หากลูกๆ ของพระองค์ทูลขอด้วยความบริสุทธิ์ของใจ และจิตวิญญาณแล้ว พระองค์ทรงประทานให้เสมอ

เรื่องทูลขอพระจิตเจ้าให้จิตใจได้ข้อความจากพระคัมภีร์นั้น ลูกมีประสบการณ์หลายต่อหลายครั้ง แต่ลูกไม่กล้าเล่าผู้อื่นฟังทุกครั้ง เพราะกลัวคนอื่นจะหาว่าลูกเวอร์อีกแล้ว แต่มันเป็นความจริง และลูกก็อยากตะโกนให้ทั่วทั้งโลกทราบถึง

ความยิ่งใหญ่ของพระองค์ แต่ลูกขอทูลต่อพระองค์เจ็บบๆ ผ่านบทสวดของลูกก็แล้วกัน

อีกครั้งหนึ่งที่ลูกทูลขอพระจิตเจ้าให้คล้ำใจให้ลูกเปิดพระคัมภีร์ได้ข้อความที่ต้องการคือ การเสกโรงงานของลูก ในการเปิดโรงงานส่งออกเมื่อ 4-5ปีก่อน ลูกได้แรงดลใจให้ติดพระวาจาของพระเจ้าในโรงงาน ครั้นเมื่อลูกขยายโรงงานไปอีก 2-3โรง ลูกก็นำพระวาจาบทที่คุ้นเคยไปติดตามแต่ละโรงเป็นต้นว่า “คนที่วางใจในพระเจ้า ย่อมได้รับพระพร เยเรมีย์ 17:7” “พระเจ้าทรงกระทำให้สำเร็จได้ทุกสิ่ง มาระโก 10:27” ฯลฯ

แต่พอจะเชิญพระสงฆ์ไปเสกโรงงานเดิมซึ่งเป็นอีกธุรกิจหนึ่งของลูก ลูกตั้งใจจะนำพระวาจาบทเดียวไปติดในโรงงานนั้นไม่ว่าลูกจะเปิดก็โรงก็ตาม ปรากฏว่า ลูกหาบทพระวาจาที่ถูกใจไม่ได้ ลูกเปิดพระคัมภีร์เปิดแล้วเปิดอีก ในที่สุด ลูกก็สวดขอพระจิตเจ้าให้ทรงช่วย และหลังจากสวดเสร็จ ลูกก็เปิดใหม่ และได้เห็นพระวาจาบทนี้

พระพรของพระเจ้า กระทำให้มั่งคั่ง

สุภาษิต 10:22

The Blessing of the Lord brings wealth. Proverb 10:22

มีอะไรเหมาะสมกับธุรกิจว่าพระวาจาของพระเจ้าบทนี้เล่า?

ลูกคุกเข่ากราบขอบพระคุณพระจิตเจ้าทันที และในทุกโรงงานของลูกที่ทำธุรกิจเดียวกันนี้ จะมีพระวาจาบทนี้พร้อมภาพของพระ ดัดตั้งสง่าอยู่บนกำแพง

ใครบอกว่า พระเจ้าไม่มีจริง ให้พิสูจน์ให้เห็นก่อน ลูกพิสูจน์แล้ว พระเจ้าข้า พิสูจน์แล้วด้วยชีวิต และขอเป็นพยานด้วยชีวิต เช่นเดียวกันว่าพระเจ้านั้นมีจริง และยิ่งใหญ่และพระทัยดีที่สุดในที่ใครจะเปิดจิตวิญญาณให้พระองค์ สัมผัสมาน้อยเท่านั้นเอง

ลูกรักพระองค์พระเจ้าข้า

อาแมน

ลูกขอพร: อดคิดหนี

My Little Prayers

บทสวดขอذن

บทที่ 76

การรับใช้พระ

ข้าแต่พระเป็นเจ้า วันก่อนมีเพื่อนรุ่นน้องคนหนึ่งคุยกับลูกเรื่องการรับใช้พระ เขาบอกว่า เขาเป็นคาทอลิกตั้งแต่เกิด ครอบครัวเขารุ่นปู่ย่าตายายคุณพ่อคุณแม่และพี่น้องทุกคนก็เป็นคาทอลิกหมด พุดง่าย ๆ เป็นคาทอลิกนอนมาหลาย generation แล้ว สมาชิกในครอบครัวเขาทุกคนจะไปวัดเป็นประจำทุกวันอาทิตย์และก็จบแค่นั้น ไม่เคยมีใครได้ร่วมกับองค์กรใดของพระศาสนจักรหรือทำอะไรนอกเหนือจากการไปวัด พอติมีรุ่นพี่อีกคนไปชักชวนเขาให้มาร่วมทำงานในองค์กรหนึ่ง เขาจึงไปปรึกษาคุณพ่อคุณแม่ ปรากฏว่าทั้งคุณพ่อและคุณแม่บอกเขาว่า ”ลูกเอ๋ย พวกเราก็เป็นคริสตังค์ที่ติอยู่แล้ว ครอบครัวเราก็ไปวัดฟังมิสซากันเป็นประจำ นั่นก็พอเพียงแล้ว การไปทำโน่นทำนี่คนเดียวเปลืองตัวเปล่า ๆ ติไม่ตี คนจะหาว่าอยากดัง ถ้าทำไม่ดีก็จะถูกคนว่าลับหลังอีก และเสียเวลาด้วย” เมื่อได้ฟังเช่นนั้น เขาก็ไม่กล้าตอบรับคนที่มาชวน

คำพูดของรุ่นน้องคนนี้ ทำให้ลูกคิดถึงจดหมายฉบับหนึ่งที่เขียนไปถามคอลัมน์หนึ่งในนิตยสาร ในทำนองเดียวกันว่า ถ้าไปวัด ฟังมิสซา แก่บาป รับศีล เป็นประจำ แค่นี้ถือว่าเป็นคาทอลิกที่ดีแล้วหรือยัง ถ้าใครอยากทราบคำตอบชัดเจน ต้องไปอ่านนิตยสารประจำสัปดาห์ฉบับนั้นอีกครั้ง รุ่นน้องคนนี้ถามลูกว่าคิดอย่างไรกับสิ่งที่คุณพ่อคุณแม่เขาได้บอกกับเขา เขาเองยังตัดสินใจไม่ได้ว่าจะทำอย่างไรดี จึงมาปรึกษาลูก เพราะบังเอิญเขาเป็นรุ่นน้องที่สนิทกับลูก

ลูกฟังเสร็จก็รู้สึกลำบากใจ เพราะลูกไม่อยู่ในฐานะที่จะไปเห็นด้วยหรือไม่เห็นด้วยกับคำที่คุณพ่อคุณแม่เขาพูดด้วยประการทั้งปวง ครอบครัวเขาก็เป็นคาทอลิกมาตั้งแต่ไหนแต่ไรแล้ว เขาย่อมต้องทราบดีกว่าลูก อีกอย่างเขาทั้งสองเป็นคุณพ่อและคุณแม่ของน้องคนนี้ ลูกเป็นแค่เพื่อนรุ่นพี่เท่านั้น

หลังจากนั้นลูกก็มาคิดถึงคำพูดของน้องคนนี้อีกหลายวัน อันที่จริงคุณพ่อคุณแม่เขาก็พูดถูกของเขา การทำงานรับใช้พระอย่างจริงจังๆ ก็เป็นการเสี่ยงเหมือนกัน เสี่ยงต่อการถูกเข้าใจผิด ถูกมองว่าอยากดัง เงินทองก็ไม่ได้ เผลอๆ เกิดทำอะไรผิดพลาดไป ก็จะถูกตำหนิ ถูกคนเอาไปนินทา สู้จะไปเจ็บบๆไม่ดีกว่าหรือ ไปวัด ฟังมิสซา แก่บาป รับศีล นั่นก็หน้าที่หลักของการเป็นคาทอลิกอยู่แล้ว ก็น่าจะพอแล้ว คิดไปคิดมาก็เกิดความกระวนกระวายใจ ว่า เอ๊ะ! นี่เรากำลังมาถึงทางสองแพร่งอีกแล้วหรือ?

ลูกก็คิดต่อไปอีกตามประสาคนอายุ(เริ่ม)มากแล้ว ว่าพระเจ้าทรงสร้างมนุษย์มาบนโลกนี้มีเป็นล้านๆคน แต่ละคนก็แต่ละอย่าง ล้านคนก็ล้านอย่าง เพราะฉะนั้นเราจะคาดหวังให้ทุกคนเป็นเหมือนกันย่อมเป็นไปได้ คนๆหนึ่งอาจจะเห็นว่าการเป็นคาทอลิกแบบเจ็บบๆและไม่ทำบาป ก็ถือว่าเป็นคริสตชนที่ดีแล้ว อีกคนอาจจะคิดว่ำนั่นไม่พอ ต้องทำมากกว่านั้น คือการไปประกาศด้วยการไปกระทำ จึงจะเป็นคริสตชนที่ดีได้ ใครล่ะจะเป็นผู้ตัดสิน

สำหรับลูกเองลูกคิดว่า (คิดอีกแล้ว!) สิ่งที่สำคัญที่สุด คือความรู้สึกจากใจจริงของแต่ละคนที่มีต่อพระ จะเป็นตัวบ่ง

ซึ่กับคนๆ นั้นว่า อะไรเป็นสิ่งที่ดีที่สุดในการเป็นคริสตชนที่สมบูรณ์แบบ เพราะคนเราลอกคนอื่นได้ ลอกตัวเองก็ยั้งได้ แต่ลอกพระเจ้าไม่ได้ และลูกเชื่อว่าทุกคนจะมีกระแสเรียกจากพระเจ้าไม่เหมือนกัน ลูกถามตัวเองว่า ลูกอยากเป็น “ลูกของพระเจ้า” แบบไหน จากการที่ลูกสวดต่อองค์พระผู้เป็นเจ้าทุกวันทุกเวลาที่ว่าง ลูกรู้สึกว่าคุณไม่ควรจะตอบตัวเองเลย ลูกต้องปล่อยให้พระเจ้าเป็นเจ้าประทับอยู่ในใจลูก และเป็นผู้สั่งจึงจะถูกต้องกว่า ลูกจึงปล่อยให้ใจให้เจียบๆ และเจียหูฟังพระองค์พร้องทั้งหลับตาเพื่อให้สัมผัสจิตใจของลูก และสิ่งที่ลูกเห็นกลับเป็นพระพักตร์ที่ทรงยิ้มด้วยพระทัยดี พระองค์ทรงต้องการให้ลูกเป็นคนตัดสินใจเองซะอีก! พระองค์ก็ไม่ต้องการ”บังคับ”ใคร พระองค์ทรงต้องการให้เราเลือกหนทางชีวิตและการดำรงชีวิตด้วยตัวเอง

เอาละซี ที่นี้ลูกไม่มีทางเลือกอีกแล้ว To love is to obey ลูกต้องเลือกแล้วว่าจะจะเป็นลูกของพระองค์แบบใด ก่อนอื่นลูกไม่ทราบว่าจะมีชีวิตอยู่บนโลกนี้อีกนานเท่าไร ลูกรู้สึกเสียดายที่ไม่ได้เป็นลูกของพระองค์เร็วกว่านี้ เพราะฉะนั้นลูกจึงต้องการชดเชยเวลาที่ได้ผ่านพ้นไปในชีวิตในช่วงก่อน ลูกก็จะเป็นลูกของพระองค์แบบนี้ๆ ง่ายๆ ไม่ได้ ลูกต้องวิ่งและทำ และลูกต้องประกาศข่าวดีที่ลูกได้พบด้วยชีวิตให้คนอื่นทราบ หากลูกใช้เครื่องสำอางแล้วรู้สึกดี หน้าไม่เหี่ยวเหี่ยว ลูกยังไปบอกข่าวดีกับเพื่อนสนิทๆ ให้มาใช้ยี่ห้อเดียวกันเลย แล้วในเมื่อลูกได้ค้นพบข่าวดีของพระมหาเยซูเจ้าที่ทรงไถ่กู้พวกเราได้ ซึ่งเป็นข่าวดีที่สุดเหนือเกล้าเหนือชีวิต ลูกจะนั่งและนอนเฉยๆ เก็บข่าวดีไว้ในใจคนเดียวได้อย่างไร

**“จงถวายเกียรติแด่พระเจ้าด้วยทรัพย์สินของตน และด้วยผลแรกแห่งผลิตผลทั้งสิ้นของเจ้า
แล้วผู้ของเจ้าจะเต็มด้วยความอุดม และบ่อเก็บของเจ้าจะล้นด้วยเหล้าองุ่น”**

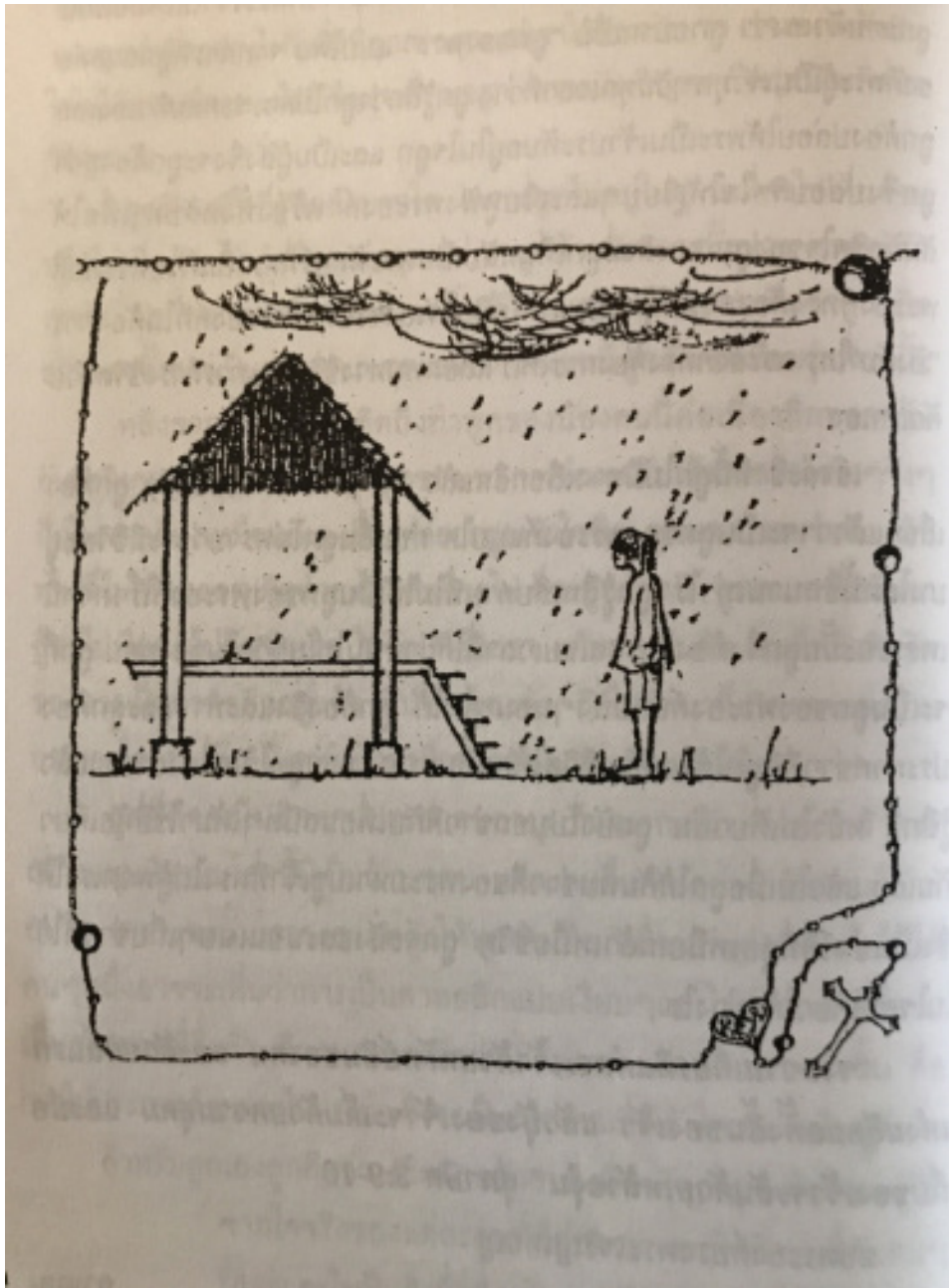
สุภาษิต 3:9-10

ขอพระองค์ทรงพระเจริญเทอญ

อาแมน

ลูกขอพร: อดคิดหนี

My Little Prayers

บทสวดขอวัน

บทที่ 77

ความฝัน

ข้าแต่พระเป็นเจ้า ครั้งหนึ่งลูกเคยเขียนกลอนบทหนึ่งถวายแด่พระองค์เป็นภาษาอังกฤษ ชื่อว่า “My Dream” หรือ “ความฝันของฉันทัน” ลูกเขียนไว้ดังนี้

“กาลครั้งหนึ่ง ฉันทันเคยฝัน...

ว่าจะแก้สิ่งที่ผิด ป้อนคนที่หิว

รัก... และเพียงถูกรัก

กาลเวลาผ่านไป

ฉันทันรัก...แต่กลับถูกรุข

ฉันทันให้...แต่กลับถูกเมิน

ห้าทศวรรษผ่านไป

ฉันทันเห็นโลกใบนี้ไม่เป็นทรงกลมอีกต่อไป

แต่เป็นโลกที่บิดเบี้ยว นำทุเรศเวทนา

ฉันทันทุกข์ทรมานใจสุดพรรณนากับสิ่งที่ค้นพบ

แต่แล้วคืนหนึ่ง...ท่ามกลางท้องฟ้าที่มีมิติดังป่าทมิฬ

ฉันทันเห็นดาวเล็กๆ ดวงหนึ่ง

ส่องแสงระยิบระยับทอแสงสว่างอยู่ดวงเดียวบนท้องฟ้ามืดสนิทัน

และสิ่งที่ฉันทันเห็น

คือความสว่างรอบดวงดาวเล็กๆ นั้น

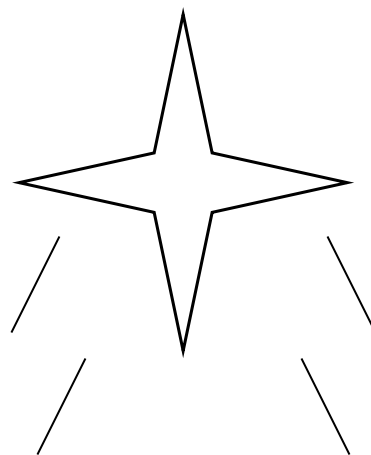
แม้จะเป็นความสว่างอันน้อยนิดแต่ประกายเดียว

แต่มันก็ทำให้เกิดความแตกต่าง

ฉันทันเกิดความยินดีปรีดา

แล้วฉันทันก็มีความฝันต่อไป...”

ด้วยหัวใจที่ซอมนุ่มใหม่และเสริมแต่งด้วยความรักของพระองค์ ลูกดำเนินชีวิตต่อไป และฝันต่อว่าลูกได้พบซีกโลกที่นำอยู่แล้ว เป็นซีกโลกที่มีแต่มนุษย์ที่บอกว่ารักพระเจ้าและเป็นลูกของพระองค์ ลูกดีใจมาก ในที่สุด ลูกก็ได้พบแข่งการีล่าบนโลกนี้แล้ว ลูกจะได้อยู่กับเพื่อนมนุษย์ที่มีใจบริสุทธิ์ รักพระเจ้า มีแต่ความจริงใจแล้ว ไชโย! ขอขอบคุณพระเจ้า

กาลเวลาผ่านไป ลูกเริ่มรู้สึกว่ายายตาของลูกคงมีปัญหา จากที่ลูกคิดว่าสิ่งแวดล้อมใหม่ที่ลูกอยู่เป็นสิ่งแวดล้อมที่บริสุทธิ์ มีแต่สีขาวและสีเขียวของธรรมชาติ ลูกเริ่มมองเห็นสีต่างๆ ที่ทำให้สีขาวที่ลูกเคยเห็นเดิมเปราะเปื้อนและเทาๆ ใช้งานนะ! ตามาตไปเอง ลูกบอกตัวเอง คนที่รับศีลล้างบาปเป็นลูกของพระเจ้าแล้วต้องสีขาวซี สีต่างๆ ที่ลูกเริ่มเห็นคงเป็นเพราะตาฝ้าฟางไปเอง

และแล้ว...อยู่มาวันหนึ่ง บนซีกโลกใหม่ที่ลูกอาศัยอยู่ เกิดวิปริตทางลมฟ้าอากาศ พายุมีดกริม ลมพัดแรงจัด พายุตั้งเค้ามาอย่างหนัก ผู้คนต่างตะโกนโหวกเหวกให้ช่วยกันสร้างที่พักให้เป็นที่หลบภัยพายุที่กำลังจะมา คนที่มีฐานะหน่อยก็ตะโกนดังหน่อย เขาพร้อมที่จะช่วยในด้านทรัพย์สินเงินทอง ให้รีบสร้างเร็วๆ เดียวพายุมาจริงๆ คนจะได้มีที่พัก

ด้วยความเชื่อบริสุทธิ์ ลูกรวบรวมคนบางคนท่สุดกำลังกายและกำลังใจ สร้างที่พักขึ้นมาอย่างรีบด่วน ทางกลางสายฝนที่สาดลงมาอย่างหนักและสายลมที่พัดกระหน่ำอย่างแรง พวกเราไม่ก็คนทำงานอย่างไม่กลัวความเหน็ดเหนื่อย แม้ตัวจะเปียกปอน แม้กายจะเหนื่อยปานกระดูกจะสลาย พวกเราก็โหมสร้างต่อไป ด้วยคิดว่าจะเป็นที่พักหลบพายุของเพื่อนบ้านคนอื่นได้

ครั้งที่พักสร้างใกล้จะเสร็จ ลูกและเพื่อนๆ ที่ได้ร่วมกันสร้างก็ต้องยืนตะลึงงัน เมื่อได้ยินคนที่บอกให้พวกลูกสร้างที่พักตั้งแต่แรก แอบไปกระซิบบอกผู้คนที่ทั้งหลายว่า ไอ้ที่พักที่คนเหล่านี้สร้างนะ มันไม่ดี เข้าไปอยู่ทำไม เข้าไปก็เปียกปอนเท่านั้นยังไม่พอ พวกเขาเดินจากไปหน้าตาเฉย หลบเข้าคฤหาสน์ของแต่ละคนไป ทางกลางเสียงหัวเราะส่งท้ายมาว่า “คนโง่เท่านั้นที่ยอมเปียกปอน และเหนื่อยเปล่าเช่นนี้”

ทุกคนเดินจากไปอย่างไม่ใยดี ในความฝัน ลูกยืนนั่งสงบเหลืออยู่คนเดียว ท่ามกลางสายฝนที่ตกลงมาอย่างหนัก ลูกยืนตัวสั่นด้วยความหนาวและเปียกชุ่มไปทั้งตัว แต่ที่นำอัศจรรย์ในความฝันนั้น แม้ภายนอกลูกจะหนาวเหน็บไปทั้งตัวเพราะดินฟ้าอากาศ แต่ใจลูกกลับรู้สึกอบอุ่น ลูกรู้สึกว่าแสงสว่างเป็นดวงประทีป ส่องรัศมีแห่งความอบอุ่นตรงกลางดวงใจของลูก ความหนาวและความเปียกปอนนั้น ไม่ได้ทะลุเสื้อผ้าอาภรณ์ของลูกเข้าไปในร่างกายหรือจิตใจของลูกเลยแม้แต่น้อย

ทันใดนั้น ลูกรู้สึกว่า มีแขนใหญ่ 2 แขนเข้ามาโอบกอดลูก และฟ้าฝนก็ได้หยุดอย่างกะทันหัน บนท้องฟ้าคงมีแต่ดวงอาทิตย์ส่องแสงสว่างจ้าเป็นประกาย ที่พักที่ลูกและเพื่อนๆ บางคนได้ช่วยกันสร้างก็ได้อันตรายหายไ

มันเป็นความฝันในความฝัน และลูกก็ตื่นขึ้นมา

...และพบว่าลูกกำลังยืนอยู่ท่ามกลางแสงแดดที่ส่องสว่างจ้าเป็นประกาย ลูกเดินกลับเข้าบ้านอย่างช้าๆ และหยิบปากกาขึ้นมาเขียนกลอนบทใหม่

“จากนี้ไป
แม้ฉันจะถูกทรยศ เมื่อรัก
แม้ฉันจะถูกเมิน เมื่อให้
ฉันก็ยังคงจะรักและยังคงจะให้
และยังคงจะแก้สิ่งที่ผิด และป้อนคนที่หิว
แต่ฉันจะไม่ฝันอีกต่อไป
ฉันจะอยู่บนโลกใบนี้
อย่างตาสว่าง เท้ามั่นคง และใจบริสุทธิ์ เหมือนเดิม
เพราะคราวนี้ **ฉันมีพระองค์** เป็นหลักศิลากลางใจ”

“จงฟังเรา เจ้าทั้งหลายผู้รู้ถึงความชอบธรรม ชนชาติซึ่งพระธรรมของเราอยู่ในใจ อย่ากลัวการตำหนิของมนุษย์ และอย่าวิตกต่อการกล่าวหาของเขายาบช้าของเขา เพราะว่าตัวแมลงจะกินเขาเหมือนกินเสื้อผ้า และตัวหนอนจะกินเขาเหมือนกินขนแกะ แต่การช่วยกู้ของเราจะอยู่เป็นนิรันดร์ และความรอดของเราจะอยู่ตลอดทุกชั่วชาติพันธุ์” อิสยาห์ 51: 7-8

ลูกรักพระองค์พระเจ้าข้า

อาแมน

ลูกรักพระองค์พระเจ้าข้า

My Little Prayers

บทสวดขอวัน

บทที่ 78

การเป็นพยาน (Witnessing)

ข้าแต่พระเป็นเจ้า เมื่อเร็วๆ นี้ ลูกได้ถูกเชิญไปงานเลี้ยงของคริสตจักรแห่งหนึ่ง อันที่จริง เขาขายบัตรเพราะมีการรับประทานอาหารโต๊ะจีน บังเอิญเพื่อนที่เชิญลูกได้จัดการซื้อบัตรให้เรียบร้อย

ลูกเลยไปรับประทานฟรี 😊

งานนี้ทางคริสตจักรเขาจัดเป็นล่าเป็นสั้น ทุกๆ ก็เดือนก็จะจัดโดยจะสรรหาสมาชิกของเขาที่มีเรื่องราวสัมผัสพระที่น่าสนใจมาแบ่งปัน (พวกเขาใช้คำว่า การเป็นพยานหรือ Witnessing) ครั้งละ 2-3คน แล้วก็ขายบัตรให้สมาชิกเข้าฟังพร้อมรับประทานอาหาร เงินที่ได้ก็ยกให้โบสถ์ไป ปรากฏว่า เขาต้องการเพียง 2คน แต่มีผู้สมัครมาเป็นพยานถึงร้อยกว่าคน! ทางคริสเตียนเขาตื่นตัวในการเป็นพยานมาก ปรากฏว่าคืนนั้น ทั้งผู้เป็นพยานและผู้ฟังพยานต้องน้ำตาไหลเปาะแปะกันเป็นแถว ลูกมองไปรอบๆ แม้แต่ผู้ชายก็เช็ดน้ำตากันถ้วนหน้า ลูกเองต้องใช้กระดาษทิชชูไปหลายแผ่น และท้ายสุดทั้งผู้เป็นพยานและผู้ฟังต่างได้รับประโยชน์โดยรู้สึกว่าได้สัมผัสพระคริสต์เจ้า ผ่านคำแบ่งปันของพยานทั้งสองนั้น พยานก็สรุปว่าเพราะความทุกข์ที่เขาได้รับทำให้เขาสามารถเป็นหนึ่งเดียวกับพระเจ้าได้ ผู้ฟังก็รู้สึกได้รับการหนุนใจจากการต่อสู้อันโหดโชนของเขาทั้งสองว่า หากใครยึดมั่นในองค์พระคริสต์แล้ว แม้แต่ความทุกข์แสนสาหัสก็ไม่สามารถทำลายเขาได้

และในสัปดาห์ที่แล้ว กลุ่มสตรีที่ลูกเป็นสมาชิกอยู่ได้มีการจัดประชุมกับสมาชิกคริสตจักรหลายแห่งเพื่อเตรียมจัดงานร่วมกัน ระหว่างช่วงพัก สมาชิกคนหนึ่งขององค์กรลูกได้พบกับอาจารย์ท่านหนึ่งของคริสตจักร และได้ปรารภกันว่า ชีวิตของเขาในช่วงหลังๆ ประสบปัญหาหลายอย่าง แต่ละอย่างหนักหนาสาหัส บังเอิญวันก่อนเขาได้อ่านหนังสือประวัติชีวิตอาจารย์ผู้นี้เขียนเกี่ยวกับตัวเอง ทำให้มีกำลังใจในการต่อสู้เพราะเขาทราบแล้วว่าไม่ใช่เขาคนเดียวที่มีปัญหา และข้อคิดของอาจารย์ในการดำรงชีวิตในยามมีทุกข์โดยยึดพระเยซูคริสต์เป็นหลัก ทำให้เขามีความเชื่อมากขึ้น อาจารย์ผู้นี้ได้แบ่งปันต่อว่าการเป็นพยานของผู้ที่มีประสบการณ์สัมผัสพระเจ้านั้น เป็นสิ่งสำคัญและจำเป็นมาก เพราะสำหรับคนที่ไม่มี ความเชื่อในพระเจ้าอย่างลึกซึ้งนั้น เรื่องเกี่ยวกับพระเกี่ยวกับเจ้า ดูเหมือนจะเป็นแค่ Myth เพราะเป็นเรื่องจับต้องไม่ได้ และมองก็ไม่เห็น แต่ถ้าผู้ที่สัมผัสพระมาแล้วเป็นพยาน ผู้ฟังก็สามารถมองเห็นพระในลักษณะเป็นรูปธรรมได้ ดังนั้นทางคริสเตียนจึงเน้นเรื่องการเป็นพยานมาก

จากประสบการณ์เหล่านี้ ทำให้ลูกคิดถึงการเป็นพยานของลูก ตอนที่ลูกรับศีลล้างบาปใหม่ๆ ลูกปิดปากเงียบ ไม่กล้าพูดหรือทำอะไร เพราะสังคมเมืองไทยโดยทั่วไปจะไม่มีใครเปิดเผยเรื่องราวของตัวเอง โดยเฉพาะในทางลบ มีใครบ้างที่จะไปป่าวประกาศว่าตัวเองกำลังตกงาน เป็นNPL ถูกสามีทิ้ง ฯลฯ ส่วนใหญ่มักจะโอ้อวดหรือพูดให้คนอื่นเลื่อมใสหรือยกย่องทั้งนั้น ลูกได้ดูรายการโทรทัศน์หนึ่งเมื่อไม่นานมานี้ มีทีมงานไปสัมภาษณ์สตรีไฮโซผู้หนึ่ง ซึ่งเป็นผู้ที่สังคมไทยรู้จักดี

เขาให้สัมภาษณ์ว่า เขาเกิดมาโชคดีมาก สามีก็ดี ตามใจทุกอย่าง เงินทองเยอะเยอะ ลูกๆ ก็ดีเหลือเกิน ขนาดเรียกว่าเป็น อภิชาตบุตรได้ ผู้ที่สัมภาษณ์ก็ปรารภว่า ชาติก่อนคุณพี่จะทำบุญไว้เยอะ จึงมีชีวิตที่สุขสมบูรณ์เช่นนี้ ลูกเองก็ไปปรารภให้ ลูกๆ ฟังเวลารับประทานข้าว ปรากฏว่าลูกๆ หัวเราะก๊าก บอกว่าลูกชายของคนๆ นี้นิดिया พวกวัยเดียวกันรู้ทั้งเมือง จะเป็น อภิชาตบุตรอภิชาตบิตอะไรกัน ลูกก็บอกว่างั้นแม่เขาให้สัมภาษณ์เช่นนั้นได้อย่าง ลูกๆ ก็หัวเราะอีก บอกว่า “ไว้หลอกคนที่ถูกหลอกง่ายอย่างหม่ามีไง” อ้าว!....

ย้อนกลับมาถึงการเป็นพยาน ลูกมีโอกาสเป็นพยานครั้งแรกตอนไปประชุม SEARLM II ที่ประเทศฟิลิปปินส์เมื่อ 4 ปีก่อน ในครั้งนั้นมีผู้เข้าร่วมประจาก 9 ประเทศ และวันสุดท้ายเป็นวันที่พระสงฆ์จากประเทศไทยต้องเป็นผู้ทำมิสซาและ ในช่วงที่พระสงฆ์เทศน์ปกติ เขาจะให้ delegate ขึ้นไปเป็นพยานแทน ปรากฏว่าขณะที่ลูกพูดไป คนที่ฟังก็ร้องไห้ไป และ เมื่อพูดจบมีคนมาสวมกอดลูกหลายคน และที่ประทับใจที่สุดคือ มี 4คนมาแบ่งปันความทุกข์ของเขาให้ลูกฟัง ต่อมาวัดที่ลูก เป็นสัตบุรุษมีการจัดไปแสวงบุญ ระหว่างการเดินทางบนรถบัส พ่อได้ขอให้แต่ละคนแบ่งปันความเชื่อให้ซึ่งกันและกันฟัง ทุกคนต่างเล่าประสบการณ์ชีวิตของตนเองก็ให้เพื่อนๆ ฟังหลังจากนั้น พระสงฆ์ได้มาบอกกับลูกว่า “พ่อคิดว่า พันธกิจที่ พระเจ้าต้องการให้เธอทำ คือการเป็นพยาน” คำพูดของพ่อองค์นั้นได้ก้องกังวานในใจของลูกตลอดมา แต่ลูกก็ยังไม่กล้า นำ เรื่องราวชีวิตไปเปิดเผยจริงๆ อยู่ดี

ครั้นต่อมา ความเจ็บปวดในหัวใจของลูก จากเรื่องราวในอดีตก็ไม่ยอมหายไปสักที ลูก heal ไม่ได้ ลูกสวดขอพระ สวดแล้วสวดอีก ให้เมตตาลูกและช่วย heal ลูกเถิด และนั่นเป็นจุดเริ่มต้นของการเขียนบทสวดของลูก ลูกเขียนความทุกข์ ทั้งหมดถวายพระองค์ ระบายให้พระองค์ฟัง และร้องให้ผ่านบทสวดถึงพระองค์ ในเวลาเดียวกัน ลูกได้แต่อ่านหนังสือเกี่ยวกับจิตวิทยาเพื่อรักษาแผลหัวใจตนเองเพราะในเมืองไทย การไปหาจิตแพทย์เป็นเรื่องใหญ่

ลูกจับใจความได้ว่า การบำบัดความเจ็บปวดที่ดีที่สุดของอดีตที่มีเรื่องราวๆ คือการกล้าพูดถึงประสบการณ์นั้นอย่างเปิดเผย ลูกคิดแล้วคิดอีก ในที่สุด ลูกตัดสินใจว่า (คงเป็นการสัมผัสใจจากพระมากกว่า) ลูกควรจะรวม 2อย่างเข้าด้วยกัน คือการกล้าเปิดเผยประวัติที่ลูกต้องต่อสู้อย่างสาหัสสาครรจ์แต่ออกมาในรูปของการเป็นพยานเพื่อถวายเป็นพระเกียรติมงคล แต่พระเป็นเจ้าของ และเพื่อให้สอดคล้องกับคำแนะนำของพ่อองค์นั้น

เมื่อคิดดังนั้นแล้ว สิ่งแรกที่ลูกทำคือ ลูกได้ปรึกษากับลูกๆ ทั้ง 4คนว่า หากลูกเปิดเผย เรื่องราวชีวิตของตนเอง ให้ คนทั่วไปทราบ จะมีผลกระทบกระเทือนอะไรถึงพวกเขาหรือไม่ ถ้ามี ลูกจะไม่ทำ ขอขอบคุณพระเจ้า ลูกๆ ทุกคนบอกว่า “หม่ามีทำไปเถิด ถ้าเป็นการถวายเกียรติแด่พระเจ้า หม่ามีไม่ต้องเป็นห่วงพวกเรา พวกเราไม่มีปมด้อย พวกเราภูมิใจตัว หม่ามี” ลูกน้ำตาซึม ขอขอบคุณพระเจ้าอีกครั้งที่ประทานพระพรให้ลูกมีลูกๆ ที่น่ารักและหนักแน่นทั้ง 4 คนเช่นนี้

หลังจากที่ลูกเริ่มแบ่งปันเรื่องราวชีวิตของลูกอย่างเปิดเผย ลูกรู้สึกว่ามีอัจฉริยะเล็กๆ เกิดขึ้น ทุกๆ ครั้งที่ลูกพูดเสร็จ จะต้องมีคนฟังลูกเข้ามาจับไม้จับมือ ร้องไห้และเล่าเรื่องราวความทุกข์ของเขาที่เก็บไว้ไม่กล้าเล่าให้ใครฟัง ให้ลูกฟังและ เขาก็จะขอให้ลูกสวดให้เขา เป็นอย่างนี้**ทุกครั้ง** และลูกก็จะสวดขอพรจากพระเจ้าให้เขาเหล่านั้นด้วยความเต็มใจและยินดีทุกครั้ง ทีละนิดทีละหน่อย ลูกมีความรู้สึกที่ความทุกข์ในอดีตของลูกไม่ได้เกิดขึ้นโดยเปล่าประโยชน์ ลูกกำลังจะใช้มันเป็น สะพานให้คนอื่นเดินข้ามไปพบพระในยามทุกข์ยาก ในขณะที่คนจำนวนมากมองลูกด้วยความไม่เข้าใจว่า คาทอลิกใหม่คน นี้ นำเรื่องราวของตนเองมาเปิดเผยโดยไม่ปิดบังเช่นนี้ เขาไม่อายุหรือ หรือเขาทำไปทำไม ลูกก็รับใช้พระองค์ไปอย่างเงียบๆ ในใจตามน้ำพระทัยของพระองค์ และโดยไม่รู้ตัว แอกในใจลูกก็ค่อยๆ เบาลงๆ ความเจ็บปวดในใจที่ลูกไม่สามารถลบออกไปจากความรู้สึกได้ก็ค่อยๆ เลือน....ๆ...ๆ หายไป กว่าลูกจะมารู้สึกตัวอีกครั้งหนึ่ง ลูกก็พบว่าในใจลูกมีแต่ความยินดีปรีดา ในการรับใช้พระองค์และมีความสุขแทนความเจ็บปวดที่มีอยู่เดิม พุดง่ายๆ ลูกมัวแต่รับใช้พระองค์จนลืมความทุกข์ไป จนหมดสิ้น แต่ถึงตอนนั้นลูกทราบแล้วว่าพระองค์ได้ heal ลูก ตามคำสวดภาวนาขอของลูกแล้ว เป็นอัจฉริยะที่พระองค์

ได้ทรงประทานให้แก่ลูกอีกครั้งหนึ่ง!

จากนั้นเป็นต้นมา ลูกจึงตัดสินใจเป็นพยานในพระองค์อย่างต่อเนื่องเรื่อย ๆ มา

ลูกเขียนบทสวดบทนี้เสียยี่สิบแปดปี เพียงเพื่อจะกราบทูลต่อพระองค์ว่า ลูกกตัญญูรู้คุณต่อพระองค์ที่สุด เพราะพระองค์ทรงประทานให้ลูกมีชีวิตใหม่อย่างอัศจรรย์ เพราะทุกวันนี้ ไม่ว่าสิ่งแวดล้อมจะเป็นอย่างไร จะแดดร้อนเปรี้ยงหรือจะหนาวจัดจนตัวสั่น ลูกคงมีความรู้สึกอบอุ่นใจและวางใจเหมือนเด็กน้อยที่มีพ่อแม่รักและทะนุถนอม มันเป็นความรู้สึกที่พิเศษที่สุดพระเจ้าข้า

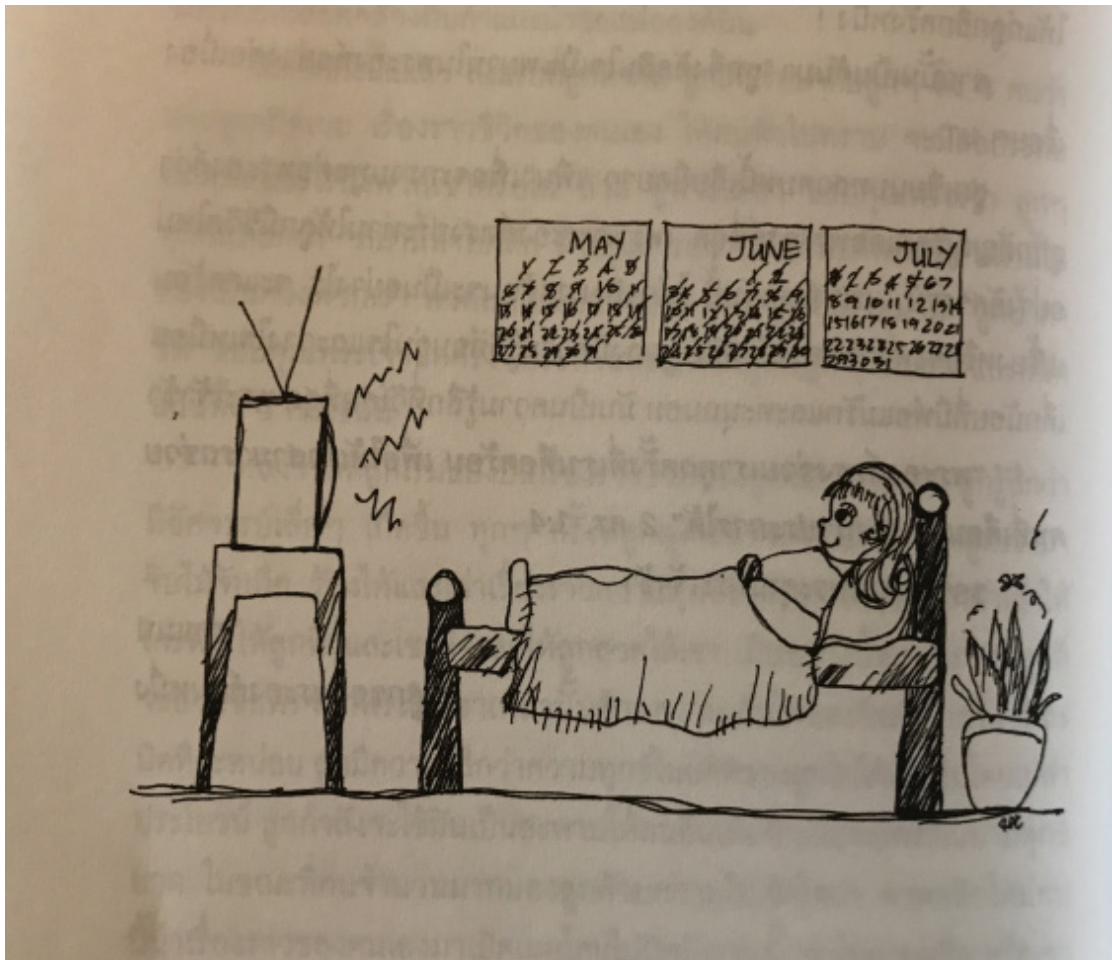
“พระองค์ทรงช่วยเราทุกครั้งที่เราเดือดร้อน
เพื่อให้เราสามารถช่วยคนที่เดือนร้อนนานาประการได้” 2 คร. 1 : 4

ขอขอบคุณพระคุณพระเจ้าข้า

อาแมน

ลูกขอพร: อดทนนะ

My Little Prayers

บทสวดขอวัน

บทที่ 79

รางวัลจากพระ

ข้าแต่พระเป็นเจ้า ในช่วง 2-3เดือนก่อน ลูกทำงานหนักมาก ทั้งงานราษฎร์งานหลวงและงานรับใช้พระ ลูกเกือบจะทำงาน 7 วันต่ออาทิตย์ วันละ 10กว่าชั่วโมง เป็นเวลาหลายเดือนติดต่อกัน และด้วยความเหนื่อยล้า ลูกก็แอบคิดในใจว่า ชีวิตของผู้หญิงที่เป็นคุณหญิงคุณนาย มันเป็นยังไงน่า คงมีความสุขมากนะ แต่เราเป็น working woman คงไม่มีโอกาสได้ลิ้มรสชีวิตสุขสบายเช่นนี้หรอก

ปรากฏว่า...พระเจ้าทรงได้ยินทุกอย่างแม้กระทั่งความปรารถนาเล็กๆ ของลูกเล็กๆ คนหนึ่ง

จู่ๆ ลูกก็ไม่สบาย เมื่อไปพบแพทย์ปรากฏว่าผลตรวจเลือดออกมา แพทย์บอกว่า เป็นตับอักเสบค่อนข้างมาก และสั่งให้ลูกหยุดพักงานทันที พร้อมทั้งกำชับว่า หากลูกไม่รับปากว่าจะนอนพักแบบไม่ทำอะไรเลยที่บ้าน จะจับลูก admit เข้าโรงพยาบาล ด้วยความไม่อยากอยู่ร.พ. ลูกรีบรับปาก และได้ทำตามคำสั่งของแพทย์อย่างเคร่งเครียด

ผลก็คือ ลูกได้ตื่นนอนเกือบเที่ยงวันทุกวัน บางวันก็เกือบบ่ายโมง ตื่นมากก็รับประทานข้าวต้ม อ่านน.ส.พ.แล้วก็เดินไปชมต้นไม้ ดูทีวี กลางวันซึ่งเป็น luxury ที่ลูกไม่เคยได้สัมผัสมาก่อนในชีวิต แล้วก็สวดสวดประจำใจ แล้วก็รับประทานอาหารเช้า ดูทีวีอีกแล้วก็นอน โอ้โฮ! นี่คือนิยามประจำวันของคุณหญิงคุณนายนี่นา 😊

แต่ตอน 2-3 วันแรก ลูกรู้สึกตกใจว่าที่ลูกป่วยเป็นโรคตับเช่นนี้ เป็นการเตือนจากพระรีเปลา หรือเป็นการไม่พอพระทัยของพระองค์ในสิ่งอะไรที่ลูกได้ทำไปโดยไม่รู้ตัวรีเปลาแล้ว ลูกก็สวดต่อพระองค์อย่างจริงจัง ว่าลูกกำลังฟังพระองค์อยู่ว่าทำไมลูกจึงป่วยเช่นนี้

วันเวลาผ่านไปจากวันเป็นสัปดาห์ จาก 1สัปดาห์เป็น 2สัปดาห์ และ 3สัปดาห์ สิ่งที่ลูกได้สัมผัสในใจคือ ความสงบสุข และความใกล้ชิดกับพระองค์ ลูกได้ยินและได้สัมผัสแต่ความรักของพระองค์โดยไม่มีความรู้สึกอย่างอื่นใด ทำให้ลูกทราบว่าการที่พระองค์ทรงให้ลูกป่วยครั้งนี้ **เพราะรักลูก** ต้องการให้ลูกพักผ่อนโดยไม่มีคำโต้แย้ง เพราะหากสาเหตุของการป่วยไม่ใช่เกี่ยวกับตับ ลูกคงไม่ยอมพักเช่นนี้ ด้วยความปรารถนาเล็กๆ ในใจที่ อยากสัมผัสชีวิตของการเป็นคุณหญิงคุณนาย พระองค์ก็ทรงพระทัยดีเหลือเกิน ประทาน “รางวัล” ให้ลูกได้เป็น “คุณนายตื่นสาย” ตั้งเกือบเดือน!

ลูกคิดว่าลูกคงเป็นคนป่วยที่มีความสุขที่สุดในโลก เพราะจากความเจ็บป่วย ลูกก็ยังสามารถสัมผัสพระองค์ใกล้ชิดมากขึ้น ลูกรู้สึกว่านี้แหละคือความแตกต่างของคนมีพระกับคนไม่มีพระ

นอกจากนี้ พระองค์ยังทรงประทานโอกาสให้ลูกเป็นพยานถึง 2ครั้ง 2คราในความยิ่งใหญ่ของพระองค์ในช่วงที่ลูกป่วยอยู่ ครั้งแรกครอบครัวของลูกกำลังจะรับประทานอาหารเช้า ลูกสวดก่อนอาหารว่า “ขอบคุณพระเจ้า ที่ทรงทำให้ลูกไม่สบายครั้งนี้...” ปรากฏว่า ลูกชายของลูกทำตาโต ถามว่า “ขอบคุณพระเจ้าที่มีไวรัสเข้าตับหม่ามีนะหรือ” ลูกหัวเราะก๊าก

“ไม่ใช่ ขอขอบคุณพระเจ้าที่ทรงประทานชีวิต “คุณนายตื่นสาย” ให้หมามีต่างหาก” แล้วลูกก็อธิบายให้ลูกๆ ฟังว่า ไม่ว่าจะเกิดอะไรขึ้นกับเรา หากเราขอบคุณพระและมองชีวิตในแง่บวกก็เท่ากับได้รับพระพรจากพระในทุกกรณี ลูกชายยิ้มปาก และพยักหน้าและบอกว่าเขายอมรับว่าเขายังไม่มีความเชื่อเท่าแม่!

อีกรายเป็นเพื่อนนักธุรกิจคนหนึ่งของลูก เขาทราบว่าลูกป่วยก็โทรมาถามไถ่อาการ คนคนนี้เคยพูดว่า คนที่รู้จักลูกจะไม่เชื่อว่ามิพระเจ้าไม่ได้ เขาเป็นห่วงว่าการที่ต้องพักอยู่บ้านเกือบเดือนเช่นนี้ คงทำให้คนทำงานหนักอย่างลูกหงุดหงิดไม่น้อย ตรงกันข้าม เขากลับพบว่าลูกมีแต่สรรเสริญพระเจ้าให้เขาฟังว่า เป็นพระคุณของพระที่ทำให้ลูกได้พักผ่อน เขาหัวเราะชอบใจบอกว่า “คนที่มีพระอย่างพี่ก็ดีนะ สามารถขอบคุณพระได้ในทุกกรณี”

แน่นอนที่สุด เพราะลูกจำพระวาจาบทนี้ของพระองค์ได้

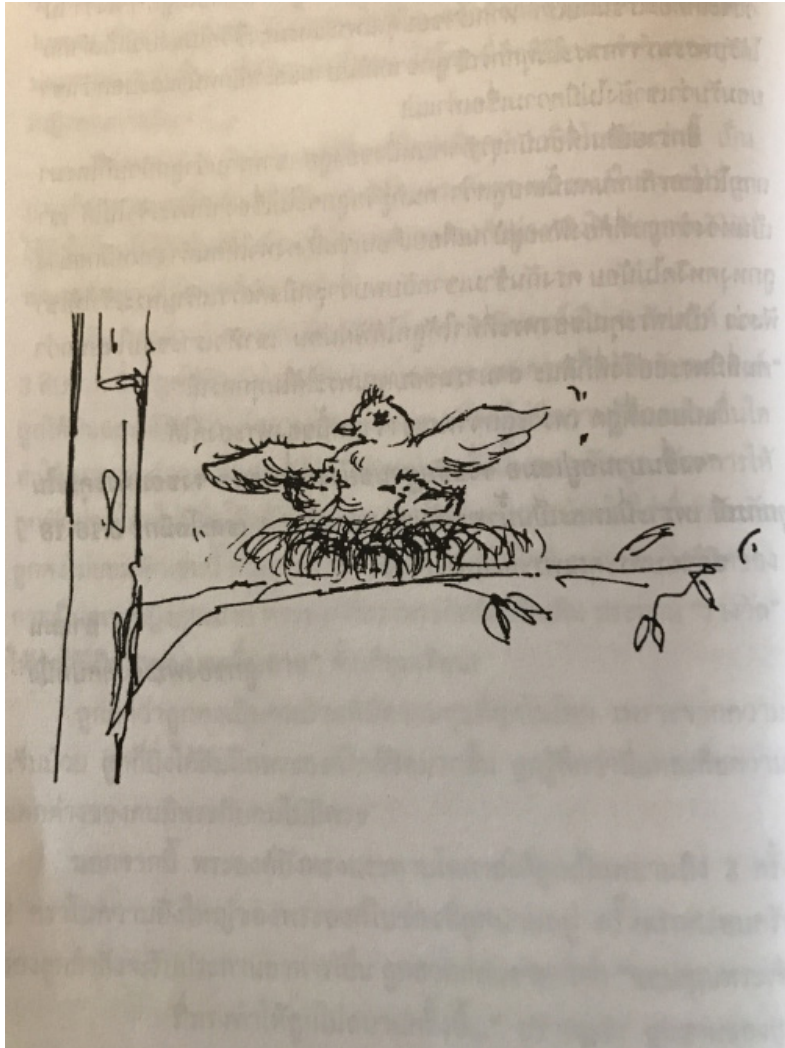
**“จงชื่นบานอยู่เสมอ จงอธิษฐานอย่างสม่ำเสมอ
จงขอบพระคุณในทุกกรณี เพราะนี่แหละเป็นน้ำพระทัยของพระเจ้า” 1 เธสะโลนิกา 5:16-18**

ขอขอบพระคุณพระองค์พระเจ้าข้า

อาแมน

ลูกขอพร: อดคิดหนี

My Little Prayers

บทสวดขอวัน

บทที่ 80

ต้นไม้พบพระ.....ตอน 2

ข้าแต่พระเป็นเจ้า ลูกเคยเขียนบทสวดถึงพระองค์ กราบทูลถึงเรื่องต้นไม้ที่บ้านลูกว่า ลูกชอบต้นไม้มาก ปลูกไว้มากมายหลายสิบกะเถา ต่อมาแม่บ้านไปซื้อถังมาหมักเศษอาหารที่เหลือ ทำเป็นปุ๋ยอินทรีย์ นำไปรดแต่ละกะเถา ทำให้ต้นไม้แต่ละต้นผลิดอกออกใบอย่างงดงาม โดยเฉพาะอย่างยิ่งต้นโมกต้นหนึ่งที่ลูกตั้งไว้หน้าบ้าน ที่แต่เดิมเป็นต้น”แฝดน้อง” คือไม่ค่อยยอมโตเท่าอีกต้นที่ซื้อมาพร้อมกัน ปรากฏว่า พอได้ปุ๋ยอินทรีย์ไม่นานก็แตกใบอ่อนเขียวขจีไปทั้งต้น แต่ใบใหญ่นานอย่างสุขภาพดี (ลูกเรียกว่าใบไม้้อ้วน) ที่น่าตื่นเต้นที่สุดคือ มีวันหนึ่งลูกกลับมาจากทำงาน เยกหน้าเห็นมีอะไรติดอยู่ระหว่างกิ่งๆหนึ่งของต้นโมกนี้ ที่แรกลูกคิดว่าเป็นรังต่อ ก็ตกใจ เพราะถ้ามีรังต่ออยู่ติดตัวบ้านเช่นนี้ จะเป็นอันตรายกับเราได้ แต่ก็ไม่เห็นมีตัวต่อบินอยู่ข้างๆ และหลังจากนั้นลูกสังเกตว่ามีนกมาเกาะอยู่ และสิ่งที่ลูกเห็นในเวลาต่อมา ก็ทำให้ลูกตื่นเต้นมาก มีแม่นกกางเขนตัวหนึ่งมาทำรังอยู่บนต้นโมก ต้นที่แม่บ้านของลูกเรียกว่า “ต้นไม้พบพระ” นั่นเอง!

ปกติลูกไม่เคยพบเคยเห็นนกมาทำรังบนต้นไม้ที่ปลูกในกระถาง และโดยเฉพาะต้นที่ปลูกติดกับตัวบ้าน ส่วนใหญ่จะทำรังแต่บนต้นไม้ต้นใหญ่ๆและบนสนามห่างไกลจากตัวบ้านที่มีคนเดินพลุกพล่าน เมื่อลูกทราบว่ามีแม่นกมาทำรังบน”ต้นไม้พบพระ”ของลูก ลูกรู้สึกดีใจมาก ใฝ่มาดูมันทุกเช้าทุกเย็น และเห็นทุกขั้นตอนของการสร้างครอบครัวใหม่ ของแม่นกตัวหนึ่ง ตั้งแต่มันสร้างรัง ออกไข่ กกไข่ของมัน และแล้ววันหนึ่ง ลูกก็เห็นลูกนกตัวเล็กๆ 2 ตัว โผล่ขึ้นมาเหนือขอบรัง เนื่องจากรังนกอยู่เหนือระดับสายตาของลูก ลูกก็เลยต้องเขย่งดูทุกวัน แม่นกก็ขยับบินไปบินมาหาอาหารมาป้อนลูกน้อยทั้งสองของมันทุกวัน ลูกใฝ่มาดูมันด้วย fascination ระหว่างนั้นลูกก็ถือกล้องมาถ่ายรูปลูกนก ปรากฏว่าแม่นกหวงลูกน้อยๆ ของมัน ก็เลยบินจะมาจิกกล้องลูก ลูกต้องหลบพัลวัน ต่อมาลูกก็เลยแอบถ่ายห่างหน่อย แต่ใช้ซูมเอา ปรากฏว่ามันก็ยังหวงลูกของมัน และพยายามจะบินมาจิกลูกและกล้องทุกครั้งทีลูกจะพยายามถ่ายรูปมัน สร้างความสนุกสนานแก่ลูกในการหลบหลีกแม่นก ขณะที่พยายามถ่ายรูปมันและลูกน้อยทั้งสองตัว

ต่อมาวันหนึ่ง ลูกจำได้ว่าเป็นวันหยุดสุดสัปดาห์พอดี ลูกเปิดประตูบ้านออกมาถึง เห็นมีเพียงแต่แม่นกที่อยู่กับลูกนกเท่านั้น แต่ปรากฏว่ามีพ่อนกมาร่วมวงด้วย ลูกรู้สึกทึ่งมาก ก็เลยยื่นแอบดูครอบครัวนกว่ามันกำลังทำอะไรกัน เช้าวันนั้นเป็นวันที่ลูกนกทั้งสองโตได้ที่แล้ว พ่อนกก็เลยบินมาสมทบกับแม่นกมาสอนลูกนกทั้งสองตัวบิน! ลูกไม่เคยทราบมาก่อนว่าตามธรรมชาติแล้ว พ่อนกจะรู้ว่าลูกนกในรังเป็นลูกของมัน และรู้จักมาสอนลูกของมันให้บินเมื่อถึงเวลา (มีความรับผิดชอบมากกว่ามนุษย์ผู้ชายบางคนเสียอีก!) เช้าวันนั้นลูกยื่นดูครอบครัวของนก ทั้งพ่อแม่และลูกนกอีก 2 ตัว จนลืมนเวลา ถ่ายรูปไปเกือบครึ่งม้วน ลูกรู้สึกถึงความรักความผูกพันของพ่อแม่ที่มีต่อลูกนกทั้งสอง จากการที่พ่อแม่บินโฉบไปโฉบมา และลูกๆ ก็ทำตาม เป็นเวลานาน และแล้วก็ดูเหมือนได้เวลาแล้ว นกทั้ง 4 ตัวเกาะกิ่งไม้เรียงเป็นแถว เหมือนจะอำลาลูกแล้วนกทั้ง 4

ตัวก็บินหายไป

หลังจากเข้านั้น ลูกมองรังนกที่ว่างเปล่าด้วยใจที่อาลัยอาวรณ์ หวังแต่ว่าลูกนกอาจจะบินกลับมาเยี่ยมรังเกิดของมันอีก แต่... คำพังเพยที่ว่า “ลูกนกโฉบบินจากรัง...” ความหมายก็ชัดเจน ลูกนกพอโตพอก็โฉบบินจากรัง ไปแล้วก็ไปลับไม่มีการหวนกลับมาอีก มันสะท้อนชีวิตมนุษย์ได้ไหมหนอ?

แม้ครอบครัวนกนางจะจากไปแล้ว แต่ลูกก็ตั้งใจที่ต้นไม้หน้าบ้านที่ลูกขนานนามว่าเป็น “ต้นไม้พบบพระ” ได้ให้ความร่มเย็นจนเป็นที่พึ่งของนกมาสร้างรังได้ ทำให้ลูกคิดถึงพระวาจาของพระองค์บ่นนี้

“เขาเป็นเช่นต้นไม้ที่ปลูกไว้ริมธารน้ำ ซึ่งเกิดผลตามฤดูกาล
และใบก็ไม่เหี่ยวแห้ง การทุกอย่างซึ่งเขากระทำก็เจริญขึ้น” สดุดี 1:3

ขอพระองค์ทรงพระเจริญเทอญ

อาแมน

ลูกขอพร: อดทนนะ

My Little Prayers

บทสวดขอวัน

บทที่ 81

วัยชรา

ข้าแต่พระเป็นเจ้า วันก่อนลูกกลับบ้าน ลูกสาวคนเล็กรีบบอกว่า “หม่ามี้ข้า ป้า...โทรมาค่ะ เขาฝากบอกหม่ามี้ค่ะว่าเขาได้ขายทาวน์เฮาส์ของเขาแล้ว และกำลังจะไปอยู่สถานสงเคราะห์คนชราในสุดสปีดาศน์นี้ เขาฝากเบอร์ให้หม่ามี้โทรกลับค่ะ”

ลูกหยุดวิ่งไปชั่วขณะ นึกย้อนหลังไปหลายปีก่อน ตอนที่ลูกรู้จักเขาใหม่ๆ ในองค์กรหนึ่ง เขาเป็นผู้ใหญ่ที่แต่งตัวสวย ดูสง่างามสมวัย ขณะนั้นเขายังทำงานอยู่ ต่อมาเขาออกจากงานตามวัยเกษียณ เนื่องจากเขาไม่มีครอบครัว เขาจึงได้ทุ่มเทกำลังใจกำลังกายดูแลหลานเพื่อหวังว่า เมื่อแก่ตัวลงจะพึ่งเขาได้ นั่นมันหลายปีก่อน ต่อมาเขาได้เสียบหายไป จนกระทั่งโทรศัพท์ครั้งนี้

ลูกรีบโทรไปในวันต่อมา แต่ไม่มีคนรับ ลูกหวังว่าเขาคงยังอยู่บ้านเขา และได้พยายามโทรติดต่อไปอีก ในที่สุดก็ได้คุยกับเขา คินนั้นเขาเล่าว่า 5 เดือนก่อน เขาถูกมอเตอร์ไซด์ชน แข็งหักเป็นสองท่อน คนขับมอเตอร์ไซด์ก็ไม่มีเงิน และไม่มีประกัน คงได้แต่ค่าชดเชยจากพรบ. พี่น้องและหลานๆ ก็ไม่มีใครเหลียวแล ในที่สุดเขาตัดสินใจขายบ้านที่เขาอยู่ เพื่อนำเงินส่วนหนึ่งมารักษาตัว และในที่สุดด้วยความอนุเคราะห์ของคุณพ่อองค์หนึ่ง เขาจึงจะได้ไปอยู่ในสถานสงเคราะห์คนชราแห่งนี้นะอีก 2 วันข้างหน้า

ตลอดเวลาที่เขาเล่าเรื่องราวชีวิตของเขาให้ลูกฟัง ลูกนั่งเงียบ รู้สึกสะเทือนใจ และสะท้อนชีวิตมนุษย์อย่างสลดใจ ลูกปลอบใจเขา และให้กำลังใจเขาพร้อมกับบอกว่า จะนำเขาไปที่ประชุมกก.ขององค์กรที่เขาเคยเป็นสมาชิก เพื่อช่วยเหลือเขา เขาเสียบไปชั่วขณะ และขอร้องว่าอย่าทำเช่นนั้นเลย ลูกเข้าใจถึงความรู้สึกของเขาดี จึงได้บอกเขาว่า ถ้ายังงั้น ลูกจะไปเยี่ยมเขาดีไหม เขาดีใจมาก ลูกจึงรับปากว่า จะหาเวลาไปเยี่ยมเยียนเขา

ทันทีที่ลูกวางโทรศัพท์ลง ลูกคิดถึงอีกเรื่องราวหนึ่งซึ่งเกิดขึ้นเมื่อ 40 กว่าปีก่อน ตอนนั้นลูกอายุน้อยมาก แต่จำความได้แล้ว มีอาซิมแก่ๆ คนหนึ่ง หลังค่อมมาก เดินแบกคานไม้หอบผักบนตะกร้า 2 ใบหน้าหลังมาขายแถวๆ บ้าน ลูกจำได้ว่าลูกรู้สึกสงสารอาซิมคนนี้มาก ลูกบอกเขาว่าจะให้เงินเขา เขาปฏิเสธพร้อมกับบอกว่า เขาไม่ใช่ขอทาน เขามาขายผัก ลูกก็เลยซื้อผักกับเขา ทุกครั้งๆ ละ 5 บาท (สมัยนั้น 5 บาทมีค่ามากทีเดียว ซื้อผักค่น้ำได้กำเบ้อเร่อ) พออาซิมเดินไป ลูกก็จะค่อยๆ ย่องตามหลังและวางค่น้ำกำนั้นคินลงไปในตะกร้า วันหนึ่งลูกถามเขาว่า เขาไม่มีลูกหลานดูแลหรือ เขาตอบว่าสามีเขาตายไปแล้ว เขามีลูก 7 หรือ 9 คน (จำไม่ได้ซะแล้ว) แต่ไม่มีลูกคนไหนสนใจหรือเหลียวแลเขา เขาจึงต้องมาขายผักเช่นนี้ แม้ลูกจะอายุน้อยในตอนนั้น แต่ประสบการณ์กับอาซิมขายผักคนนั้น ทำให้ลูกตั้งจิตแน่วแน่ว่าวันหนึ่ง หากลูกมีปัญหาและกำลังทรัพย์พอ ลูกจะเปิดสถานสงเคราะห์คนชรา ลูกไม่ทราบว่าจะทำไม่ในวัยเด็กเช่นนั้น ลูกจึงมีความคิดเช่นนี้ แต่

เป็นความคิดที่ติดตรึงในใจมาตลอด

ช่วง 20 กว่าปีก่อนตอนที่ลูกเพิ่งพุ่มากๆ ลูกคิดว่าลูกจะซื้อที่สัก 100 ไร่ ในจังหวัดที่ไม่ไกลมาก แล้วก็ตั้งเป็นมูลนิธิ เพื่อดูแลโครงการสงเคราะห์คนชราที่ ลูกมีความคิดในใจมาตลอดว่า เด็กที่เป็นกำพร้าที่นั่นน่าสงสาร แต่เขายังมีชีวิต ทั้งชีวิตข้างหน้าเขา ในขณะที่ ”คนชรากำพร้า” นั้นน่าสงสารยิ่งกว่า เพราะในวัยนี้เป็นวัยที่เชื่อมต่อกับพระเจ้าของพระเจ้า (ตอนนั้นลูกคิดว่ากับชาติหน้า) หากเราสามารถช่วยให้คนชราที่ขาดที่พึ่ง มีชีวิตในบ้านปลายอย่างสงบสุขและจากโลกนี้ไปอย่างมีความสุขและความรัก เราก็จะทำบุญอย่างมหัศจรรย์

และแล้ว วันหนึ่งอาซิมคนนั้นก็ไม่ได้มาขายผักอีก ลูกรอแล้วรอเล่า และเข้าใจว่าเธอคงตายไปแล้ว คงทิ้งไว้แต่ความทรงจำในสมองของลูกที่อยากจะช่วยคนชราที่ “กำพร้าอนาถา” สักวันหนึ่ง

และแล้วความฝันของลูกก็พังทลายลงเช่นเดียวกัน เมื่อเกิดอุบัติเหตุในโชคชะตาของลูก วัยทำงานของลูกถูกขโมยไป 10 กว่า 20 ปี กว่าลูกจะมีโอกาสกลับมาในโลกธุรกิจอีก ลูกก็รู้สึกที่ลูกก็ใกล้ “วัยชรา” เองซะแล้ว แต่ในขณะนี้ลูกถวายทุกสิ่งทุกอย่างให้พระเป็นเจ้าคนกำหนด เพราะหากเป็นน้ำพระทัยของพระองค์แล้ว All things are possible with God (มาระโก 10:27) ในเวลาเดียวกัน แม้ลูกจะยังไม่มีปัญญาสร้างสถานสงเคราะห์คนชราเอง ลูกก็ยังสามารถไปช่วยเหลือคนชราได้ ลูกจึงตัดสินใจไปดูแลคุณตาคุณยายที่สถานสงเคราะห์คนชราที่มีอยู่แล้วแห่งหนึ่งเป็นเวลาหลายปีติดต่อกันมา

ลูกเคยได้ยินคนแก่พูดเปรียบเทียบอยู่เสมอว่า พ่อแม่ 2 คนดูแลเลี้ยงลูกเป็นโหลได้ แต่ลูกเป็นโหลดูแลพ่อแม่ 2 คนไม่ได้ เช่นเดียวกับพี่น้องบางคนไม่มีน้ำใจให้แก่กันและกันเลย มันเป็นเรื่องน่าเศร้าแต่เป็นสัจธรรมของชีวิต

ลูกขอจบบทสวดนี้โดยทูลขอพรจากพระองค์แก่พี่น้องที่เทอญ ตลอดจนแก่คนชราที่ขาดที่พึ่ง

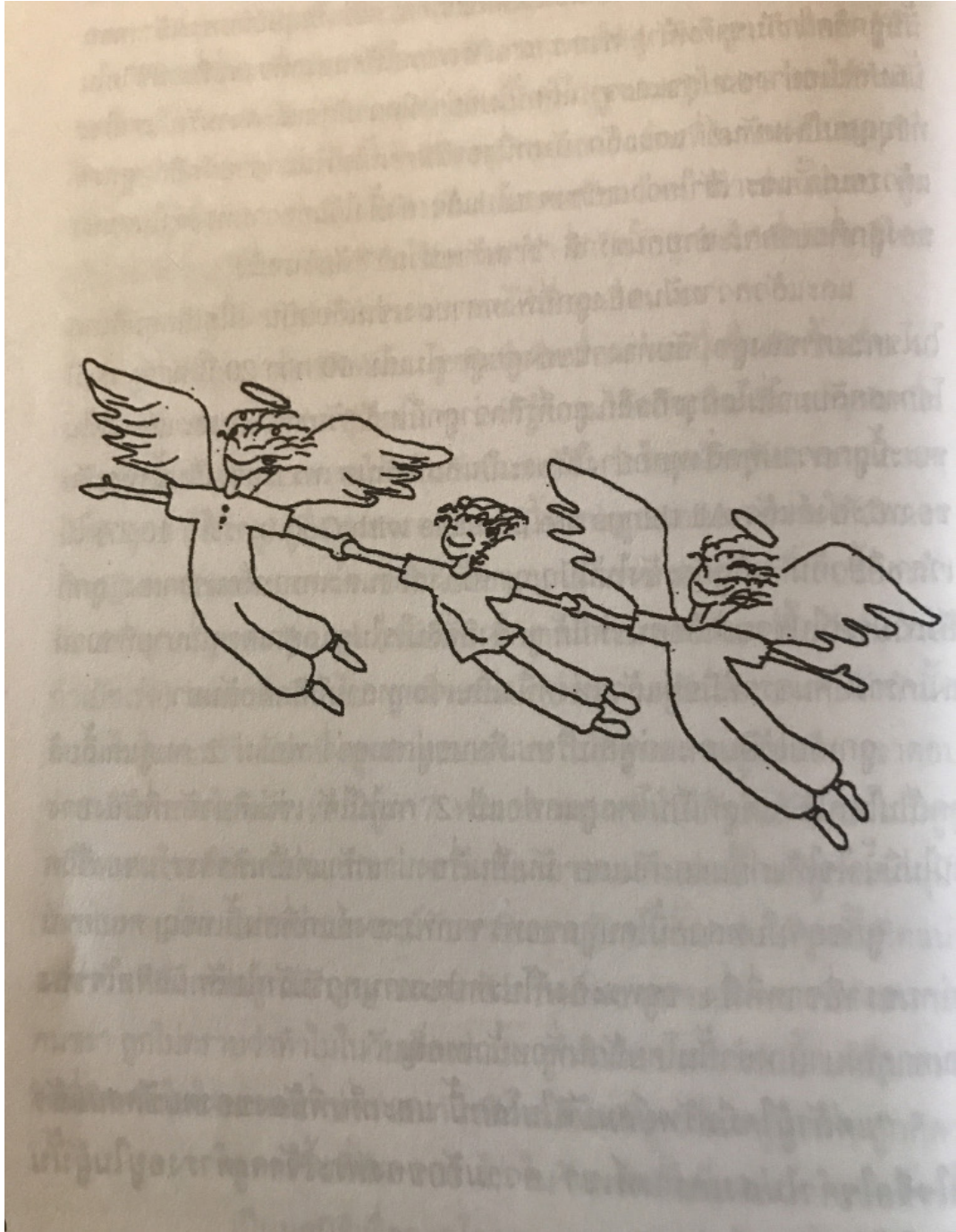
ขอพระองค์โปรดประทานความรักไปสัมผัสจิตใจของคุณตาคุณยายเหล่านั้นโดยถ้วนทั่วหน้าเทอญ

“แต่ถ้าผู้ใดมีทรัพย์สมบัติในโลกนี้ และเห็นพี่น้องของตนขัดสนแล้วยังใจจิตใจดำไม่สงเคราะห์เขา ความรักของพระเจ้าจะดำรงอยู่ในผู้นั้นอย่างไรได้” 1ยอห์น 3:17

อาแมน

ลูกขอพร: อดคิดหนี

บทที่ 82

บรรยากาศของสวรรค์

ข้าแต่พระเป็นเจ้า เมื่ออาทิตย์ที่แล้วนี้เอง มีประสบการณ์อันหนึ่งที่ทำให้ลูกดีใจ (สุดๆ) ปลื้มใจ (สุดๆ) และตื่นเต้น (สุดๆ!)

ลูกมีโอกาสเข้าร่วมมิสซาที่มีแต่พระสงฆ์ทั้งหมดมีฆราวาสคนเดียวคือลูก!

ตอนที่มิสซาเริ่มใหม่ๆ ลูกยังไม่ทราบว่าจะไม่มึฆราวาสคนอื่นเข้าร่วมนมัสการด้วย แต่พอมิสซาเริ่มสักครู่ ลูกจึง realize ว่าลูกเป็นฆราวาสคนเดียว ทำให้ลูกรู้สึกตัวลิบ เล็กลงอย่างฉับพลัน และลูกสังเกตว่า เอ๊ะ! ทำไมพอๆ ถึงผลึกแถว บุนวมที่ไว้คูกเข้าไปข้างหน้าหมด แล้วเดียวเวลาคูกเข้า พอๆ ค่อยผลึกกลับมาหรือไง? ปรากฏว่า พอถึงเวลาที่ลูกคูกเข้า พอๆ ทุกองค์ยืนหมด และพอเวลาพอประธานเอามือปกศีล พอๆ ทุกองค์ก็ทำมือเช่นเดียวกันหมด ขณะนั้นลูกคูกเข้าอยู่ มองไปรอบๆ พอๆ ทุกองค์ยืนอยู่อย่างเด่นสง่า ในชุด(หล่อ) สีขาวของพ่อ และเมื่อถึงเวลาร้องเพลง พอๆ ทุกองค์ก็ร้องเพลงอย่าง ก้องกังวาน สง่างามมาก (ลูกเคยพูดกับลูกๆ ว่าสงสัยคุณสมบัติข้อหนึ่งของผู้ที่จะเป็นพระสงฆ์คาทอลิก ต้องร้องเพลง เก่งแน่เลย เพราะเท่าที่ลูกสังเกต พ่อทุกองค์ร้องเพลงเก่งและเพราะมาก บางครั้งนักขับในวัดร้องเพลงผิดโน้ต เสียงหลง พ่อ ยังช่วยกู้สถานการณ์ไว้ได้อย่างสง่างาม 😊)

กลับมาถึงบรรยากาศวันนั้น เวลาผ่านไปไม่ถึงครึ่งมิสซา ลูกมีความรู้สึกอิ่มใจและสุขใจอย่างที่สุด พระองค์ทรงอย่า หัวเราะขำลูกนะพระเจ้าข้า แต่ลูกมีความรู้สึก ว่า บรรยากาศขณะนั้น คงเป็นบรรยากาศเหมือนบนสวรรค์คือมีแต่ความ ศักดิ์สิทธิ์ บริสุทธิ์ และสง่างาม ลูกคูกเข้าอยู่คนเดียว และมีพระสงฆ์ยืนอยู่รอบข้างร่วมร้อยองค์ เสียงเพลงสรรเสริญพระเจ้า ก้องกังวานอย่างไร้พริ้ว ลูกแอบคิดในใจว่า ถ้าลูกตายแล้วได้ขึ้นสวรรค์ บรรยากาศบนสวรรค์ต้องเป็นอย่างนี้แน่เลย 😊😊😊

ข้าแต่พระเป็นเจ้า แม้ลูกจะอายุ(แก่)ปุนนี้แล้ว แต่กับพระองค์ ลูกรู้สึกยังเป็นเด็กเล็กๆ ที่ตื่นเต้นกับสิ่งที่ลูกเพิ่งค้น พบใหม่ทุกๆ วัน ลูกยังไม่รู้เรื่องของพระศาสนจักรอีกตั้งเยอะตั้งแยะ แต่ในจิตวิญญาณของลูก ขณะนี้มิแต่ “พระเจ้าฟิเวอร์” ลูกเห็นพระองค์ในทุกอย่างทุกอย่างในชีวิตประจำวันของลูก ของที่อาจไม่มีความหมายสำหรับหลายๆ คนมีความหมายสำหรับ ลูก เพราะลูก “เห็น” และ “สัมผัส” Presence ของพระองค์ในชีวิตประจำวันของลูก

มนุษย์ทำให้ลูกผิดหวังมาตลอดชีวิต แต่ตั้งแต่ลูกได้ค้นพบและรู้จักพระองค์ด้วยพระพรของพระองค์แล้ว พระองค์ ไม่เคยทำให้ลูกผิดหวัง ยามลูกเหงา พระองค์ก็มาประทับในใจของลูกที่ว่างเปล่า ยามลูกกังวล พระองค์ก็ทรงคลายความ กังวลในใจของลูก เพราะลูกวางใจในพระองค์ และในชีวิตประจำวันของลูก พระองค์ก็ทรงดูแลให้ลูกเห็นความสวยงามของ สิ่งที่พระองค์ทรงสร้างรอบตัว แม้กระทั่งดอกของหญ้าและหนอนตัวเล็กๆ สีเขียวที่คลานกระดึบๆ ทำหลังโค้งเป็นตัว V คว่า

และในวันนั้น แม่คนที่ไม่เชื่อในพระองค์จะบอกว่าเป็นจินตนาการของตัวเอง (ก็ช่างเถอะ) แต่ลูกรู้สึกว่าเป็นประสบการณ์ที่ศักดิ์สิทธิ์ที่สุด ที่ลูกเคยประสบมา มีคำพังเพยที่พูดกันจนเกร่อว่า “สวรรค์อยู่นอก นรกอยู่ในใจ” หลังจากนั้น ลูกขอเสริมว่า “จะหาสวรรค์นั้นไซ้ ไร้ให้ไปหาในมิสซา 😊”

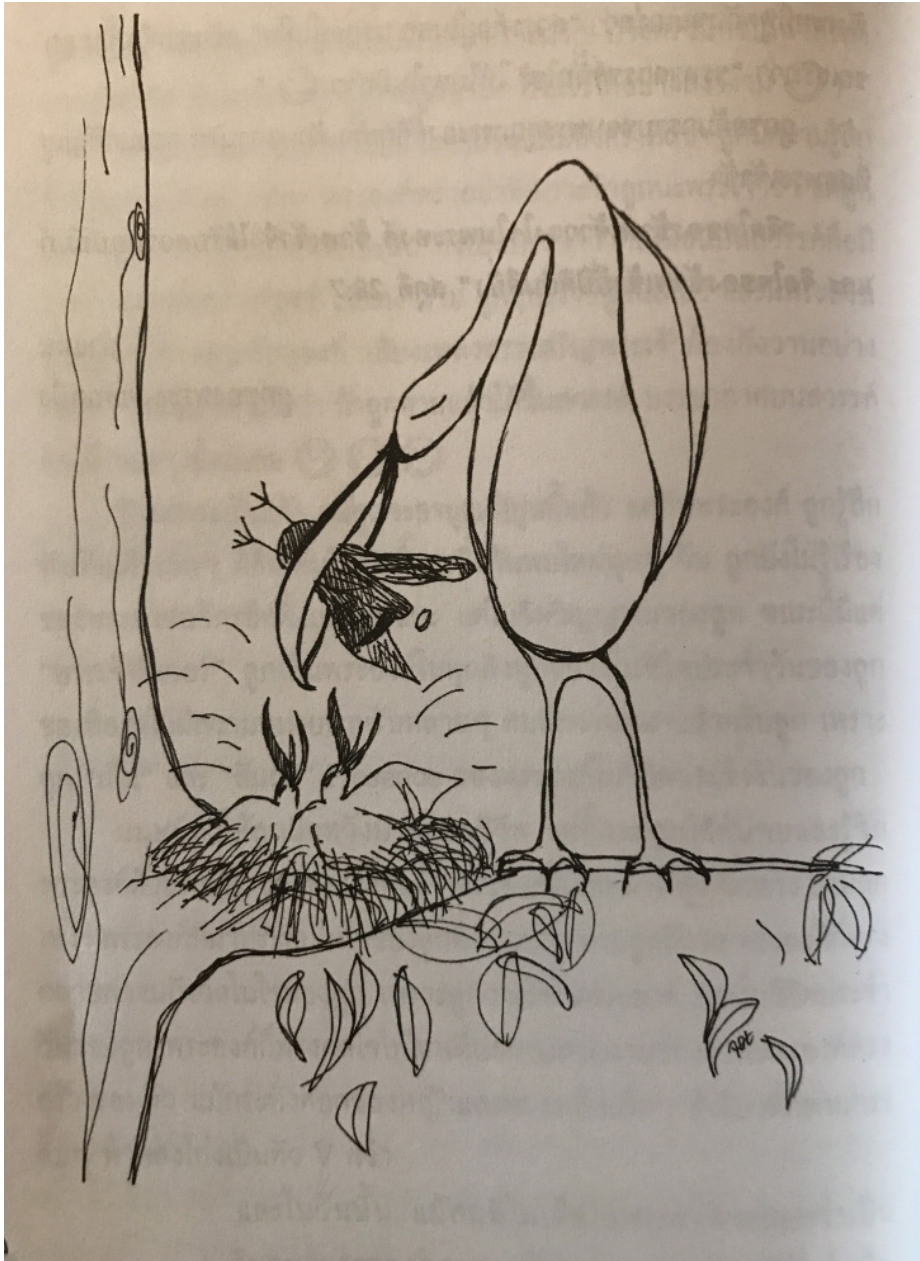
ลูกขอกราบขอบพระคุณพระองค์อีกครั้ง ด้วยความรัก ความกตัญญูที่สุดพระเจ้าข้า

“จิตใจของข้าพเจ้าวางใจในพระองค์ ข้าพเจ้าจึงได้รับความอุปถัมภ์
และจิตใจของข้าพเจ้าก็ปีติยินดียิ่ง” สดุดี 28:7

อาแมน

ลูกขอพร: อดทนนะ

My Little Prayers

บทสวดขอวัน

บทที่ 83

มนุษย์ vs สัตว์

ข้าแต่พระเป็นเจ้า ในบรรดารายการต่างๆ ของโทรทัศน์ มีอยู่รายการหนึ่งที่ลูกชอบมาก ดูแล้วนอกจากจะไม่มีพิษ ไม่มีภัยแล้ว ยังเพลินดีและเสริมสร้างความรู้ให้กับตัวเองและยิ่งดูก็ยิ่งสรรเสริญพระเจ้าว่าพระองค์ทรงอัศจรรย์อะไรเช่นนี้ รายการ “Animal Planet” นั่นเอง

มีหลายต่อหลายตอนที่ลูกไม่เคยทราบมาก่อนเลยว่าธรรมชาติของสัตว์ต่างๆ จะเป็นเช่นนี้ แล้วก็รู้สึกชื่นชมผู้ที่เพียรพยายามไปเฝ้ารอถ่ายรูป จนได้ภาพยนตร์ของสัตว์เหล่านี้มาให้ผู้อื่นชม มันช่าง Amazing จริงๆ จากที่ลูกได้ดูมา มีอยู่ 4 เรื่องที่ติดตาตรึงใจลูกมาตลอด

เรื่องแรกเป็นเรื่องที่มักเห็นบ่อยคือเสือดาวล่าลูกกวางลูกดูแล้วสงสารลูกกวางมากมันตัวเล็กนิดเดียวพอแม่เสือดาวจะมาจะตะครุบมันก็วิ่งกระเซอะกระเซิงแม่กวางก็ช่วยอะไรไม่ได้เพราะกวางเป็นสัตว์น่ารักเขี้ยวเล็กก็ไม่มีสุดท้ายลูกกวางก็ต้องกลายเป็นอาหารอันโอชะของเสือไป

เรื่องที่สอง เกี่ยวกับลิงกอริลล่า ปกติลิงกอริลล่าจะกินพวกผลไม้เป็นอาหาร แต่ตามที่บอกไว้ในหนังสือเรื่องนั้น มันจะกินเนื้อสัตว์ด้วยกันบางครั้งเพื่อเสริมพลังหรือเป็นการสร้างบารมีในบรรดาลิงด้วยกัน และตอนที่ลูกได้ดูนั้น มีลิงกอริลล่าอยู่เป็นครอบครัว ผู้บรรยายมีชื่อให้แต่ละตัวด้วย วันนั้นพอดีมีครอบครัวลิงอีกครอบครัวหนึ่ง มีพ่อแม่ลูก แต่เป็นลิงตระกูลเล็ก โหนกิ่งไม้ผ่านมาพอดี เจ้าลิงกอริลล่าตัวจ่าฝูงก็กระโดดขึ้นไปบนต้นไม้ แย่งตัวลูกลิงมาจากอกแม่ ตัวพ่อก็สู้อุตกำลัง แต่ในที่สุด ตัวที่มีกำลังเหนือกว่าก็ยอมชนะเป็นธรรมดา

เรื่องที่สาม เป็นแม่กตัญญูหนึ่ง ลูกจำไม่ได้ว่าเป็นนกอะไร จำได้แต่เป็นนกในประเทศฝรั่ง ตัวโต จงอยปากใหญ่ ตัวสีขาวหมด มันออกไข่ 3 ฟอง แล้วก็ตั้งหน้าตั้งตาฟักไข่ 3 ฟองนั้น จนออกมาเป็นลูกนกเล็กๆ น่ารัก 3 ตัว เจ้าแม่กตัญญูนี้ก็เพียรพยายามบินไปหาอาหารมาป้อนลูกน้อยทั้ง 3 นี้ ปรากฏว่ามีตัวหนึ่ง คงเป็นพี่เพราะมันตัวใหญ่กว่าเพื่อน ชอบแย่งอาหารจากปากแม่ทุกครั้งที่ มันก็เลยโตเอาๆ แต่มีอีกตัวหนึ่งที่แย่งไม่ทันทุกครั้ง ในที่สุดก็ตายไป พอมันตาย แม่กตัญญูก็คาบมันขึ้นมา ที่แรกลูกรู้สึกสงสาร และคิดในใจว่า โอ! แม่กตัญญูเศร้ามากขณะที่ลูกของมันตายไปตัวหนึ่ง แต่ฉากต่อไปทำให้ลูกอ้าปากค้าง แม่กตัญญูคาบซากลูกของมันขึ้นมา แล้วก็ฉีกเนื้อของลูกออกมาเป็นชิ้นๆ แล้วป้อนเนื้อนั้นให้แก่ลูกนกที่เหลืออีก 2 ตัว และตัวมันเองก็จิกกินเนื้อลูกของตัวเองด้วย!

ลูกรีบนึกได้ว่ามันเป็นสัตว์ มันไม่รู้จักผิดชอบชั่วดี จึงกินลูกของตัวเองตามธรรมชาติของสัตว์อย่างไม่มีความรู้สึก

อีกฉากหนึ่งเป็นความรู้ใหม่จริงๆ มีตัวต่อ (Wasp) ชนิดหนึ่ง เวลาจะออกไข่ จะฝังไข่เข้าไปในตัวหนอนสีเขียวๆ เพราะในตัวตัวหนอนมีอาหารที่จะเลี้ยงดูตัวอ่อนของมัน เป็นการเอาเปรียบตัวหนอนซึ่งๆ หน้า พอได้เวลา พวกลูกๆ ของ

ตัวต่อนี้ก็ดันเนื้อของตัวหนอนออกมาสู่โลกภายนอกเป็นสึบๆ ตัว เป็นภาพที่น่าสะพรึงกลัวที่สุด ลูกเพิ่งเข้าใจว่าภาพยนตร์เกี่ยวกับเอเลี่ยนทั้งหลายเลียนแบบเจ้าตัวต่อนี้เอง

ที่ลูกเขียนถึงเรื่องสัตว์ทั้ง 4 เรื่องนี้ ก็เพราะลูกดูแล้ว ทำให้อดคิดถึงมนุษย์ไม่ได้ มนุษย์ก็เป็นสัตว์โลกชนิดหนึ่ง ที่เป็น Creation ของพระเจ้า แต่มนุษย์ต่างกับสัตว์อยู่ที่ว่า มนุษย์มีสมอง มีจิตสำนึก รู้จักผิดชอบชั่วดีหรือที่เรียกว่า มโนธรรม และที่สำคัญที่สุด มนุษย์มีจิตวิญญาณ มนุษย์จึงเป็นสัตว์โลกที่ประเสริฐ (Or are they?)

แต่เพราะความ “ประเสริฐ” ของมนุษย์นี้แหละ ที่ทำให้มนุษย์กลายเป็นศัตรูที่มากลัวที่สุดสำหรับมนุษย์กันเอง แม้มนุษย์จะไม่กินเนื้อมนุษย์คนอื่นเช่นเดียวกับเสือหรือสัตว์ดุร้ายบางประเภท แต่มนุษย์ก็เอารัดเอาเปรียบกันเอง คนโง่ก็เป็นเหยื่อของคนฉลาด คนแข็งแรงก็รังแกคนที่อ่อนแอกว่า และคนที่มีความอายุยืนมีมือก็กินบ้านกินเมืองอย่างหน้าด้านๆ คนบางคนสามารถฆ่าคนทั้งเป็นได้อย่างหน้าตาเฉย อะไรจะโหดร้ายและเลวร้ายกว่ากัน? สัตว์ที่ฆ่าสัตว์อื่นโดยสัญชาตญาณและไม่รู้จักผิดชอบชั่วดี หรือมนุษย์ที่ทำร้ายผู้อื่นอย่างไม่สะทกสะท้านเพียงเพื่อ “ผลประโยชน์” ของตัวเอง?

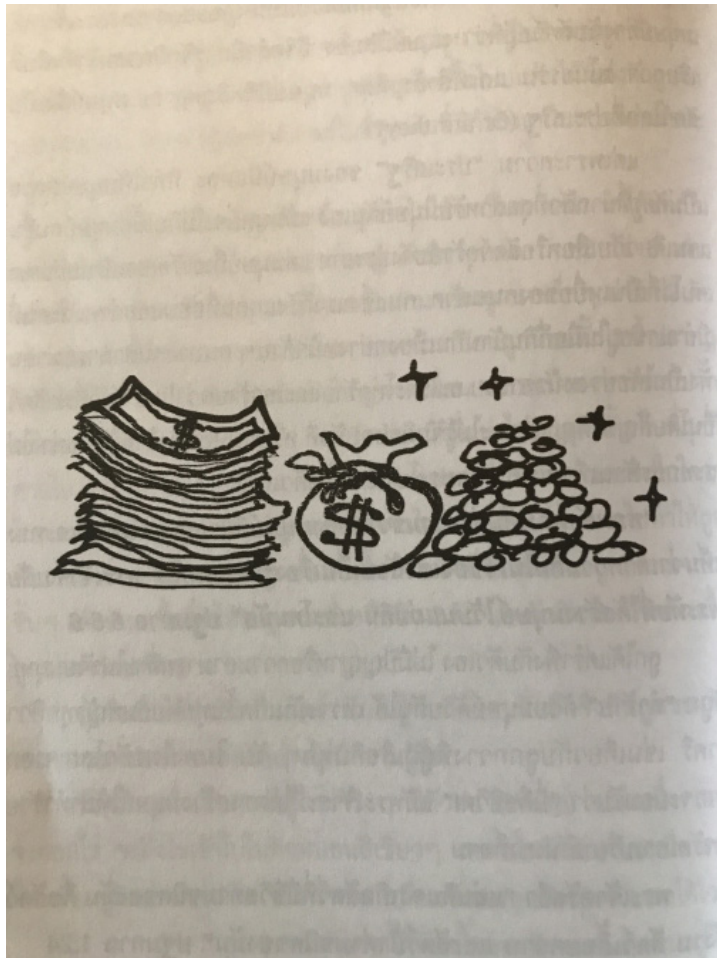
ลูกได้แต่รำพึงกับตัวเอง ไม่มีปัญญาหรือความสามารถที่จะไปช่วยมนุษย์ที่ถูก “ทำร้าย” ด้วยมนุษย์ด้วยกันได้ เพราะมันเกิดขึ้นทุกหย่อมหญ้าทุกทิวาราตรี เช่นเดียวกับลูกกวางที่ถูกเสือกินทุกๆ วัน ในพงไพรทั่วโลก นอกจากจะยอมรับว่า “นี่คือชีวิต!” แม้พระเจ้าจะมีได้ทรงสร้างมนุษย์ให้มาทำร้ายเอารัดเอาเปรียบกันเองก็ตาม

พระเจ้าตรัสว่า “แผ่นดินจงเกิดสัตว์ที่มีชีวิตตามชนิดของมัน คือสัตว์ใช้งาน สัตว์เลี้ยงคลาน และสัตว์ป่าตามชนิดของมัน” ปฐมกาล 1:24

อาแมน

ลูกขอพร: อดคิดหนี

My Little Prayers

บทสวดขอวัน

บทที่ 84

เงินคือพระเจ้า(?)

ข้าแต่พระเป็นเจ้า วันก่อนลูกไปทำผม ระหว่างที่เจ้าของร้านทำผมของลูกอยู่ เขาก็มักจะคุยโน่นคุยนี้ตามประสาพ่อตีลูกคุยถึงเรื่องการไปไหว้คุณพ่อตอนเช้า เขาก็อุทานขึ้นมาว่า “พี่ไหว้คุณพ่อได้ด้วยหรือ ก็พี่เป็นคริสต์แล้วนี่” ลูกแปลกใจถามเขาว่า “ทำไมหรือ? ทำไมพี่จะไหว้คุณพ่อไม่ได้” เขาก็เลยเล่าให้ฟังว่ามีลูกค้าอีกคนหนึ่งที่ได้เปลี่ยนมาเป็นคริสต์เหมือนกัน แต่เขาไม่ทราบว่าเป็นคริสต์ตั้งหรือคริสเตียน ลูกค้าคนนั้นบอกพวกเขาว่า เดียวนี้เขาไม่ไหว้บรรพบุรุษแล้ว และพระเจ้าของเขาใจดีมาก ตั้งแต่เขามาเป็นคริสต์ เขาก็เจริญรุ่งเรือง แถมยังถูกหวยบ่อยๆด้วย และยังพูดอีกว่า คนอื่นๆ ที่ยังไม่ได้รับเชื่อพระเยซูตายแล้วจะตกนรกหมด ปรากฏว่าช่างทำผมทำเล็บทั้งหลายก็เลยมีความรู้สึกละอายใจกับพระเยซูของคริสตไปหมด ลูกได้ยืนดั่งนั้นก็บอกพวกเขาว่า สำหรับลูกเองการไหว้บรรพบุรุษนั้นเป็นขนบธรรมเนียมและพิธีอันดีงามของคนจีนที่ทำกันมาแต่โบราณ เป็นการแสดงความกตัญญูต่อบรรพบุรุษ ลูกไม่เห็นเหตุผลที่จะไหว้ อากง อาม่า ปู่ ย่า ตา ทวด ของเราไม่ได้ เพราะเพียงเรานับถือศาสนาคริสต์ และจริงอยู่เราทราบว่าพระเยซูของเราเป็นองค์พระเจ้าเที่ยงแท้ แต่เราคงจะไม่ไปบอกว่าคนอื่นจะตกนรกหมดหากไม่เชื่อเหมือนเรา เช่นเดียวกับที่เรามีคุณพ่อคุณแม่ที่แสนจะใจดี แล้วก็ไปพูดเกทับคนอื่นว่า “พ่อแม่ฉันดีกว่าพ่อแม่เธอตั้งเยอะ พ่อแม่เธอไม่เอาไหนเลย” และหลังจากที่ลูกได้พูดคุยถึงเรื่องพระเจ้าตามความรู้สึกของลูกแล้ว ช่างของลูกก็ปรารภขึ้นว่า “เออเนะ มันขึ้นอยู่กับการเชื่อ ฟังพี่คนนั้นกับพี่พูดเรื่องพระเยซูของพี่แล้ว ความรู้สึกต่างกันเลย”

เมื่อไม่นานมานี้ มีชาวสังคมข่าวหนึ่งว่า สโมสรต่างประเทศแห่งหนึ่งที่อยู่ที่กรุงเทพฯ ได้เชิญสุภาพสตรีไฮโซคนหนึ่งไปพูดบรรยายให้สมาชิกฟังในหัวข้อ “คุณสมบัติพิเศษของกุลสตรีไทย” ลูกอ่านข่าวเสร็จก็เศร้าใจ จริงๆมันก็ไม่ได้เกี่ยวอะไรกับลูกหรอก เพราะผู้ถูกเชิญกับลูกก็ไม่ได้รู้จักกันเป็นการส่วนตัว แต่ผู้หญิงคนนี้ทุกคนในสังคมทราบว่าไม่เหมาะสมด้วยประการทั้งปวงที่จะพูดในหัวข้อนี้แต่เขามีเงิน และมี connection สังคมไฮโซก็เลยยกย่องให้เกียรติเขาอย่างเลอเลิศ พออ่านข่าวว่าฝรั่งมังค่ามันเชิญผู้หญิงคนนี้ไปพูดบรรยายในหัวข้อเช่นนี้ ลูกก็เลยรู้สึกว้าวมองว่าสังคมมนุษย์นี้ไม่ว่าคนไทยหรือฝรั่งก็เหมือนกันหมดคือ เห็นคุณค่าของมนุษย์เพียงแค่ว่าจากเปลือกภายนอกไม่ใช่จากข้างใน คนที่มีเงินมีอำนาจก็จะถูกยกยอปอขึ้น โดยไม่มีใครคำนึงว่าคนๆนั้นเป็นคนดีหรือคนเลว หรือที่รายนะรวยได้ด้วยวิธีใด ทำมาหากินอย่างสุจริต หรือเพราะเอาไรต์เอาเปรียบคนอื่น หรือฉ้อโกงด้วยชั้นเชิง หรือวิธีเหนือเมฆต่างๆ เอาเป็นว่าคนมีเงินนะ ทำอะไรก็ถูกไปหมด ทำอะไรก็น่ารักไปหมด พูดอะไรแต่ละอย่างก็เสียงดังฟังชัด มีแต่คนขานรับ แม้จะไม่เห็นด้วย ก็ไม่มีใครกล้าปริปากคัดค้าน เพราะอำนาจเงินมันหนักจนทับได้ทุกอย่างทุกอย่าง รวมทั้งปากของคนรอบข้าง

จริงๆแล้วใครจะยกย่องใคร มันก็ไม่น่าเกี่ยวกับลูก แต่ที่ลูกรับไม่ได้ทุกๆครั้งที่เห็นมีการยกย่องคนมีเงินอย่างล้นหลาม

หลับตา ลูกจะรู้สึกหงุดหงิด เพราะลูกรู้สึกว่ นั่นเป็นการสนับสนุนให้รุ่นลูกรุ่นหลานเราเห็นแต่ตัวอย่างที่ไม่ดีในการดำรงชีวิตของพวกเขา หากรอบๆตัวเขาทั้งโลกมีแต่ยกย่องสรรเสริญ**คนมีเงิน** โดยไม่คำนึงถึงสิ่งอื่นใด ลูกกลัวว่า เยาวชนรุ่นใหม่ๆ จะได้รับการสื่อที่ผิดๆ ในการเลือกแบบฉบับของชีวิตของเขา เช่นเดียวกับช่างทำผมของลูกที่ได้รับการสื่อที่ทำให้เขาเข้าใจไขว้เขว

“คนรักเงินย่อมไม่อิมเงิน และคนรักสมบัติไม่รู้จักอิมกำไร นี่คือนิจจังด้วย” ปัญญาจารย์ 5:10

แต่ลูกทำอะไรได้เล่ากับการยกย่องบูชา”เงิน”ของสังคม? คำตอบก็คงจะไม่ได้ หากลูกพูดมากไปในเรื่องนี้อาจถูกตอกหน้ากลับมาว่า “อิจฉาเขาเพราะตัวเองไม่มีเงินเท่าเขาละซี” เสรีจอีก! ลูกก็เลยทำในสิ่งที่ลูกทำได้เท่านั้นคือไม่ไป”เหอ”คนมีเงินกับเขาด้วย และอบรมให้ลูกๆ เห็นทุกครั้งที่มิตัวอย่างเช่นนี้ว่า นี่คือนิตัวอย่างของ hypocrite อย่าไปเอาอย่างเด็ดขาด แล้วกับสังคมทั่วไป ลูกก็คงจะยิ้มและเจีบเท่านั้น อ้อ! และก็มาราบทูลให้พระองค์ฟัง ขอบพระคุณพระองค์ที่ทรงรับฟังลูกมาตลอด หวังว่าพระองค์จะทรงกรุณารับฟังคำสวดภาวนาในทุกๆเรื่องของลูก วันนี้ลูกขอจบบทสวดด้วยบทพระวาจาเรียบง่ายแต่เข้าใจยากของพระองค์บนนี้พระเจ้าข้า

“ผู้ที่มีใจยากจน ก็เป็นสุข”

อาแมน

ลูกขอพร: อดทนนะ

My Little Prayers

บทสวดขอวัน

บทที่ 85

ความรุนแรง

ข้าแต่พระเป็นเจ้า ในทุกวันนี้ เกือบไม่มีวันไหนที่เราจะหยิบหนังสือพิมพ์ขึ้นมาอ่าน หรือเปิดโทรทัศน์ดูข่าว ที่ไม่มีข่าวเกี่ยวกับการฆ่ากัน หรือการทำลายกัน ระหว่างมนุษย์ด้วยกันเอง ไม่ว่าจะในกรณีที่มีคนลอบยิงผู้คนตายไป 10 กว่าศพ โดยไม่เลือกสีผิว เพศหรือวัย ที่แฉกรัฐอูชิงตัน ประเทศสหรัฐอเมริกา ที่ทางการเพิ่งจับผู้ต้องสงสัยได้ 2 คน เมื่อไม่กี่วันที่ผ่านมา หรือการระเบิดในโคลัมเบียที่เกาะบาห์ลี แหล่งท่องเที่ยวอันลือชื่อระดับโลกที่คนตายไปกว่า 200 คน หรือล่าสุด การบุกเข้าไปจับคนดูละครที่โรงละครในเมืองมอสโกเป็นตัวประกันของกลุ่มหัวรุนแรง และจบลงด้วยหน่วยกู้ภัยพิเศษของทางการรัสเซียต้องใช้กำลังบุกเข้าไปช่วยผู้เคราะห์ร้าย 700 กว่าคนนั้น ผลก็คือกลุ่มหัวรุนแรงตายไปกว่า 30 คน และคนที่ไปดูละครต้องตายไปกว่า 60 กว่าคนโดยไม่รู้อิโหนอิเหน่

อะไรกำลังเกิดขึ้นกับโลกเรา พระเจ้าข้า ทำไมมนุษย์ถึงเกลียดชังมนุษย์ด้วยกันเอง ขนาดฆ่ากันตาย เป็นผักเป็นปลา กันเช่นนี้?

มีนักเขียนฝรั่งคนหนึ่งเพิ่งได้รับรางวัลจากการเขียนหนังสือเล่มหนึ่ง พูดเกี่ยวกับ Faith (ความศรัทธา) และความเชื่อ (Belief) ไว้อย่างน่าฟังมาก เขาพูดว่า “Fanatics do not have faith...they have belief. With faith you let go. Whereas with belief, you cling.” ลูกจะพยายามแปลเป็นภาษาไทยแม้ไม่ทราบว่าจะสามารถแปลได้ใจความชัดเจนอย่างที่เขาสื่อในภาษาอังกฤษหรือไม่ “พวกหัวรุนแรงไม่มีความศรัทธา เขามีความเชื่อ ด้วยความศรัทธาท่านปล่อยวาง ในขณะที่ด้วยความเชื่อ ท่านยึดติด”

ช่างลึกซึ้งอะไรเช่นนี้! ลูกกำลังคิดถึงคำ 3 คำในสถานการณ์ของโลกปัจจุบัน ความโลภ ความแค้น และการให้อภัย คำพูด 3 ประโยคของนักเขียนคนนี้ สอดคล้องกับความคิดของลูกพอดี

ลูกมีบั้งอาจจะไปวิเคราะห์สถานการณ์ของโลกในฐานะผู้เชี่ยวชาญทางการเมืองหรืออะไรทำนองนั้น แต่ลูกมองเหตุการณ์ทั้งหลายผ่านสายตาและหัวใจของลูกที่มีพระมหาเยซูเจ้าในใจ เหตุการณ์ต่างๆ เกิดขึ้นเพราะอันดับแรก **มนุษย์มีความโลภ** ผู้ที่แข็งแรงกว่าหรือมีอำนาจมากกว่า จะเอาไรต์เอาเปรียบผู้ที่อ่อนแอกว่าหรือด้อยอำนาจกว่า ไม่ว่าจะในระดับคนกับคน หรือเผ่ากับเผ่า หรือประเทศกับประเทศ ทั้งนี้เพราะผู้ที่เหนือกว่าจะ “เอา” จากผู้ที่ด้อยกว่า เมื่อผู้ด้อยกว่าถูก “รังแก” ก็เกิด**ความแค้น** ครั้นจะไปสู้กันซึ่งๆ หน้าก็สู้ไม่ได้ เพราะกำลังวังชาน้อยกว่า ก็เลยเก็บความแค้นนี้ไว้เต็มอก และในเวลาเดียวกันก็พยายามทุกวิถีทางที่จะแก้แค้นตอบ หากไม่ได้ด้วยเล่ห์ก็เอาด้วยกล หากไม่ได้ด้วยมนต์ก็เอาด้วยคาถา หากสู้รบตบมือกับมหาอำนาจไม่ได้ ก็ฆ่าคนอื่นที่ใกล้เคียงกันซะเลยแต่ต้องเป็น scale ใหญ่ ฆ่าทั้งที ต้องให้เกิดคลื่นความรู้สึกรึ้อต้องกระเทือนไปทั้งประเทศหรือทั้งโลกเลย

นี่คือความคิดของคนที่มี Belief หรือความเชื่อ เขาเหล่านี้มีความเชื่อในอุดมการณ์ของเขา ตาต้องต่อตา ฟันต้องต่อฟัน ชีวิตต้องต่อชีวิต เขาทำร้ายเรา เราต้องทำร้ายเขาตอบ

แต่หากเป็นคนที่มี Faith หรือความศรัทธา (อย่างจริงจัง) ในพระเจ้า ความเจ็บปวดก็จะลบล้างได้ด้วยความรัก และความแค้นก็จะลบล้างได้ด้วยกรไห้อภัย เพื่อนคนยิวที่เป็นเพื่อนของลูก พุดให้ฟังเสมอว่า พวกคนยิวไม่เชื่อว่า พระเยซูเป็นพระเจ้า เพราะพระเจ้าบอกพวกเขาว่า เมื่อไรที่พระบุตรลงมาบังเกิดบนโลกมนุษย์เมื่อไร โลกทั้งโลกจะมีแต่สันติสุข จะไม่มีสงครามและจะมีแต่ความรัก ลูกตอบเขาและยังยืนยันกับเขาทุกครั้งที่พบเขาว่า ที่โลกมนุษย์ยังเป็นเช่นทุกวันนี้ ก็เพราะมนุษย์ไม่ยอมเชื่อฟังและปฏิบัติตามคำสั่งสอนของพระองค์ต่างหาก

ในฐานะมนุษย์ตัวเล็กๆ คนหนึ่งที่ไม่มีบทบาทอะไรกับใคร ลูกได้แต่สวดขอให้พระองค์ทรงดลใจมนุษย์ทั้งหลาย ให้เขาเหล่านั้น ได้รับสัมผัสความรักของพระองค์เถิด พระองค์ทรงให้เสรีภาพแก่มนุษย์ในการเลือกปฏิบัติและดำรงชีวิต และนี่แหละคือสิ่งที่มนุษย์เลือก!

“จงอวยพรแก่คนที่เคี่ยวเข็ญท่าน จงให้พร อย่าแข่งคำเลย” โรม 12:14

“อย่าทำชั่วตอบแทนชั่วแก่ผู้หนึ่งผู้ใดเลย” โรม 12:17

“อย่าทำการแก้แค้น แต่จงมอบการนั้นไว้ แล้วแต่พระเจ้าจะทรงลงพระอาชญา...

“การแก้แค้นเป็นของเรา เราเองจะตอบสนอง”” โรม 12:19

อาแมน

ลูกขอพร: อดคิดหนี

My Little Prayers

บทสวดขอฉัน

บทที่ 86

เงิน เงิน เงิน (อีกแล้ว!)

ข้าแต่พระเป็นเจ้า มีเรื่องแปลกมากเกี่ยวกับบทสวดบทนี้ของลูก เพราะอันที่จริง ลูกเขียนบทสวดนี้ซึ่งเกี่ยวกับเรื่องเงินทอง และถึงภัยของเครดิตการ์ดที่กำลังมอมเมาคนไทยให้ใช้จ่ายเกินตัว เพราะความเห็นแก่ “เงิน” ของบริษัทที่ออกการ์ดเหล่านี้เสร็จก่อนบทที่ 86 เสียอีก คือเขียนเสร็จราว 3 สัปดาห์ก่อน บทพระวาจาก็หาได้แล้ว ขาดเขียนตอนสรุป 2-3 บรรทัดก็เสร็จ บังเอิญมีเรื่องราวของความรุนแรงเกิดขึ้น ลูกก็เลยเขียนเกี่ยวกับความรุนแรงเป็นบทที่ 86 และคิดว่าจะเก็บบทนี้เป็นบทต่อไปคือ บทที่ 87 ในขณะที่ลูกเขียนบทนี้ ไม่มีข่าวใดๆ ในหนังสือพิมพ์หรือในสื่ออะไรเลย ที่เกี่ยวกับเรื่องที่ลูกกำลังเขียนอยู่ ช่วงนี้ลูกเขียนเกี่ยวกับเรื่องของเงินทองบ่อย ก็เพราะลูกหงุดหงิดมากในสังคมปัจจุบันที่มนุษย์เกือบทั้งโลกหันมานับถือเงินแทนพระเจ้า จนทำได้ทุกอย่างเพื่อให้ได้มาซึ่ง “เงิน” โดยไม่คำนึงว่าวิธีที่หาเงินนั้นอาจจะสร้างความวินาศแก่ผู้อื่นได้

ลูกเขียนเกี่ยวกับบริษัททั้งต่างชาติและไทยเช่นเดียวกันที่ต่างแข่งขันหาเงินกับประชาชนคนไทยถ้วนทั่วหน้า โดยเฉพาะในระดับล่างด้วยวิธีล่อคนระดับนี้ โดยการให้บัตรเครดิตง่ายๆ และโฆษณาให้คนไทยใช้จ่ายใช้สอยโดยไม่ต้องคำนึงถึงพื้นฐานฐานะครอบครัว หรือรายได้หรือความสามารถในการจ่ายคืน แต่หากใครไม่สามารถใช้คืนเงินที่ใช้ไปได้ บริษัทเหล่านี้ก็จะคิดดอกเบี้ย ชนิดปาหัวแตก เลือดตกยางออกได้ มีหน้าซ้ำยังมีการออกบัตรให้ผู้ถือเบิกเงินไปใช้ล่วงหน้าได้อีก

ในบทที่ลูกเขียน ลูกเขียนถึงภัยที่กำลังจะเกิดขึ้นกับคนไทยทั้งหลายที่กำลังถูกดูดเข้าไปหาความหายนะ เช่นเดียวกับแมงเม่าที่กำลังจะบินเข้าสู่กองไฟ ปรากฏว่าลูกยังไม่ทันจะส่งต้นฉบับให้ลูกสาวพิมพ์ หนังสือพิมพ์ต่างๆ ก็เริ่มลงข่าวเกี่ยวกับเรื่องเดียวกันกับที่ลูกเขียนนี้ ทั้งๆ ที่ตอนที่ลูกเริ่มเขียน ไม่มีข่าวอะไรเลยเกี่ยวกับเรื่องนี้ในหน้านสพ. ต่อมากระทรวงการคลังและแบงก์ชาติก็ออกมากำหนดอัตราดอกเบี้ยสูงสุด สำหรับการเก็บกับลูกค้าที่ไม่สามารถจะจ่ายตรงเวลาได้ เพราะเมืองไทยไม่มีกฎหมายที่จะควบคุมธุรกิจการออกบัตรเครดิต จึงเป็นวิธีเดียวที่จะช่วยเหลือคนไทยทั้งหลายที่กำลังตกเป็นเหยื่อของบริษัท “เหยี่ยว” เหล่านี้ได้

ปรากฏว่าเมื่อนสพ.ต่างลงข่าวกันเกรียวกราวเรื่องบัตรเครดิต ลูกก็เลยชะลอการพิมพ์บทสวดของลูก เพื่อความมั่นใจจะจบลงอย่างไร และถึงวันนี้ ลูกก็ตัดสินใจเขียนใหม่ แต่คงหัวข้อ “เงิน เงิน เงิน” ไว้เหมือนเดิม

วันก่อนลูกได้ยินผู้ใหญ่คนหนึ่งแบ่งปันว่า บางครั้งเกิดความท้อในการรับใช้พระ ลูกเองก็ไม่แตกต่างไปจากท่านนั้นเท่าไร แต่ความท้อของลูกอาจจะเกิดจากสาเหตุต่างกัน ลูกท้อเพราะทุกวันนี้ลูกเห็นชายหันขวา เห็นแต่คนที่นับถือ “มนุษย์นิยม” ลูกไม่ใช่คำว่า “วัตถุนิยม” เพราะคำว่า “มนุษย์” มีความหมายมากกว่า “วัตถุ” มนุษย์นับถือมนุษย์ที่มีเงิน มีอำนาจ มีชื่อเสียง มีบารมี ให้คุณได้ ให้ผลประโยชน์ได้โดยไม่สนใจว่าคนมีเงินเหล่านั้นได้เงินมาด้วยความเก่ง ความบริสุทธิ์ หรือได้

มาเพราะคอร์ปชั่น หรือโกงกินเขา ตรงกันข้าม มนุษย์ที่เป็นคนดี (จริงๆ) เป็นคนรักพระ อยู่ในศีลธรรม ปฏิบัติตนเป็นลูกที่ดีของพระตามแบบฉบับของคนๆ นั้น และเป็นคนจริงใจ แต่ไม่มีเงิน ไม่มีอำนาจ ไม่มีชื่อเสียง ไม่มีบารมี ไม่อยู่ในฐานะให้คุณหรือผลประโยชน์แก่คนอื่นได้ กลับเป็นคนที่สังคมเมิน อะไรจะปานนั้น ไม่ว่าจะอยู่ในสังคมใด มีใครยิวสาวได้สาวเอา มือขวาบางคนยังกำลัง shake hand กันอยู่ แต่มือซ้ายไหลอยู่ข้างหลังกำดาบไว้พร้อมเสมอที่จะใช้งานมัน เดียวนี้ทุกอย่างไฮเทคหมด คอร์ปชั่นก็เริ่มเข้าสู่ยุคไฮเทคกับเขาด้วย ทำให้ปุ๋ยสามารถแปรสภาพเป็นซีเมนต์ก็ยิ่งได้! ลูกได้แต่เศร้าใจ ยิ่งเห็นมาก ยิ่งรู้มาก ก็ยิ่งเศร้ามาก ยิ่งเศร้ามาก ก็เลยพาลเกิดความท้อใจ แต่พอลูกเกิดความรู้สึกเช่นนี้ ลูกก็คิดถึง “พี่พี่คริสตชน” ที่ลูกยึดถือเป็น “แบบฉบับ” ในใจว่าอย่างน้อย ยังมีคนที่เป็นอย่างที่ดีให้ลูกปฏิบัติตัวตาม และที่สำคัญที่สุด ลูกก็รับสวดภาวนาต่อพระแม่และพระมหาเยซูเจ้า ขอให้พระองค์ทั้งสอง ทรงช่วยให้ลูกสามารถเห็นถึง “ความจริง” ของชีวิตอย่างเด่นชัด และไม่ถูก “คลื่นมนุษย์” กลืนไปด้วยในที่สุด

เวลาลูกท้อใจมากๆ ลูกจะขอทูลต่อพระองค์ว่า ลูกขอปิดหู ปิดตา ปิดสัมผัสทั้งหมดของร่างกายชั่วคราว เพื่อ shut out “ความเป็นมนุษย์” รอบข้างที่ลูกรู้สึกว่า เป็นมลภาวะของจิตวิญญาณ แล้วลูกก็จะสวดส่ายประจำหลายๆ ส่าย เพื่อชำระล้างความรู้สึกที่อัดอัดเหล่านั้น ให้ออกจากหัวใจ เมื่อลูกเสร็จจากห้วงภวังค์แห่งการสวดภาวนา ลูกจะรู้สึกสดชื่นอีกครั้งหนึ่ง เพราะพระองค์และพระแม่ได้ประทานความบริสุทธิ์ และความชุ่มฉ่ำแก่หัวใจของลูกอีกครั้งหนึ่ง ทำให้ลูกมีกำลังใจรับใช้พระองค์ต่อไป

พระองค์ทรงพระทัยดีที่สุด ลูกขอขอบคุณพระองค์จากใจ พระเจ้าข้า

“ด้วยว่าการรักเงินทองนั้น เป็นมูลรากแห่งความชั่วทั้งหมด และเพราะความโลภนั้นแหละ

จึงทำให้บางคนห่างไกลจากความเชื่อ

และตรอมตรมด้วยความทุกข์” 1 ทิโมธี 6 : 10

อาแมน

ลูกขอพร: อดคิดหนี

My Little Prayers

บทสวดขอวัน

บทที่ 87

โลกนี้ยังมีคนดี

ข้าแต่พระเป็นเจ้า ช่วงนี้ลูกรู้สึกตัวเองแย่มาก จากเดิมที่มองเห็นทุกคนในแง่ดีจนโลกเอียง ลูกเริ่มมองเห็นคนในแง่ไม่ดี เพราะเหตุการณ์ต่างๆ รอบตัวที่ลูกได้ประสบมา ทำให้ลูกรู้สึกว่าโลกนี้ช่างหาคนดียากเหลือเกิน ลูกรำพึงกับพระองค์บ่อยๆ ว่าโลกนี้ไม่มีคนดีเหลือแล้วหรือ แล้วพระองค์ก็ทรงตอบลูก...

เมื่อวันอาทิตย์ที่ผ่านมา ขณะที่ลูกติดธุระอยู่ ลูกสาวคนเล็กของลูกก็รีบไปซื้อของกินของใช้ประจำสัปดาห์ที่ห้างซูเปอร์สโตร์ใกล้บ้านแทนลูก และนัดกันว่าจะกลับมารับประทานอาหารเที่ยงพร้อมกัน ปกติเธอจะโทรหาลูกว่าตอนนี้เธออยู่ไหนแล้ว ทำธุระใกล้เสร็จแล้วยัง ฯลฯ เป็นระยะๆ วันนั้นเธอไม่ได้โทรและตัวลูกเองก็ทำงานเพลิน จนเลยเวลาเที่ยงไปเกือบชั่วโมง เมื่อกลับถึงบ้าน ลูกแปลกใจที่ลูกสาวยังไม่กลับและไม่ได้โทรหาลูกเลย ลูกจึงโทรหาเธอเอง ปรากฏว่าเสียงของเธอ upset มาก นอกจากเธอได้ซื้อข้าวของเยอะเยอะแล้ว เธอได้ซื้อหนังสือภาษาอังกฤษ 2 เล่ม เมื่อกลับถึงบ้านและเอาของลงหมดแล้ว จึงทราบว่าได้ลืมถุงหนังสือไว้ในรถเข็น เธอจึงขับรถกลับไปที่เดิม แต่ถุงหนังสือได้หายไปเสียแล้ว หนังสือเล่มหนึ่ง เป็นเล่มที่ลูกฝากให้ซื้อเพื่อไปให้เพื่อนและได้ให้ห่อเป็นของขวัญ เธอเดินไปถามยามของที่จอดรถทั้ง 2 ชั้น ยามทั้ง 2 บอกเธอว่าใครลืมของไว้ ก็จะหายไปเลย ไม่ค่อยมีใครเอาของที่เก็บได้มาคืนหรอก นานๆ จึงจะมีสักราย ยิ่งห่อเป็นของขวัญแล้ว ยากส์! เธอจึงเดินกลับไปห้างแผนกประชาสัมพันธ์ และแผนกบริการลูกค้า ทุกคนสายตาสงสาร ขณะที่เธอคุยกับลูกทางโทรศัพท์ ลูกรู้สึกถึงความรู้สึกของลูกสาวดี เธอไม่ได้เสียดายหนังสือหรอก แต่เธอเสียใจว่า ทำไมคนไทยถึงเอาของของคนอื่น โดยไม่ละอายใจ ขณะนั้นลูกตอบเธอว่า “ลูกเอ๊ย นี่คือความจริงของชีวิต คนโลกมีมากกว่าคนไม่โลก” ลูกสาวบ่นพึมพำต่อว่ามันเป็นหนังสือภาษาอังกฤษ คนที่อ่านหนังสือภาษาอังกฤษก็ยังเอาของของคนอื่นไปเช่นนี้หรือ ลูกเองก็รู้สึกเสียใจที่เด็กที่มีหัวใจบริสุทธิ์ เริ่มรู้สึกเช่นนี้กับเพื่อนมนุษย์ แต่ในใจลูกเองขณะนั้นแน่ใจว่า หนังสือคงหายไปแล้ว จึงบอกลูกสาวว่า ให้กลับไปร้านหนังสือใหม่ เพื่อซื้ออีก 2 เล่ม สักพักใหญ่ๆ เธอโทรกลับมา คราวนี้พอเธอเรียก “หม่ามี้ข้า...” แล้วเธอก็ร้องไห้โฮ ลูกตกใจมาก สิ่งแรกที่แวบขึ้นมาในสมองก็คือ ยามทำอะไรเธอหรือเปล่า หรือรถเธอเกิดอุบัติเหตุ ลูกคิดว่าคงมีเหตุร้ายอะไรแทรกขึ้นมาในระหว่างที่เธอกำลังเสียใจเรื่องหนังสือหาย ลูกพยายามถามว่า “เกิดอะไรขึ้น ลูกใจเย็นๆ บอกหม่ามี้ข้าว่าเกิดอะไรขึ้น” ขณะที่ลูกพรวดบอกลูกสาวว่าใจเย็นๆ ใจของลูกเองกลับเต้นแรงด้วยความตื่นตระหนก เพราะลูกนึกถึงสภาพที่ลูกสาวต้องเดินถามยามที่เฝ้ารถ ด้วยตัวคนเดียวแล้วก็ใจหาย ปรากฏว่าชั่วอึดใจเดียว เธอก็พูดต่อว่า “หม่ามี้ข้า ในโลกนี้ยังมีคนดีค่ะ” เธอได้กลับไปร้านหนังสือ เพื่อซื้อหนังสือใหม่และเมื่อไปถึง ก็เดินไปยังเคาน์เตอร์เพื่อถามว่ามีใครเอาหนังสือที่เธอเพิ่งซื้อไปเมื่อ 2 ชม.ก่อนมาคืนไหม ขณะนั้นเอง มีลุงคนหนึ่งยืนอยู่ตรงนั้นพอดี และหันมาถามว่า “หนังสืออะไรนุ?” ลูกสาวจึงบอกชื่อหนังสือไป ลุงคนนั้นจึงบอกว่า “ตามลุงมา” และได้พาลูกสาวไปที่รถของเขา ซึ่งจอดตรงที่

ลูกสาวได้จดก่อนหน้านี้อ่านหนังสือให้ ลูกสาวดีใจมาก ที่เธอร้องให้เพราะดีใจว่า “โลกนี้ยังมีคนดี ไม่ใช่จะมีแต่คนโลก หรือคนเลวอย่างที่เราคิด”

บายนั้น ลูกรู้สึกว่พระองค์ได้สัมผัสใจลูกอย่างจัง ลูกรู้สึกดีใจมากที่มีเหตุการณ์นี้เกิดขึ้น ลูกทราบทันทีว่า นั้น เป็นการตรัสของพระองค์กับลูกอย่างดั่งฟังชัดว่า “โลกนี้ยังมีคนดีเหลืออยู่” พระองค์คงไม่ต้องการให้ลูกเสีย “ความบริสุทธิ์ของจิตใจ” และมองเพื่อนมนุษย์ในแง่ร้าย พระองค์จึงตอบคำรำพึงของลูกด้วยเหตุการณ์นี้ ลูกช่างโชคดีเหลือเกินที่มี พระบิดาที่ทรง thoughtful และดูแลลูกๆ ของพระองค์อย่างใกล้ชิดเช่นนี้

**“พระองค์ทรงอารักขาชีวิตธรรมิกชนของพระองค์ พระองค์ทรงช่วยกู้เขาจากมือของคนอธรรม ความสว่าง
แจ่มขึ้นแก่คนชอบธรรม และความชื่นบานมีขึ้นแก่คนใจเที่ยงธรรม” สดุดี 97 : 10-11**

อาแมน

ลูกขอพร: อดทนนะ

My Little Prayers

บทสวดขอวัน

บทที่ 88

New Year Resolution

ข้าแต่พระเป็นเจ้า เวลาช่างผ่านไปรวดเร็วเหลือเกิน แผลอแผลบเดียว อีกปีหนึ่งกำลังจะผ่านไปแล้ว

ลูกจำได้ว่าตอนเป็นเด็กเวลาจะใกล้ปีใหม่ คุณครูมักจะให้เด็กๆ เขียนออกมาว่าปีที่กำลังจะผ่านพ้นไปได้ทำอะไรที่
ดีน่าชื่นชม และมีอะไรที่น่าจะเปลี่ยนแปลง หรือทำให้ดีขึ้นในปีใหม่

มาบัดนี้ปี 2002 กำลังจะผ่านไป และอีกครั้งหนึ่งลูกรู้สึกตัวเหมือนเด็ก แต่คราวนี้ไม่ใช่ด้วยวัย แต่ด้วยหัวใจต่อหน้า
พระพักตร์ของพระองค์ และลูกกำลังจะเขียนรายการถวายต่อพระองค์ ไม่ใช่ส่งให้คุณครู

ลูกจะถามตัวเองโดยใช้คำถามเพียงคำถามเดียว นั่นคือ “ลูกได้ทำตัวเป็นลูกที่ดีพอสำหรับพระองค์ ในปีที่ผ่านมา
แล้วหรือยัง” โอโฮ! แค่คำถามเดียวลูกต้องถามตัวเองต่ออีกเยอะแยะหลายข้อเลยทีเดียว

ข้อแรก ลูกได้สวดภาวนาพอเพียงไหม?

วันก่อนในการให้โอวาทแก่องค์กรหนึ่ง ๆ พณฯ พระคาร์ดินัล ได้พูดถึงว่าหากคนๆ หนึ่งมีอายุอยู่ถึง 100 ปี แต่คนๆ
นั้น ให้เวลาสวดภาวนาเพียงวันละ 5 นาที แม้จะไปวัดฟังมิสซาทุกอาทิตย์ คนๆ นั้นตลอดชีวิต จะให้เวลาสำหรับการสวด
ภาวนาเพียง 5 เดือนเท่านั้น! ในขณะที่จะใช้เวลาทำอย่างอื่นเป็นต้นว่า รับประทานอาหาร นอน เล่น ฯลฯ เป็นเวลามากกว่า
หลายสิบหลายร้อยเท่า

การสวดภาวนาไม่ใช่เป็นการเสียเวลาหรือทำให้เสียการทำงาน เราสวดภาวนาได้ทุกขณะเวลาของชีวิต แม้ในเวลา
ทำงาน เวลานั้นรถ ฯลฯ ทุกวันนี้การสวดภาวนากลายเป็น second nature ของลูกไปซะแล้ว (ขออภัยจากเพลงใน
ภาพยนตร์เรื่อง My Fair Lady มาใช้!) บางครั้งก่อนนอนลูกจะทูลต่อพระองค์ ต่อพระแม่ว่า “ลูกรักพระองค์ ลูกรักพระแม่
พระเจ้าข้า” และลูกจะรู้สึกถึงการอ้อมอกของพระองค์ และพระแม่ทุกครั้ง 😊

ทุกเช้าก่อนออกจากบ้านไปทำงาน ลูกจะสวดทูลขอให้พระองค์ประทานพลังแห่งความรัก พลังแห่งความดี และ
พลังแห่งความชอบธรรมแก่ลูก และไม่ลืมที่จะขอพระพรและความรักจากพระองค์ผ่านลูกไปสัมผัสทุกคน ที่ลูกจะพบในวัน
นั้นและทุกๆ วัน

ทุกวันนี้ชีวิตลูกจะขาดการสวดภาวนาไม่ได้เลย

ข้อสอง ลูกได้ “ฟัง” พระองค์พอเพียงไหม?

หลายๆ คนบ่นว่าไม่เห็นเคยได้ยินอะไรจากพระเจ้าเลย ก็จะได้ยินได้อย่างไรละ หากหัวใจของท่านเต็มไปด้วยสิ่ง
ที่ท่านอยากได้และอยากฟัง จนท่านไม่มีส่วนวางใจหัวใจให้พระองค์ใส่พระสุรเสียงของพระองค์เลย ท่านจึงได้ยินแต่ความ
ปรารถนาของตัวเอง การสวดภาวนาอย่างมีสมาธิ ทำให้เราเป็นหนึ่งเดียวกับพระเจ้า ทำให้หัวใจและจิตใจสงบ เงียบ และ

ว่าง และแค่นั้นยังไม่พอ ท่านต้อง**เปิดใจ**ให้พระเจ้าเข้ามาเป็นเจ้าของชีวิต โดยความสมัครใจและอย่างสิ้นสุดจิตใจ และเมื่อนั้นแหละ ท่านจะได้ยินพระสุรเสียงในใจของท่านอย่างใสแจ๋วเหมือนแก้วคริสตัลเจียรระโน

คนที่ถ่อมตนและยินยอมให้พระเจ้าเป็นเจ้าของชีวิตของเขาจะมีพระองค์เป็น “กัปตันชีวิต” ในทุกสิ่งทุกอย่างที่เขาทำ

ข้อสาม ลูกได้ทำทุกสิ่งทุกอย่างในชีวิตประจำวัน**อย่างดีที่สุด** เพื่อถวายเป็นพระเกียรติคุณแด่พระองค์พอไหม?

ตอนที่ลูกเป็นคาทอลิกใหม่ๆ ลูกเข้าใจว่าการรับใช้พระนั้นคือการที่เราต้องร่วมทำกิจกรรมกับองค์กรต่างๆ เท่านั้น ต่อมาเพื่อนคริสเตียนของลูกได้แก่ความเข้าใจให้ลูกว่า **การรับใช้พระที่ดีที่สุดคือ การทำทุกสิ่งทุกอย่างในชีวิตประจำวันให้ดีที่สุด** ซึ่งเท่ากับเป็นการถวายเป็นพระเกียรติคุณแด่พระองค์ และทั้งศาสนาจารย์ของเขา ตลอดจนพระสงฆ์ของทางเราก็นั่นยั้งว่าเป็นความเชื่อที่ถูกต้อง

ดังนั้น ลูกจึงยึดถือเป็นหลักปฏิบัติของชีวิตเลยว่า ไม่ว่าลูกจะอยู่ในฐานะใดหรือทำอะไร ลูกต้อง**ทำให้ดีที่สุด** เพื่อถวายแด่พระองค์ ไม่ว่าลูกจะเป็นแม่ เป็นลูก เป็นนายจ้าง เป็นลูกจ้าง เป็นคู่ค้า เป็นเพื่อน ไม่ว่าลูกจะดูแลเงิน 2,000 ล้านบาทของบริษัท (ตัวเลขสมมติ!) หรือ 2,000 บาท ขององค์กรที่ลูกเป็นกรรมการอยู่ ลูกต้องให้ความสนใจและดูแลเอาใจใส่เท่ากัน นั่นคือความสัตย์ซื่อที่ลูกมีต่อพระองค์ ที่หลายคนอาจไม่เข้าใจ

แม้ว่าบางครั้งในสังคมไทยเรา คนส่วนใหญ่จะทำตัวเหมือนเป็นคนสุภาพยิ้มแย้ม ต่อหน้าได้ทุกอย่างแต่ลับหลังเป็นคนละโลกเลย ซึ่งนี่แหละคือความเป็นมนุษย์ แต่การใส่หน้ากากเข้าหากันนั้น คนที่นิยมชมชอบก็คือมนุษย์ด้วยกันเท่านั้น มนุษย์ใส่หน้ากากเข้าหาพระเจ้าไม่ได้

ลูกเกรงกลัวพระองค์มาก แต่ลูกไม่เกรงกลัวมนุษย์ด้วยกัน เพราะลูกจะอยู่บนโลกนี้กับมนุษย์ด้วยกันเพียงชั่วคราวเท่านั้น แต่เมื่อลูกได้ไปอยู่กับพระองค์แล้ว ลูกจะได้อยู่ชั่วนิรันดร์

ข้อสี่ ลูกมีความเชื่อและความศรัทธาในพระองค์พอไหม?

ความเชื่อและความศรัทธาเป็นพระพรจากพระองค์ การยอมรับทุกสิ่งทุกอย่างตามน้ำพระทัยของพระองค์ โดยไม่โต้แย้งและด้วยความยิ้มแย้ม แม้จะเป็นสิ่งที่เราไม่ปรารถนา คือการมีความเชื่อในพระองค์อย่างปราศจากเงื่อนไข เราคงอยากให้พระองค์ทรงปรึกษาเราก่อนประทานสิ่งต่างๆ ในชีวิตให้ แต่นั่นคือการตามใจเราไม่ใช่ตามน้ำพระทัยของพระองค์

ลูกมีบั้งอาจปรารถนาเป็นคหบดีในพระหัตถ์ของพระองค์ แต่ลูกขอเป็นเพียงดินสอด้ามเล็กๆ ที่พระหัตถ์ของพระองค์จะทรงใช้เขียนอะไรก็ได้

ข้อห้า ลูก “รัก” พอแล้วยัง?

ทุกวันนี้คำว่า “ความรัก” ลูกใช้กันเกร่อ คำว่า “ความรัก” มีความหมายที่งดงามไม่ว่าจะถูกใช้ในทางใดก็ตาม แต่ “ความรัก” ที่มีความหมายที่สุดคือ ความรักที่ออกจากใจจริงแก่พระเจ้าและแก่**ทุกคน** ง่ายไหม? รักทุกคน โดยเฉพาะคนที่ทำให้เราโกรธทำให้เราเจ็บช้ำน้ำใจ ทำให้เราเสียใจ? ผู้ที่เป็นแบบฉบับของความรักที่บริสุทธิ์ที่สุดคือ องค์พระเยซูเจ้า เป็นไปได้ไหมที่เราจะสามารถรักเช่นเดียวกับที่พระองค์ทรงรักพวกเราได้?

ลูกทราบแต่ว่า ความรักคือยาวิเศษ รักษาได้ทุกโรคและยังฟรี! อีกด้วย ไม่ต้องเสียเงินแม้กระทั่ง 30 บาท ความรักยังมีคุณสมบัติพิเศษคือ เป็นสิ่งเดียวในโลกนี้ที่หยิ่งงี้ก็ไม่หมด ตรงกันข้ามยิ่งให้ก็ยิ่งมีมากกว่าเดิม แล้วทำไมมนุษย์บนโลกนี้ถึงเกลียดชังกัน เช่นฆ่ากันแทนที่จะรักกัน (น้ำ!)

ข้อหก ลูกได้ทำตัวเป็น “พยาน” ในพระองค์เพียงพอแล้วยัง? คนที่เห็นลูกจะเห็นพระองค์ในตัวลูกไหม?

การเป็นพยานในพระองค์ทำได้หลายทาง นอกจากการเป็นพยานอย่างชัดเจนโดยการแบ่งปันแล้ว เรายังเป็นพยาน

ได้โดยการกระทำ

ทุกวันนี้เราเห็นชายหันขวามือแต่การโก่งก้น คอร์รัปชั่น เอารัดเอาเปรียบ มือใครยาวสาวได้สาวเอา ฯลฯ เรากล้าไหมที่จะมีจุดยืนชัดเจน กล้ามีจรรยาบรรณ กล้าที่จะต้านกระแส กล้าที่จะไม่ทำสิ่งที่ผู้อื่นรอบข้างทำ หากสิ่งนั้นเป็นสิ่งที่ไม่ถูกต้อง?

เพื่อนคริสเตียนอีกคนบอกลูกว่า หากเวลาใครมองเราแล้วเห็นพระเจ้า จะเป็นสิ่งที่ประเสริฐที่สุด เพราะเท่ากับเราเป็นพยานในพระองค์แล้ว

ข้าแต่พระเป็นเจ้า ลูกเขียนเพียง 6 ข้อ ก็รู้สึกตัวเองยังห่างไกลจากการเป็น “ลูกที่ดี” ของพระองค์เหลือเกิน ลูกจึงจะขอเปิดใจของลูกให้กว้างๆ และทูลขอพระองค์เสด็จมาประทับในใจลูกเพื่อ “สั่ง” และ “สอน” ให้ลูกเป็นลูกที่ดีของพระองค์ ลูกยังด้อยปัญญาเหลือเกินในการเจริญรอยตามแบบอย่างที่คุณเยซูเจ้าทรงสอนไว้ ขอพระองค์โปรดเมตตาลูก นำทางลูกเทอญ

ในวาระใกล้วันคริสมาสต์สมภพนี้ ลูกขอกราบทูลขอพระองค์โปรดประทานพระพรแก่มนุษยทุกคนบนโลกนี้โดยการสัมผัสจิตใจของทุกคนด้วย “ความรัก” อันบริสุทธิ์ของพระองค์ และโปรดประทานพระพรให้พลังและกำลังใจแก่ลูกของพระองค์ทุกคนที่พยายามทำตัวเป็นลูกที่ดีของพระองค์โดยต้องต้านกระแส “มนุษย์นิยม” รอบข้าง ตลอดปีใหม่นี้และทุกๆ ปีตลอดไปเทอญ

“คนที่ซื่อสัตย์จะได้รับพรมากมาย แต่ผู้ที่ริบมั่งคั่ง จะไม่มีโทษ หามิได้” สุภาพิต 28:20

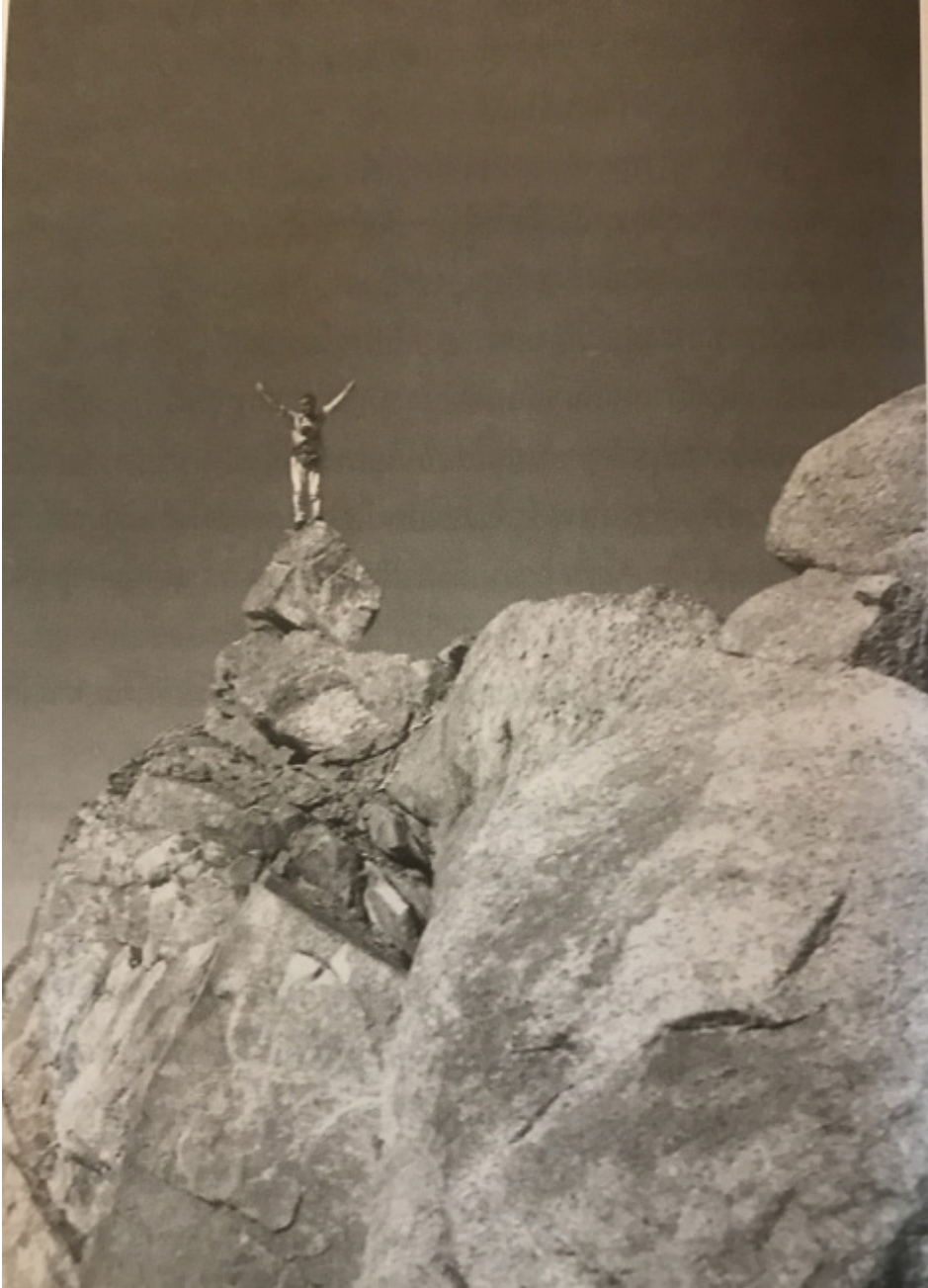
“เมื่อท่านจะกระทำสิ่งใดด้วยวาจาหรือด้วยกายก็ตาม จงกระทำทุกสิ่งในพระนามของพระเยซูเจ้า และขอบพระคุณพระบิดาเจ้าโดยพระองค์นั้น” โคโลสี 3:17

“ไม่ว่าท่านจะทำการสิ่งใด ก็จงทำด้วยความเต็มใจเหมือนกระทำถวายองค์พระผู้เป็นเจ้า ไม่ใช่เหมือนกระทำแก่มนุษย์” โคโลสี 3:23

อาแมน

ลูกขอพร: อดคิดหนี

My Little Prayers

บทสวดขอวัน

บทที่ 89

ขอสรรเสริญพระองค์

ข้าแต่พระเป็นเจ้า บทสวดนี้เป็นบทแรกในปี 2003 ที่ลูกเขียนถวายแด่พระองค์ ลูกขอเริ่มต้นปีใหม่ด้วยการสรรเสริญพระองค์และขอบพระคุณพระองค์สำหรับทุกสิ่งทุกอย่างที่พระองค์ทรงประทานให้แก่ลูกและครอบครัวในปีที่ผ่านมา

ลูกเริ่มต้นปีใหม่ด้วยใจที่เบิกบานและเปี่ยมไปด้วยความสุขเพราะเพิ่งกลับจากการไป “ถูกปล่อยเกาะ” ส่งท้ายปีเก่าต้อนรับปีใหม่อีกครั้ง อันที่จริง วยอย่างลูก ลูกชอบไปภูเขา ป่าดงพงไพรมากกว่า แต่ลูกๆ ชอบไปทะเล ไปเกาะ และไปดำน้ำดูปลาทะเลและปะการัง ลูกก็ตามใจเพราะความสุขที่แท้จริงของลูกคือการไปไหนก็ได้ที่ลูกๆ ทุกคนและลูกไปด้วยกัน และสมาชิกในครอบครัวของเราก็เริ่มขึ้นเรื่อยๆ ลูกๆ ก็ชอบแห่ลูกว่า “อีกหน่อยหากสมาชิกของครอบครัวเพิ่มมากกว่านี้ หม่ามี้คงต้องซื้อรถเมล์เล็กมาทำเป็นรถครอบครัว และถ้าเพิ่มมากกว่านี้อีก ก็คงต้องซื้อรถบัสแน่เลย” ลูกได้แต่ยิ้ม “เป็นความคิดที่ไม่เลวนิ!” 😊

ช่วงระหว่างนั่งเรืออยู่บนทะเลไปดำน้ำดูปะการัง ลูกมีเวลาเยอะที่จะ reflect หรือสะท้อนถึงชีวิตของตนเองที่ผ่านมา ปีใหม่นี้จะเป็นปีที่ 12 ตั้งแต่ลูกตื่นจากฝันร้าย และเป็นปีที่ 7 ที่ชีวิตลูกเปลี่ยนจากหน้ามือเป็นหลังมือ ตั้งแต่ลูกได้เริ่มต้น “ชีวิตใหม่ในพระองค์” บนโลกนี้ และลูกก็คิดถึงเรื่องๆ หนึ่งที่พระสังฆราชองค์หนึ่งที่ลูกเคารพรักได้เทศน์สอนให้ฟังหลายครั้ง

มีชายหนุ่มคนหนึ่งที่เป็นเขาแก่มาก แต่วันหนึ่งเขาพลัดตกลงมาจากยอดเขาท่ามกลางความมืด ปรากฏว่าเชือกที่ผูกตัวเขาได้ดึงเหนี่ยวเขาไว้ เขาจึงไม่ได้หัวทิ่มโหม่งโลก แต่กลับห้อยโถงเตงอยู่กลางอากาศท่ามกลางความมืด เขากลัวมาก ตะโกนขอให้พระเจ้าช่วยเขาให้รอด พระเจ้าเมื่อได้ยินดังนั้นจึงตรัสตอบว่า “ให้ตัดเชือก” แต่ชายหนุ่มผู้นั้นกลับเอาเชือกพันตัวเขาให้แน่นยิ่งขึ้น รุ่งเช้ามีคนพบศพชายหนุ่มผู้นั้นห้อยโถงเตง แข็งตาย เหนือพื้นดินเพียง 2 ฟุต เท่านั้น!

ลูกเองผ่านชีวิตคล้ายชายหนุ่มผู้นี้ และได้ยินพระองค์ตรัสเช่นเดียวกัน คือ “ให้ตัดเชือก” โดยไม่ลังเลใจ ลูกตัดทันที!

ในการถูกกล่าวหาในคดีมูลค่าถึง 200 ล้านบาท ลูกตัดทนายทิ้ง เพราะลูกมีความเชื่อมั่นว่า พระเจ้าทรงเก่งกว่าทนาย แม้ใครต่อใครในขณะนั้นจะคิดว่าลูกบ้าหรือโง่ที่ตัดสินใจสู้คดีโดยไม่มีทนาย แต่ความเชื่อของลูกที่มีต่อพระองค์ในขณะนั้น (และแม้ในขณะนี้) คือเชื่อโดยสิ้นสุจริตใจและแล้ว...

ทั้งๆ ที่ขณะนั้นลูกเห็นแต่ความมืด ลูกก็ตกลงสู่พื้นดินเพียง 2 ฟุตข้างล่างอย่างปลอดภัยสวัสดิภาพ! และเมื่อลูกตกถึงพื้นดินแล้ว พระองค์ก็ทรงยื่นพระหัตถ์อันอ่อนนุ่มแต่แข็งแกร่งให้ลูกยึดเกาะ เพื่อพยุงให้ลูกลุกขึ้น

เมื่อลูกลุกขึ้นได้แล้ว พระองค์ก็ทรงจูงนำลูกเดินก้าวไปข้างหน้าอย่างช้าๆ แต่มั่นคง นี้อคือ “ชีวิตที่เกิดใหม่” ของลูก ชีวิตที่ทุกอย่างก้าวพั้งให้พระองค์ทรงนำ แต่...ด้วยความเจียมเนื้อเจียมตัว ลูกขออนุญาตยึดพระหัตถ์พระองค์ไว้ แต่ลูกมีบังอาจ

เดินคู่ไปกับพระองค์ ลูกจึงขอ “คุกเข่าเดิน” ไปกับพระองค์ การ “คุกเข่าเดิน” นั้น มีเพียงแต่จะถวายพระเกียรติอย่างสูงสุด แต่พระองค์แล้ว ยังทำให้ลูกอยู่ใกล้พื้นดินมากกว่าการเดินธรรมดา ทำให้ลูกเห็นความสวยงามของดอกหญ้า เห็นความขยันของมด และเห็นด้วยกับคำพูดของ Bob Kerrey, President ของ New School University ใน New York City ผู้ได้รับ Congressional Medal of Honor ที่ว่า “A hero is someone who over and over does the right thing even though no one is there to witness it.” หรือแปลเป็นภาษาไทยว่า “วีรบุรุษคือผู้ที่ทำสิ่งที่ถูกต้องครั้งแล้วครั้งเล่า แม้ว่า จะไม่มีใครรู้เห็นเป็นพยานก็ตาม” ซึ่งตรงกับพระวาจาของพระองค์ที่ตรัสไว้ว่า

“ทานของท่านจะต้องเป็นทานลับ และพระบิดาของท่านผู้ทรงเห็นในที่ลับ จะทรงโปรดประทานบำเหน็จแก่ท่าน”

มัทธิว 6:4

ทุกวันนี้ หากใครมองจากเบื้องบนลงมายังชีวิตของลูกบนโลกนี้ เขาจะไม่เห็นรอยเท้า 2 คู่เดินเคียงข้างกันบนทราย ดังเช่นในบทกลอน Foot Prints on the Sand แต่เขาจะเห็นรอยเท้า 1 คู่กับรอยนิ้วม 1 คู่ เดินเคียงข้างกัน ลูกน้อยผู้ถ่อมตัว คุกเข่าเดินคู่กับพระองค์โดยยึดพระหัตถ์ของพระองค์ไว้อย่างเหนียวแน่น และก้าวไปข้างหน้าอย่างมั่นคงเพราะ ชีวิตที่เหลือของลูก ลูกขอพระองค์ทรงเป็นผู้นำทุกทีวารตรีจนถึงวันที่ลูกจะไปเฝ้าพระองค์

“เจ้าจะแสวงหาเราและพบเรา เมื่อเจ้าแสวงหาเราด้วยสิ้นสุดใจของเจ้า” เยเรมีย์ 29:13

“เพราะเรารู้แผนงานที่เรามีไว้สำหรับเจ้า เป็นแผนงานเพื่อสวัสดิภาพ ไม่ใช่เพื่อทุกขภาพ เพื่อจะให้โอกาสและความหวังแก่เจ้า” เยเรมีย์ 29:11

ลูกขอขอบพระคุณพระองค์อีกครั้ง พระเจ้าข้า

อาแมน

ลูกขอพร: อดทนนะ

My Little Prayers

บทสวดขอวัน

บทที่ 90

ควีนหลงจากปีใหม่

ข้าแต่พระเป็นเจ้า ปีใหม่ก็ผ่านไปหลายวันแล้ว แต่ลูกยังมีความรู้สึกของโถกรุ่นการฉลองอยู่ สำหรับลูกเอง จริงๆ ก็ไม่ได้ไปเน้นการฉลองปีใหม่อะไรมากมาย แต่สำหรับปีนี้มียู 2 เรื่อง ก่อนปีใหม่ที่ทำให้ลูกมีความสุขมาก แม้สำหรับคนอื่นอาจจะเป็นเรื่องเล็กๆ ก็ตาม

วันที่ 31 ธันวาคม ของปีก่อนปีที่แล้ว ลูกจำได้ว่าหลังรับประทานอาหารเสร็จลูกก็กลับมาพักผ่อนที่บ้านพักริมชายหาด เวลา 18.00 น. คืนนั้นปาร์ตี้ฉลองปีใหม่ก็จะเริ่มโดยการรับประทานอาหารริมชายหาดกัน ลูกมองนาฬิกา มันเป็นเวลาบ่ายโมงกว่าแล้ว ลูกรู้สึกกระวนกระวายใจ เพราะลูกยังติดค้างการสวดสายประจำต่อแม่พระถึง 6 สาย! ลูกได้สัญญาต่อแม่พระว่า ลูกจะสวดสายประจำวันละ 1 สาย วันไหนไม่ว่างจริงๆ ลูกจะขอติดไว้ และสวดชดใช้ในวันต่อมา ณ.วันสุดท้ายของปี ลูกจะต้องสวดสายประจำที่ติดค้างไว้ให้หมด ลูกนั่งอยู่หน้าบ้านพัก หยิบสายประจำออกมาสวดรวดเดียว 6 สาย จำได้ว่าสวดเสร็จก่อน 6 โมงเย็นเพียงไม่กี่นาที โอโฮ! โล่งออกไปที

แต่สำหรับปีที่ผ่านมาปรากฏว่า ในวันที่ 30 ธันวาคม ลูกก็สวดสายประจำครบถ้วนทุกวันแล้ว มีหน้าซ้ำยังสวดล่วงหน้า 1 วัน คือสวดสายของวันที่ 31 ธันวาคมเสร็จเรียบร้อยแล้วด้วย ปรากฏว่าพอถึงวันที่ 31 ธันวาคม อานาจฝ่ายลบในใจเริ่มทำงาน ลูกมีความคิดแว็บหนึ่งว่า เอ! เราก็กสวดสายประจำของวันนี้เสร็จไปตั้งแต่เมื่อวานแล้ว วันนี้ไม่ต้องสวดก็แล้วกัน บัดดลันน์ ฝ่ายบวกในใจสะกิดทันที “ได้ไง? มีเวลาว่างตั้ง 1 วัน ไม่สวดสายประจำในวันที่ส่งท้ายปีเก่าใช้ได้ทีไหนแล้วสวดเกิน 1 สายจะเป็นไป?” จริงซึนะ ลูกคิดได้ รีบสละความขี้เกียจทิ้ง ปรากฏว่าในคืนนั้นก่อน count down ต้อนรับปีใหม่ลูกได้สวดสายประจำทั้งปีถึง 366 สาย **ไชโย! ไชโย! ไชโย!** ลูกชนะใจตัวเองแล้ว ลูกต้อนรับปีใหม่ด้วยความเบิกบานใจ อย่างน้อยในเรื่องการสวดสายประจำปีนี้ ลูกทำได้ดีกว่าปีที่แล้วตั้งเยอะ

อีกเรื่องหนึ่งที่ทำให้ลูกแสนจะเบิกบานใจคือก่อนปีใหม่ มี supplier เจ้าหนึ่งที่บริษัทใหม่ของลูกนัดจะมาสวัสดีปีใหม่ลูก ซึ่งลูกก็คิดว่า เขาคนน่ากระเข้ามาตามธรรมเนียม ทีไหนได้พอลูกเห็นสิ่งที่เขานำมาสวัสดีปีใหม่ลูก ลูกถึงกับตะลึง เขาอุ้มรูปปั้นแม่พระกับพระกุมารเยซูของคโตนมาให้เป็นของขวัญแก่ลูก ลูกงงมาก ถามเขาว่าทำไมถึงรู้จักนำเอารูปปั้นแม่พระมาให้ เขาบอกว่าเขาทราบมาจากลูกน้องในบริษัทว่า ลูกเป็นคริสต์ที่รักพระมาก เขาจึงคิดว่าคงไม่มีอะไรที่จะทำให้ลูกชอบใจมากกว่ารูปพระ

ลูกยิ้มแก้มแทบปริ มิใช่เพราะรูปปั้นนั้นเท่านั้น แต่ที่ลูกดีใจมากคือ แสดงว่า พระเจ้าฟิเวอร์ของลูกได้เป็นที่รับทราบของทุกคนแล้ว ไม่ว่าลูกน้องลูกจะเป็นคนงานเย็บผ้าหรือเป็นถึงระดับ ดร. ทุกคนจะได้ยินเรื่องพระเจ้าจากลูกไม่เว้นแต่ละวัน ลูกได้ใช้อาชีพและชีวิตประจำวันกลายเป็นพระเกียรติคุณแด่พระองค์ได้อย่างเต็มที่แล้ว ลูกขอขอบพระคุณที่ทรงประทาน

โอกาสให้ลูกได้รับใช้พระองค์อยู่เสมอๆ ขอขอบคุณอย่างที่สุดพระเจ้าข้า

จาก 2 เหตุการณ์เล็กๆ แต่น่าอัศจรรย์นี้ ทำให้ลูกยิ้มแก้มแทบปริมาตั้งแต่ปีใหม่ ใครจะว่าลูกทำตัวเหมือนเด็กก็ช่าง
เถอะ เป็นก็เป็น เป็นเด็กต่อหน้าพระพักตร์พระเป็นเจ้านารักออก 😊

ทุกวันนี้หากใครขอให้ลูกแนะนำตัวเอง ลูกจะแนะนำว่า “อาชีพหลักของดิฉันคือ เป็นข้ารับใช้ที่ซื่อสัตย์ของพระ
ผู้เป็นเจ้าของ อาชีพรองคือเป็นคุณแม่ของลูก 4 คน และอาชีพเสริมคือเป็นนักธุรกิจหญิง” เพราะลูกเชื่อว่าทุกสิ่งทุกอย่างที่
มนุษย์ทุกคนได้ รับในชีวิตล้วนเป็นพระพรจากพระองค์ ลูกจึงไม่กังวลต่อสิ่งใดๆ ทั้งสิ้น ลูกมีความเชื่อในพระองค์ เพราะ
พระองค์ทรงตรัสไว้ว่า

“อย่าทุกข์ร้อนในสิ่งใดๆ เลย แต่จงทูลเรื่องความปรารถนาของท่านทุกอย่างต่อพระเจ้า
ด้วยการอธิษฐาน การวิงวอน กับการขอบพระคุณ แล้วสันติสุขแห่งพระเจ้าซึ่งเกินความเข้าใจจะคุ้มครองจิตใจ และ
ความคิดของท่านไว้ในพระเยซูคริสต์” ฟิลิปปี 4:6-7

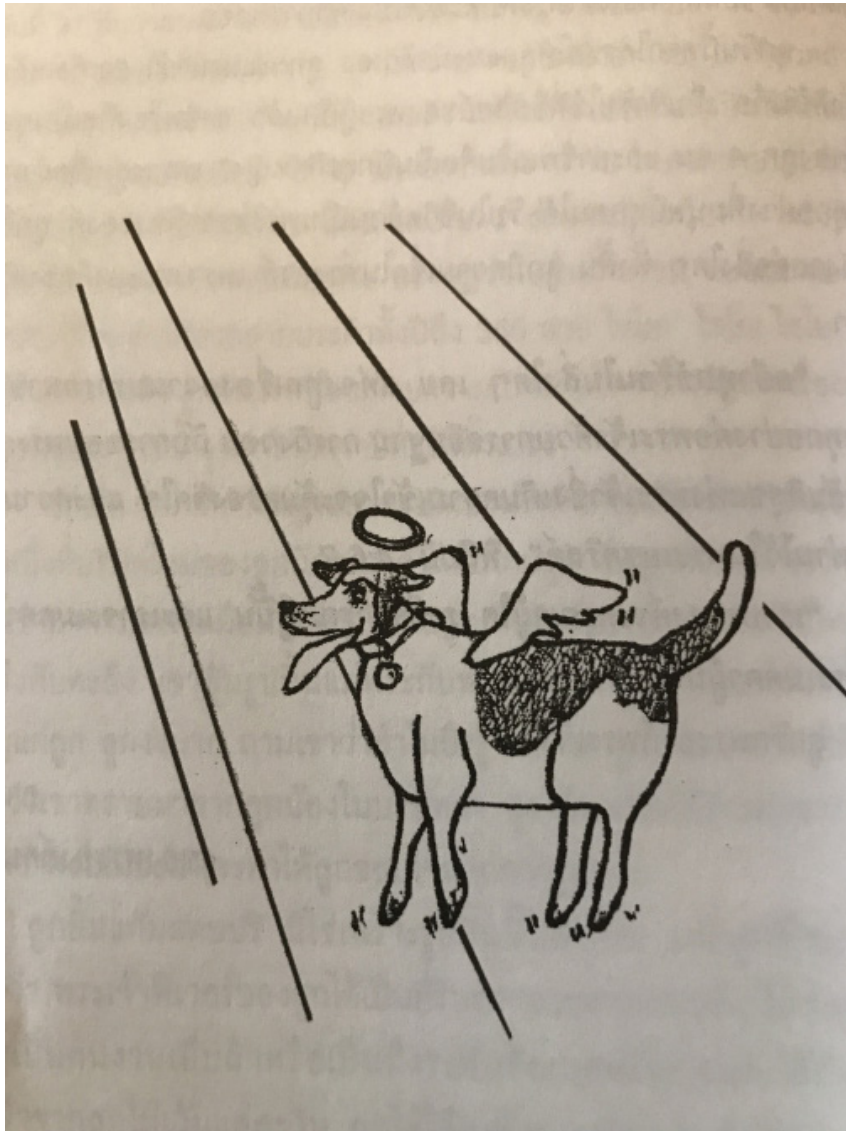
“เราประสงค์จะกรรณาผู้ใด เราก็จะกรรณาผู้นั้น และเราจะเมตตาใคร
เราก็จะเมตตาผู้นั้น” โรม 9:15

ลูกรักพระองค์พระเจ้าข้า

อาแมน

ลูกขอพร: อดทนเข้มแข็ง

My Little Prayers

บทสวดขอวัน

บทที่ 91

อาลัย “ ไร่ต่าง ”

ข้าแต่พระเป็นเจ้า ท่ามกลางความสุขสดชื่นของบรรยากาศปีใหม่ ลูกก็ประสบเหตุการณ์ที่ทำให้ลูกและลูกๆ หลังน้ำตาด้วยความเสียใจ สุนัขที่อยู่กับครอบครัวเรามา 14-15 ปี ได้จากเราไปเมื่อ 2 สัปดาห์ก่อนเสียแล้ว

สุนัขตัวนี้มาที่บ้านของพวกเราเอง เข้าตำราของการเป็น stray อย่างแท้จริง ในขณะที่บ้านของลูกมีสุนัขอยู่แล้ว ชื่อ บิงโก้ เป็นตัวผู้ จุๆ ก็มีสุนัขมาจากไหนไม่ทราบเข้ามาอยู่ในบริเวณบ้าน ไล่เท่าไรก็ไม่ยอมไป เป็นสุนัขพันธุ์ไทยแท้ ดูท่าทางเหมือนมันเป็นสัตว์เลี้ยงของครอบครัวเรามาตั้งแต่เกิดคือ มันทำท่าทางเซื่อง และกระดิกหางเข้าหาพวกเรา ในที่สุดพวกเราก็ใจอ่อนและรับเลี้ยงมันเป็นสัตว์เลี้ยงอีกตัวโดยเรียกมันว่า “ไร่ต่าง” เพราะลายของมันเป็นต่างๆ สีน้ำตาลสลับสีขาว ต่อมามันแต่งงานกับเจ้าบิงโก้ และออกลูกมา 2 ตัว ตัวหนึ่งลายเหมือน “ไร่ต่าง” เปี้ยบ เหมือน cloning ออกมา แต่กลายเป็นสีดำเหมือนพ่อ ลูกตั้งชื่อมันว่า “ตุ้ต๊ะ” อีกตัวสีดำปิ้งตัว ลูกตั้งชื่อมันว่า “ตัวมเตี้ยม” ลูกเลี้ยงลูกสุนัขทั้ง 2 ตัวจนโต ต่อมามันได้ทยอยตายไป แต่ตัวแม่คือ “ไร่ต่าง” คงอยู่กับครอบครัวเราตลอดมา จนสำหรับเด็กๆ พวกเขารู้สึกว่า “ไร่ต่าง” เป็นญาติผู้ใหญ่คนหนึ่งที่เคยดูแลพวกเขามาตั้งแต่เล็ก

อาทิศย์ก่อนมันตาย แม่บ้านบอกว่า “ไร่ต่าง” คงถูกใครตีมาเพราะมันเดินขากระเผลกๆ ปรากฏว่าพอพาไปหาสัตวแพทย์ แพทย์บอกว่าคงถูกกัดมา มันเดินไม่ค่อยสะดวก ลูกจึงไปซื้อดื่บไก่มาต้มคลุกข้าวให้มันกิน และป้อนยาโดยเอายาช้อนไว้ในดื่บและยื่นให้มันกิน วันต่อมามันฉลาดกว่าลูก คือมันเคี้ยวแต่ดื่บไก่ และคายยาออกมา ต่อมาอีก 2 วัน มันไม่ยอมกินข้าวเลย ลูกคิดว่ามันนอนเพราะลูกจะป้อนยามัน ปรากฏว่ามันนอนขม และหางสั้น ลูกสาวคนโตจึงส่งมันไปโรงพยาบาล สัตวแพทย์บอกว่า อาการมันหนักมาก และอาจไม่รอด หมอเจาะเลือดของมันไปตรวจ และจะทราบผลวันรุ่งขึ้น ลูกบอกกับหมอทางโทรศัพท์ว่า ให้พยายามช่วยชีวิตมันอย่างเต็มที่ เช้าวันรุ่งขึ้นขณะที่ลูกอยู่ในรถกำลังไปทำงาน ลูกได้รับโทรศัพท์จากโรงพยาบาลสัตว์นั้น ลูกทราบทันทีว่า หมอจะบอกอะไร แม้จะเตรียมตัวเตรียมใจไว้รับข่าวนี้แล้ว ลูกก็ยังอดน้ำตาไหลไม่ได้ หมอบอกว่ามันตายเพราะไตวาย และถ้าเทียบเป็นอายุมนุษย์ก็คงราวๆ 90 ปีเศษแล้ว

ลูกๆ ทุกคนรับทราบข่าวทันที เพียงวันนั้นลูกมีนัดสำคัญ ลูกๆ จึงนัดกันไปรับประทานอาหารที่ร้านที่ตัวเอง พอดีมีโทรศัพท์เข้ามาหาลูก ผู้ใหญ่ที่นัดทานข้าวเที่ยงขอเลื่อนเป็นตอนเย็น ลูกขอบคุณแม่พระที่อย่างน้อยยังประทานโอกาสให้ลูกไปดู “ไร่ต่าง” เป็นครั้งสุดท้าย

เพราะมันตัวใหญ่มาก ลูกๆ จึงตัดสินใจทำพิธี “ฌาปนกิจ” ให้มัน พวกเรานัดพบกันที่วัด เมื่อลูกสาวคนโตไปถึงพร้อมศพของ “ไร่ต่าง” ลูกถึงที่วัดแล้ว ลูกเปิดกล่องออกและเห็นดวงตาอันซื่อสัตย์ของมันยังลืมอยู่ ลูกจึงเอามือลูบเปลือกตาให้มันหลับลง มันคงเหงาตอนอยู่โรงพยาบาล ขณะนั้นลูกและลูกๆ ทุกคนน้ำตาไหลพราก ลูกลูบหัวมันตลอดเวลา พลา

บอกมันว่า “พวกเราทุกคนรักเธอนะไอ้ต่าง พลังลูกก็ขึ้นได้ว่า “ให้ขอบคุณพระในทุกกรณี.....” ลูกจะขอบคุณพระได้
อย่างไรเล่า ในเมื่อสุนัขสุดที่รักของพวกเราเพิ่งตาย ได้ซี! ลูกบอกตัวเอง ลูกตั้งใจและสวดขอบคุณพระองค์ว่า “ข้าแต่
พระเป็นเจ้า ขอขอบคุณพระองค์ที่ได้ประทานสุนัขแสนรู้ตัวนี้มาให้ครอบครัวของลูก ตลอดเวลา 10 กว่าปีที่ผ่านมา” แล้วลูก
ก็ลูบหัวมันอีกครั้งหนึ่งเป็นครั้งสุดท้าย พร้อมบอกกับมันว่า “ไปรับใช้พระแม่บนสวรรค์เถอะนะไอ้ต่าง”

คืนนั้นก่อนนอนลูกคิดถึง “ไอ้ต่าง” และคิดถึงลูกน้องเก่าบางคน ตลอดจนคนบางคนที่ลูกรู้จักทั้งในอดีตและปัจจุบัน
และลูกก็สวดขอบคุณพระอีกครั้งหนึ่ง ขอขอบคุณพระองค์ที่ได้ประทานโอกาสให้ลูกได้สัมผัสความซื่อสัตย์ ความจงรักภักดี
และความกตัญญูรู้คุณ แม้จะจาก stray อย่าง “ไอ้ต่าง” ก็ตาม

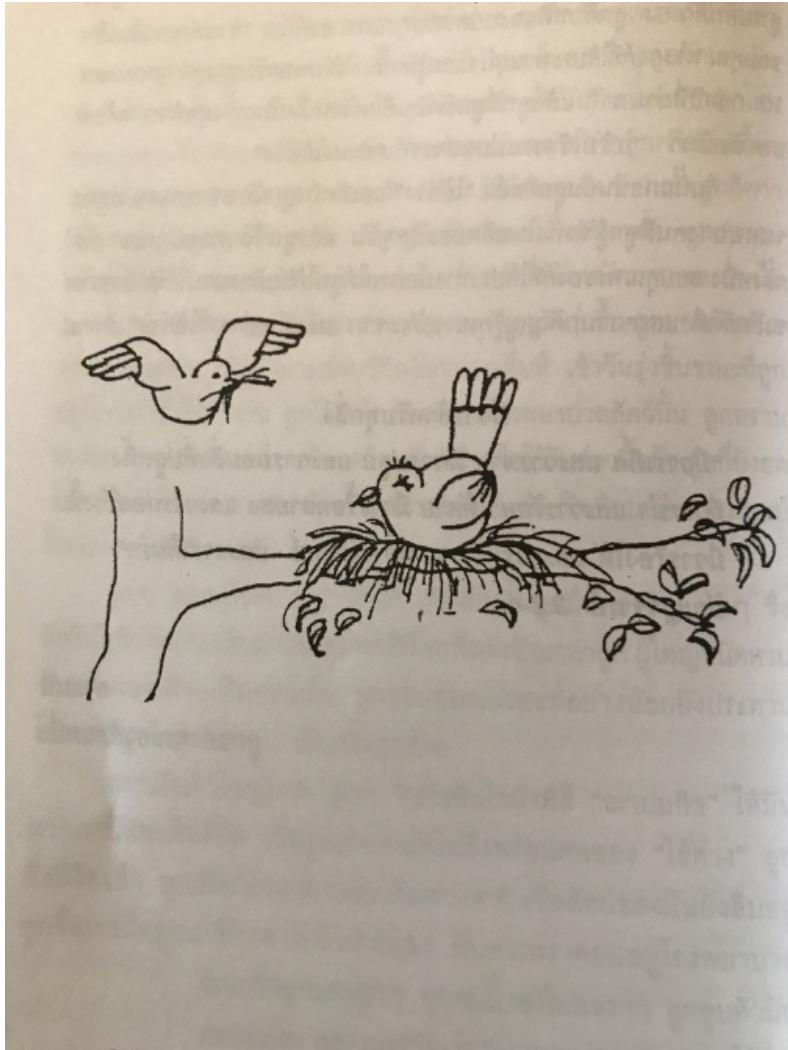
มีวารสำหรับทุกสิ่ง

“มีวารเกิด และวารตาย มีวารปลูก และวารถอนสิ่งที่ปลูกทั้ง
มีวารฆ่า และวารรักษาให้หาย มีวารรื้อทำลายลง และวารก่อสร้างขึ้น
มีวารร้องไห้ และวารหัวเราะ มีวารไว้ทุกข์ และวารเต้นรำ” ปัญญาจารย์ 3:2-4

อาแมน

ลูกขอพร: อดคิดนห้

My Little Prayers

บทสวดขอวัน

บทที่ 92

นกกลับรัง

ข้าแต่พระเป็นเจ้า ลูกเคยเขียนบทสวดกราบทูลพระองค์ว่ามีพ่อแม่ไปทำรังบนต้นไม้หน้าตัวบ้านลูก และเมื่อถึงเวลาที่ลูกนกทั้งสองตัวโตแล้ว มันก็เกาะบนกิ่งไม้เรียงกันเป็นแถว ส่งเสียงเจื้อยแจ้วเหมือนจะลาลูก แล้วก็บินจากไป

นั่นมันหลายเดือนก่อน และลูกก็เข้าใจว่า ครอบครัวนี้คงไปแล้ว ไปได้ ไม่กลับมาอีก แล้วลูกก็ลืมมันไป

ทุกๆ เช้าลูกจะทานอาหารเช้าบนสนามหญ้าหน้าบ้าน ลูกจัดเป็นมุมเล็กๆ เจียบสงบและร่มรื่นด้วยต้นไม้ใหญ่ๆ น้อยๆ อาหารหลักของลูกคือหนังสือพิมพ์ เสียงนกจิบๆ เจื้อยแจ้ว และบทสวดขอบคุณพระสำหรับบรรยากาศอันสดชื่นทุกเช้า วันก่อนขณะที่ลูกสวดขอบคุณพระอยู่ ลูกได้ยินเสียงนกดังผิดปกติ เหมือนมีนกหลายตัวคุยอะอะกันแทนที่จะจิบๆ ตามธรรมดา เมื่อลูกเงยหน้าขึ้นมองบนต้นไม้ ลูกก็ดีใจยิ้มจนแก้มแทบปริ! มีแม่กกบินลงไปนั่งในรังเดิมบนต้นไม้ นั่น ลูกทราบทันทีว่าแม่กกจะมาออกไข่ในรังเดิม ไซโย! ลูกไม่ทราบว่าแม่กกตัวเดิม หรือเป็นหนึ่งในลูกนกที่โตแล้ว แต่กลับมารังเดิมเพื่อออกไข่ เป็นอีก generation หนึ่ง แต่สิ่งที่ลูกทราบแน่ๆ คือมีแม่กกจะมาออกไข่ที่รังเดิมบนต้นไม้หน้าตัวบ้านอีก

ลูกไม่ใช่ผู้เชี่ยวชาญเรื่องนก จึงไม่ทราบว่านี่เป็นธรรมชาติของนกที่จะบินกลับมาออกไข่ในรังเดิม หรือนกจะสร้างรังใหม่ทุกครั้ง ใครทราบช่วยกรุณาบอกลูกด้วย แต่ในใจลูก ลูกดีใจที่สุด ต้นไม้ 2 ต้นนี้เป็นต้นที่ลูกเรียกเองว่าเป็น “ต้นไม้พบพระ” สำหรับลูกแล้ว เพราะความร่มเย็นของบ้านลูก และการมีพระในทุกลานนี้ของบ้าน จึงทำให้นกอยากกลับมาออกไข่ในรังเดิมอีก และที่ amazing ยิ่งขึ้นคือ ขณะที่ลูกกำลังเขียนบทสวดนี้ พ่อและแม่กกกำลังจะมากินไข่ม้วนขยายรังให้ใหญ่และแข็งแรงกว่าเดิม น่าทึ่งจริงๆ ! ลูกดีใจจังเลย ขอขอบคุณพระองค์ที่สุดพระเจ้าข้า

ลูกเขียนถึงตอนนี้ ไม่ทราบว่าแม่กกจะหาบทพระวาจาในพระคัมภีร์เกี่ยวกับนกได้ไหม เพราะตั้งแต่ลูกเริ่มเขียนบทสวดมา ลูกรู้สึกประหลาดใจด้วยความชื่นชมยินดีว่า ไม่ว่าลูกจะเขียนเกี่ยวกับอะไร จะมีบทพระวาจาเกี่ยวกับเรื่องนั้นๆ เสมอ และเมื่อลูกเปิดพระคัมภีร์ เพื่อหาบทเกี่ยวกับนก ไม่เพียงแต่จะมีถึงหลายบทแล้ว แต่แต่ละบทยังเป็นเครื่องยืนยันถึงความเชื่อของลูกที่ว่า “หากเป็นต้นไม้ของพระแล้ว ก็จะเป็นที่พึ่งของนกได้” ลูกตั้งชื่อต้นไม้ในกระถางของลูกเล่นๆ ว่าเป็น “ต้นไม้พบพระ” และปรากฏว่ามันก็เป็นที่พักพิงของนกได้จริงๆ ตามพระวาจาในพระคัมภีร์ ช่างอัศจรรย์จริงๆ!

“และนกทุกชนิดจะมาอาศัยอยู่ใต้มัน นกทุกอย่างจะมาทำรังอยู่ที่ร่มกิ่งของมัน และต้นไม้ทุกต้นในทุ่งจะทราบว่าเป็นเราคือพระเจ้า” เอเสเคียล 17:23-2

“ใบของมันกิ่งดงามและผลก็อุดม และจากต้นนั้นมีอาหารให้แก่ชีวิตทั้งปวง
สัตว์ป่าในทุ่งนามาพึงร่มอยู่ใต้ต้นและนกในอากาศก็มาอาศัยอยู่ที่กิ่ง” ดาเนียล 4:21

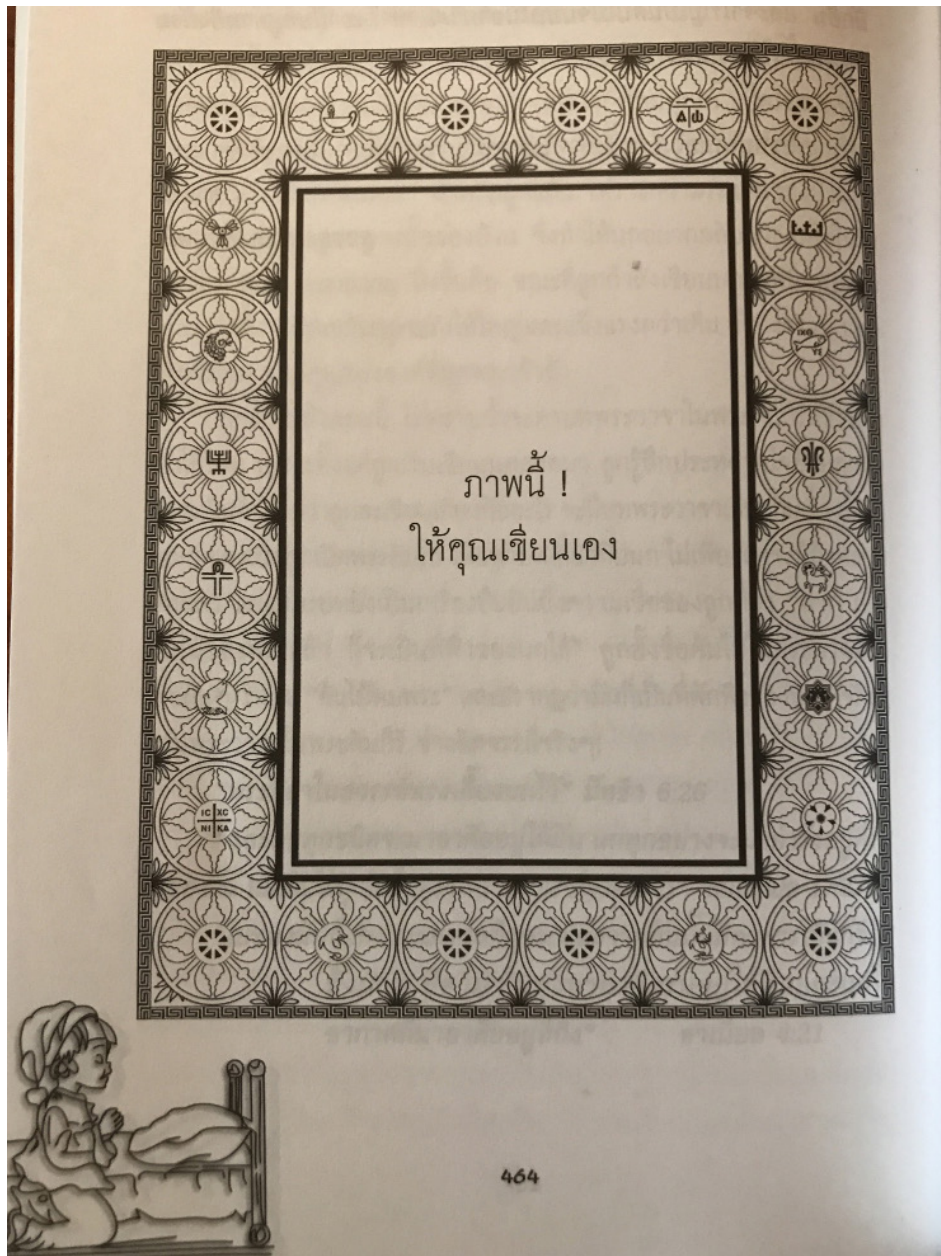
“เมล็ดนั้นเล็กกว่าเมล็ดทั้งปวง แต่เมื่องอกขึ้นแล้วก็ใหญ่กว่าผักอื่น และจำเจริญเป็นต้นไม้จน
นกในอากาศมาทำรังอาศัยอยู่ตามกิ่งก้านของต้นนั้นได้” มัทธิว 13:32

ขอขอบพระคุณอีกครั้งสำหรับความอัศจรรย์เล็กๆ นี้พระเจ้าข้า

อาแมน

ลูกขอพร: อดคิดหนี

My Little Prayers

บทสวดขอวัน

บทที่ 93

ศิลป์เพื่อพระ

ข้าแต่พระเป็นเจ้า ช่วงหลังๆ หลังจากที่ลูกอ่านพระวาจาของพระองค์ทุกๆ วัน ลูกเริ่มรู้สึกว่ที่หัวใจและสมองของลูกปลอดโปร่งก็เพราะ ทุกสิ่งทุกอย่างรอบตัวลูกค่อยๆ มีความสำคัญลดลงๆ ในเวลาเดียวกันมีสิ่งหนึ่งที่ค่อยๆ เพิ่มความสำคัญมากขึ้นๆ ในชีวิตลูก พระองค์นั่นเอง!

ลูกค้นพบว่า การทำตัวเป็นลูกที่โปรดปรานของพระองค์นั้นง่ายกว่า การทำตนเป็นที่โปรดปรานของเพื่อนมนุษย์ด้วยกันเสียอีก การทำตนให้เป็นที่โปรดปรานของพระองค์นั้น เพียงเราทำตนเป็นลูกเล็กๆ ของพระองค์ จิตใจบริสุทธิ์ มีความศรัทธา จริงใจ และซื่อสัตย์ต่อพระองค์ ต่อตัวเอง และต่อผู้อื่นเท่านั้นพระองค์ก็ทรงรักเราแล้ว เพราะพระองค์ทรงรักลูกของพระองค์ทุกคนอยู่แล้ว แม้กระทั่ง ลูกที่ทำบาปพระองค์ก็ยังรัก เพราะฉะนั้นหากลูกที่ทำตัวเป็นลูกที่ดีของพระองค์ แน่ใจว่าพระองค์ก็ทรงโปรดปรานยิ่งขึ้น

แต่การทำตนให้เป็นที่โปรดปรานของเพื่อนมนุษย์ด้วยกันซิ ยากกว่าหลายร้อยหลายพันเท่า เพราะมนุษย์คือมนุษย์! ดังคำกลอนของสุนทรภู่ที่เขียนไว้ว่า **อันเถาวัลย์พันเกี่ยวที่เลี้ยวลด ก็ไม่คดเหมือนหนึ่งในน้ำใจคน**

สรุปง่ายๆ ว่า คนที่จิตใจซื่อตรง ทำอะไรก็ตรงไปตรงมา จริงใจ และบริสุทธิ์ใจ มักจะตามผู้ที่ก้าวล้ำนำหน้าไปไม่ค่อยทันแม้จะทำสิ่งที่ถูกที่ควรก็ใช่ว่าจะถูกใจโก๋เสมอไป

เมื่อคิดได้ดังนั้น ลูกก็เลยเลือกการดำเนินชีวิตเพื่อให้ถูกใจพระเป็นหลัก เพราะการทำตนให้ถูกใจเพื่อนมนุษย์ อาจทำให้เราเป็นคนไม่มีจุดยืนไม่มีจรรยาบรรณ หน้าอย่างหลังอย่าง (คนส่วนใหญ่ชอบฟังคำพูดหวานๆ แม้จะไม่ใช่ความจริง) แต่การทำตนให้ถูกใจพระจะทำให้เราเป็นคนมีจุดยืนที่ชัดเจน มีหลักการดำเนินชีวิตที่อยู่ในศีลในธรรม และที่สำคัญคือเพื่อนที่จะรักเรา จะเป็น **“เพื่อนพันธุ์แท้”** คือเป็นคนรักพระอย่างบริสุทธิ์ใจเช่นกัน

เขียนถึงตรงนี้ อาจมีคำถามว่า เอ! แล้วมันเกี่ยวกับอะไรกับหัวข้อของบทสวดบทนี้ **“ศิลป์เพื่อพระ”** ละ เกี่ยวสิ กำลังจะเขียนให้เกี่ยว 😊 หากเรารักใครคนหนึ่ง เราก็อยากทำอะไรหลายๆ สิ่งหรือทุกสิ่งทุกอย่างให้แก่คนที่เรารัก เพราะความรักที่บริสุทธิ์คือการให้ ไม่ใช่การรับ แล้วหากเรารักพระมากๆ มากจนสุดหัวใจ เรามีอาจทำอะไรให้พระเยอะๆ หรือ?

วันก่อนขณะที่ลูกกำลังจะเอนกัองไปถ่ายรูปครอบครัวนง ลูกก็เกิดมีความคิดขึ้นมาว่า ในพระศาสนจักรของเรา ทุกวันนี้มีองค์กรหลายสิบองค์กร ต่างก็มีจุดประสงค์ที่พ้องต้องกันนั่นคือ การรับใช้พระ แล้วเราสามารถรับใช้พระองค์ทางด้านอื่นเป็นต้นว่าทางศิลปะได้ด้วยไหม?

ลูกเคยปรารภกับลูกๆ ว่าน่าจะมิกลุ่มคริสตชนมารวมตัวกัน และแต่งกลอนหรือเขียนบทประพันธ์สรรเสริญพระด้วยกันลูกๆ ก็พูดว่า **“ลึเกจ้ง สมัยนี้จะมีใครสักที่คนชอบแต่งกลอน?”** ถ้าเช่นนั้นมาวาดภาพละ คำตอบก็เช่นเดียวกัน ว่า

ไม่ใช่ทุกคนจะชอบวาดภาพหรือ painting เป็น แต่พอถูกหยิบกล้องขึ้นมา ลูกก็เลยมีความคิดว่า เกือบทุกครอบครัวต้องมีกล้องถ่ายรูป ทำไมไม่มารวมกลุ่มแล้วถ่ายรูปที่เป็นการสรรเสริญพระล่ะ เป็นต้นว่าหา theme เช่น “*Creation of God*” หรือ “สิ่งซึ่งพระทรงสร้าง” หรือ “*Christian Churches in Thailand*” “*โบสถ์คริสต์ในประเทศไทย*” ฯลฯ แล้วก็เชิญพระสงฆ์ที่ชอบศิลปะเหมือนกันมาดูภาพเหล่านี้ และตัดสินใจให้มีรางวัลต่างๆ จุดประสงค์ไม่ใช่เพื่อให้ได้รางวัลแต่จะเป็นการจูงใจให้สรรเสริญพระผ่านศิลปะ

นอกเหนือจากนี้ หากมีกลุ่ม “*ศิลป์เพื่อพระ*” จริงๆ จะเป็นการรวมตัวของคริสตชนที่มีอารมณ์ศิลปินเหมือนกันมาแลกเปลี่ยนแบ่งปันผลงานกัน เป็นกลุ่มที่สบายๆ ไม่ต้องกังวลถึงเรื่องอื่นๆ เป็นต้นว่า เรื่องเงินค่าสมาชิก เรื่องมีหรือไม่มีเวลาเข้าประชุม ฯลฯ เป็นกลุ่มที่มีพระในใจจริงๆ คือเห็นพระในทุกสิ่งทุกอย่างโดยเฉพาะในธรรมชาติรอบตัวเรา

**“เพื่อเราจะได้แสวงหาพระเจ้า และมุ่งหวังจะคลำหาให้พบพระองค์
ที่จริงพระองค์มีทรงอยู่ห่างไกลจากเราทุกคนเลย ด้วยว่า
เรามีชีวิต และไหวตัว และเป็นอยู่ในพระองค์” กจ 17: 27-28**

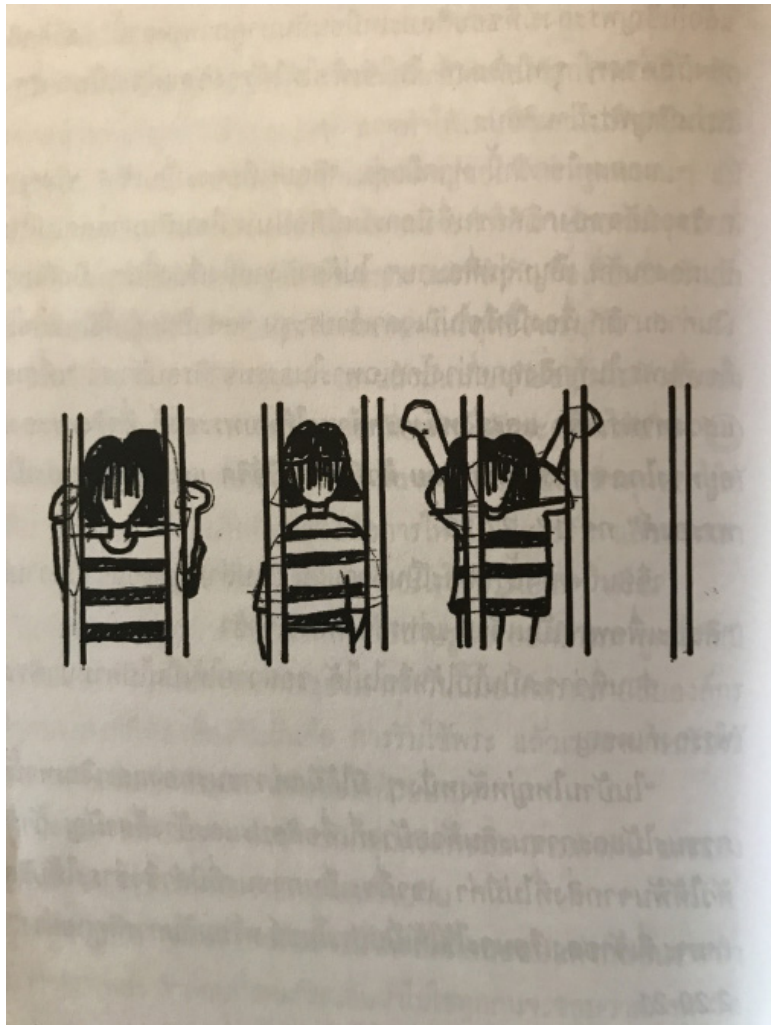
เขียนถึงตรงนี้รู้สึกจะเป็นความฝัน (รีเปล่า) ลูกขอถวายเป็นความคิดเรื่อง “*ศิลป์เพื่อพระ*” แต่พระองค์พระเจ้าข้า ส่วนที่ว่าจะเป็นไปได้หรือไม่ได้ ขอถวายให้เป็นไปตามน้ำพระทัยของพระองค์เทอญ

**“ในบ้านใหญ่หลังหนึ่งๆ มิได้มีแต่ภานะทองและเงินเท่านั้น แต่มีภานะไม้และภานะดินด้วย
บ้างก็เพื่อศิลปะและบ้างก็สามัญ ถ้าผู้ใดชำระตัวให้พ้นจากสิ่งที่ไม่มีความค่า เขาก็จะเป็นภานะที่มีค่าซึ่งชำระ
ให้บริสุทธิ์แล้ว เหมาะที่เจ้าของเรือนจะใช้ให้เป็นประโยชน์ พร้อมกับการดีทุกอย่าง” 2 ทิโมธี 2:20-21**

อาแมน

ลูกขอพร: อดคิดหนี

My Little Prayers

บทสวดขอวัน

บทที่ 94

โครงการ “คืนสตรีดีสู่สังคม”

ข้าแต่พระเป็นเจ้า ในขณะที่องค์กรสตรีองค์กรหนึ่งที่ถูกร่วมด้วย กำลังริเริ่มโครงการหนึ่งที่น่าสนใจยิ่งเรียกว่าโครงการ “คืนสตรีดีสู่สังคม” ซึ่งภายใต้โครงการนี้ พวกเราจะเข้าไปฝึกวิชาชีพพระยะสันแก่ผู้ต้องขังสตรีในเรือนจำ อีกทั้งจะมีการอบรมด้านจิตใจแก่ผู้ที่ใกล้จะได้รับอิสรภาพ เพื่อเตรียมตัวเตรียมใจให้เขา เหล่านั้นก้าวออกจากเรือนจำด้วยความมั่นใจในตนเอง ในการประกอบอาชีพ และเข้าใจถึงคุณค่าของตนเองที่ยังมีอยู่

ก่อนปีใหม่ที่ผ่านมามี พวกเราได้เข้าไปในเรือนจำแห่งหนึ่งที่ได้ติดต่อไว้ล่วงหน้า โดยมีผู้บัญชาการเรือนจำร่วมกับเจ้าหน้าที่คอยต้อนรับด้วยความยินดี ลูกรู้สึกตื่นเต้นกับโครงการนี้มาก เพราะจะมีโอกาสช่วยเหลือสตรีกลุ่มหนึ่งที่สังคมทั่วไปอาจรังเกียจ

ปรากฏว่าสภาพในเรือนจำผิดไปจากที่ลูกได้จินตนาการไว้อย่างสิ้นเชิง นักโทษหญิงจำนวนหลายร้อยคนนั่งพับเพียบเรียบร้อยบนพื้นลาน แต่ละคนใส่เสื้อขาว ผ้าซิ่นหรือกางเกงสีน้ำเงิน สถานที่สะอาดสะอาด ฝรั่งแวบเดียว ลูกคิดว่ากำลังเข้าไปในโรงงานขนาดใหญ่ที่มีคนงานหญิงจำนวนมากเสียอีก พวกเรากระจายไปคุยกับกลุ่มต่างๆ ลูกเองตรงเข้าไปสัมภาษณ์ 3-4 คนที่ดูน่าสนใจ คนแรกอุ้มลูกชายวัยไม่กี่เดือน มองไปข้างๆ ก็ทราบว่าเป็นเด็กชายฝาแฝดที่เกิดในเรือนจำ เพราะมีเด็กอีกคนหนึ่งหน้าตาเหมือนกันเปี้ยว อุ้มอยู่ในมือของหญิงอีกคนหนึ่ง คนถัดไปเป็นหญิงวัย 50-60 เพราะหน้าตาเหี่ยวแล้วอีกคนเป็นเด็กสาวรู้สึกจะเด็กที่สุดในกลุ่มนั้น อายุเพียง 19 ปี หน้าตาน่าเอ็นดู ดูยังเป็นวัยใสๆ อยู่เลย

ลูกอยากทราบถึงสาเหตุที่พวกเขาต้องมาอยู่ในเรือนจำ และจากที่ได้สัมภาษณ์ ก็ทราบว่ากว่า 90% ของผู้ต้องขังต้องโทษเพราะสาเหตุเดียวกันคือ พัวพันกับยาเสพติดคือ **ยาบ้า!** ไม่ว่าจะเป็นผู้เสพเองหรือเป็นผู้จำหน่าย แต่ดูแล้วเป็นผู้จำหน่ายจะมากกว่า และเมื่อลูกถามว่าไปขายยาบ้าทำไม ทุกคนตอบเป็นเสียงเดียวกันว่าต้องการ **เงิน!**

ลูกกลับบ้านด้วยความหดหู่ใจ สตรีเหล่านี้น่าสงสารเป็นอย่างยิ่ง พวกเขาต้องการเงิน และด้วยความรู้เท่าไม่ถึงการณ์หรือโง่ หรือไม่มีทางเลือก ตัดสินใจหาเงินโดยทางลัดโดยไม่คำนึงถึงความทุกข์ที่เขากำลังหอบหิ้วไปให้ผู้อื่น หรือทั้งแก่ตัวเองและครอบครัวด้วย

เงินอีกแล้ว! หลังๆ นี้ลูกเขียนถึงเรื่องเงินหรือคนมีเงินหลายครั้ง เพราะช่วงนี้บังเอิญไปสัมผัสเกี่ยวกับเรื่องเงินๆ ทองๆ และคนมีเงินเยอะก็เลยชอบคิด และเขียนตามประสานักประพันธ์ (ใส่แห่ง) 😊 ที่มีอุดมการณ์

ลูกพูดกับเพื่อนเสมอว่า ทุกสังคมนับถือยกย่องคนมีเงินทั้งนั้น ไม่ว่าจะคนคนนั้นจะรวยด้วยวิธีใด สังคมเราน่าจะเปลี่ยนค่านิยมโดยการมายกย่องให้เกียรติคนดีๆ แม้จะไม่มีเงินกันบ้าง โลกคงจะน่าอยู่กว่านี้เยอะ และคนก็จะได้อาแบบอย่างคนดีมาเป็นแบบฉบับ มิฉะนั้นเรามัวแต่ยกย่องคนมีเงิน คนไม่มีเงินก็เลยตะเกียกตะกายหาแต่เงิน จนยอมแม้กระทั่งทำผิด

กฎหมาย ผิดศีลธรรม เพียงเพื่อให้ได้มาซึ่งเงิน แต่ทั้งนี้ไม่ได้หมายความว่า เราจะไปตัดสินว่าคนมีเงินจะเป็นคนไม่ดี ใครเป็นคนดีหรือเป็นคนเลวนั้น เราไม่มีสิทธิ์ไปตัดสิน มันเป็นเรื่องระหว่างเขากับพระ เพียงแต่เราในฐานะคริสตชน หรือลูกของพระ ต้องรู้จักเลือกดำเนินชีวิตให้ถูก ถ้าจะเลือกใครเป็นแบบฉบับ ก็เลือกให้ถูกให้ควร และหากเราสามารถทำเงินได้เยอะเยาะ โดยการปฏิบัติตนเป็นลูกที่ดีของพระ ไม่ใช่โดยการเอาไรต์เอาเปรียบ หรือฉ้อโกง หรือคอร์รัปชันแล้ว นั่นแหละคือ พระพรอย่างอุดมสมบูรณ์ที่พระทรงประทานให้แก่เราละ 😊

กลับมาเรื่องโครงการ “คืนสตรีสู่สังคม” ปรากฏว่าโครงการดังกล่าวได้รับความสนใจมากทั้งจากผู้ ู้บัญชาการ เรือนจำ และผู้ต้องขังเอง วิชาชีพระที่เราจะนำไปสอนพวกเขานั้น ในขั้นต้นจะมี 3 อย่าง คือ 1. การทำแก้วลึก (เป็นรูปต่างๆ) 2. การทำพิมเสนน้ำ และ 3. เปลี่ยนแปลงรูปทรงเสื้อผ้า โดยอีกระยะหนึ่งเราจะมีสอนการขับร้องด้วย ในขณะนี้มีผู้ต้องขังสมัครเข้าโครงการเกือบ 150 คน และทราบมาว่าทางผู้ต้องขังชาย พอทราบข่าวนี้เข้าก็แสดงความสนใจจะให้พวกเราจัดโครงการให้พวกเขาบ้าง

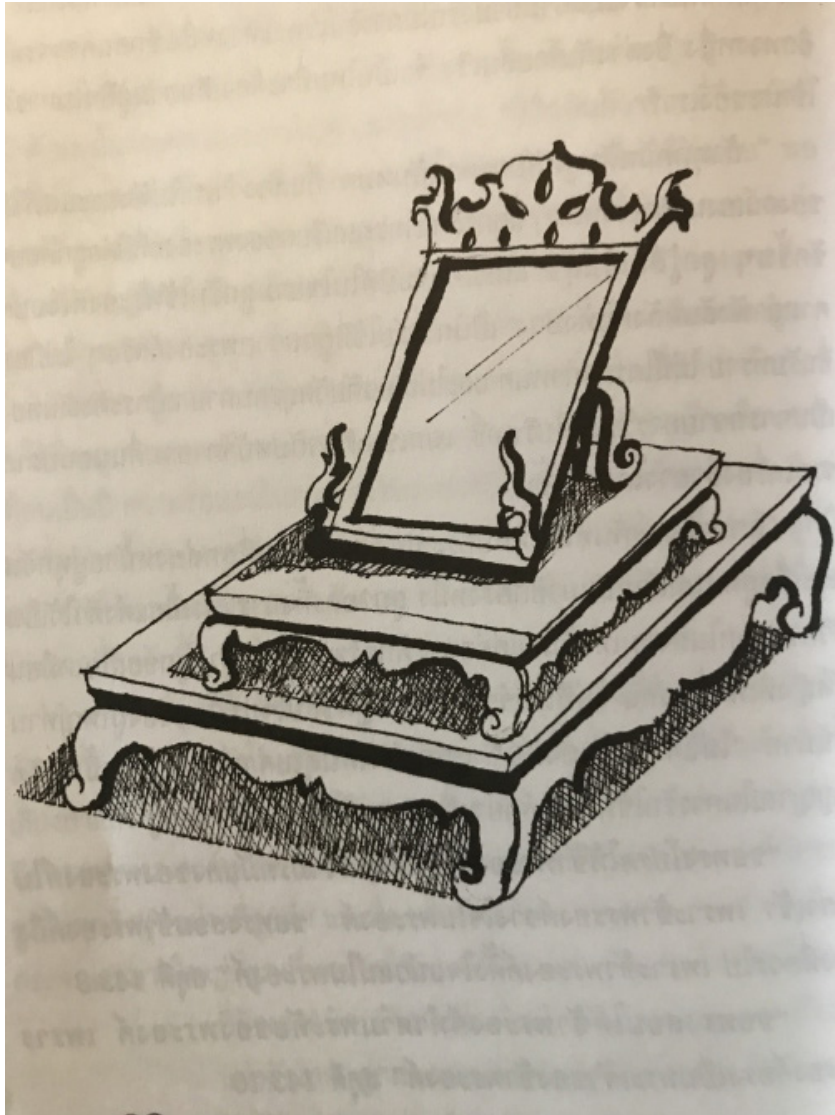
การเข้าไปช่วยสตรีในเรือนจำเช่นนี้ ปัจจัยที่สำคัญคือ “เงิน”! พวกเรากำลังวางแผนจัดกิจกรรมเพื่อหาทุนให้กับโครงการนี้ แต่กิจกรรมนั้นจะไม่ใช่เป็นการจำหน่ายยาบ้าอย่างแน่นอน 😊 ขอพระองค์โปรดประทานพระพรแก่โครงการนี้และทุกๆ คนที่ต้องทนทุกข์ทรมานหมดอิสรภาพ ไม่ว่าจะอยู่ที่ใด หรือด้วยเหตุใดก็ตาม เทอญ

“พระองค์ได้ทรงใช้ข้าพเจ้าให้ร้องประกาศอิสรภาพแก่บรรดาเชลย ให้ประกาศแก่คนตาบอดว่าจะได้เห็นอีกแล้วให้ปล่อยผู้ถูกบังคับเป็นอิสระ” ลูคา 4:18

อาแมน

ลูคาวงพระ: อดทนนะ

My Little Prayers

บทสวดขอขมา

บทที่ 95

เงิน 90 ล้านบาท VS. สัจจะ

ข้าแต่พระเป็นเจ้า วันก่อนลูกมีโอกาสดูภาพยนตร์เรื่องหนึ่งทางโทรทัศน์ เป็นภาพยนตร์เรื่องเบาๆ สนุกๆ และโรแมนติก แต่หลังจากดูจบ ลูกก็มาคิดว่า ถ้าเรื่องนี้เกิดกับตัวลูกเองล่ะ จะทำตัวอย่างไร หลังจากนั้นลูกก็ไปถามคำถามเดียวกันกับคนรอบข้างเกือบ 10 คน และคำตอบที่ได้ทำให้ลูกต้องคิดต่อจนถึงวันนี้

ภาพยนตร์เรื่องนั้น เกี่ยวกับตำรวจคนหนึ่งซึ่งเป็นคนดีมาก และที่สำคัญเป็นคนรักษาสัจจะที่สุด พุดอะไรต้องทำตามทีพุดไว้เสมอ วันหนึ่งเขาเข้าไปในร้านอาหารแห่งหนึ่งและสั่งกาแฟ ยังไม่ทันได้สั่งอย่างอื่นก็มีโทรศัพท์เรียกเขาไปยังอีกแห่งหนึ่ง เขาจึงรีบจ่ายเงิน ปรากฏว่ากาแฟถ้วยนั้นราคา 2 ดอลลาร์ และเขามีเงินเหลือในกระเป๋าเพียง 2 ดอลลาร์พอดี เขาจึงไม่มีเงินให้ค่าทิปแก่สาวคนเสิร์ฟ บังเอิญก่อนหน้านั้น ภรรยาเขาได้ให้เขาไปซื้อล็อตโตมาใบหนึ่ง เขาเห็นล็อตโตใบนั้นหลังจากหยิบเงิน 2 ดอลลาร์ออกจากกระเป๋าทิ้ง จึงบอกกับสาวเสิร์ฟว่า “ฉันไม่มีเงินเหลือที่จะทิปเธอเลย แต่ถ้าฉันถูกล็อตโตพรุ่งนี้ ฉันจะแบ่งให้เธอครึ่งหนึ่ง ตกลงไหม?” สาวเสิร์ฟพยักหน้า ไม่ได้สนใจต่อคำพูดของตำรวจคนนี้เท่าไรนัก

ปรากฏว่าคืนนั้น ผลของล็อตโตออกมา เบอร์ของตำรวจคนนั้นถูกแจ็กพ็อตรางวัลที่หนึ่ง เขาได้ส่วนแบ่งถึง 4 ล้านดอลลาร์! ภรรยาของเขาเดินเร่าเต้นก้าด้วยความดีใจ ใครล่ะจะไม่ดีใจ ได้รางวัลตั้ง 4 ล้านเหรียญ ปรากฏว่าตำรวจคนนี้รีบบอกภรรยาเขาว่า เขาได้สัญญา กับหญิงเสิร์ฟกาแฟคนหนึ่งว่า ถ้าเขาถูกรางวัล เขาจะแบ่งให้ครึ่งหนึ่ง เพราะฉะนั้นเขาต้องกลับไปให้เงิน 2 ล้านเหรียญแก่ผู้หญิงคนนั้น!

เรื่องราวอลเวงอลหม่านจนจบ แต่เนื่องจากเป็นภาพยนตร์จึงจบแบบแฮปปี้เ็นดิงก์

พอดูจบ ลูกก็เกิดคิดขึ้นมาว่า ถ้าลูกได้สัญญากับเด็กเสิร์ฟสวนอาหารซึ่งมาจากบ้านนอกคนหนึ่ง ในลักษณะเดียวกัน และลูกก็ถูกล็อตโตจำนวน 180 ล้านบาท (สมมติ 1 ดอลลาร์ = 45 บาท) ลูกจะรักษาคำพูดและเอาเงิน 90 ล้านบาทไปให้เขาในวันรุ่งขึ้นไหม?

บ้านะซี! ลูกบอกตัวเอง เงินตั้ง 90 ล้านบาท กับคำพูดที่ให้กับเด็กเสิร์ฟจากบ้านนอกคนหนึ่ง เป็นไปได้ได้อย่างไร? อีกอย่างถ้าเราไม่กลับไป เด็กคนนั้นก็ไม่มีทางรู้ แต่...ฉันเองรู้ ฉันให้สัญญาเขาไว้แล้ว และคำพูดของฉันก็มีค่าเท่ากับสัญญาเสมอ สำหรับฉันแล้ว ถ้าฉันรับปากอะไร ฉันจะทำตามที่พุดเสมอ ไม่เคยพลาด และอีกอย่าง ถ้าฉันเบี้ยวคำพูด พระเจ้าก็จะมีรู้ แต่...เงินตั้ง 90 ล้านบาท คิดดูให้ดีนะ เงินจำนวนมหาศาลนี้กับคำพูดเพียงประโยคเดียว มันเทียบกันได้ที่ไหน?

ไม่ได้การละ ยิ่งคิดก็ยิ่งวุ่นวายใจ พระองค์คงทราบว่าคุณจะไม่มีทางทำผิดต่อพระองค์อย่างเด็ดขาด ทั้งต่อหน้าและลับหลัง เพราะแม้ว่าจะไม่มีคนรู้ พระองค์ทรงทราบเสมอ

ลูกจึงตัดสินใจเอาเรื่องนี้ไปถามคนที่ลูกพบในวันต่อๆ มา เกือบ 10 คน ทุกคนตอบเหมือนกันว่า ถ้าลูกเอาเงิน 90

ล้านบาทไปให้เด็กเสิร์ฟเพื่อรักษาคำพูดเพียงประโยคเดียว ลูกจะเป็นคนโง่ที่สุดในโลก !!! และบางคนยังพูดต่อว่า เพียงแค่มาคิดว่าจะรักษาคำพูดกับเงินตั้ง 90 ล้านบาท เช่นนี้ ลูกก็บ้าพอแล้ว เป็นคนอื่นไม่มีใครจะมาคิดหกรอก และไม่ต้องเงินถึง 90 ล้านบาท น้อยกว่านี้ ก็ไม่มีใครสนแล้ว

ลูกคิดถึงในทุกวันนี้ คนที่ประสบความสำเร็จในสังคมหลายต่อหลายคน ล้วนแล้วแต่รักษาคำพูดของเขาในสิ่งที่เขาอยากรักษา และก็ลืมสิ่งที่เขาไม่อยากจะรักษาเฉยเลย แต่คนในสังคมก็ยังนับหน้าถือตาเขาเหล่านั้นอย่างพร้อมพรั่ง นี่คือชีวิตจริงในปัจจุบัน!

สุดท้าย ลูกขอคุกเข่าต่อพระพักตร์พระองค์ “ข้าแต่พระเจ้า ข้าพเจ้า คำว่าสัจจะทุกวันนี้ แปลว่าอะไรพระเจ้าข้า สำหรับคนยุคนี้มันยังมีอยู่อีกหรือเปล่า?”

“.....คนทั้งปวงซึ่งอยู่ฝ่ายสัจจะย่อมฟังเสียงของเรา”

ปีลาตทูลถามพระองค์ว่า “สัจจะคืออะไร” ยอห์น 18:37 -38

อาแมน

ลูกขอพร: อดคิดหนี

My Little Prayers

บทสวดขอวัน

บทที่ 96

ผู้แพ้

ข้าแต่พระเจ้าเป็นเจ้า วันก่อนลูกสาวคนเล็กของลูกได้พูดขึ้นมาว่า เพื่อนของเขาคนหนึ่งที่เป็นคาทอลิกกำลังจะเลิกเป็นคาทอลิกและไปเป็นศาสนาอื่นแล้ว คุณแม่และครอบครัวคุณแม่ของเขาเป็นคาทอลิกมาตั้งแต่บรรพบุรุษ แต่คุณพ่อไม่ใช่คุณแม่เขาเองก็ไม่ค่อยพาลูกๆ ไปวัด ในที่สุดพวกเขาก็ไม่อยากเป็นคริสต์อีกต่อไป เขาพูดกับลูกสาวลูกว่า “ถ้าพระเจ้ามีจริงทำไม....”

ลูกบอกลูกสาวลูกว่า “ลูกเอ๋ย ความเชื่อความศรัทธาของผู้ที่มีต่อพระเจ้าอย่างลึกซึ้งซึ่งเป็นพระพรของพระนะลูก แต่เมื่อเราได้รับพระพรนั้นแล้ว เราต้อง work at it หรือ “ฝึกปฏิบัติ” เสมอๆ เพื่อรักษาพระพรนั้นไว้ มิฉะนั้นพระพรนั้นอาจเจือจางไปโดยเราไม่รู้ตัว”

เพื่อนของลูกสาวอีกคนของลูกจบปริญญาเอกจากเมืองนอก มาพบแฟนสาวที่เมืองไทย ต่อมาแฟนสาวเขาประสบปัญหาทางครอบครัว เพื่อนเขาจึงพาไปโบสถ์แห่งหนึ่ง สักพักเขาก็ “รับเชื่อ” เป็นคริสเตียน ต่อมาเพื่อนของลูกสาวก็ไป “รับเชื่อ” ด้วย รู้สึกเวลาจะใกล้ๆ กับตอนที่ครอบครัวลูกรับศีลล้างบาปเป็นคาทอลิก ตอนนั้นเพื่อนของลูกสาวคนนี้ได้ดูเหมือนจะเป็นคน “ร้อนรน” ในพระเจ้ามาก เขาอยากนัดลูกเพื่อมา “คุยเรื่องพระเจ้ากับหม่ำมี้” เสมอๆ

หลังจากนั้นเพียงปี 2 ปี ลูกทราบจากลูกสาวว่า เพื่อนของเขาคนนั้นเลิกไปโบสถ์แล้ว ลูกงงมาก แต่รู้สึกเศร้าใจหลายๆ คนที่ไม่เข้าใจถึงศาสนาคริสต์อย่างถ่องแท้จะเข้าใจผิดว่าการ “รับเชื่อ” หรือการรับศีลล้างบาปเป็นคริสต์จะเป็น quick fix สำหรับปัญหาทุกอย่าง หากพระเจ้าไม่ประทานสิ่งที่เขาขอหรือเขาต้องการ พระเจ้าก็ไม่ศักดิ์สิทธิ์ คนส่วนใหญ่คิดอย่างนี้จริงๆ

ต่อมา ลูกอ่านเจอคอลัมน์ในหนังสือพิมพ์ฉบับหนึ่ง ซึ่งผู้เขียนเขียนเกี่ยวกับเรื่องศาสนาต่างๆ และเมื่อพูดถึงศาสนาคริสต์เขียนไว้ว่า “ศาสนาคริสต์เป็นศาสนาของผู้แพ้ มีอย่างไหน สอนว่า เวลาถูกตบแก้มซ้าย ให้ยื่นแก้มขวาให้ตบต่อ นี่มันผู้แพ้ชัดๆ ไม่ใช่เลือดนักสู้”

ทีแรกลูกอ่านเสร็จก็โกรธ ถือดืออย่างไรมาว่าศาสนาคริสต์เป็นศาสนาของผู้แพ้ ไม่รู้จริงแล้วยังมีหน้ามาวิจารณ์ผู้สู้ สู้มาเช่นนี้อีก ต่อมาลูกค่อยๆ เก็บบทความของผู้เขียนคนนั้นมาคิดและลูกก็เข้าใจ หากลูกมองโลกผ่านสายตาหรือความคิดของเขาซึ่งไม่เข้าใจ หรือรู้ซึ่งถึงคำสั่งสอนของพระเยซูคริสต์เจ้าจริงๆ เขาก็ถูกของเขานะ มีอย่างไหนถูกตบแก้มซ้าย แทนที่จะตบตอบหรือชกหน้ามันกลับไปเลย หนอย! โง่อีก หันอีกแก้มหนึ่งให้เขาตบต่อ ผู้แพ้ชัดๆ

พระวาจาของพระองค์นั้น ลึกซึ้ง เฉียบคม แต่ในแง่มนุษย์แล้ว ปฏิบัติตามยาก! ผู้ที่อ่านผ่านๆ หรือไม่เคยอ่านพระคัมภีร์เลย และกัตะโกนปาวๆ ว่า เขาเป็นคริสตชนที่ตินั้น คงเป็นไปได้แต่ปาก แต่หากใครอ่านพระวาจาของพระองค์แล้ว นำ

ไปปฏิบัติในชีวิตจริงๆ และยิ่งหากต้องลำบาก หากต้องฝืนใจ หากต้องเจ็บปวดในการทำตามที่พระองค์ทรงสอนไว้ นั่นแหละ คือ การเป็นลูกที่แท้จริงของพระองค์

เคยไหมที่เราจะถูกใครสักคนทำร้ายจิตใจเรา แล้วเราโกรธเกือบตาย อยากโทรไปว่าเขา อยากจดหมายไปด่าเขา อยากทำอะไรอีกหลายๆ อย่างให้เขาเจ็บใจเท่ากับหรือมากกว่าที่เขาทำให้เราเจ็บปวด แต่ในที่สุดเราพยายามสู้กับใจตนเอง โดยการถ่อมใจลง และคิดถึงพระมหาเยซูเจ้าผู้ซึ่งเจ็บปวดมากกว่าเราหลายร้อยหลายพันเท่า แต่พระองค์ก็ยังทรงให้อภัยผู้ที่ทำร้ายพระองค์ การหลับตาขณะที่โกรธใคร หรือถูกใครทำร้ายจิตใจ และ “เดินรูป 14 ภาค” ในใจจะทำให้เราเห็นว่า คนที่ทำร้ายจิตใจเราหรือสิ่งที่ทำให้เราโกรธ ชุ่นเคืองใจนั้นช่างเล็กน้อยกะจิดริดเสียเหลือเกิน เมื่อเทียบกับพระมหาทรมานของพระองค์ และเมื่อเรา “เดินรูป” เสร็จและลืมตาขึ้นมา แล้ว หากเราสามารถให้อภัยหรือหายโกรธได้โดยไม่อยากได้ตอบกลับอีกไม่ว่าด้วยวิธีใดก็ตาม นั่นแหละ คือการมีชีวิตเป็นหนึ่งเดียวกับพระเยซูคริสต์ นั่นแหละคือการฟื้นฟูจิตใจของตนเองกับพระองค์

In the quiet moment with you, Lord, I lay down myself, my heart, my ego, my anger, my desire, and my soul, and beg you to come into my heart and wash me with Your Holy blood. Only then do I feel deserved to be your child.

ใช่แล้ว การไม่ได้ตอบผู้ที่ทำร้ายเรา เราคือผู้แพ้ในสายตาชาวโลก แต่ลูกรู้สึกว่าเบื้องหลังการแพ้นั้น กลับมีชัยชนะที่ยิ่งใหญ่รออยู่ นั่นคือการชนะใจตนเอง ซึ่งเป็นชัยชนะที่ได้มายากที่สุดในโลก!

**“...คนธรรมจะต้องนั่งอยู่ในความมืด
เพราะว่ามนุษย์จะชนะด้วยกำลังของตนก็หาไม่” 1 ซามูเอล 2:9**

อาแมน

ลูกขอพร: อดคิดหนี

My Little Prayers

บทสวดขอวัน

บทที่ 97

ไม่แต่ง มาแข่งกัน

ข้าแต่พระเป็นเจ้า เมื่อไม่นานมานี้ พวกเราสตรีทั้งคาทอลิกและคริสเตียนมาประชุมเพื่อจัดงานหนึ่งร่วมกัน ผู้ที่มีทั้งวัยสาว(จริง) วัยเอื้อๆ ของคนชรา และวัยผู้ใหญ่ (ลูกไม่ใช่คำว่า วัยชรา เพราะฟังดูเหยียดแหย่ไปพระเจ้าข้า) ก่อนเริ่มประชุมพวกเราสตรีทั้งหลายก็สังสรรค์กันอย่างคึกคัก ต่างคนต่างก็ทักทายว่า แหม! คนนั้นแต่งตัวสวยจัง คนนี้แต่งตัวสง่างามมาก ตามประสาผู้หญิง เพราะผู้หญิงกับความสวยงามเป็นของคู่กันอยู่แล้ว พอมีคนหนึ่งพูดขึ้นมาเล่นๆ ว่า “พวกเราแต่งตัวกันสวยๆ แบบนี้ น่าจะมีการประกวดการแต่งกายงามกันนะ” ปรากฏว่าทุกคนอมยิ้มด้วยความพอใจ พลันมีสมาชิกท่านหนึ่งที่เป็นผู้ที่ลูกเคารพรักมากที่สุดคนหนึ่งและเป็นสตรีที่ไม่เคยแต่งหน้าทาปาก แต่เป็นลูกที่รักพระเจ้าด้วยความจริงใจและถ่อมใจมากที่สุดคนหนึ่งพูดขึ้นมาทันควันว่า “ดีจัง เห็นด้วย เอาไหม ไม่แต่ง มาแข่งกัน” ท่านผู้นี้พูดเสร็จก็ยิ้มและหัวเราะด้วยอารมณ์ดี ลูกและสาว (ไม่จริง) อีกหลายคนที่ชอบแต่งตัวและแต่งหน้าเป็นประจำต่างสายหน้าไม่กล้ารับคำท้า เพราะเราต่างทราบว่หน้าตาพวกเรายามไม่แต่งเติมเสริมแต่งเป็นอย่างไร ลูกตอบแทนเพื่อนๆ ว่า “หากไม่แต่ง พวกหนูขอยอมแพ้ตั้งแต่ก่อนแข่งค่ะ”

ลูกเป็นคนชอบแต่งตัว ไม่ใช่เพราะจะไปแข่งกับใคร แต่เพราะลูกเป็นคนชอบเรื่องศิลปะศิลป์ การแต่งหน้า รวมทั้งการออกแบบเสื้อผ้าเอง จึงเหมือนกับเป็นงานอดิเรก เป็นการได้ใช้อารมณ์ศิลปิน (เล็กๆ) ในชีวิตประจำวัน และเป็นการคลายเครียดจากงานประจำวัน แต่ทุกๆ วันก่อนแต่งหน้า ลูกจะมองหน้าตัวเองในกระจกและบอกกับตัวเองในใจว่า “นี่คือฉันตัวจริง นี่คือน้ำ ที่เหมือน canvas หรือผ้าใบสีขาวก่อนลงสีน้ำมัน สะอาดแต่ไม่มีสีส่นเลย” พอแต่งหน้าแต่งตัวเสร็จ ลูกจะบอกกับลูกๆ บ่อยครั้งว่า “หน้ามีก่อนและหลังแต่งหน้าแต่งตัว รู้สึกจะเป็นมหัศจรรย์ของโลก อย่างที่ 8 ได้เลยนะ ช่างแตกต่างกันราวฟ้าและดิน!” ลูกๆ ก็หัวเราะ เห็นด้วยกับการเปรียบเทียบของลูก

ต่อมา ลูกถวายเป็นการรับใช้พระองค์ ทำทุกอย่างที่คิดว่าเป็นการรับใช้ที่จะถูกตามพระทัยของพระองค์ กาลเวลาผ่านไป จากวันเป็นเดือน จากเดือนเป็นปี ความร้อนรนในการรับใช้พระองค์มิได้ถดถอยลดน้อยลงเลย มีแต่จะเพิ่มมากขึ้นๆ เพราะลูกตระหนักเสมอว่า พอรุ่งเช้าวันใหม่ก็เท่ากับลูกมีโอกาสรับใช้พระองค์น้อยลง 1 วัน เพราะฉะนั้นลูกต้องรับใช้พระองค์ให้ดีที่สุด และมากที่สุดวันนี้

จากวันที่ลูกกลับใจมาเป็นลูกของพระองค์มาถึงวันนี้ก็กว่า 6 ปีแล้ว ถ้าเป็นเด็กก็เป็นเด็กที่เข้าโรงเรียนแล้ว แม้จะยังเป็นเด็กเล็กๆ แต่ก็เริ่มโตขึ้นแล้ว ลูกทบทวนการรับใช้พระองค์ของลูก ควบคู่กับการสวดภาวนาขอทิศทางจากพระองค์ทุกวัน เพราะลูกขอให้พระองค์ทรงเป็นผู้นำลูก นำชีวิตของลูกในทุกสิ่งทุกอย่างที่ลูกทำ และที่ละเล็กที่ละน้อยจากสิ่งครอบงำเหมือนกระจกเงาบานใหญ่ ลูกเห็นคนรับใช้พระเต็มไปหมด ต่างคนก็ต่างรับใช้ตามที่ตัวเองถนัด บ้างก็

แต่งเนื้อแต่งตัวสวยสดงดงาม บ้างไม่แต่งตัวเลย ลูกมองรอบตัว และลูกก็มาสะดุดใจกับคนที่รับใช้พระแบบสมถะเรียบง่าย และสำรวม

ลูกค่อยๆ คิดถึงบทในพระคัมภีร์ “มีवारสำหรับทุกสิ่ง....” ปัญญาจารย์ 3:2... การรับใช้พระ vs การใช้ชีวิตในสังคม...

การรับใช้พระสำหรับแต่ละคนเป็นกระแสเรียกจากพระองค์ ต่างคนต่างกัน คนคนนี้อาจจะมีความสามารถในการรับใช้พระทางหนึ่ง อีกคนอาจจะเป็นอีกทางหนึ่ง ซึ่งต่างกันโดยสิ้นเชิง จำเป็นไหมที่จะต้องเดินตามผู้อื่นในการรับใช้พระของเรา?

ถ้าทุกคนหลับหูหลับตาตามกันหมด ก็แสดงว่าเราไม่ฟังกระแสเรียกของตนเองนะซิ! ช่วงหลังๆ นี้ลูกรู้สึกว่าการเรียกของพระองค์ที่มีต่อลูกค่อยๆ ชัดขึ้นๆ ลูกรู้สึกเป็นสุข และมีความปีติในใจยามลูกรับใช้พระองค์เงียบๆ ตามลำพังลับหลังคนทั้งปวง เป็นการรับใช้ที่ลูกถวายพระองค์จริงๆ ไม่มีคนอื่นรับทราบ ไม่มีใครมากำหนด และไม่เกี่ยวกับวัตถุรอบกาย แม้กระทั่งเงินทอง เป็นการถวายการรับใช้ที่บริสุทธิ์ เฉกเช่นเดียวกับหน้าตาที่นอนปราศจากเครื่องสำอางใดๆ ทั้งสิ้น

ลูกกำลังจะหันหลังให้กับกระจกเงาบานใหญ่ที่ลูกส่องหน้าอยู่ทุกวัน และเมื่อลูกหมุนตัวกลับมาอีกครั้งหนึ่ง ลูกขอละทิ้งการแต่งเนื้อแต่งตัวไว้เป็นชีวิตของลูกในสังคมเท่านั้น แต่ต่อพระพักตร์พระองค์แล้ว ลูกขอเป็นเหมือนผู้หญิงที่เพิ่งตื่นนอน ไม่มีใครจำได้ เพราะลูกชอบใจประโยคของผู้ใหญ่ท่านนั้นมาก “ไม่แต่ง มาแข่งกัน” ลูกกำลังเห็นคุณค่าของประโยคนี้กับจิตวิญญาณในการรับใช้พระองค์อย่างที่สุดพระเจ้าข้า

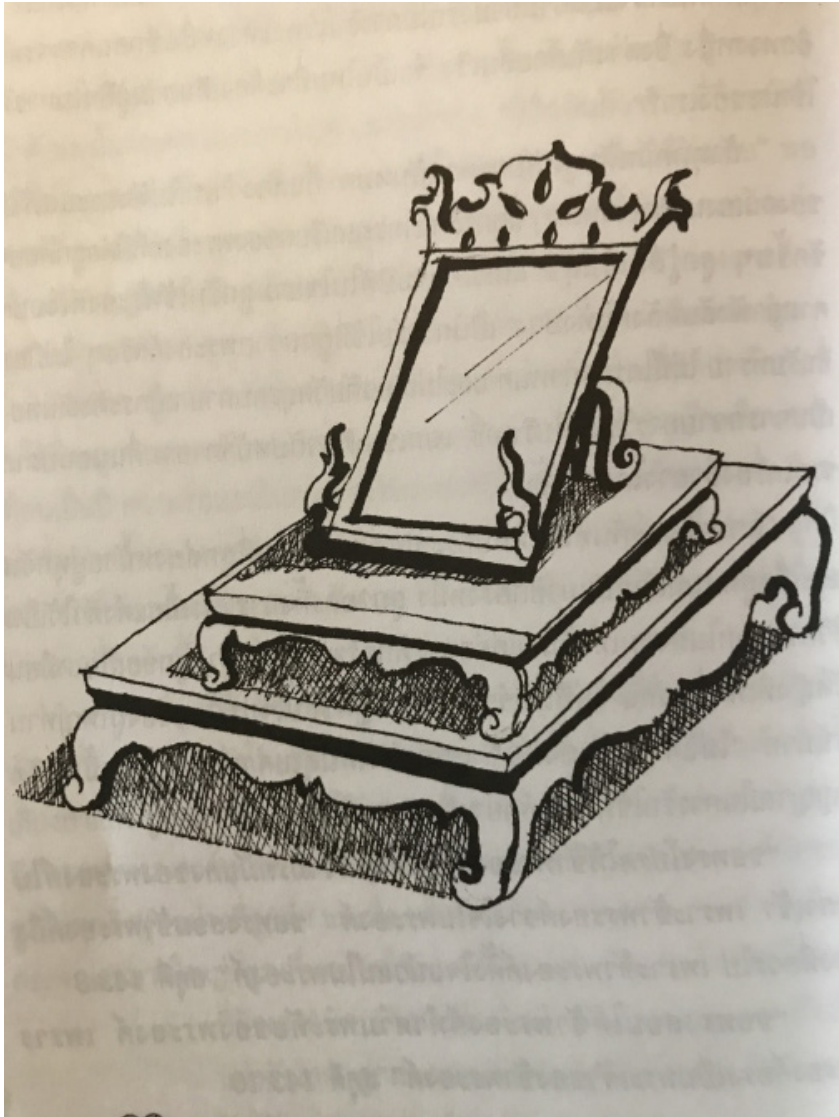
“ขอทรงโปรดให้ข้าพระองค์ได้ยืนถึงความรักมั่นคงของพระองค์ในเวลาเช้า เพราะข้าพระองค์วางใจในพระองค์ ขอทรงสอนข้าพระองค์ถึงทางที่ควรไป เพราะข้าพระองค์ตั้งใจแน่วแน่ในพระองค์” สดุดี 143:8

“ขอทรงสอนให้ข้าพระองค์ทำตามพระทัยของพระองค์ เพราะพระองค์ทรงเป็นพระเจ้าของข้าพระองค์” สดุดี 143:10

อาแมน

ลูกขอพร: อดคิดหนี

My Little Prayers

บทสวดขอวัน

บทที่ 98

Selfless Devotion – การรับใช้พระโดยไม่มีตัวตน

ข้าแต่พระเป็นเจ้า เวลาช่างผ่านไปรวดเร็วเหลือเกิน แผลอแพลับเดียว ลูกเขียนบทสวดถวายพระองค์ถึง 100 บทแล้ว ลูกจำได้ว่าลูกได้เปรียบชีวิตตัวเองในอดีตเหมือนลูกโยนลงไปเครื่องกรองชีวิตอันใหญ่ที่ถูกปิดฝาแน่นหนาและไม่มีทางออก ลูกต้องยอมผ่านเครื่องกรองชีวิตลงไปทีละชั้นๆด้วยความเจ็บปวด กว่าจะผ่านแต่ละชั้นลงไปได้ลูกต้องย่อตัวให้เล็กลงๆ ในที่สุด ลูกก็ต้องย่อตัวจนเกือบจะไม่มีรูปลักษณะอะไรเหลืออยู่เลย กว่าจะผ่านชั้นกรองสุดท้ายซึ่งเป็นทรายละเอียดสุด และกลายเป็นของเหลวบริสุทธิ์ที่ทิ้งกากชีวิตไว้ชั้นบนๆ ที่กรวดหินดินทรายทั้งหยาบและคมได้ การผ่านเครื่องกรองชีวิตอันยาวนาน แม้จะสร้างความเจ็บปวดจนสุดแสนจะทนได้ในระหว่างชั้นตอนนั้น แต่เมื่อลูกผ่านชั้นสุดท้ายออกมาได้ ลูกทราบทันทีว่าสิ่งต่างๆ ที่ได้เกิดขึ้นกับลูก เป็นแผนการของพระองค์ ที่จะทำให้ลูกแข็งแกร่ง ทำให้ลูกเข้าใจถึงความทุกข์ของมนุษย์ และจนในที่สุดทำให้ลูกกลับใจเป็นลูกของพระองค์อย่างสมบูรณ์ และพร้อมที่จะรับใช้พระองค์อย่างถวายชีวิต ลูกดีใจมาก มีความรู้สึกเหมือนตายแล้วเกิดใหม่

และลูกก็กระโจนออกไปสู่โลกภายนอกอีกครั้งหนึ่งในสภาพของเหลวนั้น เพียงเพื่อวัตถุประสงค์เดียวในชีวิตที่เหลืออยู่ นั่นคือการรับใช้พระองค์! ด้วยความบริสุทธิ์ใจ ลูกเข้าใจว่าในโลกที่ลูกกระโจนออกไปหานั้น มีสภาพของความบริสุทธิ์เช่นเดียวกัน

แต่แล้ว ลูกก็ค่อยๆ เรียนรู้ว่าในสภาพของเหลว แม้จะเป็นของเหลวที่บริสุทธิ์ มันก็ยังมีตัวตน มีรูปลักษณะและยังมีสภาพเป็นสสาร จากการสวดภาวนาต่อพระองค์ทุกวัน อ่านพระคัมภีร์ทุกวัน และเปิดใจให้พระองค์ตรัสกับลูกทุกวัน ลูกรู้สึกว่าการที่จะรับใช้พระองค์ได้อย่างเต็มที่ มนุษย์ต้องเป็นหนึ่งเดียวกับพระองค์ การเป็นหนึ่งเดียวกับพระองค์ได้นั้น ลูกคนนั้นควรจะมีตัวตน ไม่มีหน้าตา และควรจะมีสภาพของการเป็นสสารเลย! เพราะการมีตัวตน มีหน้าตาและมีรูปลักษณะนั้น เป็นน้ำหนักและเป็นตัวถ่วง เพราะจะทำให้การจะทำอะไรถวายพระองค์นั้น ต้องผ่าน “ตัวฉัน” “หน้าฉัน” กว่าจะถึงพระองค์ โอ! พระองค์เจ้าข้า ลูกจะพยายามอย่างที่สุดที่จะรับใช้พระองค์ด้วย

ทุกอนุของชีวิต และ

ทุกขณะจิตของลมหายใจ

และในการทำเช่นนั้นได้ ลูกต้องค่อยๆ แปรสภาพอีกครั้งจากของเหลวที่บริสุทธิ์เป็นสภาพอากาศที่กลืนเป็นหนึ่งเดียวกับธรรมชาติ กับต้นไม้ กับพื้นดิน เป็นสภาพที่ว่างเปล่าไม่มี “ตัวฉัน” “หน้าฉัน” คงมีแต่ “ใจฉัน” เป็นการแปรสภาพที่แปรเปลี่ยนตัวเองไปโดยสิ้นเชิง และต้องใช้ความอดทนและความพยายามอย่างยิ่งยวดอีกครั้งหนึ่ง แต่เมื่อไรที่ลูกแปรสภาพตัวเองให้ไม่มีตัวตนได้ เมื่อนั้นลูกก็จะเป็นหนึ่งเดียวกับพระองค์ เป็นลูกที่แท้จริงของพระองค์ เป็นส่วนหนึ่งของสิ่งทรง

สร้างของพระองค์ และสามารถรับใช้พระองค์ได้อย่างอิสระไร้ขอบเขต ปราศจากรูปลักษณะใดๆ เป็นสิ่งขวางกั้น เป็นการ
รับใช้ที่บริสุทธิ์สมบูรณ์ 😊

มีประโยคภาษาอังกฤษ 2 ประโยคที่นักปรัชญาฝรั่งเศสผู้หนึ่งได้กล่าวไว้และเป็นประโยคที่นักเรียนปรัชญาทุกคน
ต้องรู้จัก

I think. Therefore, I am.

ลูกมีบ้างอาจแปลประโยคคลาสสิก 2 ประโยคนี้เป็นภาษาไทยได้ แต่ลูกขอกราบทูลพระองค์จากใจจริงของลูกว่า

I am not. Therefore, I am.

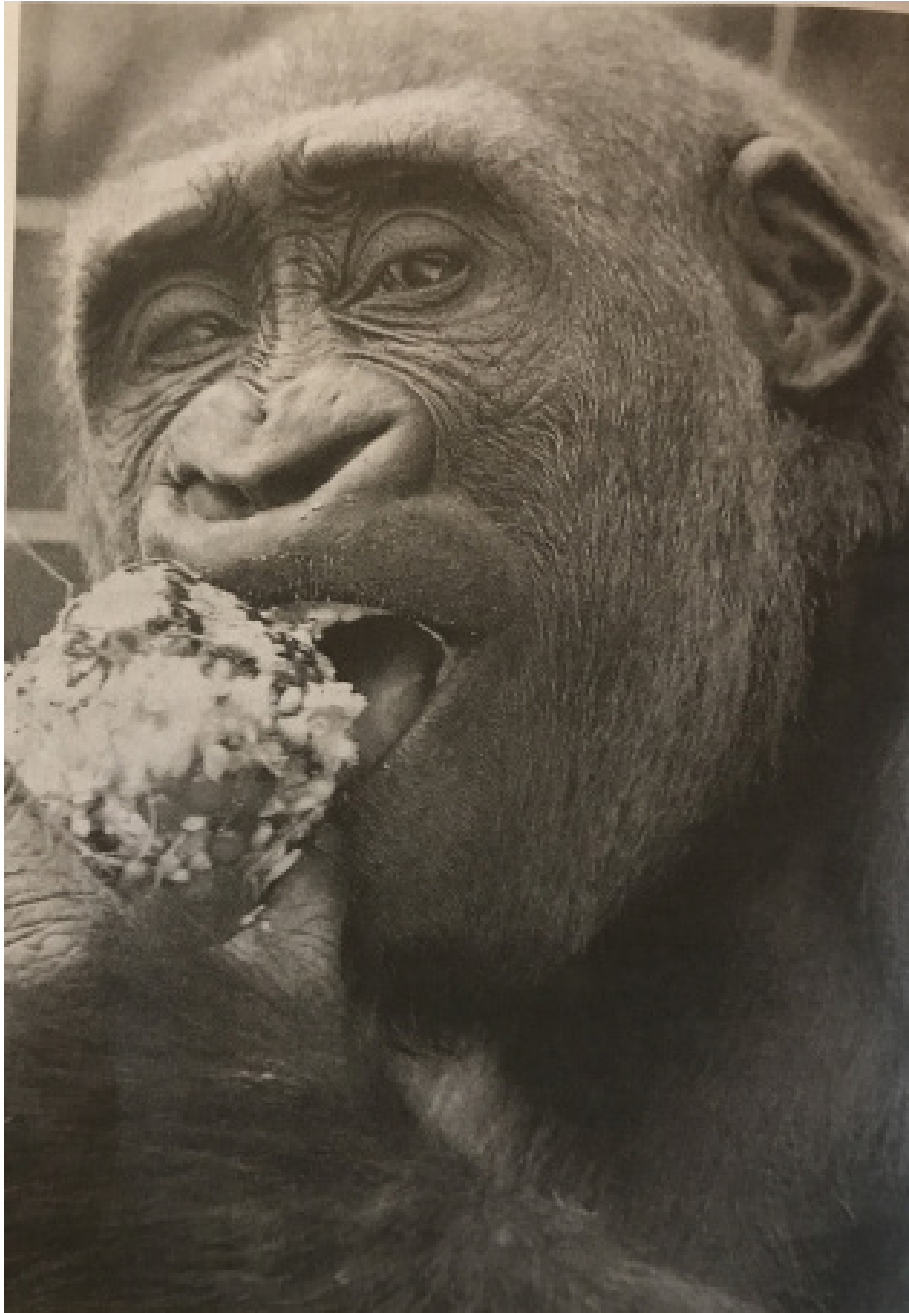
“ข้าแต่พระเจ้า ข้าพระองค์กระหายความรอดของพระองค์
และพระธรรมของพระองค์เป็นความปิติยินดีของข้าพระองค์
ขอทรงโปรดให้ข้าพระองค์มีชีวิตอยู่ เพื่อข้าพระองค์จะสรรเสริญพระองค์”

สดุดี 119 : 174-175

อาแมน

ลูกขอพร: อดคิดหนี

My Little Prayers

บทสวดขอวัน

บทที่ 99

Little Things Bring Big Happiness

ข้าแต่พระเป็นเจ้า วันนี้ลูกขอถวายบทสวดต่อพระองค์เป็นกลอนภาษาอังกฤษ ดังต่อไปนี้ พระเจ้าข้า

I look around

And I see

So many wonders to be discovered

So much joy to be found

And so much happiness to be harvested

In little things I see so many surprises

But it takes an art to do it

The world is full of good's and bad's

Of give and take

Of laughters and tears

I crave not to be a hero nor a martyr

But simply a little woman

Who smiles to ordinary people

Sings with birds on the trees

Whistles in the rain

Prays for those around me

And touches other people's hearts with God's love

At the same time

I stop searching

For fame, favor, nor flattery

I let go

Of my own self

Like a peck of cotton floating skyward

Leaving behind
A heart that takes joy in small things
That brings about Big Happiness, in return.

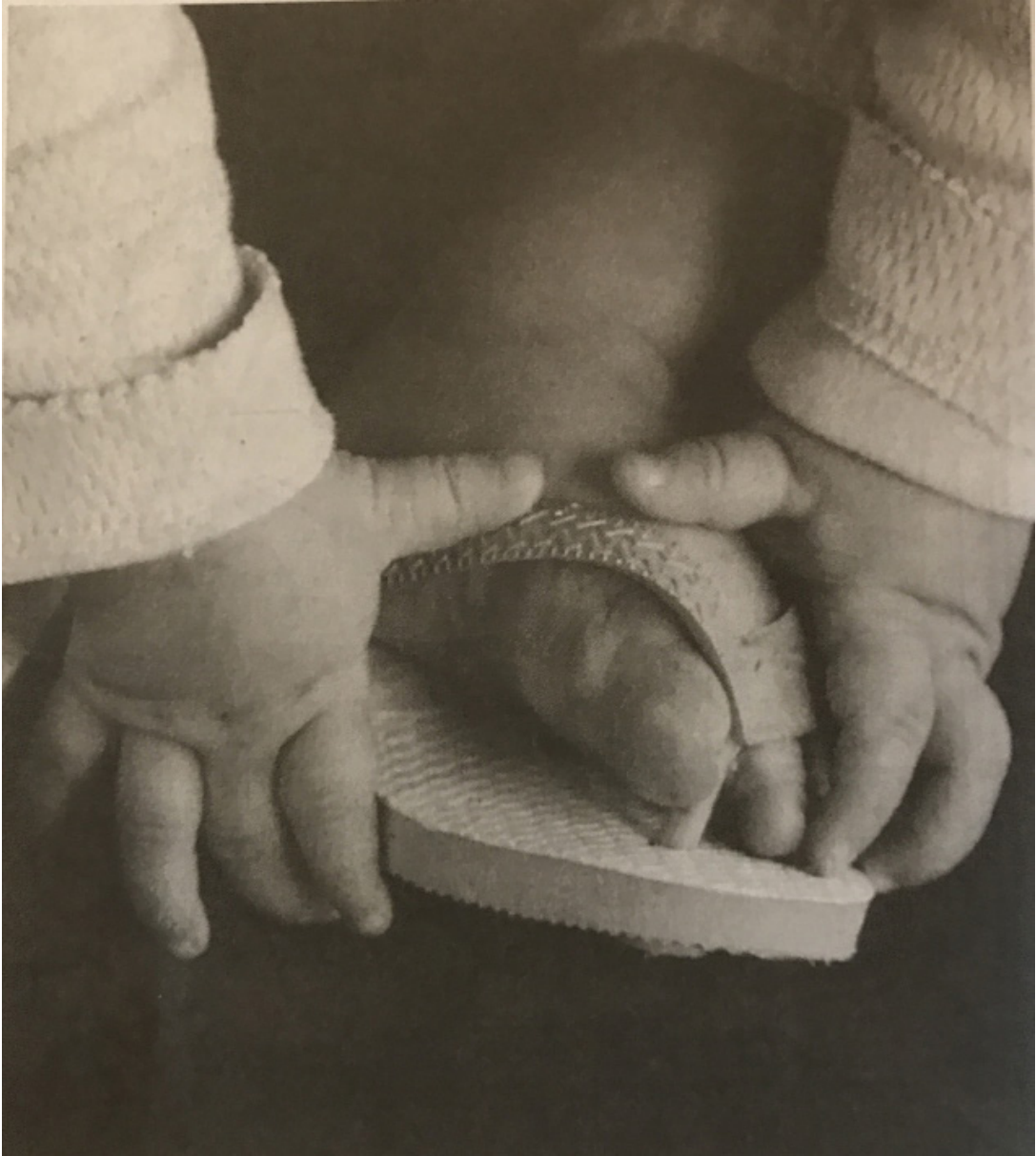
“Blessed are they whose ways are blameless, who walk according to the law of the LORD.”

Psalm 119 : 1

อาแมน

คุณพ่อพร: องค์คุณหนึ่ง

My Little Prayers

บทสวดขอวัน

บทที่ 100

สิ่งเล็กน้อย นำมาซึ่งความสุขอันยิ่งใหญ่

ข้าแต่พระเป็นเจ้า ลูกขอถวายกลอนบทนี้อีกครั้งเป็นภาษาไทย พระเจ้าข้า

ฉันมองรอบข้าง

และฉันก็เห็น

สิ่งน่าอัศจรรย์ใจเต็มไปหมด

รวมทั้งสิ่งน่าชื่นชมอีกเหลือหลาย

และความสุขอันใหญ่ยิ่งรอการเก็บเกี่ยว

ในสิ่งเล็กๆ ฉันเห็นความน่าแปลกใจ

ที่รอให้เราสัมผัสผ่านดวงตาของหัวใจ

โลกนี้เต็มไปด้วยความดีและความชั่ว

การให้และการรับ

รอยยิ้มและน้ำตา

ฉันมิปรารถนาจะเป็นวีรบุรุษหรือผู้โด่งดัง

แต่ขอเป็นเพียงผู้หญิงตัวเล็กๆ

ที่ยิ้มให้กับคนทั่วไป

ร้องเพลงกับเหล่านกกาบนต้นไม้

ผิวปากกลางสายฝน

สวดภาวนาขอพรให้คนรอบข้าง

และสัมผัสจิตใจทุกคนด้วยความรักของพระเจ้า

ในเวลาเดียวกัน

ฉันหยุดการไขว่คว้า

หาเกียรติยศ ชื่อเสียง หรือการเินยอม

ฉันปล่อยให้ตัวฉัน

ล่องลอยขึ้นบนฟ้าดังปุยนุ่นเบาหวิว

คงเหลือไว้เพียง
หัวใจดวงน้อยที่เห็นคุณค่าของสิ่งเล็กๆ
ที่นำมาซึ่งความสุขอันยิ่งใหญ่และแท้จริง

อาแมน

คุณจรรยา: อดคิดน่ะสิ

